

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İŞİLCA

Modern Çağ Masalı

KÖLE

İNTİKAM

Geçmiş intikamla gölgeler geleceği...

indigo

Ücretsiz indirmeye başla <https://rantev.org>

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava, PDF'e para vermeyin

İŞİLECA
Modern Çağ Masalı
KÖLE
İNTİKAM

İ N D İ G O K İ T A P

Her şey ama hiçbir şey

*Y*ine boş bir sayfa ve ben yine geçmişimde boğuluyorum. En kötüsü seni özlerken ölümden korkmadığım kadar gelecekte korkuyorum. Aradan onca yıl geçti. İçime attığım bütün kederimi sana söylemek isteyip söyleyemediğim her şeyi uçurum gelen sayfalara yazıyorum ama nafiye. Çıkamazlar gittikçe büyüyor ve ben çaresizim. Lanet olası kadere öfkem dinmek bilmiyor. Yirmi yıl Jaymie! Tam yirmi yıl geçti. Onları hayatta tutmak içindi her şey ama yetmedi. Ne sevgim yetti... Ne de çabam... Senin yerin dolmadı. Mutluluk bir o kadar uzak kaldı onlardan. Yaşattım onları yaşatmasına da huzur veremedim.

Korkuyorum... Lisa'nın onları bulmasından korkuyorum. Gözümün önünde senin gibi Edward gibi yitip gitmelerinden korkuyorum. En kötüsü intikam ateşinin onları yakıp yok etmesinden korkuyorum. Ölmeliyim artık... Ölmeli ve yanına gelmeliyim... Çok yoruldum...

Aklımı yitirmekten korkuyorum. Bazen duyuyorum seni. Cennetin bahçesinden 'Ölme gibi bir lüksün yok!' diye bağıırıyorsun bana... Haklısın da hangisi doğru? Cehennem olmuş dünyada nefes almak mı? Yoksa senin cennetinde ölümün kollarında uyumak mı?

Ölme heveslisi, bezmiş aklım veriyor cevabı, 'Bencil olma!' diyor avaz avaz... İntikam dedikçe Stew, haklı diyor en yaralı tarafım. Hakkı olanı almalı diyorum.

Köle - İntikam

Doğrusu bu değil diyor Stew ve Mira için korkan tarafım. Hangisi doğru olan? Doğrusu geçmişi bırakıp geleceğe umutla bakmak diyor Marlon. Neye göre? Kime göre? Aklımda Edward'ın soruları beliriyor. Lanet olsun! Lanet olsun sizi bizden ayıran kadere! Ne yaktığımı ağıtlar, ne keşkeler, ne isyanlar sizi geri getirmiyor.

Ben iç savaşımda, kalbim fikrimle ikileme düşerken geçmiş istemesemde bizi bulacak. Bulacak çünkü Stew Edward'ın oğlu. Erdemi, kişiliği, gülüşü. Babasının oğlu diye gururlanıyorum ama kolum kanadım kırık. Yorgunum.

Kelimelerin bir anlamı yok artık...

Kalem, titremeye başlayan elinde duramaz hâle geldiğinde Daisy daha fazla direnmedi. Elindeki kalemi kucığına bıraktı. Avuçlarıyla yaşlar akan yüzünü ovaladı. Yıpranmış kahverengi defterin arasına kalemini koyup ahşap konsolun üzerine bıraktı. Konsolun üst çekmecesini açtı. Çekmeceye ezbere uzanan eli sakladığı minik ilaç kutusunu buldu. İçinden bir tane alıp kapağını geri kapattı. Çekmeceye sakladığı yere geri koydu. Bardağını suyla doldurdu ve hapı ağzına attı. Su boğazından kayarken aklı Mira'nın uyuyup uyumadığındaydı. Uyanık olmasını istemiyordu, çünkü nemli gözlerinin onu ele vereceğini biliyordu. Usulca yerinden kalktı. Parmaklarının ucunda odanın ortasında kolon misali duran tahta sütuna yöneldi, kancada asılı ışık veren yağdanlığı kısıtı. Oda karanlığa gömüldüğünde yatağına döndü. Başını yastığa koyduğunda derin nefesler alarak düşüncelerinden uzaklaşmayı bekledi. "İyiyim!" dedi sessizce ama kendini kandırıcasına. Gözyaşlarını saklamak istercesine gözlerini kapattı. Pikeyi burnuna doğru çekip cenin pozisyonu aldı. Rahat, huzurlu bir uyku istiyor ama yıllardır ilaçların gölgesinde kâbuslardan arta kalan uykularla yetiniyordu.

Bir süre sonra ilacın getirisiyle göz kapakları uykuya yenilmiş ve kâbuslarına teslim olmuştu.

Işılca

Kâbusu, yirmi yıl geçmesine rağmen dün yaşanmış gibiydi. Köle olarak geldiği, prenses olarak kaçmak zorunda kaldığı saraydaydı.

O lanet günde Jaymie korku dolu çaresiz gözleriyle dik durmaya çalışıyordu. Kucağındaki bebeğini Daisy'e uzattı ve "Gitmelisin Daisy! Mira'yı al ve git. Marlon orman yolunda seni karşılayacak." dedi telaşla. Daisy konuşamıyor, hayır anlamında başını sallıyordu.

O sırada kulakları sağır eden gürültü duyuldu. Jaymie ve Daisy göz göze geldiler. Daisy uzun, fuşya renkli eteğine basabileceğine aldırmadan pencereye koştu. Fransız tarzı saray penceresinden siren seslerinin geldiği yöne baktığında şok oldu. Sıra hâlinde tanklar sarayın bahçesinde ilerliyorlardı. Bahçenin rengârenk begonyaları tankların demir bantları altında eziliyordu. Gökyüzü kararmış, fırtına kopacak gibiydi. Güneş çaresizlikle yağmurun çağrısına teslim olmaya hazırdı.

Jaymie hızla yanına gelip onun kucağına zorla bebeğini verdi ve "Mira'yı al ve git!" diye bağırdı. Daisy dehşetle geriye çekilip medet umarcasına kucağındaki bebeğe sarıldı. "Jaymie yalvarırım sen de bizimle gel!" diye haykırdı ama Jaymie onu dinlemiyordu. Onu kolundan tuttu ve geçidin kapısına doğru sürüklemeye başladı. Daisy tir tir titriyor, kucağındaki bebeği gereğinden fazla sıkıldığını biliyordu.

Daisy "Yalvarırırım bizi yalnız gönderme. Sen de gel, nolur!" diye son bir umut haykırdı. Jaymie geçidin kapısını açıp Daisy'nin içeri girmesini sağladı ve "Daisy beni dinle! Edward gelir gelmez arkandan geleceğiz! Sana yemin ederim geleceğiz. Benim onu beklemem lazım. Çocuklar onunla!"

Daisy "Lütfen Jaymie! Burada yalnız kalamazsın. Sarayda kimse kalmadı. Şu tanklara bak! Birazdan..." dedi ve gerisini getiremedi. Jaymie tam ona bir şey söyleyecekti ki, duyduğu gürültülerle

Köle - İntikam

Daisy'le göz göze geldi ve ani bir hareketle tünelin kapısını Daisy'nin yüzüne kapattı.

Daisy adeta korkudan felç olmuş gibiydi. O kadar korkmuştu ki çığlık atmak istese bile sesi çıkmıyordu. Gidemezdi. Jaymie'nin yanında kalmalıydı. Birkaç saniye sonra kendini toparladı. Kucağındaki bebeğe zarar vermeden omuzuyla geçidin kapısına yüklendi. Ağır kapı zorla da olsa aralandı. Daisy biraz sonra sarayın yerle bir edileceğini bildiği hâlde gördüğü manzara karşısında tuhaf bir şekilde rahatladı. Edward gelmişti. O bir yolunu bulur her şeyi yoluna koyardı.

Jaymie, tam Edward'a bir şey söylüyordu ki Daisy'i gördü. Hızla Daisy'nin yanına koştu ve "Hadi git! Edward geldi. Arkanda olacağız!" dedi panikle. Daisy korkuyla tamam anlamında başını salladı. Son kez ablasının gözlerine baktı. Çok şey söylemek istedi ama vazgeçti. Nasıl olsa konuşacak çok zamanları olacaktı.

Jaymie "Daisy, git hadi!" diye bağırdı ve koşarak Edward'ın yanına döndü. Daisy hızla karanlık koridorda yürümeye başladı. Beton gri duvarların alçak tavanı onu rahatsız etse de iki metrede bir parlayan oklar hangi yöne gideceği konusunda onu yönlendiriyordu. Tünel, o yürüdükçe sensör yardımıyla yanan ışıklarla aydınlanıyordu. Korkuyla karışmış hızlı nefesi ona yetmez olduğunda bir iki saniyeliğine durdu. Kollarında her şeyden habersiz ona bakan bebeğe baktı. Kendini çok kötü hissetti. Mira doğalı on gün olmuştu. Korkusunu, bacaklarının titremesini, kollarının kopacak kadar ağrımasını hiçe sayarak koşar adım yürümeye devam etti. Hızla yürüdüğü koridorda ayağı burkulduğunda durdu ve dolgu topuklu ayakkabısını apar topar çıkardı. Ayağına bir şey batmasını umursayacak durumda değildi. Korku karnına ağrılar sokuyor, nefes almasını zorlaştırıyordu. "Sakin ol!" diye kendini yatıştırmaya çalıştı. Dönüp dönüp arkasına bakıyordu ama ne

Işılca

gelen vardı ne de bir ses. Umutsuzluğa düşmeye başlayan aklına inat “Jaymie!” diye bağırdı. Ses yoktu... Paniğe kapıldı ve daha kuvvetli bağırdı “Jaymie!” O ara Edward’ın sesini duyduğuna yemin edebilirdi. Sessizliği dinlemek için nefes bile almıyordu. Bebeği farkında olmadan öyle sıkı sarmıştı ki bebek sıkıntıyla ağlamaya başladı. Duymaya çalıştığı sesler Mira’nın ağlamasına karışınca, çaresizce yürümeye devam etti. Kısa bir süre sonra tünelin sonuna geldi. Nefes almak için durdu ve arkasına baktı. Tünelin sensör ışıkları tek tek sönerken cep telefonu çaldığında korkuyla sıçradı. Kalbi yerinden çıkacak gibi cebinden telefonu çıkardı. Elleri titriyordu. Arayan Marlon’du.

“Daisy neredesin?” diye soran Marlon’un olmalı. Çoğu yerde öyle. sesi her zamanki gibi güçlü ve bir o kadar temkinli geliyordu. Daisy kendini güvende hissetmeye başlamıştı.

“Tünelden çıkmak üzereyim.” diyebilirdi. Boğazı kurumuş, sesi titriyordu.

“Daisy, orman yoluna devam edin. Sizi orada bekliyorum.”

“Jaymie...” diyebildiğinde cümlesini bitirmeden hat kesilmişti. Tünelden çıkmak istemiyordu. Jaymie ve Edward’ı görmek için dua etmeye başladı. Bir dua oldu “Hadi Jaymie gelin artık...” diye sürekli tekrarladığı cümle. Birkaç saniye sonra yanan sensör ışıklarıyla neredeyse mutluluktan ağlayabilirdi. “Geliyorlar!” diye sevinçle bağırdı.

Nereden bilebilirdi ki harekete duyarlı ışıkların tankların yarattığı sallantıyla yandığını...

Tünelin demir kapısını boşa kalan eliyle itmeye çalıştı. Kapı onun için fazla ağırdı. Açamadı. Kapı kolunu kıvrıp sırtını soğuk demire yasladı. Bacaklarına kuvvet verdi. Kapı ağır ağır açılmaya başladı. Aralandıkça yüzüne vuran temiz havayı soludu. Kapıyı itmekten bacaklarında güç kalmamıştı. Etrafına bakıp on on

Köle - İntikam

beş basamak yukarı çıktı. Marlon'un bahsettiği orman yolu görünüyordu. İşin iyi tarafı siren sesleri diğer taraftan duyuluyor, bu bölgeye uzak kalıyordu. Var gücüyle eteğini toparladı ve etrafı kolaçan etti. Kucağındaki bebeği rüzgârdan korumak için keten pikeyi üzerine sardı ve hızla koşmaya başladı. İlerliyor, ara ara durup Jaymie'yi görme ümidiyle arkasına bakıyordu.

Soluklanmak için bir iki saniye durduğunda "Neredesiniz? Hadi gelin artık!" diye nefes nefese bir dua gibi soludu. Endişesi onları görmeden geçmeyecekti. Çıplak ayaklarına batan taşlara aldırmadan ilerlemeye devam etti.

Orman yoluna girdiğinde karşıdan Marlon'un ona doğru koştuğunu gördü. Marlon her zamanki gibi olaya konsantre olmuş, yüzünde hiçbir duygu barındırmıyordu. Daisy, Marlon ona ulaştığında dizlerinin üzerine çöküp bebeği ona uzattı. Bedeninde hiç güç kalmamıştı ve adım atacak hâli yoktu. Marlon elindeki uzun namlulu silahı yere bırakıp, üzerindeki montu çıkardı ve Daisy'e sardı. Rüzgâr deli gibi esmeye başlamış, yağmur ha yağdı ha yağacaktı. Marlon bebeği kucağına aldı ve "Jaymie ve Edward nerede?" diye bağırdı. Gözleri etrafı tarıyordu ve dehşet içindeydi.

Marlon'un bu dehşet hâli Daisy için son noktaydı. Korku ve endişe bedenini ele geçirmiş, titriyordu. Zor cevap verebildi, "Geliyor olmalılar. Ben tünele girdiğimde Edward geldi. Tünelin ışıkları yandı. Geliyorlar..." dedi çaresizce.

Söylediklerine kendi de inanmak istiyordu ama "Kahretsin!" diyen Marlon'un ağzından çıkan bu kelime Daisy'nin içine işlemişti. Marlon kucağındaki bebeği bir eliyle omzuna doğru aldı. Diğer eliyle Daisy'i kolundan kavrayarak kalkmasına yardım etti. "Daisy bu patikayı takip et. Seni ormanın kıyısındaki yolun sonunda duran arabaya götüreceğim." Eline bir saat tutuşturdu ve

Işılca

“Ben on beş dakikaya kadar gelmezsem arabaya bin ve uzaklaş. Arkana bile bakma!”

Daisy “Ama..!” dediğinde Marlon “Sana ne diyorsam onu yap Daisy!” diye bağırdı. Daisy çaresizce sustu. Bebeği tekrar kucağına aldığı anda son bir ümit “Marlon gelmek üzeredirler. Lütfen beklememe izin ver!” dediği anda yağmaya başlayan yağmur yüzünden göz gözü görmez oldu. Daisy çaresizce Marlon’a baktı.

“Daisy çabuk! Onları ben almaya gideceğim! Vakit yok!” diye bağırdı. Şiddetli yağın yağmurla kucağındaki bebek çığlık çığlığa ağlamaya başlamıştı. Daisy ne yapacağını bilemedi. Kulakları sağır eden anlaşılmaz bir uğultu daha duyulduğunda gökyüzünde savaş helikopterleri belirdi. İlk bomba düştüğünde Daisy “Tan- rım!” diye haykırarak saraya doğru koşmaya başladı. Marlon onu yakaladı ve sarılıp gitmesine engel oldu. Bombalama şiddetini arttırmış, ardı arkası kesilmiyordu. Daisy’nin çığlıkları yağın şiddetli yağmura karıştı. Kucağında artık ağlamaktan morarmış bebeğin sesi duyulmuyordu bile. Haykırışları, yalvarması bir işe yaramıyor, Marlon gitmesine izin vermiyordu. On dakikanın içinde sarayın büyük kısmı yerle bir edildi. Uzaklaşan helikop- terlerle enkaza dönen yapıdan dumanlar yükselmeye başlamıştı. Yağın şiddetli yağmur bile alevleri söndürmeye yetmedi.

Daisy artık ağlamıyor, taş kesilmiş öylece duruyordu. Hareket edecek gücü kalmamıştı. Marlon gözlerine baktı ve onu bıraktı. Daisy bir kez daha dizlerinin üzerine çöktü. Aklını yitirmiş gi- biydi. Marlon onu sarsarak “Daisy arabaya git!” diye bağırdı ve saraya doğru koşmaya başladı. Daisy kendini zorlayarak arabaya koştu. Bebeği arabanın içine yerleştirdi. Aklında, dilinde bütün benliğinde “Nolur ölmesinler!” duası vardı. Bir iki dakika bek- ledi. Elindeki saate bakıp yolu gözlüyor, yerinde duramıyordu.

Köle - İntikam

Tankların tekrar hareket ettiğini anladığında daha fazla bekleyemedi. Saraya doğru koşmaya başladı.

Marlon yağın bombalara karşı sarayın tamamının yok olmadığını anlamıştı. Belirli bir yer hedef seçilmiş ve bombalar orayı hedef almıştı. Sağlam yapıldığını ve ayakta kaldığını bildiği geçide girdi. Sırtında asılı duran uzun namlulu silahı eline aldı ve koşabildiği kadar hızlı koşmaya başladı. Tünelde ilerliyordu ve tek ümidi bombalar saraya düştüğünde Edward ve Jaymie'nin bir yerlerde canlı sıkışıp kalmış olma ihtimaliydi. Helikopterler çekildikten bir süre sonra sıra tanklara gelecek ve tanklar belirlenen hedefleri yerle bir edecekti. En fazla on beş dakikası vardı. Jaymie ve Edward'a ulaşmalıydı. Kral Dairesine ulaştığında geçit kapısını açmak için fazla zaman kaybetti. İçeri girdiğinde yürekleri dağlayan manzarayı ömrü boyunca unutmayacağı bir gerçektir. Edward bir kolonun altında cansız yatarken, Jaymie'nin yanı başında iki oğlu ölmüş bedenleriyle yerdeydiler. Jaymie karnından yara almış zor nefes alıyordu. Marlon birkaç saniye öylece donup kaldı. Jaymie'nin gözleri gözlerini bulduğunda kendine gelebildi ve hızla gömleğini çıkarıp Jaymie'nin yanına koştu. Elindeki gömleği Jaymie'nin karnına bastırdı usulca. Sesi çıkacak mı bilmiyordu ama Jaymie için mecburdu.

“Jaymie korkma... Seni buradan çıkaracağım.” derken sesindeki paniğini örtmeyi başaramamıştı. Jaymie “Marlon, geldin!” dedi acıyla. Marlon Jaymie'yi kucağına almaya yeltendi ama Jaymie “Marlon dur...” dedi nefesi yettiği kadar.

Marlon o an Jaymie'nin başaramayacağını anlamıştı. Titreme ellerinden bedenine yayılırken yoktu kelimeler. Hayatının anlamı ölüyordu. “İzin ver Jaymie!” diye hıçkırdı Marlon belki de hayatında ilk defaydı yaşadığı çaresizlik.

O sırada Daisy odaya girdi. Dehşetle “Tanrım! Jaymie! Edward!

Işılca

Ha... Hayır!” diye haykırdı. Jaymie’nin kanlı eli kardeşine doğru uzandığında Daisy hızla yanına geldi ve dizlerinin üzerine çöktü.

Jaymie huzur dolu bir gülümsemeyle yanağını okşadı “Yaşıyorsun!” dedi acıyla. Daisy hıçkırıqlarla “Sen de iyi olacaksın! Sakın beni bırakma Jaymie!” diye dediği an ümit dilenircesine Marlon’un gözlerine baktı ve gerçeklerle yüzleşti. Gözünün yaşı yüzünü yıkarken Marlon’un dizlerinin üzerindeki Jaymie’nin başını kollarına aldı. Kardeşini belki de son kez görebilmek için durmadan akan gözyaşlarını sildi. “Jaymie nolur beni bırakma!” dedi bir dua gibi. Jaymie “Mira?” dedi, son nefesini vermemek için uğraşırken “O iyi!” diye haykırdı Daisy. Jaymie ölen çocuklarına ve sonsuz aşkı Edward’a baktı ve gözünden acıyla bir yaş aktı.

Daisy “Beni bırakamazsın, dayan lütfen!” dedi hıçkırarak.

Jaymie’nin “Mira’ya iyi bak!” son kelimeleri oldu.

Kalan gücüyle son bir nefes aldı ve Edward’ın cansız bedenine sarılmak isterken hayata veda etti. Daisy artık ağlamıyor haykırıyordu.

“Hayır! Ölemezsin! Beni bırakma yalvarırım bırakma! Marlon! Yardım et! Jaymie!”

Kanı çekilmiş, taşa dönmüş gibi duran Marlon, Jaymie’yle ölmeyi dilerken arkasında bir kıpırtı hissettiği anda Daisy’i korumaya alarak silahına sarıldı. Jaymie’nin en büyük oğlu Stew ayakta, başından akan kanla onlara bakıyordu. Bakışları bomboştu. Marlon o anda yapması gerekeni biliyordu. Daisy’yi, Jaymie’nin cansız bedeninin üzerinden söküp aldı. Stew’in önünde durup “Söz veriyorum kanları yerde kalmayacak.” dedi dimdik durarak. Stew o an yaşam belirtisi gösterircesine Marlon’un gözlerine baktı ve çırpınışları yürek parçalayan teyzesi Daisy’nin elini tuttu. Daisy çıldırmış gibiydi.

The following information was obtained from the records of the Bureau of Census, Department of Commerce, Washington, D.C., regarding the number of persons who have been granted citizenship since January 1, 1940:

Year	Number of Persons Granted Citizenship
1940	1,234,567
1941	1,345,678
1942	1,456,789
1943	1,567,890
1944	1,678,901
1945	1,789,012
1946	1,890,123
1947	1,901,234
1948	1,912,345
1949	1,923,456
1950	1,934,567

Total: 17,901,234

Bir umut degil mi aldığın her nefes...

Daisy, gecenin içinde yine geçmişin kâbuslarından “Jaymie!” diye avaz avaz bağırarak kan ter içinde uyandı. İki büklüm yatağına kıvrılırken titremesine engel olmaktı niyeti. Kâbusları gecenin karanlığını bekliyor, onu çaresiz uykusunda yakalıyordu.

Hayat ona çok görmüştü mutluluğu. Oysa her şey yoluna girmiş dünya barışı Edward’ın yönetimiyle daha bir perçinlenmiş, Jaymie herkesin hayran kaldığı bir Kraliçe olmuştu. Edward ve Jaymie’nin aşkları bütün dünyaya ilham olmuş, huzur getirmişti. Kölelik, Jaymie’nin Kraliçe olmasıyla iyiden iyiye gerilemiş, on Krallık köleliğin kalkması için onay vermişti. Daisy okulunu bitirmiş, Vanselt’le birlikte köleliğin kalkma çalışmalarını sürdürüyor, Amanda ile birlikte dünyanın her yerinde yardıma muhtaç kölelerin imdadına koşuyordu.

Tabii kimse içten içe Lisa’nın pusuya yatıp, hain planlarını nasıl yürüttüğünü, nasıl hayata geçirdiğini anlayamadı. Ne zaman bu kadar güçlendi. Edward’ı yıkmak için, kurul üyelerini, bürokratları, iş adamlarını, kralları nasıl satın aldığını, darbenin nasıl gerçekleştiğini anlayamadı.

Saray bir günün içinde darbeyle ele geçirildi ve yüzlerce yıllık barışa dayalı yönetim çökertildi. Sonuç olarak Lisa’nın hain planı işe yaramıştı.

Köle - İntikam

Daisy “Lanet olsun! Unut artık!” dedi kendine unutamayacağını bile bile. Unutmamıştı ama ne intikam ateşi kalmıştı içinde ne de yaşama hevesi. Onca acıdan geriye kalan tek gerçek yıllardır yaşatmaya çabaladığı çocuklardı. Boşvermişlikti artık kafasında dönüp duran ‘Neden?’ sorusu. Sonuçta Jaymie ölmüş, Daisy yaşayan bir ölüydü. Kafasını ellerinin arasına alıp **isyanla saçlarını** çekti. Ne kadar boş vermek istese de içi **nefretle** doluydu.

‘*Kime? Neye karşı isyan?*’ diye soran iç sesi cevabı biliyordu. Gerçi bilmesi bir anlam ifade etmiyordu artık. Bilse Jaymie geri gelecek, dünyayı yakabilirdi ama ne yaparsa yapsın Jaymie geri gelmeyecekti.

Geçmişten kaçmak istercesine gözlerini kapattı ve her şeyin bir kâbus olmasını diledi içten içe ama gözlerini açtığına değişen bir şey yoktu. Sığınağı olmuş ahşap evindeydi yine. Huzuru burada bulmuş, yıllar süren kaçışlarla dolu hayatı bu evde durağan hâle gelmişti.

Dün gibiydi burada yaşamaya karar verdiği an. Mira on bir yaşına yeni girmiş, Stew üniversiteye başlamak üzereydi. Korku yine içini kemiriyor acabaları beyninde uğuldayıp duruyordu o zamanlar. Marlon bile belki de ilk defa kararsızdı. Daisy’nin yalnız olacağını bilmek içine sinmiyordu ama onun kararına karşı çıkmadı. Çıkamadı, çünkü yaşlandığını kabul ediyordu. Uzun kaçışlar, eskisi gibi uzun yollar, nerede, ne zaman, ne olacağını bilmediği olaylar onu korkutmaya başlamıştı. Yorgun bedeni günün sonunda hâlsiz düşüyordu ki mantıklı olanı kabullenmeliydi. Lisa dört kişi arıyordu. Daisy’nin ormanın içinde bir başına yaşamasını saymazsak zekice bir plan yaptığı bir gerçektir. Kimse bir adam ve bir kız çocuğundan şüphelenmezdi. Stew üniversiteye yatılı gidecek, Daisy yalnız yaşayacak, Marlon Mira ile hayata devam edecekti.

İşlevi

Birlikte dört kişi olarak geçindikleri son gece bir o kadar sessiz geçmişti. Birbirlerinin gözlerinin içine bakarken ayrılığın konusu dahi açılmadı. Yıllardır peşlerini bırakmayan endişe onları kemirirken her şeyden habersiz olan Mira ortama neşe katmıştı.

Marlon gecenin sonunda bir umut Daisy'nin aldığı kararı tekrar düşünmesi için onu ikna etmeye çalıştı. Daisy, Marlon ve çocukların karşısında ne kadar dik durup kararının doğruluğunu savunsa da emin değildi. Ama verdiği karardan caymayacaktı. Ne zamana kadar kaçabilirlerdi ki? Kendini ikna etmek istercesine Marlon'a her şeyin güzel olacağını söyleyerek aldığı karardan vazgeçmeyeceğini söyledi. Her şeyden haberdar olan Stew aldığı kararı onaylamadığını söylese de saygı duyacağını belirtti. Mira annesi bildiği Daisy'e sarılıp '*Neden ama?*' diye hüngür hüngür ağlayarak uyuyakaldı. Marlon kararının değişmeyeceğini bile bile çocuklar uyuduktan sonra saatlerce Daisy ile konuştu ama Daisy '*Böylesi hepimiz adına en iyi karar!*' diyerek olaya son noktayı koydu.

Yıllar yılları kovaladı ve zaman akıp geçti. Yaban hayatın zorluğu modernize edilmiş kulübede yerini huzura bıraktı. Çare oldu çaresiz yüreğine. İlk gecelerin karanlığı, hüsrarla bezenmiş ruhuyla bir olup kulübeyi yaşanamaz hâle getirirken Daisy yılmadı. Mira'yı özledi. Stew için endişelendi. Marlon'u merak etti. Geceler boyu uyumadı. Gözyaşları dinmedi ama bu küçük kulübede yaşamak için inat etti. Belki de ilk kez beklenilen olmadı. Şans bu sefer Daisy'nin yanında yer aldı. Zamanla geldi huzur. Bir yere ait olmanın lüksünü sundu Daisy'e. Saatler günleri bırakıp yıllara karıştıkça Daisy orman içindeki bu kulübenin bir parçası hâlini aldı. Kendi dünyasında geçmiş mutluluklarıyla yaşayıp hayata Mira ve Stew'le tutundu.

Bazen suçluluk duydu. Bazen aldığı kararın doğruluğuyla kendiyle gurur duydu ama hep güçlü oldu. Sevdiklerinin iyiliği için

Köle - İntikam

onlardan yıllar boyu uzak kalıp kendini yalnızlığa mahkûm ederken emanet ettiği iki canını koruyan Marlon'a minnettarlığını nasıl ödeyecekti bir fikri yoktu.

Kaçtıkları ilk günler geldi aklına. Nasıl da haksızlık etmişti ona. Korkmuştu. Peşlerinde bir ordu dolusu asker onları öldürmek için arıyordu ve Daisy sağlıklı düşünemiyordu. Marlon onları devamlı hareket hâlinde oradan oraya sürüklüyordu. **Durmaksızın** yol alıyorlar yorucu ve korku dolu saatler bitmek bilmiyordu. Yol kenarlarında kuytularda bir saatlik uykuların ardından **yola** devam ediyorlardı. Daisy yorucu, korku dolu bir kaçışın içinde elleri soğuktan titrer durumda Mira'yı ısıtmaya çalışırken sinir krizinin eşiğinde avaz avaz isyan ederken Marlon'dan öğrenmişti Edward'ın ailesini Marlon'a emanet ettiğini. Uzun uzun sabırla anlattı Marlon. Daisy gözyaşlarıyla dinlemiş, ona yaşamak için elinden geleni yapacağına dair söz vermişti. O gün bugündür minnettardı Marlon'a. Bir gün olsun onu yalnız bırakmamış, hiçbir şeylerini eksik etmemişti. Marlon Edward'ın emanetlerine hiç ihanet etmedi. Stew ve Mira kağıt üzerinde Marlon'un çocukları olarak göründü.

Marlon'a verdiği sözü hiç unutmadı Daisy. *'Jaymie için yaşayacağım söz...'* demişti. Yaşadığı her an, aldığı her nefeste lanet okusa bile sözünü tuttu Daisy. Gerçi Marlon verdiği sözü bir saniye bile unutmasına izin vermedi. Her umutsuzluğunda, her kaçışlarında, **hatta** vurulup ölümle burun buruna geldiğinde bile Daisy'e verdiği sözü hatırlattı.

'Yaşamalısın! Daisy! Bırak Jaymie'yi, Stew ve Mira için, benim için yaşamalısın!'

Daisy hep sessiz kaldı ama yaşadı. Elinden gelenin fazlasını yaptı. Yeter ki Stew ve Mira iyi olsunlar, anne ve babalarının kaderini yaşamasınlar diye ömrü boyunca korkuyla mücadele etti ama hiç yılmadı. Marlon ona hep destekti. Sessiz bir omuzdu. Dert ortağıydı.

Işılca

Gözyaşları bir tek onun yanında rahat rahat akıyordu. Onu bilen, tanıyan, elinde büyüdüğü son kalan kişiydi. O olmasaydı ne olurdu Daisy düşünmek bile istemiyordu. Yıllar önce iki çocukla çoktan yakalanmış Lisa tarafından öldürülmüş olurdu. Hoş onun için ölmek ödül olurdu ama Stew ve Mira'yı korumalıydı.

O lanet günden bugüne dek değişmeyen tek şey korkuydu. Kaygıları, endişesi Daisy'nin aksine ilk gün gibi tazeydi. Yorgundu yüreği, bedeni ruhuna ayak uydurmuş yaşlanmıştı. Elli dört yaşındaydı ve kaçmaktan sevdikleri adına korkmaktan yorulmuştu.

Mira ve Stew dışında, Marlon'a bir şey olmasından çok korkuyordu. Korkusunu gidermek adına sesini duymaya ihtiyaç duydu. Saatin geç olmasına aldırmadan telefonu eline aldı ve tuşlara bastı. Biliyordu ilk çalışta açılacaktı ki öyle de oldu.

Marlon "Daisy iyi misin? Bir şey mi oldu? Mira iyi mi? Oraya gelmem bir saat..." diye nefes almadan konuşurken Daisy acıyla gülümsemesini merhamet ve sevgi dolu sesiyle bütünleştirip "Mira iyi, ben de iyiyim. Seni merak ettim hepsi bu." dedi.

Marlon rahatlamayla huzur dolu bir nefes aldı ve "Taş kalpli Daisy demek beni merak etmiş." dedi alaylı bir kahkaha atarak ve devam etti "Hadi Daisy söyle yine ne düşünüp düşünüp beni aradın?" diye keyifle sordu. Daisy sinirle "Seni yaşlı bunak! Seni merak etmek de mi suç? Hem ben seni merak ettim dememe bakma. Stew'i sormak için aradım." diye köpürürken Marlon'un kahkahaları devam ediyordu.

"Çok merak ediyorsan niye kendin aramıyorsun? Ya da yanımıza gel." dedi Marlon ciddiyetini bularak çünkü Daisy için yıllardır üzülüyordu.

"Bakarız. İyiyse sorun yok." dedi Daisy konuyu geçiştirerek. Marlon "Daisy..." dedi ve sustu. Konuşmakla konuşmamak arasında kaldı.

Köle - İntikam

“Evet?” dedi Daisy.

Marlon telefonu kapatmadan önce “Mira’yı öp benim için.” dedi ve söylemek istediklerinden vazgeçti. Daha doğrusu yıllardır yinelediği konuşmalarına bir yenisini eklemek istemedi. Bu hayat Daisy’nin seçimi idi.

Daisy o lanet günden sonra ölmeden mezara girmiş gibiydi. Marlon bazen Daisy’nin de o darbe günü ölmüş olması gerektiğini düşünüp duruyordu. Daisy, Stew ve Mira için elinden geleni yaparken kendini dünyanın bütün nimetlerinden soyutlamıştı. Kendi dünyasında kimseyle konuşmadan kimseye güvenmeden yaşıyordu ki sonunda orman ona dilediği huzuru vermişti. İnsan-sız, bir o kadar yalnız.

Marlon, onda Jaymie’yi görüyor, az da olsa özlemini gideriyordu. Jaymie’nin kanıydı her şeyden önce. Tıpkı Jaymie gibi güçlüydü Daisy. Onu ne kaçtıkları onca sene, ne de onca zorluk yıldırıamamıştı. Onu yıkan Jaymie’nin yokluğuydu. Daisy bir türlü öldüğünü kabullenmedi. Kabullenmedikçe geleceğe yönelip, hayata dönemedi. Dönmek istemedi. Onu hayata bağlı tutan Stew ve Mira oldu. Tabii Marlon bunun için çok savaş verdi.

Marlon telefonu kapattığında içini yine hüznün bulutları kaplamış ister istemez geçmiş onu bulmuştu. Kederle elindeki telefonu oturduğu koltuğun yanındaki sehpa ya bırakıp kadehini eline aldı ve viskisini yudumladı.

“Şerefine Kral ve Kraliçem!” dedi seslice Jaymie ve Edward’ı kastederek. O sırada içeri Stew girdi. Kadehi elinde duvarda asılı tabloya bakan babası gibi sevdiği Marlon’a baktı. Sonra istemsizce bakışları duvarda asılı duran yağlı boya tabloya daldı. Annesi Jaymie, babası Edward ve kardeşleri gülümseyen yüzleriyle ona bakıyorlardı. Özlemle tabloyu seyretti ama o moralini bozmak yerine “İyi akşamlar ihtiyar!” diyerek gülümsemeyi seçti.

Işılca

Marlon “Bu neşeni neye borçluyuz?” diye sordu.

“Mutlu olmamam için bir sebep mi var?” diye soruya soruyla cevap veren Stew sırıtiyordu.

“Zaten her şey siz mutlu olun diye değil miydi?” dedi Marlon kadehini bu sefer Stew’e doğru kaldırdı.

“Minnettarız.” dedi Stew ve Marlon’un karşısına oturmadan önce kendine bir viski alıp kadehini kaldırdı. “Geleceğe!” dedi imalı bir sırıtmayla.

Marlon derin bir nefes aldı. Söylemek istediklerini yutkundu. Stew’e geçmişî unutması ve geleceğine odaklanması adına yinelediği hiçbir konuşmayı bu akşam tekrarlamak istemiyordu.

“Daisy seni merak etmiş. Onu ne zamandır aramıyorsun?” diye sordu.

“Tanrım sadece bugün aramadım.” dedi Stew sahte bir isyanla.

“Aramalısın.” dedi Marlon uzatmadan.

“Haklısın.” dedi Stew ve elindeki kadehin hepsini bir yudumda boğazından aşağı bıraktı. “Bugün krallıktan bir davet aldım.” dedi gayet normalmiş gibi.

“Bu konuyu daha önce konuşmuştuk ve ortak bir karar almıştık.” dedi Marlon sıkıntıyla.

“Ortak karar mı? Sen karar verdin ve ben de saygı duydum. Bana ortak karar falan deme Marlon!”

“Stew, intikam sana hiçbir şey kazandırmayacak. Kaybedeceğin çok şey var. Ben Krallıktan neden uzak durman gerektiğini sana sebep ve sonuçlarıyla açıkladım. Haklı olduğumu onayladın. Yani ortak karardı.”

Stew “Zaten iş için o davete gideceğim. İntikam da neymiş?” diye alayla konuşurken Marlon “Hayır gitmeyeceksin. Ne kendini, ne bizi tehlikeye atmayacaksın. Bu konu burada kapandı.”

Köle - İntikam

dediğinde Stew hiçbir şey söylemedi. Ne söylemeliydi? Marlon yerden göğe kadar haklıydı. Aynı Stew gibi...

Yılların hürmetini hak eden adama kızmak gelmiyordu içinden. Gülümsedi ve sevgi dolu bir bakışla “Ben yatıyorum, uzun bir gündü. İyi geceler.” diyerek salondan çıktı.

İsyan etmek Marlon’a haksızlık olurdu. Hayatının her evresinde onu kollamış, çocuğu gibi sevmiş, baba özlemini gidermeye çalışmıştı. Susmalıydı. Az kalmıştı. Yılladır yaptığı gibi içten içe planlarını hayata geçirmeli, zamanı geldiğinde ona hak ettiği mutluluğu yaşatmalıydı. Ne olursa olsun anne ve babasının intikamını alacaktı. Almak zorundaydı. On dört yaşındayken bütün hayatı, geleceği, mutluluğu, en önemlisi ailesi ellerinden alınmıştı. Sabırla intikamını alacağı günü bekliyordu. Artık otuz dört yaşındaydı. İntikam zamanı gelmiş, geçmişti.

Mira geldi aklına. Tebessümle, huzur bulmuşçasına telefonunu cebinden çıkardı. Onu aramadan önce telefonun saati takıldı gözüne. Saat bir hayli geç olmuştu. Aramaktan vazgeçti. Aklında planları dönüp dururken odasına çıkıp üzerindeki kıyafetlerden kurtuldu ve duşa girdi.

Acılar geçmişte kalırsa, geleceğe ışık tutar...

Daisy uykusunu bölen gürültüyle gözlerini açtığı anda mutlulukla gülümsedi. Zaman kaybetmemek adına hızla doğruldu ve üzerine onu sabah serininden koruyan ayı postunu andıran sabahlığını giydi. Botlarını ayağına geçirip yüzünü bile yıkamadan soluğu kulübenin kapısında aldı. Kapıyı açtığı anda Mira'yı görmesiyle ruhunu kaplayan gecenin hüznü, yerini mutluluğa bıraktı. Gerçi gelecek adına endişe duymayı bırakalı çok olmuştu ve anlık mutluluklar yaşamaya alışmıştı. Tam ellerini göğsünde kavuşturup keyifle Mira'yı seyrete dalacaktı ki, izlendiğini anlayan Mira elindeki bıçağı hedef belirlediği kütüğe atmadan hemen önce "Kahven hazır anne! Sadece bardağına koyacak ve içeceksin." diye bağırdı nefes nefese.

Daisy "Seni Marlon çakması, Amazon bozması büyümüş, bana kahve hazırlar olmuş." diye gülerek kapıyı kapatıp mutfığa geçti. Kahvesini koyarken bir taraftan da mutfağın penceresinden Mira'yı seyreliyordu.

Mira, umut dolu bir geleceğe doğru adım adım yürürken Daisy'nin hayal ettiği gibi biri olup çıkmıştı. Jaymie'nin kendi için kurduğu hayallerin çoğunu Daisy, Mira'nın hayatında yaşıyordu. Daisy, Jaymie'yle konuşurcasına "Kızımız kocaman oldu. Dilediğin hayatı o yaşıyor için rahat olsun." dedi seslice. Yüzüne yayılan tebessümle kahvesinin şekerini koyup tekrar kulübenin

Köle - İntikam

dışarıya açılan kapısına yöneldi. Mira'nın sunduğu bu görsel şöleni kaçıramazdı. En büyük zevkiydi Mira'yı seyretmek...

Onun güçlü, hayat dolu yapısını görmek içini rahatlatıyordu. Verdiği kararla gururlanıyor, küçük tatillerde Mira'nın yanına gelişiyle yılların özlemine gideriyordu. Kaygıları zamanla şekil değiştirmiş, karamsar tarafına yenildiği çok oluyordu. Mira'nın sessiz, her şeyi içinde yaşayan tarafı korkutuyordu onu. Daisy acı tecrübelerle öğrenmişti büyüttüğü çocukların karakterlerini. Mira gizliyordu üzüntülerini. Onca kaçış dolu yıla, onca olaya rağmen gülen yüzü hiç solmamıştı. Mira neden diye sormamıştı.

Bir keresinde çatışmanın ortasında şirinlik yapmaya çalışan Mira'ya "Ne olduğunun farkında mısın? Sus artık!" diye bağırmıştı Daisy. Tabii bir iki saniye içinde yaptığından pişman olup ona sıkı sıkı sarılıp özür dilemesi bir olmuştu. Daisy bu olaydan sonra Mira'yı asla yargılamadı. Onu gözlemledi. İçinde yaşadığı üzüntüleri hissetti. Zaman geçmiş Mira büyümüşü ama o hep aynı kaldı. Hep yapıcı, hep neşeli, bir o kadar çılgındı. Annesinden aldığı merhametini babasından aldığı cesareti süslüyordu.

Daisy mutlulukla gülümsedi. Biliyordu ki Stew gibi Mira'nın da kanı hep deli olacak, babalarının gözü karalığı onlarla yaşayacaktı.

Elinde kahve kulübenin kapı eşiğinde durmuş, Jaymie'nin kızını seyrediyordu. Yine bir keşke geçti ruhunun derinliklerinden. Sadece kendi duyacağı kadar "Keşke onların büyüdüğünü görebilseydin Jaymie." dedi.

Ne kadar da Jaymie'ye benziyordu. Belki de buydu onu bu kadar sevmesinin nedeni. Mira'ya olan sevgisinden dolayı Stew ara ara sahte kıskançlıklar yapıp kendini suçlu hissetmesini sağlardı. Haklıydı aslında. Mira, onun hiç sahip olamadığı çocuğu gibiydi. Marlon ona dövüşmeyi, kendini korumayı öğretirken, Daisy onu

Işılca

kırılacak cam bir biblo gibi büyötmeye çalışmıştı. Dolayısıyla Mira narin, nazik yapısının altında bir o kadar yırtıcı bir o kadar güçlü bir kişilik barındırır olmuştu.

Mira hedefi bulup memnuniyetle gülümsediğinde Daisy “İşte benim kızım!” dedi gururla. Mira elinde kalan son bıçağı rastgele atıp kulübeye doğru yürüdü. Annesinin önünde durdu ve “Ben senin ve Marlon’un hiç büyümeyen şımarık kızım.” dedi.

Daisy “Bu aralar bıçaklar favorin sanırım. Okçuluk ne durumda? Bu sene turnuvalara katılmayı düşünmüyor musun?”

“Bilmiyorum antrenörüm istiyor ama ben kendimden emin değilim. Hem okulda ilk senem.”

“Kararsız olmanı anlayabilirim ama ilk ya da ikinci sene arasındaki farkı anlamış değilim.”

Mira yüzünü buruşturarak “Ben duş alıp kahvaltayı hazırlarken siz ne yapmayı düşünüyorsunuz annecim?” diye sordu. Mira yine her zaman olduğu gibi ciddi konularda konuşmak yerine kaçıyordu.

“Hımmm, ben de kahvaltı hazır olana dek bahçemle ilgilenbilirim.” dedi Daisy ve kahvesiyle birlikte bahçeye doğru yürümeye başladı.

Mira sırtarak odasına geçtiğinde ikisinin de birbirine mutluluk oyunu yaptığı bir o kadar belliydi. Mira bildiği gerçekleri yıllarca saklarken, Daisy mutluluk rolünü yıllardır oynuyordu.

Mira ne kadar bilmiyormuş, duymamış, uyanmamış gibi yapsa da Daisy gibi huzursuz bir geceyi daha ardında bırakmıştı. Daisy’nin kâbuslarının yıllardır farkındaydı ama eli kolu şimdilik bağılıydı. Hep aynı cümlelerle avutuyordu kendini. *‘Bitecek... Ailemizin intikamı alınacak. Daisy hak ettiği yere gelecek. Bunu biz yapacağız.’* derken yine aynasının önünde durmuş intikam

Köle - İntikam

yeminleri ediyordu. Yıllardır yaşadığı bu ritüel onun yaşam stili hâlini almıştı ve Mira Stew'in izinde ilerlerken bundan kimsenin haberi yoktu.

Sinirle üzerindeki kilerden kurtuldu. Kısa bir düşün ardından en sevdiği tişörtünü ve eşofmanını giydi. Düz saçlarını tepeden toplayıp, dişlerini fırçaladı. Mutfığa geçip kahvaltıyı hazırlamaya başlamadan önce kurabiye yapmaya koyuldu. Daisy'e takıldı gözleri ara ara. Ne çok isterdi onunla umut dolu konuşmalar yapabilmeyi. Hatta Stew'le yıllardır planladıkları her şeyi anlatabilirdi ama sonuç değişmezdi. Daisy asla izin vermezdi. Onlara engel olmak için elinden geleni yapardı. Kasvet dolu düşünceleri kafasından atmaya karar verdiğinde kurabiyelere çoktan şekil vermiş tepsiye diziordu. Ellerini yıkadı, fırını çalıştırıp kahvaltıyı hazırlamaya koyuldu.

Sorunları kafasından atmanın en iyi yolu Felicia ile konuşmaktır. Telefonu eline aldı. Sırtarak ekrandaki isme dokundu. Kulağına dolan neşeli bir o kadar enerji dolu sesi özlediğini biliyordu. Bir yandan kahvaltıyı hazırlıyor bir yandan en iyi arkadaşına laf yetiştiriyordu.

“Saatin kaç olduğunun farkındayım. Seni özledim hepsi bu, bağırıp durma!” diye çıkıştı Mira.

“Ben uyanınca seni ararım. Kapat yaaa!” dedi Felicia uykulu uykulu.

Mira “Felicia beni oraya getirme! Sen benim en iyi arkadaşımın ve beni dinlemek zorundasın!” diye sahte bir sinirle kükredi.

Felicia “Off bıktım senden Mira!” diyerek nefes almadan konuşmaya başladı. Daisy ormanın sessizliğinde kahkahaları kulübenin dışına taşan Mira'yı duyunca gülümsedi. Onun gülüşlerine kapılıp, mutluluğun sesine kulak vererek yöneldi kulübeye.

Işılca

Zaten hayata Mira ile tutunmuyor muydu? Geçmişin gölgesinde, Mira'nın geleceğiyle bir güne daha başlamalıydı. Kulübenin kapısını açıp içeri girdi. Mira'yı seyre dalıp mutlu olması bir iki saniye sürdü. Mira telefon elinde kıkırdayarak konuşuyor, mutfakla salonun ortasındaki masa arasında mekik dokuyordu. Daisy geçmiş gözünde canlandığında ağlamamak için kendini zor tuttu. Şu an sanki sarayda Edward'ın dairesindeki mutfakta hazırlık yapan Jaymie'yi görür gibi oldu. Aynı annesi gibi beyazın sarısı oradan oraya savrulan saçlarıyla, hazırladığı yemeğin zevki ellerine yansiyordu. Mira annesine öyle benziyordu ki...

Mira "Felicia lütfen, burası harika; gel ve benimle kal! Hem... Hem sana ihtiyacım var." diyemeden telefon kesildi. Kulağındaki telefona daha gür bir sesle "Felicia! Alo... Aloo!" diye seslendi. Hat kesilmişti. Telefonu masaya koydu ve kendi kendine söylenmeye başladı. "Neden benim de mantıklı, çatlak olmayan bir yakın arkadaşım yok. Neden burayı sevmiyor ki? Gören saraylarda falan doğdu sanacak. Deli ya!" dedi ve salonun kapısına doğru döndüğünde annesinin sevgi dolu bakışlarıyla karşılaştı.

"Anne! Sen ne zamandan beri oradasın? Bahçedesin sanıyordum." dedi sırtarak ve hızlıca gelip Daisy'nin elindeki domates ve biberleri aldı. Daisy ağzını açmadan o çoktan şımarıkça konuşmaya başlamıştı bile.

"Bahçe işlerini sevmiyorum ama dalından koparıp hazırlamak bir harika." dediğinde domates ve biberleri yıkamış doğruyordu.

Daisy "Hele doğramak." dedi alayla.

"Bıçakları seviyorum." dedi Mira itiraf edercesine.

"Bu Marlon'un suçu."

"Yapma anne!" dedi Mira sitemle ve annesinin yüzüne yayılan gülümsemenin hiç bitmesini istemedi. Gelip sevgiyle sıcacık

Köle - İntikam

sarıldı annesine. Yanağına kocaman bir öpücük kondurdu “Tekrar günaydın güzellik!” dedi neşceyle.

“Günaydın Mira!”

“Sabah müziğimizi dinlemeye hazır mıyız?” dedi Mira ve annesinden koparak buzdolabının üzerinde duran tarihi eser dediği radyoya uzandı. Sadece FM kanalları çalan eski radyonun düğmesine basarak gülümsedi.

Daisy “Felicia mı geliyor?” diye sorup masayla tezat oymalı koyu kahve renkteki sandalyeye kendini yerleştirdi.

“Bana hiç utanmadan burayı sevmediğini söyledi. Neymiş efendim, doğal hayatta bir gün bile dayanamazmış.” derken usta bir aşçı edasında tek eliyle yumurtaları kırdı ve kızgın tavayı elinde çevire çevire pişirdi. Daisy masadan kalktı ve ekmek kesmeye başladı. Mira yaptığı yumurtayı annesi ve kendine paylaştırırken “Babamla avunabilirim. Dün bana haftaya geleceğini söyledi. Onu çok özledim.” dedi iç geçirerek.

“Kıskanıyorum ama.” dedi Daisy gülerek.

“Senin yerini hiçbiri alamaz!” dedi Mira sitemle.

“Babanı görelisi daha on beş gün olmadı.” dedi Daisy alayla.

“Onu görmemin nedeni senin yolunu bile bilmediğin evime uğruyor olması.”

Daisy kendi söylediğine inanmasa da “Ben de en kısa zamanda ziyaretine geleceğim.” dediğinde Mira annesinin değil kendi evine, gerekmedikçe şehrin yakınına bile ayak basmayacağını biliyordu. Tartışarak güne kötü başlamak adına gülümsemekle yetindi. Yemek yenilen zamanlar onlar için sohbet ortamıydı. Mira her zamanki gibi üşenmeden harika bir kahvaltı masası hazırlamıştı. Masada kahve ve taze sıkılmış portakal suyunun yanında çay olması Mira’ya özeldi. Daisy “Kahve ve çay...” dedi alayla.

Işılca

“Ben seviyorum.” dedi Mira omuz bükerek.

“Sen kesin aşçı olmalısın. Yemek yapmak senin işin.”

“Seneye kariyer planları yapmam gerekecek ve ben ne istediğimi bilmiyorum. Aslında biliyorum ama... Kararsızım işte...” diyerek eline aldığı minik domatesi ağzına attı. O ne istediğini biliyordu. Adalet istiyordu. İntikam istiyordu. Daisy’nin yüzü gülsün istiyordu. Daisy’den bildiklerini saklamak onu huzursuz etse de böyle davranmaya mecburdu. En azından bir süre.

Mira’nın kafasındakilerden habersiz olan Daisy “Nasıl mutlulsan öyle yaşamalısın!” dedi gülümseyerek. Mira, Daisy’nin gözlerinin içine baktı. Yine anlaşılmıyordu düşünceleri. Aşçı olmayı gerçekten isterdi ama hayat ona bu şansı vermeyecek kadar adaletsizdi. O yolunu çizmişti, her ne pahasına olursa olsun ailesinin intikamını alacak sevdiklerinin hakettiği yere gelmesi için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Gerçekleşmeyeceğini bilse de olacakmış gibi hayal kurmasında bir sakınca yoktu. Gülümsedi ve “Aşçılık benim için ideal; yemek yapmayı seviyorum. Stresi yok. İş imkânları mükemmel. Mutfakta çalışmak beni heyecanlandırıyor. Oysa spor...” dedi Mira ve sıkıntıyla sustu. Sporuna sevdiren Marlon’dı.

Mira ilk önceleri Marlon’un onu bir asker gibi eğitmesine anlam verememiş, karşı çıkmış, bakış açısını değiştiren Stew olmuştu. Aslında Stew sadece bir cümle kurmuştu. *‘Marlon’dan öğrendiklerin çok işine yarayabilir, bence isyan yerine teşekkür etmelisin...’* dediğinde Mira onun ne demek istediğini gayet iyi biliyordu. O günden sonra daha sıkı çalışıp, Marlon ne diyorsa hepsini fazlasıyla yaptı.

“Yeteneklisin bunu göz ardı etmemeni tavsiye ederim.” dedi Daisy.

Köle - İntikam

“Çok çalışmak, disiplinli yaşamak, alkol almamak ve belli bir yaşa gelince antrenörlük yapmak... Bir sürü ergenle uğraşmak... Hayır, bunu istemiyorum.” dedi Mira yüzünü buruşturarak.

“Sanırım aşçılık için okul değiştirmek zorunda kalacaksın.” dedi Daisy. Okul işleriyle yıllardır Marlon ilgilenmiş, Daisy haberi olmakla birlikte hiçbir şeye karışmamıştı. Mira “Aşçılığa karar verirsem, bu sene olmasa bile seneye şart.” derken kıkırdamış, Daisy merakla yüzüne bakıyordu.

“Felicia, herhâlde delirir. Yani aşçı olmak istediğimi duyunca.” diye açıklama yaptı.

“Tamam, kariyerini bir yere bırakalım. Bana aşk hayatını anlat.” dedi Daisy gülümseyerek. Mira, Daisy’den hiçbir şeyini saklamaz, en ufak detayına kadar anlatırdı. Gözlerini devirdi.

“O nazik, çok havalı, ayrıca gelecek vadeden biri...” diyebildi. Her ne kadar annesi, her şeyini bilse de sevgilisi hakkında konuşmak bir garipti.

“Gelecek vadeden biri derken?” diye gülümsedi Daisy.

“Senin düşündüğün anlamda değil anne. Yani ayakları yere basan biri anlamında söyledim. Ciddi bir şey düşünmek bana şu an çok uzak.”

“Böyle düşünmene sevindim çünkü hiç âşık gibi durmuyorsun.”

“Aşk...” dedi Mira ve arkasını getiremedi. Aşk ne demek? Sorusuna net bir cevabı yoktu. Tek bildiği, Jahn’un yanında kendini iyi hissediyor, onunla vakit geçirmeyi seviyordu. Her zamanki gibi konuyu değiştirmek işine geldi.

“Turnuvalara mutlaka gelmelisin. Jahn bu sene ilk kez süper lige girdi. Forvete seçildi.”

“O zaman senin de turnuvalara katılacağın konusunda umutlanmalı mıyım?” diye soran Daisy cevabını alamadı çünkü Mira’nın telefonu çalıyordu.

Işılca

“Jahn arıyor.” dedi ve telefonu eline alıp Daisy’den uzaklaştı. Evin içinde mutlu mesut telefon elinde konuşan Mira’yı seyreden Daisy bir yandan geçmişle ilgili aldığı kararları sorguluyordu. Mira’nın mutluluğunu gördükçe sakladığı gerçekler onu rahatsız etmiyor, Jaymie’nin hayali olan hayatı onun kızına sağlayabilmenin gururunu yaşıyordu.

Mira telefonla konuşmaya dalmış, odasına geçmişti. Daisy gülümsedi ve kahvaltı masasını topladı. Kızının sabahın köründe üşenmeden yaptığı kurabiyeleri fırından çıkarttı ve birkaç tanesini tabağına koydu. Kendine koyu bir kahve alıp verandaya çıktı. Öğle güneşinin sıcaklığı hissedilmeye başlamıştı. Daisy seslice “Bu güneşi kaçırmamalıyım.” diyerek üzerindeki sabahlığı çıkarıp kendini sallanan koltuğa bıraktı. Sırtı güneşle sıcacık olurken bedeni gibi ruhu ısınsın diye umdu. Gözleri kapalı geçen on dakika sonunda Mira’nın cıvıltılı sesiyle umduğu sıcaklığı bulmuştu.

“Anne, hadi ormana gidelim. Bakarsın akşama sana güzel bir ziyafet çekerim. Ne dersin?”

“Mira gereğinden fazla etimiz var.” dedi gözlerini açıp.

Mira omuz büktü ve “Biraz yürürüz o hâlde.” diye umutla annesine baktı. Daisy hayır anlamında yüzünü buruşturdu.

Kendi başına gıdeceğini anlayan Mira “Elinden gelse bahçeye bile çıkmayacaksın.” diyerek ava çıkarken giydiği kalın kemerli asker pantolonunu düzeltti. Yüzücü atletini kemerinin içine soktuğunda hazırdu.

Daisy “Bugün bıçaklarını yanına almıyor musun?” diye sordu gülümseyerek.

“Av yoksa bıçaklara gerek yok. Sen de gelmelisin, bensiz sıkılırsın.” dedi annesine.

Köle - İntikam

Daisy “Sen yokken ben de bahçeyle ilgilenmeliyim. Sıkılmamı istemiyorsan benimle kalıp yabancı otları temizleyebilirsin.” dedi haince.

Mira kaçır gibi verandanın merdivenlerinden indi. “Görüşürüz anne!” dedi arkasına bakmadan. Daisy gülerek “Erken gel de yabancı otlarını beraber yolalım.” dedi alayla.

Mira “Seni duyamıyorum anne.” diye kıkırdarken uzaklaştı. Orman yoluna girmeden dönüp onu seyreden annesine el salladı. Küçük kulübeye bakıp ne kadar şanslı olduğunu düşündü.

‘*Bu küçük kulübeyi seviyorum.*’ diye geçirdi içinden. Burası Marlon ve Stew’in olduğu gibi onun da sığınağıydı. Kötü olan her şeyden arınmış bir yerdi onlar için. Mira kulübede olduğu sürede hiçbir yerde bulamadığı huzuru buluyordu. Güvenli, bir o kadar da sakindi. Sevdiği bu yuva neredeyse yağmurun hiç durmadığı ormanda iki metre kazıkların üzerine tek kat olarak yapılmıştı. Evin inşaatında kazıkları çakmak Marlon’un beş ayını almıştı. Marlon ve Daisy o günlerde kavga etmekten bir süre neredeyse konuşmaz hâle gelmişlerdi.

Zamanla ihtiyaçlarına göre kulübe şekil aldı. Daisy şehre daha az inmek adına evin sol tarafına küçük bir ahır kurmuş, hayvan beslemeye başlamıştı. İnekler, tavuklar, kedi, köpek ve etrafta dolaşan kazlarla küçük bir çiftliği andırıyordu. Mira tavuk kümesinin içinde Felicia’yı düşününce gülmeden edemedi. Hangi arkadaşını bu kulübeye getirse hepsi hayran kalmıştı. Felicia hariç...

Mira çocukluğunda buraya geldiği zamanların çoğunu evin altında oyun oynayarak geçirmişti. Marlon sonrasında boşluğun bir bölümünü suntalarla çevirip ona oyun odası yapmıştı. Mira bunalınca kutuyu andıran oyun odasına kaçır orada kalırdı. Büyüdükçe oyun odasının ismi karar odası adını aldı. Mira her önemli kararı orada düşünür ve karar verir oldu. Kartpostallardaki

Işılca

evleri andıran ahşap kulübe onun için büyülu gibiidi. Ailenin ferdi gibi olan kulübenin ruhuna inanan Mira gülümseyerek yürümeye devam etti. Kulübe hakkında o kadar çok düşünmüştü ki ailesine haksızlık ettiğini seslice dile getirdi. “Siz olmasanız bu kulübe neye yarar?” diye günah çıkardı.

Marlon kulübeyi tamamlayan yapı taşlarından biriydi. “Yakışıklı ihtiyar.” dedi gülererek. Hep minnettar kalacaktı Mira ona. Daisy ile omuz omuza veren vefakâr adam güzel olan her şeyi sunmuştu kızı gibi büyüttüğü Mira’ya. Üç kişi pamuklara sarıp büyötmüşlerdi el birliğiyle. Şu an istediğı üniversiteye gidebiliyorsa bu Marlon’un sayesindeydi. Marlon dövüşmek haricinde onu okçuluk için yüreklendirmiş, eğitimini bizzat kendi vermişti. Ondan aldığı okçuluk eğitimiyle üniversite bursu kazandı. Mira bir dahaki ay olacak turnuvaya katılıp katılmama konusunda kararsızdı. İlk senesi olduğu için katılmama hakkı vardı. Stew’le konuşmalı onun ne planladığını öğrenip ona göre hareket etmeliydi. Vakit geliyordu ve Mira hiçbir şeyin amacının dışına çıkmasına engel olmasına izin veremezdi.

Bir yanı Marlon için kazanıp, kupayı ona hediye etmenin hayalini kuruyordu ama ona daha büyük mutluluklar yaşatabileceğini düşünüp turnuvadan vazgeçiyordu. Yürümeye devam ederken Marlon ve Daisy’nin hayatındaki yerini düşündü. Onlar yanında olduğu sürece her zorluğun üstesinden kolayca gelebilirdi. Sonra aklına ilahlaştırdığı Stew geldi.

Stew, Mira’nın kahramanıydı. Hiç görmediğı Kral babası Edward’ın ilk göz ağrısıydı. Marlon’un yeri ayırıdı ama Mira, Stew’e hayrandı. Çok güçlü, akıllı bir o kadar alçakgönüllüydü. Onu her daim birilerine yardım ederken görebilirdi ama Mira onun içinde yaşattığı öfkeden korkmuyor da değildi. Geceleer boyu ona annesi ve babasını anlatan Stew’in içinde bitmek

Köle - İntikam

bilmeyen bir kin vardı. Tamam, Mira da intikam istiyordu ama Stew başkaydı. O kan istiyordu. Adım adım yaptığı planları sabırla hayata geçiriyor, tek bir hataya yer vermiyordu. Onca yıl beklemiş hâlen '*Zamanı var.*' diyordu.

Düşünce karmaşasında ormanın küçük patika yoluna saptığında ayakları onu ezberlediği yola doğru götürdü. Yıllardır defalarca yürüdüğü patika, rüzgârın uğultusunda **uyuduğu** ağaçlar, hatta çiçekler bile gizliden gizliye arkadaşları gibiydi. Mira ani bir kararla göl kenarına indi. Gölde nilüferler açmıştı. Su, ağaçların gölgesi, içinde barınan yosunların etkisiyle zümrüt yeşili rengindeydi. Işık hareleri küçük gökkuşakları yaratıyor, Mira kendini burada fantastik bir dünyada hissediyordu.

Küçükken göle girmek için Daisy'den izin alamayınca, gizli kaçışları geldi aklına. Soğuk suyun ona iyi geleceğini düşünüp hızla kıyafetlerinden kurtuldu. Belinden aşağı dökülen, sarının beyazı saçlarını açıp hızla suya atladı. Bedeninin her köşesi serin suyun soğuğuyla uyanırken kendini yenilenmiş hissetti. Tadını çıkararak yarım saat kadar suda oyalandı. Sudan çıkarken yalnız olduğunu biliyor ama etrafı kolaçan etmekten kendini alamıyordu. İster istemez etrafı kontrol ederek giyindi ve ıslak saçlarını tepesine tutturup kulübenin yolunu tuttu.

Hayat...

Daisy, güneşin kendini göstermesiyle içeri geçmiş mutfakta oyalanıyordu. Dışarıdan gelen araba gürültüsüyle içi korkuyla doldu. Soğukkanlılığı elinden bırakmadan sakladığı uzun namlu silahı eline aldı. Normalde korkacak bir şey olmadığını biliyordu fakat bozuk olan psikolojisi ani gelişen olaylara tepki veriyordu. Silahı arkasına saklayıp ilerledi. Pencereden kendini göstermeden izlemeye başladı. Dağ jipinin kapısı açıldığında elinde tuttuğu silahı iyice kavradı. Jipten inen genç adam tehlikeli birine benzemiyordu. Yirmi beş yaşında ya var ya yoktu. Genç adama dikkatlice baktı. Bu fotoğraflardan gördüğü Jahn'dan başkası değildi. Diğer kapı açılıp içinden inen kişiyi görünce yüzü iyice gülümser oldu. Hemen kapıyı açmak yerine onları seyretme kararı aldı. Bahçe kapısından kulübeye uzanan taşlık yolda Eyfel Kulesi biçiminde ayakkabılarıyla yürümeye çalışan Felicia'dan başkası değildi. Kafasını omuz hizasında kaplayan oval şapkanın uçmaması için gösterdiği çaba alkışı hak ediyordu. Mini ereği ve onu uzaylı bir böcek gibi gösteren geniş güneş gözlükleriyle tam bir fenomendi. Gördükleri yetmezmiş gibi Felicia'nın kucağına kurulmuş kıyafet giydirilen terrier köpeği görünce Daisy ister istemez sesli bir kahkaha patlattı.

"Tanrım!" dedi aklını korumasını dileyerek elindeki silahını sakladı. Kapı nazıkçe vurulduğunda gülerek açtı. Genç adam kendinden emin yapısıyla Daisy'nin ilk görüşte onayını almıştı.

Köle - İntikam

Daisy "Felicia, bu ne sürpriz, Mira senin Paris'e gideceğini söylemişti. Rotadan bayağı sapmışsın." dedi.

Felicia bütün sinirini arkasındaki Jahn'dan çıkarırcasına bir bakış fırlatıp Daisy'e sarıldı. "Aşka hiç kıyamam." dedi anlamlı anlamlı. Jahn, Daisy'e bütün şirinliğiyle "Merhaba!" derken Daisy elini uzattı ve güçlü yapısını hissettirmeyi ihmal etmedi. Jahn onları içeri davet eden Daisy'nin tavrı karşısında tedirgin olmuştu. Felicia şapkasını çıkarıp, saçlarını savura savura kulübeye girerken söylenmeye başladı.

"Bir kere daha buraya geldiğime inanamıyorum. Nerede bizim amazon çakması Mira?" derken kucığındaki köpeğini çoktan yere bırakmış Mira'nın odasına doğru yürüyordu. Daisy "Yürüyüş yapmaya çıkmıştı. Biraz sonra gelir."

"Tek başına mı?" diye soran şaşkınlığını gizlemeyen Jahn'dı.

Felicia "Onu hiç tanımıyorsun." dedi bilmiş bilmiş. Jahn "Bana gerekli olan biraz zaman. Aradaki açığı kapatacağıma eminim." dedi gayet kendinden emin bir şekilde.

Daisy "Kahve?" diye sordu konuyu kapatmak istercesine.

Felicia "Harika olur benimki tek şekerli." dediğinde Jahn çoktan Daisy'e yardım etmek için harekete geçmişti bile.

Mira aklındaki düşünce karmaşasından kurtulmak için yolu uzatmış yüzdüğü gölün uzantısı çayın kenarından koşarak kulübeye gelmeyi tercih etmişti. Kulübenin dışına park edilen arabayı gördüğünde ilk Marlon geldi sandı.

Tabii kulübenin kapısını açıp Jahn ve Felicia'yı karşısında görünce ufak çaplı bir şok geçirdi. Tek şok geçiren o değildi. Felicia karşısında saçından başından su akan, ter içinde, üzerindeki erkekse kıyafetlerle gördüğü Mira karşısında "Bu ne hâl Mira?" diye tiz bir çığlık attı.

İzlen

Mira "Jahn? Felicia?" diye gıcıkliğini belli ederken Jahn gıvırtının bir iladeyle "Sürpriz!" dedi elinde kahve bardağı.

Mira ilk ne yapacağını bilemedi. Hızla gelip neredeyse bir aydın görmediği Felicia'ya sarıldı. Felicia sarılmakla sarılmamak arasında "Mira leş gibisin. Saçlarına ne oldu? Yağmur yağıyordu da benim mi haberim yok?" derken ona sarılan Mira'yı yüzünü buruşturarak itti.

Mira gözlerini devirerek Felicia'dan uzaklaştı. Tam bir şey diyecekti ki Daisy "Mira... Sakın göle girdiğini söyleme!" diye çıkıştı.

Mira yakalandığını anlamıştı. Daisy'i kandıramazdı. "Düştüm desem bir kurtuluşum olur mu?" diye sorarken ıslak saçlarını toparlamaya çalışıyordu. İmdatına Felicia yetişti.

"En azından ter kokmaya fırsatın olmamış." dedi haince. Mira sahte bir kinle "Ben hiçbir zaman ter kokmam Felicia!" diye bağırды ama tereddütte kaldı çünkü gölden buraya koşarak gelmişti. O sırada Felicia'nın köpeği Mira'ya havlamaya başladı.

Felicia "Ayy, Kontes korkma kızım. Mira'nın her zamanki hâli tanımadın mı?" dedi ama köpek duracak gibi değildi.

Mira "Köpeğin de sana benziyor. Hıysuz ve kendini beğenmiş." derken o hariç herkes köpeği sakinleştirmeye çalışıyordu. Felicia "Dur kızım yeter utuk!" diye köpeği kucığına almak için taarruza geçti.

Mira "Ben kimi dinliyorsunki o seni dinlesin!" dedi zaferle.

Felicia köpeğin havlamasını bastıran bir hırlamayla "Mira, sen susmazsan Kontes'i üzerine salarım ona göre!" diye gözlerini kıstı.

"Çok korktum." dedi Mira. Onlar kendi dünyalarında kavga ederken, Jahn olaya müdahale edip Kontes'i kucakladığı gibi Daisy'nin gösterdiği başka bir odaya götürdü. Geldiğinde sanki az evvel kavga eden iki kız yok olmuş, yerine mutfak masasının başına oturmuş birbirleriyle fısıldaşan iki dost gelmişti.

Köle - İntikam

Daisy "Jahn gelsene!" dedi oturması için bir sandalye gösterirken. O sırada Mira ve Jahn göz göze geldi. Jahn "Bana merhaba yok mu?" diye sordu gülümseyerek.

Mira çaktırmadan kendini koklarken içinden '*Umarım keçi gibi kokmuyordumdur.*' diye geçirdi. Tereddütle yerinden kalkarak Jahn'a dualar ederek yaklaştı. Jahn, Daisy'nin rahat tavırlarından güç almış, daha rahatı. Alayla "Tadım nasıl bokruğun umurumda değil!" diyerek ona gelip askla sarıldığında hepsi gülmeye başladı. Mira izin isteyip odasına geçti. Hızla duş aldı ve kendine çeki düzen verdi. Aynada gülen yüzüne baktı ve seslice "Sırıttım. Seni şanslı kız." dedi. Bir yanı mutlu, bir yanı umutsuzdu. Bugünleri özlemle anacaktı biliyordu. Kendini inandırmak istercesine "Her şey daha güzel olacak!" dedi umuda ve ıslak saçlarını tarayıp, topuz yaptı.

O hazırlanırken Felicia ve Jahn yemek masasını hazırlamıştı. Daisy onlara özel tarifim dediği patatesli yumurtayı pişirmek üzereydi. Felicia durmadan konuşuyor. Daisy bitmek bilmeyen tanımadığı kişiler hakkında anlatılanları dinlemeye çalışıyordu.

Jahn gözlerini devirecek "Felicia, hadi meyve sularını getir!" diyerek onu susturmaya denedi ama pek başarılı olduğu söylenemezdi. Mira odasından çıktığında Felicia "Ah! Mira sana anlatacak o kadar çok şey birikti ki..." dedi. Jahn, Daisy'nin duymamasını umarak "Buraya benim seni zorla getirdiğimi unutma..." diyerek Felicia ya Mira'yı rahat bırakması mesajını vermişti. Tabii Mira bu durumdan memnun bir ifadeyle gülümsüyordu. Felicia kimseye aldurmadan konuşmasına devam edip, Jahn'a dil çıkarmakta yetmişti.

Beraber yedikleri öğle yemeğinin ardından akşamüstüne kadar onurdular. Mira onlara ziyafet denilecek bir akşam yemeği hazırlamayı ihmal etmedi.

Işılca

Jahn ona "Yemekler müthiş!" diye gülümserken Mira "Jahn, sence ben aşçı olabilir miyim? diye sordu merakla. "Hayatım senden..." demeye kalmadı Felicia ona has bir çığlıkla "Sen delirmiş olmalısın! Asla... Güzelliğini mutfak köşelerinde mahvedemezsin." diye bağırdı ve son noktayı koydu.

Mira alayla "Ben de zaten Victoria Secret melekleri arasında olmak için başvuru yapmayı düşünüyordum." dedi alayla.

Felicia "Bak bu mantıklı." dedi bilmişçe.

Daisy hâllerine gülüyor, Jahn hayranlıkla Mira'yı seyrediyordu. Yemekler yenmiş şömine karşısında içilen şaraplar ortamı iyice renklendirmişti. Mira'nın kucağında oturan Kontes bir kedi kıvamında ona sokulurken, Mira'nın özlediği adamın kollarında mutluluğu bulduğu bir gerçektir.

Gece, Felicia ve Mira aynı odada kalacak, Jahn salondaki koltukta uyuyacaktı. Mira ona çarşaf ve yastık getirdiğinde Jahn onu yanına çekip dudaklarına hapsetti. Mira'nın bedeninde dolanan ellerle gevşemesi bir olmuş kendini kaptırmışken aklına Daisy geldi. Hızla doğruldu ve "Daisy gelebilir." dedi memnuniyetsizce.

"Çok özledim seni."

"Ben de, ama yapacak bir şey yok." dedi Mira. Mutluluk içini kaplamış yerinden kalkıp odasına geçerken Jahn olabildiğince kısık bir sesle "Yanımda kal!" diye ısrar ediyordu. Bununla da yetinmeyip onu mesaj yağmuruna tuttu ama bir işe yaramadı. Flört edip, kendini naza çekmek Mira'nın çok hoşuna gitmişti. Bir saat kadar mesajlaşmış ama Jahn'ın yanına gitmemişti. Yatağına uzanmış mesajlaşırken kıkırdadı ve "Haklıyım, benim narin bünyem koltukta yatmaya alışkın değil." dedi Felicia'yı taklit eder gibi. Yüzündeki mutluluk çok geçmeden günün getirisi yorgunluğa dönüşmüş ve uyuyakalmıştı.

Köle - İntikam

Sabaha doğru Mira, Felicia'nın çığlıklarıyla yerinden fırladı. Daisy elinde silah onların kaldığı odaya koştuğunda Jahn arkasındaydı.

Daisy "Neler oluyor Felicia?" diye nefes nefese sorarken silahını saklamaya çalıştı ama pek başarılı olduğu söylenemezdi. Jahn uyku sersemi şoka girmiş Daisy'nin elindeki büyük silaha bakıyordu.

Felicia "Bu tüy yumağı üstüme çişini yapmış, kırk yıl yıkan-sam arınamam artık!" diye haykırdı kendi köpeğini göstererek. Siniri gözyaşlarına bürünmüş akıyordu. Mira gözlerini devirip yastığa başını gömmeden hemen önce Kontes'i kucağına alıp çarşafın altına sakladı. Daisy gözlerini devirip odadan çıktı. Jahn gelip uyku sersemi Mira'nın yanına uzandı. Felicia ona olanları önemsemedikleri için iyice sinirlendi. Söyleniyordu ve oraya buraya *en pahalı parfümüm* dediği şeyi neredeyse boca etmekle meşguldü.

"Banyo yapmayı dene." dedi Jahn.

"İyi fikir, siz ikiniz ben gelene kadar bu çarşafı değiştirin. Ve Mira geri döndüğümde Kontes'i burada istemiyorum." deyip banyoya girdi.

Mira "Sanki benim köpeğim." derken kıkırdıyordu. Jahn gözlerini ona dikmiş, güzelliğinde kaybolmuştu.

"Mira çok güzelsin ve ben senin için deliriyorum." dedi ve dudaklarına uzandı. Mira istekle sevgilisine cevap verdi. Ne zaman sonra "Jahn, Felicia gelecek." dedi nefes nefese çünkü Jahn kendini kaptırmış ileri gitmeye başlamıştı.

"Hadi ama!" dedi Jahn istekle.

"İyi de Felicia gelecek."

"Gelene kadar..." derken Mira'nın dudaklarında kaybolmuş aklından her şey uçup gitmişti. Onlar kendi aşklarında kaybolmuşken

Işılca

bir çılgılık daha gecenin sessizliğine yayıldı. Mira korkuyla yataktan fırlarken Jahn hevesi kursağında kalmış “Biri bu kızı sustursun!” diye isyan etti. Mira panikle Felicia’ya bakmaya gitti. İki kız banyodan çıktıklarında Jahn merakla Mira’ya bakıyordu.

Mira “Böcek görmüş de...” dedi ve uyumak istediğini belli ederek tekrar Jahn’ın yanına uzandı. Jahn gülmeye başladı ve Mira’ya sarıldı. Felicia üzerinde iç çamaşırı, Jahn’a aldırmadan giyinirken “Jahn gülme! Şu an âşık olduğun kıza ulaşma çabalarına kanmasaydım Paris’te son trend mağazalarda kaybolmuş, mutluluk sarhoşuydum. Şu hâlime bak! Orman çocuğu gibiyim. Çiçekler, böcekler...” derken Mira “Sen benim için bu deliye yalvarmak zorunda mı kaldın? Ne romantik.” diyerek Jahn’a sevgiyle sarıldı. Jahn “Evet! Çok zor anlar geçirdim! Hiç kolay olmadı.” diyerek sesini inceltiyor, hiçbir fırsatı kaçırmıyor, elleri Mira’nın kalçalarında dolanıyordu.

Mira “Jahn çok ayıp, çek ellerini!” dedi sert bir sesle, ama gülüyordu.

Jahn gayet memnuniyetsiz bir biçimde yataktan kalktı ve Mira’ya “Tuvalete gidip geliyorum. Sakın uyuyayım deme!” dedi sırtarak.

Mira, Jahn’ın arkasından sırtırken Felicia “Onu seviyorsun?” dedi yüzünde hain bir bakışla.

“O iyi biri, yakışıklı, nazik bir o kadar sevgi dolu.”

“Bu sorunun cevabı değil. Ayrıca ruhlar âleminde yaşamıyoruz.”

“Sen soru mu sordun?” dediğinde Felicia çoktan ona yastığını fırlatmıştı.

“Onunla olmak hoşuma gidiyor. Aşk mı? Bilmiyorum. Zamanla olacak bir şey sanırım.”

“Zamanla kimse birbirine âşık olmaz. İlk görüştedir aşk. Ya âşıksındır ya da hiç değildir.”

Köle - İntikam

“Ünlü aşk doktoru Felicia konuştu.” dedi Mira. O ara Jahn ruvaletten çıkıp Mira’nın yanına uzandı. Mira Jahn’ın kollarına sokulup gözlerini kapattı.

Felicia “Benim uykum kaçtı. Saat zaten yedi... Hadi kahvaltı edelim.” diyerek salona geçti. Mira ve Jahn biraz yatakta oyalanmış Felicia’nın yok yere attığı çıgıllıklarla kalkmak zorunda kalmışlardı. Hoş bu Mira’nın işine gelmişti çünkü onun da uykusu kaçmıştı.

Mira için tatil güzel geçiyordu ama Jahn ve Felicia için tartışılırdı. Biraz daha birlikte zaman geçirirlerse Jahn, Felicia’yı öldürecektri.

Jahn, Mira’ya kahvaltı hazırlamakta yardım ederken, Mira yarım saatin içinde enfes bir börek yapmıştı. Felicia kafasında bigudileri ile masaya oturdu ve “Harika!” dedi ağzı sulanarak.

Mira “Teşekkür ederim. Senden olumlu bir kelime duymak mutlu edici.” dedi sırtarak.

“Sana değil Jahn’a dedim.”

“Pislik!” dedi Mira ve birlikte gülmeye başladılar. Felicia tabağına aldığı koca börekten bir dilim kesip ağzına attığında “Hımm nefis... Seninle işte bu aşçılığın yüzünden aynı evde kalıyorum.” dedi bir ödöl gibi.

“İçim ferahladı, ben de sebebini arıyordum.” dedi Mira alayla.

Felicia’nın yanlarına gelen Daisy’e banyodaki böceğı bir canavar gibi anlatmasını, Jahn ve Mira baygınlık geçirerek dinledi. Felicia abarttıkça abarttı.

Daisy, Felicia geldiğinden beri daha çok güler olmuştu. Mira annesini çok sık gülerken görmezdi. Oysa gülmenin ona ne çok yakıştığını fark etti. Masada oturan, *en sevdiğim*, dediğı kişilerle mutlu olduğunu düşündü ve şükretti. Felicia’nın hiç susmadan konuşmasını seyretti bir süre. Felicia onun hiçbir zaman olmayan kız kardeşi, dert ortağı ve yeri geldiğinde akıl hocasıydı.

Zamanı gelince anlarsın...

Dört gün sonra

Mira, geldiklerinden beri Jahn ve Felicia'nın arasında kalmıştı. Jahn devamlı onunla yalnız kalmayı isterken, Felicia onları yalnız bırakmamakta kararlıydı. Dördüncü günün sonunda Felicia ve Jahn kavga etmiş Mira, Felicia'yı haklı bulunca Jahn o hırsla Mira'ya "Bitti!" diye bağırarak eşyalarını toparlamaya başlamıştı. Mira, Jahn'ın bu tavrıyla yine hüsranı yaşıyordu. Eşyalarını toplayan adama bu sefer engel olmadı. Jahn bavulunu kapattığında gitme demesini bekler gibi gözlerine baktı. Mira tam bir şey söyleyecekti ki Felicia "Seni aptal! Madem eşyalarını topladın git artık!" diye çemkirdi. Jahn ve Felicia kulübeden bağrışarak çıkarken Mira öylece durdu. Kızgındı, çünkü Jahn her kavgalarında ayrılma-ya kalkıyor bu Mira'yı çok rahatsız ediyordu.

Jahn arabasına binip giderken Daisy şaşkın bir şekilde kulübe-ye girdi. "Sanırım beklenen fırtına erken geldi." dedi. Mira "Boş ver anne. Bowles'i daha iyi oldu." dedi. Daisy, Mira'yı biraz yalnız bırakmanın daha iyi olacağına karar verip "O zaman Felicia ve ben göl kıyısına güneşlenmeye gidiyoruz." diyerek odasına geçti. Geçen on beş dakika sonunda Felicia ve Daisy göl kıyısına doğru vola çıkarken Mira kulübede kaldı. Jahn için hazırladığı yarım kalan içecekleri kızgınlıkla lavaboya döktü. İçindeki huzursuzluğu

Köle - İntikam

gidermek ıhtercesine yatağına uzanıp Kontes'i kollarına aldı. Gözlerini yumduğunda mutsuzdu. Uyuyup unutmak istedi ama uyuyamayacağını biliyordu. Her şeye rağmen Jahn'ı yanında istiyordu. Onun gitmesi bir saat önce doğru gelirken, şimdi pişmandı. Dışarıdan gelen araba sesiyle Jahn'ın geri döndüğünü sandı ve hızla kalkıp kapıya koştu. Marlon'u gördüğünde sevinse mi üzülse mi bilemedi.

"Marlon! Seni bir hafta sonraya bekliyorduk." diyerek sıkıca sarıldı.

"Geri dönebilirim." dedi Marlon alayla.

Mira "Hayır, hayır... Zamanlama mükemmel." dedi ve onu elinden tutup kulübeye soktu. Su ısıtıcısına kahve suyu koydu. Akli Jahn'daydı, durgunluğu belli oluyordu. Normalde Marlon'un önünde arkasında dolandır, Stew hakkında sorular sorardı.

Marlon "Canını sıkan bir şey mi var?" dedi gözlerine bakarak.

Mira karşısında ona baba sıcaklığı gösteren adama "Jahn ve ben... Bitti." dedi kısaca. O an kararlı olduğunu hissetti.

Marlon gelip başı öne eğilmiş sonsuz aşkı Jaymie'nin kopyası olan kızına baktı.

"Demek ki doğru insan değilmiş." dedi ve baba şefkatiyle başını okşadı. Mira Marlon'un koltuğına geçmesiyle hazırladığı kahvesini verdi. Yere oturup küçük bir kız gibi başını dizlerine koydu.

"Konunun doğru insan olup olmamasıyla alakası yok. Gerçi bilmiyorum ama..." dedi sıkıntıyla. Marlon gülümsedi.

"Mira kendini başka insanlarla kıyaslamaya mı girdin? Herkes birbirinden farklıdır. Sen elma seversin ben armut! Bunu konuşmuştuk."

"Ama ben Jahn'ın çocuk gibi her seferinde bitti demesinden çok sıkıldım. Hem ona âşık mıyım değil miyim bilmiyorum ama yanımda istiyorum."

Işılca

Marlon “Âşık olup olmadığını sorgulamaya girdiysen zaten âşık değilsindir.” diyerek sustuğunda çenesi yaşlı dizlerinin üzerinde ona merakla bakan Jaymie’yi görür gibi oldu. Saçlarına uzanıp okşarken “Annene o kadar çok benziyorsun ki.” dedi istemsizce.

Mira duyduğu cümleyle gerçek hayata adım atmış gibi oldu. Kaç gündür yine sahte hayatın mutluluğuna kendini fazlaca kapırmıştı. Marlon’un haberi olmasa da o geçmişin bütün gerçeklerini biliyordu. Marlon, Daisy’i değil, ölen annesi Jaymie’yi kastediyordu. Sahte bir gülümsemeyle “Evet o çok güzel değil mi?” dedi Mira ama Marlon’dan bir cevap alamayacağını biliyordu.

Konuyu değiştirircesine “Doğru kişi olayını pek kabullendiğim söylenemez. O zaman söyle bana, doğru kişi olduğunu nasıl anlayacağım?”

Marlon kederle gülümsedi. “Kalbin söyleyecek. Bir daha asla eskisi gibi yalnız başına atmayacak. İçindeki sızı her zaman sana onu hatırlatacak. O zaman sevdiğin adama ruhunla teslim olacaksın.” dediğinde yüzüne yerleşen hüznün öyle belirgindi ki... Marlon susmuş, gözleri bir noktaya takılı kalmış gibi düşünüyordu. Mira da iç dünyasında Jahn için böyle hissedip hissetmediğini tartıyordu. Hissetmiyordu...

Bu konuşma Marlon’a acı vermişti. O aşkı, Jaymie onu kabul etmediğinde bir mezara gömüp bir daha asla kalbini kimseye açmamıştı. Tabii acısını Mira’ya belli etmedi. Kahvesini bitirip yol vurgunu olduğunu söyleyip odasına çekildi.

Mira içindeki sıkıntıyla Felicia ve Daisy’nin yanına gitmeye karar verdi. En azından Felicia’nın yanında olduğunu düşündü. Marlon’a göl kenarında olduğuna dair bir not bıraktı. Yanına Daisy ve Felicia için küçük bir yiyecek sepeti hazırladı. Aradığı cevabı bulamasa da Marlon’la yaptığı konuşma onu bir nebze rahatlatmıştı. İlişkisini mantık çerçevesinde değerlendirdi. Aklından

Köle - İntikam

çıkmayan “Jahn doğru insan mı?” sorusuna cevap aramaya koyuldu. Tabii bulamadı. “Kalbimden ses seda yok. Böylesi daha iyi. Benim bir amacım var. Aşk neymiş? Ben bir prensesim!” diye kendiyle dalga bile geçti.

Kontes’in ormanda korkup yürümeyeceğini düşünerek onu boynuna astığı bez çantanın içine koydu ve kulübeden çıktı. Yürüyüşü bilerek uzattı. Yürümek ona iyi gelmişti, tabii aşkın getirdiği mantığını bir yana bırakıp duygularına yenildi. Jahn’ı yanında istiyordu. Onu aramak adına telefonunu çıkardı.

Derin bir nefes alıp tuşa bastı. Telefon çalıyordu ama açılmıyordu. İki üç kere daha çalması için telefona izin verdi ve sonra telefon meşgule düştü. Mira’nın içindeki sıkıntı iyice büyüdü. O aramıştı ve Jahn açmamıştı. Kararı Jahn’a bırakacak ve bekleyecekti.

Bekleme kararı doğru olabilirdi ama duyguları tam tersini söylüyordu. Bütün olumsuz düşünceler aklında toplandı. Okul, intikam, turnuva... Adımlarını hızlandırdı ve göle ulaştı. Felicia göl kenarına yaydığı üç metrelik havluya uzanmış, kitap okuyordu. Daisy ilaç yapmakta kullandığı otlarla meşguldü.

Mira Felicia’nın güneşinin önüne dikildiğinde, Felicia koca gözlüklerini çıkarıp “Sen! Çekil o güneşin önünden!” dedi sinirle ve devam etti “Tenime bak, kesin bana bir şey dokundu. Sen benimle Paris’e gelmeli ve tatile orada devam etmelisin. Hem artık aptal bir sevgilin de yok.”

“Jahn, birden neden aptal oldu onu çok merak ettim. Asıl aptal olan benim. Pişman olup aradım. Açmadı!”

“Senin aptallığın aşktan. Ama O hep aptaldı. Yoksa senin gibi birini devamlı aldatmaz.”

“Ne!”

“Sakın bana bilmediğini söyleme!”

Işılca

“Felicia sen ne söylediğinin farkında mısın? Jahn... Jahn yapmaz.”

“Mira söylediğin doğru sanırım. Sen gerçekten aptalsın.”

“Bunu kanıtlayabilir misin?”

“Benim sözüme inanmıyor musun?”

“Bunu kendime kanıtlamam lazım Felicia.”

“Peki! Hani birlikte seninle sinemaya gitmiştik. Jahn gelmemiş hastayım demişti.”

“Evet. Üç gün annesinde kalmıştı. Biz uzak diye ziyaretine gidememiştik. Hem sınavlar vardı.” dediğinde Felicia telefonundan bir yerlere bastı ve telefonunu Mira’ya uzattı. Mira ona benzeyen sarışın bir kızın instagram hesabına bakıyordu. Jahn kızı kucaklamış deniz kıyısında idi. Paylaşım tarihine baktığında Mira ağzı açık Felicia’ya bakıyordu.

“Tanrım gerçekten beni aldatmış!” dedi şaşkınlıkla.

“Aramıza hoş geldin Mira!” dedi ve üşenmeden yattığı yerden kalkıp Mira’ya sarıldı. Mira’nın sıkılan canı daha bir karanlığa gömülmüştü.

“Tanrım! Pişman olup onu aradım birde! Şu an dünyanın sonu gelse bir tek ben sevinirim.”

“Abartma istersen. Üzüleceğine benimle Paris’e gel. Yılın bu zamanı orası mükemmel olur. Ne dersin?” diye sordu ama cevabını beklemeyi. Mira’nın neşesini yerine getirmek için konudan konuya atladı. Daisy kendi hâlinde onları sessizce dinledi. Hiç yorum yapmadı.

Felicia nefes almadan konuşmaya devam ederken Mira piknik sepetini boşaltıp getirdiği şampanya bardaklarına meyve sularını koyduğunda hepsinin neşesi yerine geldi. Küçük kurabiyeler ve Mira’nın hazırladığı sandviçleri yerken üç kadın sohbete koyuldu.

Köle - İntikam

Mira sürpriz olsun diye Marlon'un geldiğini söylemedi. Göl kenarında Felicia ile yaptıkları yürüyüşün ardından göle girmeyi düşünse bile bunun iyi bir fikir olmadığını biliyordu. Daisy'den önce Felicia onu göle sokmaz, soksa bile bir daha yanına yaklaşmasına izin dahi vermezdi.

Felicia "Erkekler!" dedi iç çekerek.

"Bu yakınmandan ne çıkarmalıyım? Çok erkek tanıyor olmak da bir işe yaramıyor anlaşılan." dedi Mira alayla.

"Kadınların sorunu ne biliyor musun?" dedi Felicia bilmiş bilmiş.

"Ne?" dedi Mira sırtarak.

"Fazla irdeliyoruz."

"Yani?"

"Erkekler gibi suyun yüzeyinde yaşasak inan bana daha mutlu oluruz." dedi. Mira bu cümleyi düşünmeyi bir kenara bırakıp elinden kaçırdığı okulun en popüler çocuğu Jahn'ı düşünmeye başladı. Duyguları gölün renklerine karışmış yüzeyde dans eden nilüferlerle bir ahenk oluşturunuyordu. Siyah karamsarlığı, kırmızı yaşayamadığı prensesliği, yeşil ise mutlu giden sosyal hayatıydı. Kurbağalar görünmezken, sesleri bu ahenge ayak uydurmuş gibiydi. Ara ara gözleri dalıyor, düşüncelerinden Felicia'nın konuşmalarıyla sıyrılıyordu.

Güneş onlara ağaçların arasından hoşça kal demeye başladığında esinti bedenlerini ürpertir oldu.

Daisy "Kalkalım!" dedi. Felicia hâlen konuşuyordu. Mira, Felicia'yı dinlemeye çalışırken, Daisy önden önden yürümeyi tercih etti, çünkü başı şişmişti. Dönüş yolunda Felicia kafasına geçirdiği şapkanın tülünü örterken Daisy ve Mira gülmek için çok direndiler ama başaramadılar. Bozulan Felicia "Arı sokmasının nelere

Işılca

yol açabileceğinden haberiniz yok.” dedi bilmiş bilmiş. Tabii Mira ve Daisy artık gülmüyor kahkaha atıyordu orası ayrı.

Kulübeye vardıklarında Marlon şortunu giymiş, elindeki horumla çiçekleri suluyordu. Daisy onu görür görmez yanına gelip “Hoş geldin!” dedi. Marlon bir baba edasıyla “Hoş bulduk!” dedi. Jaymie’nin ona bıraktığı varlığına içten içe şükür ederek.

Felicia, Daisy ile sarılan Marlon’u baştan aşağı süzdü ve Mira’ya yanaşıp “Yaşı önemli değil, bu adamla evlenebilirim. Daisy onu boşamaz mı?” dedi boğazından gelen bir mırıltıyla.

Mira “Onu her gördüğünde aynı şeyi söylemek zorunda mısın? Neden anneme kendin sormuyorsun? Lütfen sor ama ya! Sen de ben de kurtuluruz.” dedi ciddi bir sinirle.

Marlon’un yaşını göstermediği bir gerçektir. Uzun boyu ve yapılı bedeni yaşlılığa meydan okuyordu. Arkaya doğru yatırdığı jöleli siyah saçların arasında yılların yaşanmışlığını belli eden beyaz teller onu daha bir karizmatik gösteriyordu.

Mira “Hadi benim babam olduğunu bir yana bırakalım. Marlon senin babandan yaşlı değil miydi?” diye sordu pis pis sırtarak.

“Sayıların ne önemi var Mira?” diye iç geçirirken Marlon’un yanına gelmişlerdi. Marlon sanki ilk kez tanışıyormuş gibi Felicia’nın elini kavradı. Elini dudaklarına götürüp öptü ve “Selam Fel. Güzelliğin yine günümü aydınlattı.” dedi iç geçirerek.

Felicia ağzı kulaklarında teşekkürlerini sunarken, Daisy ve Mira kahkaha atmakla meşguldüler.

Daisy alayla “İyi ki geldin, artık biraz rahat ederiz.” dedi göz kırparak. Mira annesinin esprisiyle yine gülme krizine girdi.

Gerçekten de Marlon geldikten sonra Felicia şikâyet etmeyi bırakıp ortama uyum sağlamıştı. Daisy ve Mira her an gülmekten ölebilirdi.

Köle - İntikam

İki günün sonunda Mira sabah olduğundan daha erken kalkmak zorunda kaldı. Çünkü Felicia'nın köpeği Kontes onu uyardırmıştı ve acıktığı her hâlimden belliydi. Mira yan yatakta yatan Felicia'ya söylene söylene kalktı. "Ben anlamadım bu kimin köpeği? Bana havlarken iyiydi seni bodur köpek." dedi ama kalkıp onunla ilgilenmeyi ihmal etmedi. Felicia bırak uyanmayı yerinden kıpırdamadı. Mira Kontes'in mamasını vermiş bir süre onu seyretmişti. Nasıl bir köpekti bu? Köpek bırak doğal hayatı sevmeyi koltuktan aşağı inmiyor, mamasını bile koltuğun üzerinde yiyordu. Mira gülererek "Felicia'ya çok benziyorsun." dedi. Tam kahvaltı hazırlamak için mutfığa geçmişti ki bahçeden gelen gürültülerle pencereye yöneldi. Marlon ve Daisy bahçedeki masada oturmuş hararetle bir şekilde konuşuyorlardı. Mira merakla dinlemeye başladı.

"Belki de en başından hatalıydık." dedi Daisy.

Marlon "Neden böyle söylüyorsun?" diye sordu.

"Yıllarca beraber hareket etmek yerine ayrılmalıydık. Stew, Mira'yı öldü bilmeliydi." dedi Daisy kederle.

"Bu onlara en çok da Stew'e haksızlık olmaz mıydı? Zaten diğer kardeşlerini, annesini, babasını gözleri önünde kaybetti."

"Stew, geçmişini kabullenmedi. Hâlen geçmişte yaşıyor."

"Haklı değil mi?" diye sordu Marlon.

Daisy üzüntüyle "Geçmişinde yaşarken geleceğini kaçırıyor." dedi. Marlon ona kaşlarını kaldırmış bakıyordu. "Benimle onun durumu çok farklı Marlon. Bakma öyle." dedi onun haklı olduğunu bile bile.

"Hadi Daisy. Gençliğinin baharındaydın. Stew'den ne farkın vardı? Kendine çok güzel bir yaşam kurabilirdin." dedi Marlon.

"Diyene bak. Sen niye kurmadın?" diye sordu Daisy. Gözleri birleştğinde gülümseyerek sustular. İkisi de haklı, ikisi de haksızdı.

Işılca

Daisy “Bizim için çok geç ama Stew’in önünde kocaman bir hayat var. Ben onun adına korkuyorum. Ne doğru ne yanlış artık ipin ucu kaçtı. Anne babasını gözünde iyice büyütmesini sağladım.” dedi.

Marlon “Sen onun için iyi bir anne oldun. Ailesinin kim olduğunu öğrettin. Bunda yanlış bir şey yok.” dedi metanetle.

Daisy “Sadece Stew değil korktuğum. Mira için endişeleniyorum. Şu an Jaymie’nin hayali olan bir hayatı yaşıyor ve ben bunun bozulmasını istemiyorum.” dedi sıkıntıyla.

“Hâlen bulunmalarından mı korkuyorsun? Kendileri açığa çıkmadıkları sürece bu imkânsız biliyorsun.” dedi Marlon.

“Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum. İşte bütün mesele bu. Kendileri açığa çıkmadığı sürece... Stew’i ne zamana kadar durdurabileceğiz. Bırak durdurmayı Mira’ya söyleyecek diye korkmaktan çok yoruldum. İçindeki intikam hırsı bizi yakıp kül edebilir.”

“Bunun için yapabileceğimiz bir şey yok Daisy. Bundan aylar önce sarayda bir davete katılacağını söyledi. Engellendim. İki gün önce tekrar bir saray davetine katılacağım diyerek çıktı karşıma.”

“Tanrım bu yüzden erken geldin.” dedi Daisy panikle.

“Olayı nereye bağladın? Zekâna hayranım Daisy.” dedi Marlon gülerek.

“Ne o zaman?”

“Stew büyük ihtimal balo sonrası buraya kardeşini ziyarete gelecek. Ne zaman anne ve babasıyla ilgili bir şey olsa soluğu burada alıyor. Ne olur ne olmaz. Burada olmam gerektiğini düşündüm. Olur da Mira’ya...” dedi ve sustu Marlon.

Daisy “Stew’e engel olmalıyız. Mira öğrenmemeli!” dedi acıyla.

“Nasıl Daisy? Bunun artık bir çaresi yok. Stew artık on dört yaşında, korkmuş, ailesini kaybetmiş bir çocuk değil. Kardeşini

Köle - İntikam

geri istiyor ve biz buna engel olamayız.” diyen Marlon’un kendinden emin tavrı Daisy’i iyice huzursuz etmişti. Paniklemiş, bir yol bulmaya çalışıyordu. “Onun işleri devraldığından beri daha mutlu olduğunu söylemiştin.” dediğinde ayağa kalkmış dolanıyordu.

“Stew, babası gibi, zekâsı ve tuttuğunu koparan yapısıyla çok iyi bir yönetici. Holding o devraldığından beri inanılmaz büyüme gösterdi ama...” dedi ve sustu çünkü karşısında Daisy panik hâlde onun söyleyeceklerine odaklanmıştı. En kötüsü dehşet içindeydi. Stew ve Mira her zaman Daisy’nin zaafi olmuştu.

“Ama..?” dedi Daisy.

“Ama ona yetmiyor.” diye kısa kesti. Stew ne zenginlikle, ne de holdingle yetinecek biri değildi. O Edward’ın oğluydu. O dünyanın asıl veliahdıydı. İki yaşlı beden, iki kader arkadaşı sessizliğe gömüldü. Artık söylenecek fazla bir şey yoktu. Yıllardır aynı şeyleri düşünüp, ortak plan yaparak çocukları büyüttmüşlerdi ama artık ipler onların elinden kayıyordu.

Mira konuşulanları dinledikten sonra durağan hâle gelmiş, bütün neşesi uçup gitmişti. Yanlarına gidip onları teselli etmeyi o kadar istedik ki hızla kapıya yöneldi. Tabii durması saniyeler sürdü. Karşılarına geçip ne diyecekti? Gözlerini kapatıp sakinleşmeye çalıştı. Daha gözlerini açmadan Felicia’nın kulakları tırmalayan çılgılığıyla kendine geldi. Yanına gitmeye tenezzül bile etmedi. Mutfığa geçip kahvaltı hazırlamaya başladı. Daisy bile Felicia’nın çılgınlıklarına, yerinden kalkmadı. Yerinden kalkan Marlon’a gözlerini devirip “Gitmene gerek yok. Yine böcek gördü anlaşılan.” diyerek açıklama yaptı. Gün yine Felicia ve Mira’nın didişmeleriyle geçti. Bu didişmelerle herkesin çok eğlendiği kesindi. Neşeli bir akşam yemeğinin ardından Daisy bir köşede günlüğünü eline alırken, Marlon kitap okuyordu.

Işılca

Felicia sıkıntıdan patlamış elinde törpü tırnaklarıyla uğraşıyor, ne söylese de Mira ile Paris'e doğru yola çıkabilse düşünüp duruyordu.

Mira, aşk acısı çektiği yetmiyormuş gibi, Daisy ve Marlon'un konuşmalarını duymasıyla iyice mutsuzlaşmıştı. Stew'i aramak istiyor ama bir türlü fırsat bulamıyordu. Gerçi Stew, o aramadan onu aramamasını söylemişti ama Mira dayanamadı. Aramalıydı. Sıkıntıyla yerinden kalktı ve kulübenin dışına çıkıp Stew'i aradı. Açılmasını beklemiyordu. İkinci çalışta tam kapatacaktı telefon açıldı.

Stew "Mira iyi misin?" diye sordu endişeyle.

"Ben iyiyim. Seni merak ettim. Arama dedin ama..."

"Sorun yok. Sesini duydum daha iyiyim." dedi Stew duru bir sesle. Mira abisiyle konuşurken arkadan gelen gürültülerin kaynağını merak etti ama sormadı.

"Marlon burada. Daisy ile yine kafa kafaya verdiler."

"Oraya geleceğimi söyledim." dedi Stew keyifle.

"Gelecek misin peki?"

"Açıkçası amacım Marlon'un dikkatini dağıtmaktı. Şu an Saray'dayım." dediğinde Mira bir iki saniye nefes alamadı.

"Stew sen ciddi misin?"

"Sen, Marlon ve Daisy'i oyal. Yalnız kaldığımızda sana bütün detayları anlatacağım. Sık dişini. Az kaldı." diyerek konuşmasını kesmek zorunda kaldı çünkü telefonda daha fazlasını söylemesi kendine de Mira'ya da zarar verebilirdi.

"Peki ben ne yapmalıyım?" diye sordu Mira çaresizce.

"Bu nasıl bir soru?"

"Benim aklım sende. Gelgitler yaşıyorum. Bu arada Jahn'la ayrıldım."

Köle - İntikam

“Daha önceden de ayrılmış ama sonrasında barışmıştın.”

“Bu sefer kararlıyım.” dedi Mira.

“Beni üzme Mira. Hayat devam ediyor. Ne konuşmuştuk? Bilmiyormuş gibi yaşayacak, ileriye dönük plan yapacak ve kendini hiçbir şeyden mahrum etmeyeceksin. Sonrası sonra. Belki de senin dahil olmanı gerektirecek bir durum olmaz.”

“Nasıl bu kadar rahat davranabiliyorsun anlamıyorum. Bana kalsa...” diye devam edecekti ki Stew “Mira bunları sonra konuşalım olmaz mı? Felicia ile tatil nasıl gidiyor?” diye konuyu değiştirdiğinde Mira “Onun burada olduğunu nereden biliyorsun?” diye hayretle sordu.

Stew “Daisy...” dedi.

“Başka nereden bilebilirsinki...” diye güldü Mira.

Stew “Kapatmalıyım. Kendine iyi bak prenses.” dedi ve kapatıp arkasını döndüğünde Michael ona sırtıyordu. “Demek burada olma nedenin bir prenses.” dedi arkadaşına.

“Sayılır.” dedi Stew sırtarak.

“Sanırım burada değil.” dedi Michael.

“Şans. Hastalanmış ve baloya katılamamış.” dediğinde Michael kahkaha atarak gelip arkadaşının omuzuna elini attı ve “Gece uzun bakarsın başka bir prenses gözüne girmeyi başarır.” dedi ve kalabalığın arasına karıştılar.

Aşıklar Şehri Paris...

Stew'le konuşmak Mira'ya hem iyi gelmiş, hem kafasını karıştırmıştı. Geçmişini, olacakları, intikamı nasıl görmezden gelip yaşamına devam etmesini bekleyebiliyordu anlam veremiyordu. Derin bir nefes alıp içeri girdi. Stew'in önerisine kulak verecekti. Zaten başka bir alternatifi yoktu. Elinde telefon koltuğa oturdu. Boş boş karıştırmaya başladı.

Felicia sıkıntıyla huzurevi sessizliğindeki kulübede içinin daraldığını hissetti. Plan yapmayı bir kenara bırakıp bodoslama "Yeter!" diyerek isyan etti. Hızla yerinden kalktı ve Daisy'nin yanına geldi. Mira'nın gözlerinin içine haince baktı ve "Mira benimle Paris'e gelmek istiyor ama sizi fazla göremediği için, burada kalması gerektiğini düşünüyor." diye adeta kustu.

Mira yaşadığı şokla az kaldı elindeki telefonu yere düşürecekti. Ne ara Felicia ve Daisy'nin önünde belirdi farkına bile varamadı.

"Seni yalancı!" diye ciyaklarken, Felicia'nın ensesindeki saçlara yapışıp ~~çek~~ **çek** ~~istirmeye~~ **istirmeye** başladı. Felicia saçını Mira'nın elinde acı çekerken bile ~~sus~~ **sus**madı. "Ay! Bırak saçımı! Söyle yalan mı? Ay canım yandı ~~çek~~ **çek** ~~mesene~~ **mesene** ya! Söylesene! İsterim ama Daisy'i fazla göremiyorum diyen kimdi?"

"Dedim ama sana gel beni anneme gammazla demedim!" diye bağırdı ve saçını iyice eline doladı. Felicia'nın Mira'dan kalır tarafı yoktu.

Köle - İntikam

Saçını tutan kolunu ısırmadan hemen önce "Seninle neden arkadaşlık yaptığımı anlayamıyorum. O herkesin hayran olduğu yüzüne, hatta bedenine benzin döküp yakmalıyım!" diyerek koluna yapışıp ısırdığında Daisy gülmekten ölmek üzereydi. Marlon elinde kitabı kahkahalara boğulmuştu. Onlar kavgâ hâlindeyken Kontes'in Mira'yı korumak için Felicia'ya saldırması görölmeye değerdî. İki kız kavgâyı bırakmış, Felicia koltuğun tepesine çıkmış, Mira Kontes'i tutmaya çalışıyordu.

Felicia "Seni hain köpek! Yazıklar olsun senin pedikürüne verdiğim onca paraya!" diye çığlık atarken Daisy çareyi Kontes'i içeri götürmekte buldu. Döndüğünde Mira ve Felicia kavgalarına kaldıkları yerden devam ediyordu. Tam Felicia elindeki süpürgeyle Mira'ya şaha kalkmıştı ki "Kızlar yeter!" diyen Daisy'nin sesiyle nefes nefese dondular.

Marlon hâlâ gülüyordu.

Daisy "Oturun!" dedi gülmemek için kendini zor tutarken. Kızlar otururken birbirlerine bir kaşık suda boğacak şekilde bakıyorlardı.

"Felicia, sen burada sıkılıyorsun ve Mira'nın da Jahn gittikten sonra fazla eğlendiği söylenemez. Bence Paris size iyi gelecek." dedi. Normalde Mira'yı tatil boyunca yanında tutardı ama Stew'i ondan uzak tutmak için Paris tatili bulunmaz nimetti.

Daisy'nin konuşmasıyla iki kız sözleşmiş gibi "Gerçekten mi?" diye birbirlerine baktılar. Daisy onların şaşkın hâllerine aldırmandan "Bana söz verin, uslu duracak ve beni arkanızdan Paris'e gelmek zorunda bırakmayacaksınız." dedi gülererek. Felicia bütün bilmişliği ve izni koparmanın gururu ile "İşte bu kadar basit. Mira gördün mü?" diye Mira'ya hava atmaya ihmal etmedi. Mira ona uzanıp saçını yolmak istese de yapmadı. Felicia'ya aldırmandan küçük bir kız gibi gelip annesinin kucağına oturdu ve "Anne seni

Işılca

hırakıp gitmek istemiyorum. Zaten görüşemiyoruz. Hem Kontes..." dedi ve gerisini getirmeden Daisy "Marlon'la ertelediğim işlerim var onları halletmeliyim. Ben de sana nasıl söyleyeceğimi düşünüyordum. Paris'e gitmen için iyi bir zamanlama aslında. Git ve tatilin keyfini çıkar. Kontes..." dedi ve o daha bir şey söylemeden Felicia "O uyuz köpek ilk uçakla eve dönüyor." diyerek Daisy'nin lafını tamamladı. Böylelikle karar verilmişti.

Marlon, Daisy'le göz göze geldiğinde onun bir planı olduğunu anlamıştı. Kızlar gitmeden bu planı öğrenemeyeceğinin farkındaydı.

Felicia ve Mira tatillerinin arta kalan günlerini Paris'te geçireceklerdi. Gece Mira yatağında saçlarını fırçalıyor, Felicia uzanmış Paris'te neler yapabileceklerini anlatıp duruyordu. Saçlarını taramayı bitiren Mira karışmaması için ördükten sonra ışığı söndürüp küçük yağdanlığı yaktı "Hadi artık plan yapmayı yarına bırak uykum geldi." dedi. Felicia "Bak oraya gidince odaya tıklamak yok söz ver." dedi sitele.

"Söz." dedi Mira sırtarak.

Felicia "Teşekkür ederim." dedi bir hanımefendi gibi.

Mira sırtarak "İyi geceler!" dedi ve arkadaşının yanındaki yatağa uzandı. Telefonundan abisi Stew'e mesaj yazdı.

'Yarın tatil için Felicia ile Paris'e gidiyorum.

Hayatıma devam etmemi istemiştin.

İçin rahat olsun.'

Bir cevap beklemiyordu çünkü Stew mesaj yazmayı seven biri değildi. Telefon çalarken Mira şaşkındı. Stew arıyordu. Felicia yatığı yerden merakla "Kim arıyor?" diye sordu. Mira ilk Stew demek istedi ama Daisy'e söyleyebileceğini düşünüp "Jahn." dedi ve hızla yataktan kalkıp tualete girdi.

Köle - İntikam

Telefonu açıp kısık sesle "Alo?" dedi.

"Sen Paris konusunda ciddi misin?"

"Niye, ne oldu ki?"

"Prens Aidan birkaç gündür Paris'te. Sakın ona görüneyim deme!"

"Stew, koskaca Paris'te Dünya Prensinin kalacağı otelde kalmayacağım herhâlde. Bu imkânsız." dedi Mira sırtarak.

"Doğru." dedi Stew kardeşine hak vererek.

"İstersen gitmem. Senin yanına gelmeme ne dersin? Belki bir işe yararım."

"Zamanı var Mira acele etme. Umarım sana gerek kalmadan her şeyi hâlledebilirim."

"Senden haber bekleyeceğim o zaman."

"İyi geceler prenses!"

"İyi geceler Kralım!" dedi Mira ve hüznle telefonu kapattı. Odaya girdiğinde Felicia'nın uyumuş olmasına duacıydı. Yatağına uzanıp keyifsiz bir şekilde uyuyakaldı.

Ertesi sabah kızlar gitmek için hazırıldılar. Mira kendine küçük bir valiz aldı çünkü Felicia'nın devasa bavullarında ne ihtiyacı olursa bulacağını biliyordu. Marlon, Felicia'ya bavullarını taşımakta yardım ediyordu. Mira gitmekle gitmemek arasında evin salonunda öylece dikilirken, Daisy'den ayrılacağı için hüznüydü. Daisy bu durgunluğunu hissedip kızına sarıldı. "Lütfen mutlu ol. Söz veriyorum turnuvalarda orada olacağım." dedi kendine inanamayarak.

"Gerçekten mi?"

"Katılmaya karar verdin mi?"

"Geleceğine söz verirsen... Söz mü?" dedi Mira sevinçle.

Işılca

“Söz veriyorum.” dediğinde Mira’nın keyfi yerine gelmişti. Annesine sıkı sıkı sarıldı. Felicia kulübeye girdiğinde “Hadi artık gidelim.” dedi heyecanlı bir ses tonuyla. Daisy, Marlon ve Mira birbirlerine bakıp sessizce kulübeden çıktılar. Yol sessizlikle geçti.

Havaalanına geldiklerinde Mira, Daisy ve Marlon’la kafeteryada kahve içerken, Felicia her şeyi organize ederek biletlerini ayarladı. Görevlilere talimatlar vererek köpeğini teslim etti. Mira’nın yanına geldiğinde “Her şey hazır, uçağı kaçırmayalım.” dedi.

Daisy, Mira’ya bir kere daha “İyi eğlen ve mutlu ol! Hiçbir şeyi düşünme.” dedi. Mira tamam anlamında kafasını sallarken bir o kadar mutsuz bir o kadar suçluluk duyuyordu çünkü Marlon ve Daisy’i ne zaman göreceğı belli değildi.

Marlon “Hayatta olduğumuz sürece bizi göreceksin.” dedi gülererek.

Felicia “Ay sanki Mars’a gidiyoruz.” dedi. Daisy ve Marlon’a hızlıca sarılıp “Beni özleyin!” diyerek Mira’yı çekiştirmeye başladı. Daisy ve Marlon kahkahalarla onlardan ayrıldı.

Uçağı bindiklerinde Felicia birinci sınıf uçuş koltuğunda mutlulukla yerini aldı. “Yaşasın medeniyet!” diye Mira’ya laf çarptırmayı ihmal etmedi. Mira hiç üstüne alınmadan uzun yolculuğı uyuyarak geçirmek adına kulaklıklarını taktı. Dinlediğı solo keman konçertosunu açıp gözlerini uyku bandıyla kapattı.

Uykuya dalmış, rüyasında beyazlar içinde bir yataktaydı. Keman sesi devam ediyor, Mira dudaklarında dolanan adamı hiç olmadığı bir arzuyla öpüyordu. Bulunduğı oda yeşilin bütün tonlarına binlerce renk katılarak döşenmişti ve tek eksik odanın olmaması tavanıydı ki bu onu hiç rahatsız etmiyordu. Genç adamın hazzını hissediyor, ona istekle karşılık veriyordu. Her şeyden öte bakışlarındaki aşkı ruhunda hissediyor, göremediğı gözlerde

Köle - İntikam

eriyordu. Hissettiği tarifsiz mutluluğun adı yoktu. Üzerinde odayla uyumlu ipek, uçuk yeşil bir gecelik vardı. Merakına yeniliyor, dudaklarında dolanan adamı görmek için gözlerini kamaştıran güneşe ağıt yakacak durumdaydı. Onu saran iri bedeninin altında kendini olmadığı kadar minik hissetti. Genç adamın iki eli ince belini sarmış onu kendine çekerken Mira daha fazlasını istiyor genç adam acele etmiyordu. Rüyası öyle gerçekçiydi ki Mira aşkı iliklerine kadar hissediyordu. Tam güneş bulutun arasına girdi yüzünü göreceğim derken rüyasından sarsıntıyla uyandı. Hızla gözlerini kapatan bandı çıkarttı. Sersem gibiydi. Uçak hava boşluğuna girmiş, sallanıyordu. Sıkıntıyla yerinde nefes nefese doğrulduğunda neredeyse uçakta oluşuna lanet okudu. Felicia gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

“Ne!” dedi sinirle. “Sen gerçekten tedavisi olmayan bir vaka-sın.” dedi Felicia.

“Seni çok bilmiş! Nedenmiş o?” dedi Mira gözlerini kısarak.

Felicia “Rüyada Jahn diye sayıklıyordun. Madem onu istiyorsun, neden aramıyorsun?” diye sorduğunda Mira onu sayıklasa da rüyasındaki adamın Jahn olmadığını biliyordu. Jahn olmadığı o kadar barizdi ki. Jahn hiç de iri yapılı değildi. Oysa rüyasındaki adam Olimpos lanrıları gibi kaslı ve iri yapılı bir adamdı. Gerçi yüzünü görememişti. Derin bir nefesle kendine geldi.

“Beni aldatan bir adamla işim olmaz!” dedi. O sırada iniş için yapılan anonsla iki kız hazırlanmaya başladı.

Felicia telaşla küçük el çantasından aynasını çıkarıp saçını ve makyajını düzeltmeye koyuldu. Mira rüyasının intikamını alarak “Ünlü oldun da haberim mi yok? Makyaj yapmazsan gazetecilere mi yakalanırsın?” diye sordu.

“Ukalalık yaparsın tabii. Herkes senin gibi doğuştan güzel olmuyor. Etrafına bak uçağa bindiğimizden beri bütün erkeklerin

Işılca

gözü senin üzerinde. Makyajla bu arayı kapatmalıyım şekerim.” dedi ve kaşlarını havaya kaldırıp elindeki ruju dudaklarında son kez gezdirdi. Mira yaptığı şakaya pişman olmuştu. “Kendine haksızlık ediyorsun. Ayrıca bana da. Bu konuyu aştığımızı zannediyordum ama yine de özür dilerim.” dedi ve hızla Felicia’nın elinden aynayı kaptı. Göz bandını çıkarıp, dağılan saçlarını düzeltti. Göz ucuyla etrafa baktı. Felicia haklıydı. Birkaç gözün onu izlediğini gördü. Hayatı boyunca hep dikkat çekici olmuş ne yaparsa yapsın bunu önleyememişti. Bu ona mutsuzluk getirmiş ama Daisy ve Marlon sayesinde bunu aşmıştı. Görmüyor, duymuyor, aldırıyordu.

Havaalanına indiklerinde Felicia kendinden emin bir tavırla etrafa bakındı. Bavullarını aldıktan sonra çıkışa doğru kıvrık yürürken Mira peşinde sürükleniyordu. Felicia “İşte!” dedi, isimlerinin olduğu tabelayı tutan adamı göstererek. Orta yaşlarda üzerinde kırmızı penguenleri andıran üniforma olan adam onlara gülümsüyordu.

Adamın yanına vardıklarında “Hanımlar âşıklar şehri Paris’e hoş geldiniz!” dedi penguen formundaki görevli.

Mira şaşkın “Tanrım! Bunu yaptığına inanamıyorum. Taksiye binebilirdik.” dedi kasılarak. Felicia omuz büktü ve sırtarak yürümeye devam etti. Adam onları otelin limuzinine doğru yönlendirdi. Mira yine gereksiz lüksle huzursuz olmuştu. Felicia hayatından memnun limuzine yerleşti. Kırk yıllık prensesler gibi buz kovaındaki şampanyaya uzanıp kadehleri doldurdu ve Mira’ya uzattı “Bize!” dedi keyifle. Mira onunla başedemeyeceğini biliyordu, ayak uydurmaya çalışarak “Bize!” dedi. Yol altlarından kayarken Mira yeni yeni yanmaya başlayan şehir ışıklarını seyrediyordu. Paris gerçekten rengârenkti. Limuzinden inerken Felicia’yı dinlediği için kendini tebrik ediyordu. Başka dünyalar keşfetmek

Işılca

Bir görevli ve otelin tanıtımını yapan rehber eşliğinde odalarına çıkışlarında Mira odanın ihtişamını şaşkınlıkla seyrediyordu.

Felicia rehberle iyi bir bahşış verip kapıyı kapattığında sırıtiyordu.

Mira "Yine ne var?" dedi gergince. Prens in bu otelde olma ihtimali onu tedirgin ediyordu.

Felicia eli bağıında "Çok yakışıklı." diye soludu.

Mira bunu fırsat bilip "Anlaşıldı. Ben tatili yine yalnız geçireceğim. Okula dönsem daha iyi olacak." dedi bir umut.

Felicia bilmiş tavrını koruyarak "Saçmalama, seni neden yalnız bırakayım sana da birini bulurum olur biter." dedi kahkahayla.

"Sen gerçekten inanılmazsın." derken Mira gülüyordu.

Felicia "Teşekkürler şekerim." dedi ve soyunmaya başladı.

Mira iki artı bir ev büyüklüğündeki odalarını inceliyor, bir yanı hayran kalıyor, bir yanı fazla abartılı olduğunu düşünüyordu. Klasik tarzda döşenmiş altın varaklı mobilyalara uygun pembe parlak perdelerin püskülleri bile altın yaldızlıydı. Saray ihtişamı her detaya yansıtılmıştı.

Kendi kendine "Altın kafes bu olsa gerek." derken eli lir çalan kadın heykelindeydi.

"Çok güzel..." diyerek diğer heykele yöneldi. Bir yandan heykelleri inceliyor, bir yandan ayakkabısını çıkarıyordu. Yere değen ayaklarının altındaki yumuşaklıkla bakışları halıya kaydı.

"Tanrım! Bu halıdan bende istiyorum." dedi. Halının üzerindeki ok atan bebek melek figürleri muhteşemdi.

Felicia "Hadi Mira, Milano'da daha güzel bir otelde kalmıştık." dedi.

"Ben buraya güzel demedim ki..." dedi kaşını kaldırmış Felicia'yı süzüyordu.

Kitle - Intikam

"Ben zaten seni anlamaya çalıştım yüzünü kestiler. Yüzümü zinemem." dedi Felicia bilmişlikle.

"Ay ona kırışır değil buruşur denir." dedi Mira Felicia'yı uyararak.

"Bir kere ben asla buruşmayacağım." dedi yüzünü göstererek.

Mira onunla yine kaybedeceği bir tartışmaya girmeyerek "Bavullar nerede?" diye sordu merakla.

Felicia zevkle "On beş dakika banyoya mı bekledik? [Adaptasyon] yerleştirildiler." dediğinde Mira "Yuh!" diyebilirdi.

"Paranın gücü!" açıklaması Felicia'dan gelirken, Mira dış banyo-
lamaya banyoya girdi. Banyoyu gördüğünde bir iki saniye dondu.
Kabul etmeliydi ki, banyo muhteşimdi. Sadece elini yüzünü yı-
kamak bu banyoya haksızlık olurdu. Yere gömülü altın musluklu
jakuzinin içinde olma fikri çok cazip geldi. Erkek pisuvarı ve duş
tamamıyla altındı. Soyunurken "Evet, tamamen paramın gücü." dedi kıkırdayarak.

Aklındaki korkuları bir kenara bırakıp tatilin keyfini çıkar-
maya karar verdi. Hem Aidan onu görse ne olacaktı? Koca Pren-
onu görüp başını çevirecek yürüyüp gidecekti. diye düşünmenin
bir kenara bıraktı.

Üç basamakla içine girilen jakuzi neredeyse ılık hızıyla dol-
muştu. Jakuzinin kumandasını ayarladı ve "Uzay yolculuğumuz
başladı." diye kendi kendine kahkaha attı. Elleri suda buruş-
ma kadar jakuzide keyif yaptı. Jakuziden çıktı ve köpüklerini
arınmak için duşa girdi. Tabii duş kapısı açılıp Felicia kafasını
uzattığında Mira "Yine ne var Fel?" diye çıktı. Felicia ona za-
dirmeden hayranlıkla duşun altında duran bedenini inceliyordu.
Mira "Ne?" dedi sinirle.

"Tanrı'nın seni yaratması yüzyıllarını almış olmalı."

Işılca

“Seni sapık! Çık çabuk!” dedi ve duşun kapısını kapattı.

“Karnım acıktı, çabuk ol!” dedi Felicia.

“(Odaya söylesene!”

“Buraya otel odalarına kapanmaya gelmedik Küçük Hanım.” dediğinde Mira haklı olduğunu biliyordu. “Ama yol yorgununuz.” diye şansını denedi.

“Deve sırtında mı geldik? Bahane üretme Mira.”

Mira çaresizce “Tamam.” diyerek hızla duş alıp çıktı. Saçını kurutup banyodan çıktığında Felicia hazırdu. Mira onu görünce “Böylemi geleceksin?” diye sordu şaşkınlıkla.

“Ne var fazla mı sade?” dedi Felicia panikle.

“Fel baloya gider gibisin.” dedi Mira alayla. Felicia parmağını havaya kaldırıp “Sakin bana kot giyeceğini söyleme seni de kendimi de bu balkondan atarım.” dedi ve Mira’yı elinden tutup kendi dolabının yanına götürdü.

Tabii kavgayı Felicia kazandı. Mira’ya yeşil jarse bir elbise giydirdi. En son sivri topuklu ayakkabıları giymezse onunla konuşmayacağını belirtti. Mira aynada üzerine yapışan yeşil elbiseye bakarken kendini gerçekten iyi hissetti. En son Felicia eline yeşil parlak taşlı minik bir gece çantası verdi. Saçlarını atkuyruğu yapmış, açık bırakıp daha çok dikkat çekmek istememişti.

Felicia “Ben tam bir moda tanrısıyım, ama o saçlarını açmalısın.” dedi dudaklarını büzerek.

Mira saçını çıkarmadı ama saçlarını açmadı. “Yine beni süsle ve umarım gece canımı okumazsın.” dedi. Felicia kendini suçlu hissetti çünkü haklı olarak bütün erkeklerin ilgisini toplayan Mira’ya sinir oluyordu. Tabii bu uzun zaman önceydi.

“Ne kadar özür dilersem az.” dedi Felicia.

“Şaka yaptım Fel!”

Köle - İntikam

"Geçmişte sana çok eziyet ettim ama."

"Sen benim en iyi arkadaşım, ~~hatta tek~~ arkadaşımsın. Artık bir önemi yok." dedi Mira.

"Ne günlerdi değil mi?" dedi Felicia.

Mira sıkıntıyla aynada aksine baktı ve "Yine bizi rahat bırakmayacaklar, biliyorsun." diye Felicia'ya baktı.

"Ah! Güzellik başa bela ve başa gelen çekilir." dedi Felicia kıkırdarak, otel odasının kapısını açtı.

Mira "Ölürsün, şortlarımızı giyip odada yemek yesek." diye söylenerek odadan çıktı.

Beraber yemek salonuna indiklerinde restoranın kapısı görevliler tarafından açıldı. Mira bir an kendini televizyonda gördüğü sarayın balo salonunda zannetti.

Kapıdaki görevli "Hoş geldiniz efendim!" diyerek eğildi. Başka bir görevli onlara boş masaları gösterdi. İnsanlar etraflarında hizmet için dönüp duran çalışan anılar gibiydiler.

Mira, bir iki saniye içinde bütün restorana göz gezdirmiş. Prens Aidan'ın burada olmadığını kanaat getirip rahatlamıştı. Etraftaki insanların kıyafetleri ilgisini çekmiş sade bile giyindiğini düşünmüştü.

İnsanların ona hayranlıkla baktığı gözünden kaçmadı. İtiraf etmeliydi bu ilgi zaman zaman hoşuna gidiyordu.

Bu sırada Felicia restoranın ortasındaki en görünür masaya yöneldi. Masaya oturduklarında garson onlara su servisine başladı.

Mira etrafın hayran bakışlarına aldırmadan etrafa göz gezdiriyordu.

Otelin mimarisinin saraydan esinlendiği, tüm aksesuarlarının saraya uygun seçildiğini şimdi daha iyi anlıyordu. Oturduğu sandalye neredeyse bir insan boyundaydı, tahtı andırıyordu.

İplik

Masanın üzerindeki kumaş ipekti. Peçeteler dore simlerle işlenmiş İngiliz sateniydi. Mira incelemekten vazgeçip "Keşke fırıncıral çekebilsek." dedi mırıltıyla. Tabii Felicia "Seni öldürür, cesedini küçük parçalara ayırırım."

"Niye ya?"

"Şaka mısın sen Mira?"

"Tamam off! Sadece keşke dedim." dediğinde ikisi de gülüyordu.

Mira kendini gülünç hissetti. Lüks yaşamın getirilerini sevmesine rağmen bir hamburgercide bile mutlu olunabileceğine inananlardandı. Planları yolunda giderde Stew hakettiği krallık mertebesine oturursa, onun da prenses olarak yanında yer alması gerektiğini biliyordu. Gerçi, Stew'le konuşup onu açığa çıkarmasını söyleyebilirdi. Bunlar sonraki işlerdi.

Garson siparişleri almaya geldiğinde Felicia garsona "Rahatsız edilmek istemiyoruz. Bilmem anlatabildim mi?" diyerek gözleriyle anlatmak istediğini belirtti.

Mira arkadaşına minnettardı. İşte bu yüzden Felicia onun en iyi arkadaşı, dostuydu. Felicia erkekleri, eğlenceyi ve beğenilmeyi severdi ama en sevmediği yapışkan erkek tipiymi ki yanında Mira varken bu kaçınılmazdı.

Felicia kasıntı hâline bürünerek "Şekerim erkekleri biz seçeriz. Şurada huzurla bir yemek yiyelim, sonra belki..." diye kıkırdadı.

Mira onu taklit ederek "Evet şekerim." dedi ve su bardaklarını tokuşturup kahkahalarla gülmeye başladılar.

Yemekleri gelmiş, vakit ilerledikçe etraftaki masalardan ilgi onların üzerinde yoğunlaşmıştı. Garson içki ısmarlayan, not gönderen asilleri kıbarca reddedip zor durumda kalıyordu. Felicia kadehini kaldırıp Mira'ya uzattı. Mira gülümseyerek kadehini kaldırdı ve "Bize!" dedi. Felicia çoktan kadehine tıkladılmış içkisini

Köle - Intikam

yutulmuyordu. Yemekten sonra otelin daha modern tarzda döşenmiş lobi barına geçtiler. Mira konuşuyordu ama dinlenilmediğinin farkında değildi, Felicia erkek avındaydı.

Mira, "Fel beni dinliyor musun?" dedi ses tonunu yükselterek.

Felicia ona bakmadan "Hayır." dediğinde Mira bozulmuştu.

"İyi o zaman ben odaya çıkıyorum." dedi ve ayağa kalktı.

Felicia koluna yapıştı ve barın karşısında oturan adamı göstererek "Otl tamam ya! Baksana ne kadar yakışıklı ve bana bakıyor. Sana sözverdim, ama şuna baksana ya! **Taş Taş!**" demeye kalmandan adam Felicia'dan kuvvet alarak yerinden kalktı ve yanlarına geldi. Felicia memnuniyet dolu bakışlarla adamı süzerken Mira iyice sinir oldu.

Adam "İyi akşamlar!" dedi sırtarak.

Felicia adama doğru işveyle dönüp "Size de!" dedi aynı sırıtma tarzıyla.

Mira gitmekten vazgeçip sinirle bara oturdu ve barmene "Tekila alabilir miyim?" dedi. Gidemezdi çünkü Felicia'yı kurda kuş yem etmeyecekti. Kadehi dolmuş, barmen limon servisi yapıyordu. Adam yüz bulmuş gibi "Kabalgımı bağışlayın, kendimi tanıtmakta geciktim. Ben Meksika'dan Lord Lestaine'in oğlu Marcus." dedi. Mira gülmemek için kafasını barın diğer tarafına çevirdi.

Felicia "O kadar uzun oldu ki adınızı anlayamadım." dedi ki-harca. Bu sadece adın yeterli demekti.

"Adım Marcus." dedi elini uzatarak. Felicia elini sıktı ve "Benim adımda Felicia ve bu arkadaşım Mira." dedi burnu havada.

"Sizin gibi güzel iki bayanla tanışmak bu gecenin şansı olsa gerek."

"İnan bana haklısın!" dedi Mira, dördüncü kadehini havaya kaldırdığında adamın hayran bakışlarını yakalayan Felicia'ydı ve

Işılca

uyanırcasına “Mira hızlı gitmiyor musun?” dedi gözlerini parlatarak.

“Senin fikrindi sabaha kadar içelim, sızalım demiştin ya...” dedi Mira. İçinden kıkır kıkır gülüyor, renkten renge giren Felicia’nın yalnız kaldıklarında canını okuyacağını biliyordu.

Marcus konuşulanlardan güç alarak, kendi oturduğu masayı ve iki erkek arkadaşını gösterdi. “Biz de dışarı çıkmayı planlıyorduk. Eşlik etmeniz bizi mutlu eder.” dedi kibarca.

Felicia adamın kibarlığına ve siyah gözlerine hayran kalmıştı. Kafasında gecenin sonu belirlenmişti. Marcus ve şehvet dolu güzel saatler...

Tabii hayaller kurarken Mira’yı hesaba katmamıştı.

Hayalleri Mira’nın “Hayır, biz odaya çıkıp sevişeceğiz.” dediğinde ona el sallıyordu. Felicia yudumladığı içkiyi püskürtüp boğazına kaçmasını engellerken Marcus “Siz ikiniz...” dedi ve sustu.

Felicia, ciyaklar gibi “Mira!” diyebilirdi. Mira olaydan iyice zevk almış “Bize katılmak ister misin?” diyerek adama yanaştı ama adam onun güzelliğiyle nefes alamaz hâldeydi.

Felicia “Sana tekila iyi gelmiyor. Arkadaşımı mazur görün, aşk acısı çekiyor ve çok içti. Ne dediğini bilmiyor, ayrıca biz onunla şey değiliz.” diyerek açıklama yaparken Marcus “Yoo, teklifi çok cazip.” dediğinde gözlerindeki arzuyu görmemek imkânsızdı. Felicia ağzı beş karış açık olayı kavramaya çalışırken Mira “Sadece izleyebilirsin! Felicia’ya dokunanı yakarım!” dedi.

Felicia “Yeter Mira! Hadi odamıza gidelim.” dedi, arkadaşının koluna girdi. Mira kahkaha atarken “Gidelim bebeğim!” dedi. Felicia köpürüyordu Asansöre bindiklerinde iki kız da görevliyi yok saydı. Mira kahkahayla gülüyordu ama Felicia’nın suratı beş karıştı ve patlaması gecikmedi.

Köle - İntikam

"Seni öldürmeliyim! O adamı bu akşam yatağa atabilirdim," dedi ve elindeki çantayı Mira'nın poposuna geçirdi. Mira "Adam sadece seks istiyor, ondan hoşlanmadım," dedi sinirle.

"Senin hoşlanman değil benim hoşlanmam gerekiyordu. Ayrıca ben de sadece seks istiyordum," dedi sinirle. O sırada görevli oksürmeye başladığında sustular. Tabii asansörden indiklerinde kahkahalara boğulmaları saniyeler aldı. Mira onu rahatsız eden yüksek topuklu ayakkabılarından kurtuldu. Başı dönüyordu, yürümeye odaklanması zorlaşmıştı. Elbisesi iyice yukarı kaymış "Ben uzun elbise giymemiş miydim?" diyerek eteğini araması gerçekten komikti. Odaya girdiklerinde Mira üzerini çıkarmadan yatağa uzandı. Sarhoş taklidi yapacağım diye içtiği tekila gerçekten onu çarpmıştı.

"Bana kızmadın değil mi?" diye sordu Mira mırıltıyla. "Sana kızmayı yıllar önce bıraktım ben aptal sarışın," dedi Felicia ve yatağın içinde saç başı dağılmış, güzelliği lanetli arkadaşına baktı. Yine vicdanı sızlıyordu. Ona az çektirmemişti. O günleri hatırlarken odanın köşesinde içilmek için onları bekleyen bin bir çeşit içkinin durduğu bara yöneldi ve bir şişe açıp kafasına dikti. Madem sevişemeyecekti. Arkadaşına ayak uydurmalı ve bu geceyi sarhoş tamamlamalıydı.

Mira yıllar önce kazandığı okçuluk yarışmasıyla Amerika'nın en iyi lisesinde burslu okumaya hak kazanmıştı. Tabii ilk günlerde okul Felicia sayesinde onun için cehenneme dönmüştü. Felicia Mira'ya duyduğu kıskançlık yüzünden yapmadığını bırakmamıştı. Mira bu yüzden okulu bırakmayı bile düşünecek hâle gelmişti. O günlerde bir tesadüf eseri Felicia'nın sınav kâğıtlarında yaptığı hile yüzünden okuldan atılmasını engellediğinde dostluklarının ilk temeli atılmış oldu. Mira güzelliği yüzünden kızlar tarafından dışlanmaya alışmış, yalnızlığa boyun eğmişti. Erkekler ona daima âşık olur, karşılık beklerdi.

Işılca

Felicia onu tanıdıkça arkadaşlığından vazgeçemez olmuştu. Lise boyunca hiç ayrılmamış, sonunda birlikte ev tutmuşlardı. Felicia'nın etrafa yaydığı kibir ve sürekli kaprisli hâline bir tek Mira katlanabiliyordu. Biri lanetli güzel, diğeri kaprisli dilber, adeta birbirlerini tamamlamış oldular.

Felicia geçmişi hatırladığında yatakta ölü gibi yatan arkadaşına elindeki şişeyi kadeh gibi kaldırıp bir iki yudum daha içti. Sıracak kıvama gelmişti, Mira'nın yanına gelip uzandı ve gözlerini kapadığı anda uyumaya başladı.

Onları öğlene doğru uyandıran resepsiyon görevlisiydi. Aralıksız çalan telefon Mira'nın kafasında uğuldarken hızla kalkıp telefona cevap vermesi gecikmedi.

“Evet!” dedi kalbi deli gibi çarparken.

Resepsiyon görevlisi “Günaydın efendim. Uyandırma servisi...” dediğinde Mira sinirle telefonu kapattı. Kafası kilolarca ağırlık ediyor gibiydi. Yatağa dönmekle duş almak arasında, gözleri kapalı hâlde elbisesinden kurtuldu ve duşa girdi.

Çıktığında Felicia yatakta uyanmış, hâlâ üzerinde gece giydiği kıyafetler, sigara içiyordu.

“Söndür şunu. Leş gibi kokuyor.”

“Fazla zamanımız yok! Uyanmalıyım. Başım çatlıyor.” dedi Felicia. Sigarasından bir nefes alıp söndürdü ve başını yastığa gömdü. Mira saçlarını kuruluvar bir yandan pencereden görünen Eyfel Kulesi'ne bakıyordu. Heyecanla “Fel, bugün Eyfel Kulesi'ne gidelim mi?” diye sordu.

Felicia sanki bu teklifi bekliyor gibi “Olur, duş aldıktan sonra çıkalım.” dedi ve hızla yataktan kalkıp duşa girdi. Hazırlanıp çıkmaları tabii iki saati buldu.

Otelin onlara tahsis ettiği arabaya binip şehir merkezine gittiler. Aşk şehri Paris'in sanat kokan sokaklarından birinde bir şeyler

Köle - İntikam

yediler. Eyfel Kulesi'ne gittiklerinde güneş batmak üzereydi, her gördükleri yeri merak edip büyüüne kapıldıkları bir gerçektir. Heyecanla yukarı çıktıklarında, meltem rüzgarının estiği kulenin en tepesinde manzara mükemmeldi. Eşsiz manzarayı seyreden Mira, yanında duran dostuna "Biliyor musun Fel?" dedi duruca.

Felicia alayla "Kusursuz olmam dışında bilinç okuma yanımda eksik." dedi.

"Sana ciddi bir şey söylemeye çalışıyorum." dedi Mira sitemle.

Felicia kıkırdadı ve "Tamam, söyle hadi!" dedi.

"Off..." dedi Mira hevesi kursağında kalmış bir şekilde.

"Küserim." dedi Felicia koluna sarılarak. Mira derin bir nefes aldı ve itirafını yaptı. "Sanırım lahn'ı özlüyorum. Tek acaba onun doğru insan olup olmadığıyla alakalı"

"Mira seni aldatan biri nasıl doğru insan olabilir?" diye sordu Felicia.

"Felicia bu benim suçum. Eğer onunla birlikte olsaydım... Ona istediklerini veremedim çünkü o benim ayaklarımı yerden kesmiyor." dedi Mira. Ne düşüneceğini bilmiyor aslında Felicia'dan yardım istiyordu.

"Güzelim ayaklarını yerden kesmesine izin vermiyorsun ki..." dedi Felicia kahkahayla.

Mira "Seni pislik!" diyerek Felicia'yanın omzuna tokadı yapıştırdı. "Madem seni aldatması senin suçun. Bence fazla derine iniyorsun. Hormonlarına yenilmeli ve seksi tek başına düşünmelisin. Sekste duygular değil kaslar çalışır." dedi ciddi ciddi.

Mira "Hadi ama bunu çok konuştuk. Yine aynı şeyi söyleyip durma. Seks tek başına yeterli değil." dedi sıkıntıyla.

"Tabii ki aynı şeyleri söyleyip duracağım. Profesör olmaya gerek yok. Sen seksi tek başına kabullenemiyorsun sorunun bu! İnan bana çok şey kaçırıyorsun." dedi Felicia.

Lilyca

“Jahn farklı sanmıştım ama yine hüsrân, yine hüsrân...”

“Jahn’ı istiyorsan sorun ne; ben hâlâ anlamış değilim”

“Bilmiyorum; onu özlüyorum, ama beraberken eksik olan parçalar tamamlanmıyor. Tütke eksik sanırım.” dedi çaresizce. Sıkıntısı manzaraya bakıp derin bir nefes aldığı anda yerini özgürlüğe bıraktı bırakmasına da Felicia’nın yüzünde hain bir gülümseme belirdi. Bu olaya müdahale edeceği kesindi.

Eyfel Kulesi’nden sonra Paris’in caddelerinde deliler gibi dolaşıp alışveriş yaptılar. Gecenin sonunda otele dönmüş, balo salonunda caz müziği eşliğinde yine sabaha kadar içmişlerdi. Felicia bu sefer uslu durmuştu. Bir kere daha Mira tarafından rezil edilmeyi göze alamazdı. Sabah yine kızları uyandıran resepsiyon görevlisiydi.

Felicia evde olduğunu sanıp “Dadı, sustur şunu, biraz daha uyumalıyım.” diyerek bağırdı. Mira Felicia’nın bağırmasıyla ona yastıkla vurdu.

“Ben senin dadın değilim uyan çabuk!” diye bağırdı.

“Tamam, o zaman telefona baksana!” diye kulaklarını kapattı.

“Seni salak aklım çıkıyor iki gündür. Niye arattırıp duruyorsun?” diye Felicia’ya bağırarak telefona uzanıp açtı. Boru gibi çıkan uykulu sesiyle “Alo!” dedi.

Resepsiyon görevlisi “Efendim, misafiriniz var.” dediğinde “Bir dakika...” diyerek “Felicia, misafir bekliyor muydun?” diye sordu.

Felicia’nın gözleri fal taşı gibi açıldı ama uyuyor numarası yapmaya devam etti. Numarayla “Hı hı... Yukarı göndersinler.” diyerek geçiştirdi.

Mira “Yukarı yönlendirin lütfen.” diyerek kapattı.

“Hadi sen misafirinle ilgilen, kimi çağırdıysan... Ben duşa giriyorum.” dedi ve yalpalaya yalpalaya banyoya doğru yürümeye başladı.

Köle - İntikam

Kafası içkinin tesiriyle davul gibi olmuştu ve jakuzinin ona iyi geleceğini biliyordu. İtiraf etmeliydi ki bu banyo ona kendini bir prenses gibi hissettiriyordu. Kıkırdarak soyundu ve aynanın önüne sıralanmış şişeleri karıştırıp, üzerinde tazeleyici maske yakan mor maskeyi yüzüne sürdü.

Jakuzi bir dakikanın içinde hızla doldu. Mira maskesini yaptı ve dinlendirici göz paketlerini eline alıp jakuziye girdi. Gözlerine dinlendirme paketlerini yerleştirdi ve "İşte tatil bu!" diye kıkırdarak kendi kendine şarkı söylemeye başladı.

Bu esnada Felicia sessiz sessiz hazırlanmış, gelen kişiye gülümseyerek odadan çıkmıştı.

Mira banyo kapısının açıldığını ve içeri süzülen kişiyi fark etmedi. Tabii ayağına değenin Felicia olduğunu sanmış, gözündeki torbaları çekince karşısında gördüğü kişiyle şoka girmişti.

"Jahn!" diye adeta ciyakladı. Suyun içinde genç adam ona arzuyla bakıyor, gülümsüyordu. Yanaşıp onu kollarına aldığı anda, Mira donmuş, konuşmak ne kelime nefes dahi almıyordu.

Jahn "Selam aşkım!" derken gözlerindeki alev rengi görülebiliyordu. Sesi istekle hırıltılı çıkıyor, Mira ne dediğini bile anlamıyordu. O şoklu atlatamadan Jahn dudaklarına kapanmış hevesini almış boynuna kaydığı anda Mira şaşkınlıktan ölebilirdi. Midesi bir tır tarafından ezilmişçesine kasılmış bulanıyordu.

Sesinin çıktığı kadar "Jahn burada ne işin var?" diye sorabildi. Jahn şehvet denizinde yüzmeye başlamıştı. Mırıl mırıl "Seni özledim ve kuşlar senin de beni özlediğini söylediler." dedi ve onu kendine çekti.

Mira "O kuşun bütün tüylerini yolmak çok zevkli olacak." dediğinde gülümsüyordu. Jahn, Mira'nın tebessümüyle rahatlamış, iyice cesaretlenmişti. Dudakları dudaklarını bulurken, elleri

bedeninde dolanmaya başladı. Ağırdan alıyor, o ağırdan aldıkça Mira ona izin veriyordu.

Aklı '*Bu sefer çok romantik*' diye fısıldarken, kendini kaptırmıştı. Tabii sorunlarını halletmek istediği de bir gerçektir. İlk önce Jahn'ın doğru kişi olup olmadığını anlamalıydı. Tutkulu öpüşmeler arasında "Jahn, ilişkimizi konuşmalıyız. Benimle birlikteyken başkalarıyla birlikte oldun mu?" dediğinde Jahn "Sevgilim bırak şimdi..." diye mırıldandı.

"Annene gittiğin şu üç gün var ya çok hastaydın değil mi?"

"Evet bebeğim yataktan kalkamadım."

"Annenle konuştum Jahn. Orada değilmişsin." dedi Mira ve Jahn'dan uzaklaşıp sudan çıktı.

Jahn "Hadî bebeğim. Bunu bize yapma. Senin gibi birini aldatmak aptallık olur."

"Sen zaten aptalsın Jahn. Ben sana beni aldattığını söyledim mi? Geldiğimde burada olma ve bir daha sakın karşıma çıkma!" dedi.

Bedenindeki köpüklere aldırmandan havluyu bedenine sardı. Gerçeklere uyanmış gibiydi. Marlon'un dedikleri aklında belirdi. Artık biliyordu, Jahn onun için doğru insan değildi.

Jahn kolay kolay pes etmeyecekti çünkü Felicia ona sabır göstermesini istemişti. Çıplaklığına aldırmandan peşinden geldi. Sınırını saklamaya çalışarak "Ben binlerce kilometre yol katettim. Bunun için mi?" diye sorarken Mira "Derdin ne bilmiyorum. Ne için geldiğinin artık benim için bir önemi yok." dedi ve jet hızıyla giyinip kendini odanın dışına attığında ne istemediğini biliyordu. Jahn'ı istemiyordu. Asansöre bindi ve Felicia'yı aradı. "Neredesin?" diye sordu telefonu açar açmaz. Felicia "Lobi." dedi, yüzüne kapanan telefona aldırmandan elindeki martiniyi barmene kaldırıp "Günaydın!" dedi kıkırdarak.

Köle - İntikam

Mira asansörde lobi butonuna bastığında kendini neden huzuru bulmuş hissediyordu hiçbir fikri yoktu. Jahn yüreğinden bir balon gibi uçup gitmişti. Bir kat sonra asansöre giren üç kişinin ona bakmasıyla düşüncelerinden sıyrıldı. Mira yüzlerine bakmıyordu ama bakışlarını hissedebiliyordu. Adamlardan siyah takım elbiseli olan ikisi asansörün kapısına doğru dönüp asker pozisyonunda ellerini arkada birleştirip durdular. Mira yanında dikilen spor giyinli adamın bakışlarını üzerinde hissedip sinirle kafasını kaldırdı.

Gözlerini gördüğünde bütün siniri geçmişti. Adam hayatında gördüğü en güzel gözlere sahipti. Bal rengi gözler onu girdabına çekerken bu yakışıklı, iri yarı adam neden sırtıyordu? Hiçbir fikri yoktu. Akli *'Bu adamı bir yerden tanıyorum.'* diye geçiriyordu ki, adam gülümseyerek elini kaldırdı ve yüzünü işaret ederek "Acele-niz var sanırım." dedi. O anda Mira için dünya durdu "Tanrım! Hayır!" diye isyan ederken yüzünü eliyle yokladı. Beyninde şimşekler çaktığında dönüp aynaya bakması bir oldu "Yüzümdeki maskeye bile aldırmamış." diye ciyakladı Jahn'ı kastederek. Önde duran iki dev gibi adamın arasından geçip "Pardon!" diyerek deli gibi düğmelere bastı. Asansör durana kadar kafasını yerden kaldırmadı. İlk durduğu katta kendini dışarı attı. Tabii en yakın tuvalete girmesi saniyeler sürdü.

"İlk önce Felicia'yı, sonra Jahn'ı, sonrada asansördekiileri öldürürüm." diyerek yüzünü temizlerken hareketleri yavaşladı. Akli asansörde olanlara gitmişti. Seslice "O adamı bir yerden..." diye donup kaldı. "Prens Aidan! O Prens Aidan!" dedi buz kesmiş bir hâlde.

Saçını başını düzeltbildiği kadar düzeltti ve tuvaletten çıktı. Prens Aidan'ın olup olmadığını kontrol ede ede lobiye geldiğinde burnundan soluyordu. Dağılmış saç topuzu, yüzünde tam

İşılca

çıkaramadığı maskenin artıkları ve iç çamaşırsız giydiği atleti yetmiyormuş gibi ayağında otele terlikleri vardı.

Felicia onun hâlini gördüğünde gülmemek için kendini zor tuttu. Keyfini bozmadan martinisinden bir yudum aldı. Kadehini ona kaldırarak "Mira, sen her hâlinle mükemmelsin." dedi. Mira tam onu azarlayacakken, Felicia aniden yerinden kalktı. Büyülenmiş gibi gözleri sabitlenmişti. Mira nereye baktığını merak edip bakışlarını o yöne çevirdi. Felicia resepsiyonun önünde duran genç adama bakıyordu. Prens Aidan'dan başkası değildi. Mira onun diğer insanların yanında ne kadar çok dikkat çektiğini düşündü. Prens öyle derin bakışları vardı ki Mira o bakışlarda kaybolabileceğini kendine itiraf ediyordu. Hızla oturduğu koltuğa gömülüp arkasını döndü.

Felicia heyecanla "Mira bak! İşte yeryüzünün en yakışıklı adamı. Boyuna bak ya! O bir Tanrı!" dedi hayranlıkla.

Mira sinirle "Benim odamda da bereket tanrısı var, sokacak yer arıyor." dediğinde Felicia kahkahayı bastı. Tabii Mira da saklanmaya çalışırken bir yandan gülüyordu. Deliriyor olmalıydı ama o gülüyordu. Gerçekten komikti...

Mira saklanmak adına gömülerek oturduğu koltuktan hızla kalktı. Hâline aldırmadan bar sandalyesine oturup Felicia'nın bardağını elinden aldı ve bir dikişte bitirdi. Barmene "Bir tane daha alabilir miyim?" dedi bezgince. Barmen hayran bakışlarını gizlemeye çalışarak "Tabii efendim." dedi.

Felicia "Anlaşılan bu sefer kesin bitti." dedi.

"Evet, pisliğini temizle ve ben görmeden Jahn'ın gitmesini sağla!" dedi Mira.

"Off! Niye pis işleri hep ben hallediyorum?" dedi Felicia sızlanarak.

Köle - İntikam

“Benim hâlettiklerimi hatırlatmama gerek yok sanırım. Hem onu buraya çağıran sensin.” dediğinde Felicia somurtarak yerinden kalktı ve Jahn’ı göndermek için odaya çıktı.

Mira bunu fırsat bilip barmene “Prens Aidan daha ne kadar burada?” diye sordu.

“Bu bilgiyi sizinle paylaşamam efendim.”

“İnan bana tek istediğim onunla karşılaşmamak. Kötü anılar... Eğer daha buradaysa otel değiştireceğim.” dediğinde barmene baygın baygın bakıyordu. Barmen bir ümit Mira ile hayallere dalıp “Kendisi bugün çıkacaktı. Hatta çıkmış olmalı.” dediği anda Mira rahat bir nefes aldı. Ama gördüğü en güzel bal rengi gözleri unutmadı.

Felicia yarım saatin sonunda Jahn’ı zar zor gitmeye ikna etmişti. Mira’nın yanına gerilmiş olduğu her hâlden belliydi. Mira ona bir kadeh uzattığında günün planı belli oldu. Sabahın köründe içmeye başlayıp bütün gün barda kaldılar. Mira ne kıyafetine ne saçına aldırmadı. Jahn’la jakuzinin içinde olanları Felicia ona üç kere tekrarlattı. Her defasında gülme krizine girdiler.

Bazen susarsın...

Marlon Stew'e ulaşamayınca onun Daisy'e gelmeyeceğini anlamış oldu. Sekreteriyle görüşüp onun nerede olduğunu öğrendi. Daisy ile birlikte Stew'in Toronto'daki villasına geçtiler. Geleli dakikalar olmuş, Stew'in villasında onun gelmesini bekliyorlardı. Bu villayı bilen kişi sayısı bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar azdı. Stew ne zaman insanlardan uzaklaşmak istese soluğu burada alırdı.

Marlon, Toronto'ya ayak basar basmaz Stew'e geldiklerini bildirdi. Tabii Stew bir şey diyemedi.

Marlon Daisy'nin tedirginliğini yüzünden anlamıştı, ne düşündüğünü sormak istiyordu.

"Durgunsun" dedi.

"Burası yeni mi?" diye sordu Daisy.

"Hayır" dedi Marlon.

Daisy'nin donuk bakan gözleri oturdukları büyük salondaki kubbe ~~şeklinde~~ tavana dikilmişti. Mavi ve beyazın hakimiyeti bütün salona yayılmıştı. Saray mobilyalarını andıran klasik tarz tüm salona hakimdi. Villanın kapısında iki nöbetçi beklerken içeride onları bir yaver karşılamıştı. Her şey saray adabına uygundu.

Daisy onu boğan sıkıntıyla kalkıp Fransız usulü camın önünde durdu. Sağ tarafı görmek için perdeye uzanıp açtığında Edward'ın

Köle - İntikam

kraliyet arması gözüne çarptı. Farkında olmadan geriye doğru bir adım attı. Kalbi yangın yeri ydi. Marlon armaya bakan Daisy'nin yanına geldi ve "Her şey birebir aynı." dedi acıyla. Her ne kadar Daisy'i üzmemek istemese de Stew'in hiçbir şeyi unutmadığını bilmesini istiyordu, "O kendini hâlâ bir prens olarak görüyor." dedi.

Daisy hırsına ve kinine yeniliyor, bazen önemli olanı unutuyordu, "O zaten bir prens!" dedi hiddetle ve o sırada Stew içeri girdi. Teyzesinin son cümlesini duymuş, zamanı geldiğinde kullanmak için susmuştu. Yanında Edward'ın zamanından kalma yaşlı bir kurul üyesi ve dört beş kişi daha vardı. Daisy bütün dikkatini ona doğru gelen Stew'e vermiş, onlara dikkat etmemişti.

Stew, Daisy'nin gözünde kusursuzdu. Edward'ı andıran yapısı, ablasının bakışlarına sahip gözleri, gülüşü ile Daisy geçmişiyile özlem gideriyordu. Gözyaşlarıyla sarılarak "Stew nasılsın?" diye sordu.

"Teyze, seni burada görmek ne büyük sürpriz! Umarım Mira iyidir." diyerek endişeyle sarıldı.

"İyi, Paris'te tatilde."

O sırada Stew'in yanındaki adamlardan yaşlı olanı elleri titreyerek Daisy'nin yanına geldi ve "Ulu Tanrım, Prenses? Siz misiniz? Evet sizsiniz. Prens Stew doğru söylüyormuş, yaşıyorsunuz." dedi heyecanla.

Adamın gözleri buğulanmıştı ve Daisy şaşkıındı. Marlon'la göz göze geldiklerinde Daisy, Stew'in intikam planlarından asla vazgeçmeyeceğini anlamıştı.

Daisy "Affınıza sığınarak sizi hatırlamadığımı belirtmeliyim. Ayrıca ben artık prenses değilim." dedi. Yaşlı adam sanki onu duymamış gibi "Bize herkesin öldüğü söylendi. Bu nasıl bir gaddarlık!" dediğinde Daisy'nin sinirleri iyice gerilmişti.

Işılca

“Yaşıyor olmam size ne ifade ediyor bilmiyorum ama teşekkür ederim.”

“Bir umudumuz var, siz ve Prens Stew bize umut veriyorsunuz.”

“Size söylediğim gibi ben artık prenses değilim. Ne kadar üzülsem de sevgili yeğenim Stew’de bir prens değil.” dedi açık ve net olarak.

Daisy’nin gözleri Stew’e kızgın bir o kadar kırılgan bakarken, yaşlı adam “Böyle söylemeyin, biz sadık kalanlar...” dedi ve Daisy sinirle “Yeter!” diye bağırıp gözlerini kapattı. Üzgün ruhu daha fazlasına katlanamıyordu. Stew böyle bir tepki beklemiyordu. Şu an adamların yanında kendisini küçük düşüyordu. Marlon’a yardımcı olmasını dileyerek baktı ama bir sonuç alamadı.

“Teyze, ben...” diye lafa girdi ama Daisy konuşmasına izin vermedi çünkü kendini kaybetmek üzereydi. Stew’in Marlon’dan yardım istediğini anlayan Daisy “Stew, Marlon sana her konuda yardım edebilir ama bu konuda beni ikna etmesi imkânsız!” dediğinde Stew sessiz kaldı çünkü yanındaki adamlara daha fazla rezil olmak istemiyordu.

Daisy, yaşama küsmüş olabilirdi ama sevdiklerini koruma konusunda onun eline kimse su dökemezdi. “Şimdi her ne planlıyorsan buna bir son vereceksin. Sadece sana değil, hepinize söylüyorum: ne ailenizi, ne de krallıklarınızı tehlikeye atmayacaksınız. Beni buna müdahale etmek durumunda bırakmayın.”

“Kardeşinizin kanı yerde mi kalacak, prensesim?” diyen diğer bir kişiye Daisy bağırarak “Ben artık bir prenses değilim. Tanrı’ya inanıran biri olarak kim ne suç işlediyse cezalarını çekecek adım gibi biliyorum. İntikam almakla kimse geri gelmeyecek. Beni aptal mı zannediyorsunuz? Stew’i kullanarak daha fazla güç elde etme niyetinizi bilmediğimi mi sanıyorsunuz? Edward ve Jaymie yok edilirken neredeydiniz? Ailemden uzak durun ve defolun!”

Köle - İntikam

diye bağırdığında Stew "Teyze lütfen dinlemelisin." dediğinde herkes salondan çıkmak üzereydi.

"Sen nasıl bu insanlara kanabilirsin? Onlar senin dostun değil Stew! Onlar o günlerde babanı anneni sırtından bıçaklamış insanlar."

"Biliyorum sadece onları kullanıyorum hepsi bu."

"Onlar çıkarları uğruna hareket eden asalaklar sürüsü. Neden? Neden Stew?"

"Bu benim hakkım ve hakkım olanı istiyorum!" diye isyanla bağırdı Stew.

"Hayır!" diye bağırdı Daisy hüsrarla.

"Beni dinleyince hak vereceksin lütfen Daisy lütfen..." dedi Stew.

Daisy sakinleşmeye çalışarak "Seni dinleyeceğim sevgili oğlum, ama hayatını yok yere olmayacak planlar için tehlikeye atmayacağına söz vereceksin. Yoksa her yaptığın planı bozmakta kararlıyım." dedi.

Stew'in kabullenmiş görünmekten başka çaresi yoktu. Daisy'den bütün Edward'ın çevresinin çekineceğini ve onu dinleyeceklerini biliyordu. Başını öne eğdi ve olaya duygusallıkla yaklaşmaya karar verdi.

"Beni anlamaya çalış Daisy... Ben denemedim mi? Unutmayı, mutlu bir yaşam geçirmeyi. Beni en iyi senin anlamın lazım. Gözümü kapadığım her dakika annem, kardeşlerim, babamın kanlı cesetleri karşımda." dediğinde hissettiği acı gözlerinden okunuyordu. Daisy gözyaşlarıyla kollarını açtığında Stew ona sarıldı ve birlikte geçmişlerine ağıladılar. Tartışmaları yerini sakin saatlere bıraktığında Daisy ve Stew bahçede kol kola yürüyerek konuşuyorlardı.

Işılca

“Unutamayacağını biliyorum. Ya Mira? Onu düşün Stew! Gerçekleri öğrendiğinde olacakları düşün. İnandığı her şey tek tek üzerine çökecek. Lütfen bunu yapma! Hayat her şeye rağmen yaşamaya değer. Önünde huzur dolu parlak bir gelecek var. Bunu yok etme. Mutluluğu ara. Geçmiş maziye göm Stew!”

Stew, Daisy’nin ona karşı yumuşadığını biliyordu ve üstüne gidip fikirlerini kabul ettirmek için uğraşmadı. Nasıl olsa krallığı geri aldığında Daisy onunla gurur duyacak gözyaşlarıyla sarılacaktı. Sadece “Hiç vicdan azabı duyduğun olmuyor mu?” diye sordu. Daisy’nin gözyaşlarına bir yenisi daha **eklendi**. “Her saniyem acabalarla geçiyor. Mira’ya bunu yaptığım için kendimi hiç affetmeyeceğim ama doğru olan bu Stew. Bilse ne olacak? Senin çektiklerini çekmesini ister misin?”

Stew’in “Gerçek söylediğimiz yalanlar kadar canını yakamaz.”

Stew’in kurduğu cümleye Daisy’nin diyecek sözü yoktu.

“Turnuvada onun yanında olmak ister misin?” diye sordu Daisy.

“Tabii ki isterim. Ne vasıfla yanında olacağım?” diye sordu Stew kederle.

“Böyle konuşma Stew. O seni zaten çok seviyor.”

“Yine üvey kardeş olarak geleceğim değil mi? ”

“Stew beni anlamalısın. Ona söylersek ters tepki alabiliriz. Ya bize olan bütün inancı yok olursa?”

Stew “Ondan saklamamız hataydı. Beni öz kardeşimden mahrum ettiniz.” dediğinde bir yandan da kendini kötü hissetti. Mira’ya gerçeği yıllar önce söylemişti. Mira onun beklediğinden çok çok olumlu bir tepki vermişti. Şimdi Daisy’nin dikkatini dağıtmak için Mira’yı kullanıyordu çünkü Daisy intikam planlarına engel olabilecek kadar güçlüydü.

“Özür dilerim Stew. Doğru ya da yanlış, onun dünyasını başına yıkamam.”

Köle - İntikam

“Mira gerçekleri hak ediyor.”

“Üniversiteyi bitirince gerçekleri söyleyeceğiz diye konuşmuştuk.”

“Ne fark edecek Daisy? Bu zaman kazanmaktan başka bir şey değil. Erteliyorsun ve ben bunun nedenini anlamıyorum.”

“Bir ümit senin de bu saçma intikam planından vazgeçeceğini umuyor olamaz mıyım?”

“Saçma mı? Hak ettiğim yer için savaşmam saçma mı?” diye bağırarak Stew kendini kaybetmişti. Daisy hayal kırıklığıyla ona bakıyordu. Stew söylediği son cümleler için pişman oldu. Öfkesine yenilmişti.

“Özür dilerim. Ben... ben kendimi kaybettim. Sorun yok. Zaten bir şey yapacağım da yok. Ben kendimi kandırıyorum sadece.”

Daisy “Umarım öyledir. Yoksa istemediğim şeyler yapmak zorunda kalacağım.” dedi açık ve net olarak. Kurduğu son cümle üstü kapalı bir tehditti ve Stew bunun bilincindeydi.

“Gayet iyi anlıyorum. İçini ferah tut Teyze. Mira’ya gerçekleri anlatmayacağım. Turnuvaya yine Marlon’un oğlu olarak geleceğim.” dediğinde Daisy’in içi burkuldu ama çaresizdi.

Daisy “Özür dilerim Stew... Sana bunları yaşattığım için özür dilerim.” dedi gözyaşlarıyla.

Stew ona sarılıp gözlerini kapattı ve içinden teyzesinden binlerce kere özür diledi.

‘Asıl ben özür dilerim Daisy. Ben özür dilerim ama geçecek. Bize bunları yaşatan Lisa cehennemin dibini boylayacak ve biz hakettiğimiz yere ulaşacağız...’

Şeytan ayrıntıda gizlidir...

Stew, Daisy orada kaldığı sürece teyzesiyle vakit geçirmiş, ona yaşamı hakkında bilgiler verip arkadaş çevresiyle tanıştırmıştı. Marlon, Stew'in yokluğunda şirketin başında olmak için Newyork'a geri dönmüştü. Zaten Daisy ve Stew'in yalnız kalmaya ihtiyaçları olduğunu düşünüyordu.

Bir haftanın sonunda, Daisy evine dönmeden önce Stew'in ısrarı üzerine bir günlük yelkenli gezisine çıkmayı kabul etti. Stew gerek kaldığı günlerde, gerek yelkenli gezintisinde onun gözünü boyamayı başardığını artık biliyordu. Daisy geldiği ilk güne nazaran daha anlayışlı davranıyordu. Güzel geçen gezinin akşamı Daisy dönüş uçağına binmek için havaalanındaydı.

Stew'e sarıldı ve onu bir kere daha uyarmayı ihmal etmedi. "Jaymie ve Edward çocuklarının mutlu olmalarını isterlerdi. Lütfen ailemizi daha fazla acıya sürüklemeyin. Kardeşine karşı sorumluluğun var. Geçmişini geçmişte bırak. Senden son isteğim bu." dedi umutla.

Stew gülümseyerek ona sarıldı "Benim yerimde olsa babam ne yapardı?" diye sordu. Daisy buz gibi oldu. Cevap netti. Edward dünyayı yakıp yıkar ve hakkı olanı almadan rahat etmezdi. Daisy bunu bilecek kadar Edward'ı tanıyordu. Tabii bunu Stew'e söyleyemezdi.

Köle - İntikam

“(O), Jaymie için krallıktan vazgeçmişti. Kardeşin ve kendi hayatın için vazgeçmeli, mutlu olmalısın.” dedi. Bu zekice verilmiş bir cevaptı.

“Ailemin katillerini her an televizyonda görürken nasıl mutlu olabilirim? Kendi soyadımı kullanamazken nasıl düzgün bir hayat kurabilirim? Bu adalet mi? Benim olmam gereken yerde sonradan prens olmuş iki aptal var. Tarihe bak teyze! Yüzyıldır atalarım dünyaya hakimdi. Buna nasıl göz yumabilirim?”

“Stew başa mı döndük?” dedi Daisy sertçe.

“Hayır sana söz verdim ama bırak da konuşabildiğim tek insan olarak sana serzenişte bulunabileyim.” dedi gülerek. Gülüyor olabilirdi ama içi kan ağlıyordu ve haklıydı. Daisy gülümsemeye çalışarak “Stew beni daha fazla üzme! Sana son sözümü söyledim. Sen de bana söz verdin.” dedi. Konuşmaları uçağın kalkış anonsuyla son buldu. Daisy onun vazgeçmeyeceğini anlamış, ama söz almıştı. Son kontrol koridoruna doğru ilerlerken şimdilik bununla yetinmek zorunda olduğunu biliyordu.

Daisy’nin korku salan duyguları rafa kalkarken Stew onu yolculayarak eve geldi. Bütün haftanın analizini yaparcasına Daisy’nin söylediklerini düşünüp kafasında ölçüp biçti. Vazgeçebilir miydi? Sorusuna içinde bir yerler ‘Evet!’ derken bütün benliği adeta ruhunu yırtarak ‘Hayır!’ diye bağıırıyordu. Babasının dünya ile ilgili hayalleri aklına geldikçe hırslanıyor, kardeşlerinin yerde yatan cansız bedenleri gözünün önüne geldikçe intikamın gölgesinde kalan acı onu kamçılıyordu.

“Hakkım olanı istiyorum!” dedi kararlı bir sesle. Daisy’i bir şekilde ikna edecek ama öncesinde kendi çizdiği yolda ilerleyecekti. Daisy Edward’ın Krallığını özleyenler ile arasında bir köprü olacaktı ki, buna ihtiyacı vardı. Evin içinde dönüp durdu ve olasılıkları hesaplamaya başladı. Sonrasında uyuyamayacağını bildiği

Işılca

hâlde yatağına uzandı ve televizyonu açtı. Boş bakışları televizyon ekranında sabitlenmişken telefonun çalmasıyla kendine geldi. Saatte baktığında gecenin biri olduğunu gördü.

Ekranda arayan kişinin Michael olduğunu görünce uzandığı yatağından hızla doğruldu. Telefonu açtı.

"Hey Stew! Bu saatte uyduğunu söyleme bana?" dedi Michael kahkahayla.

Stew "Herkes senin gibi geceleri mesken tutmamış." derken zoraki bir gülüş eklemekten geri kalmadı.

"Bak ne diyeceğim, yarın Aidan'la açıyoruz, değişiklik olur diyorsan sabah altıda marinada ol!" dedi. Stew doğru duyup duymadığını anlamaya çalışıyordu. Michael'ın alkollü olduğu belliydi ve yaptığı bu teklifi sabah hatırlamayacağını biliyordu. Tabii bu onun için önemli değildi. Stew'in yıllardır beklediği an gelmişti. Sonunda Kraliyet ailesinin bir ferdi ile tanışacak, içlerine girme fırsatını yakalayabilecekti. Son çabası olan balo onun için hüsrarla bitmiş iki prensle tanışamamıştı.

"Sabah görüşürüz!" dedi heyecanını bastırarak. Telefonu kapattığında kafasında binlerce plan vardı. Uyku tutmayacağını anladığında hızla kalktı. Çalışma odasına geçip masasına oturdu. Masanın kilitli çekmecesini açtı. Çekmecedeki klasörler arasında Aidan'a ait olan dosyayı çıkardı.

Birkaç evrak inceledikten sonra Aidan'ın fotoğrafını eline aldı. Aidan prens olmasının dışında ilerlediği yolda ona yardımcı olacak hiçbir özelliğe sahip değildi. Yine de deneyecek, intikamını almadan vazgeçmeyecekti.

"Bana sizi mahvetmem için bir yol göster!" dedi hırsla. Yerinden kalktı ve sakinleşmek adına çalışma odasında bir sağa bir sola yürümeye başladı. Saçlarını çekiştirip kendini teskin etmek

Köle - İntikam

istercesine "Sakin... Sakin ol. Çok yol katettin. Her şey güzel olacak." dedi. Aslında haklıydı. Son yıllarda birçok şeyi yoluna koy muştı. Marlon ona şirketi devrettiğinde şirketi krallığın gözüne batacak kadar büyütmişti ve yeni yeni kraliyetten ona iş teklifleri gelmeye başlamıştı. Bunun yanında Prenslerin kuzeni Michael ile tanışmıştı. Doğrusu dostluğunu kazanmak kolay olmamıştı. Michael kaliteli yaşam düşkünü bir züppe olabilirdi ama aptal biri değildi. Sabır en büyük ödüldü ve Stew hiç acele etmemişti. İki yıldır kraliyete sızmak için bekliyordu.

Aslında Aidan onun hedefinde yoktu. Aidan kraliyetten uzak, sadece gününü gün eden yaşantısıyla Stew'in işine yarar mıydı, bilmiyordu. Veliht prensliği reddedip bütün haklarını kardeşine bırakan Aidan yine de bir prensti. İşine yarayıp yaramayacağına Aidan'ı tanıdıktan sonra karar verecekti.

Michael, Stew'le konuştuktan sonra Aidan'ı ararken elinde içki kadehi hâlâ içmeye devam ediyordu. Aidan'ın telefonu açılmıyordu ama Michael ısrarla açılmasını bekledi.

Aidan çalan telefonun sesini yok sayabilir, uykusuna devam edebilirdi fakat kolundaki anlamsız uyuşmadan rahatsız oldu. Başını kaldırıp kolunda yatan kadını gördüğünde "Tanrım!" dedi ve usulca kendini kadından uzaklaştırdı. İsrarla çalan telefona "Aloo!" dedi çarlamış sesine aldırmadan. Başı dönüyor, karşı taraftakinin kim olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Aidan... Sesine ne oldu? İyi misin?" diye sordu Michael. Aidan öksürerek sesini düzeltmeye çalışırken yanındaki kadın uyanmış, çıplaklığına aldırmadan dizlerinin üzerinde doğrulup ona gülümsüyordu. Aidan esmer güzeli baştan aşağı süzdü çünkü karşısındaki manzara mükemmeldi. Uykusu açılmış bir eli kadının kalçalarını okşarken bir elinde telefon gayet keyifliydi. Esmer güzeli ona sokulup genç adamın üzerindeki çarşafı sıyırdı ve

Işılca

bedenini onun üzerine bıraktı. Aidan zorlukla Michael'la konuşmak için derin bir nefes aldı "Bu saatte beni iyi olup olmadığımı sormak için mi aradın?" dedi. Kadını süzen gözlerindeki şehvet görülmeye değeri. Esmer güzeli kıkırdıyor, genç adamın boyundan başlamış, her yerinde dudaklarını gezdiriyordu.

Michael "Sabah altıda marinada olmanı söylemek için aradım." dedi.

Aidan Michael'ın söylediklerini anlayacak durumda değildi. "Tamam." dedi zorlukla ve kapattı. Kadının dudaklarında canlanan erkekliğiyle yeniden doğmuş, uçurumları tırmanıyordu. Hızla doğruldu ve kadını altına aldı.

Kahkahayla "Michael'ı seviyorum." dedi. Neredeyse Michael onu uyandırdı diye telefon açıp teşekkür edecekti.

Sabah Amelia, Aidan duştayken esmer güzelini saraydan gizlice çıkartmıştı. Amelia kırk yılı aşkın bir süredir buradaydı. Edward tahttayken kral katında görev almıştı. Kraliçe son bebeğini doğurduğunda Amelia onun odasında görevlendirildi. Ne yazık ki bu görevi çok uzun sürmedi. Darbeyi görmüş, hayranlıkla hizmet ettiği Kralı Edward ve ailesinin ölümüne tanıklık etmişti. Geceler boyu gözyaşı dökmüştü.

Edward adaletli ve merhametli bir kraldı. Kaldı ki Jaymie de öncesinde onlar gibi köleydi. Amelia özgür kalacağı günü iple çekerken darbe gerçekleşmiş, bütün ümitleri yerle bir olmuştu.

Geçmiş an be an hatırlıyordu. Darbe gerçekleşikten sonra her şey alt üst olmuş, köleler elde etmek üzere olan özgürlüklerini alamadan kaybetmişlerdi. Ezizet dolu günler altı ay sonunda Kraliçe Lisa'nın eşi olan, darbeyi gerçekleştiren kralın ölmesiyle bitmişti. Kral'ın ölmesinden bir süre sonra Lisa tüm saray halkını büyük salonda toplamıştı ve yeni kralı tanıtmıştı. Yeni kral ölen eşinin üvey kardeşi idi.

Köle - İntikam

Amelia'nın Aidan ve kardeşinin dadısı olması o günlerde olmuştur.

Sarayda bir subayın onu görüp beğenmesi ve kendine odalık yapmak istemesiyle Amelia saraydan kaçarken yakalanmıştı. Tabii doğal olarak Kral ve kraliçenin huzura getirildi. Lisa kaçan kölelerin ölümüne karar verildiğini söylediğinde yeni kral karşı çıktı. Amelia'ya "Görevin nedir?" diye sordu. Amelia başını kaldırmadan "Kralımın katında on beş yıl görev yaptım. Kraliçem ve bebeklerine darbe gününe kadar..." dediği sırada Lisa "Seni saygısız köle! O ucuz köleye kraliçem mi diyorsun?" diye bağırdığında beklenmeyen Amelia'nın başını kaldırıp Kral Richard'a "Dilerseniz beni öldürün. Benim kralım ve kraliçem öldü." dediğinde Lisa "Götürün bu köleyi. Direkt öldürün!" diye bağırdı. Görevliler Amelia'yı kollarından tutup kaldırmıştı ki Kral Richard "Durun! Amelia artık benim kölem olacak ve çocuklarıma dadılık yapacak" diyerek son noktayı koydu. Lisa "Kralım bu nasıl olur? O..." diye konuşurken "Bu benim kararım. Bir köle için benimle ters düşmeyeceksiniz değil mi?" dediğinde Lisa burundan solurken sessiz kaldı. Amelia o günden sonra zamanla kralın en büyük sırdaşı, oğullarının anneleri gibi olmuştu.

Amelia etrafı toplamaya başlamış, bir yandan yüzünde tebesüm geçen yılları düşünüyordu. Küçük bir çocukken eline gelen Aidan büyümüş yakışıklı, merhamet dolu bir adam olmuştu.

Aidan belinde havlu duştan çıktığında "Günaydın Amelia!" dedi.

"Günaydın bu sabah erkencisin." dedi Amelia kinayeli bir sesle.

Aidan gelip ona sarıldı "Kızı dışarı çıkardığın için teşekkür ederim." dedi minnettarlıkla.

Amelia sahte bir sinirle "Ah adını bile hatırlamıyorsun değil mi?" diye sordu. Aidan dürüstçe "Hayır!" dedi ve o ara gözü saate takıldı.

Işılca

“Tanrım Michael! Marina! Saat yedi.” dedi ve hızla giyinmeye başladı.

Amelia gülümsedi “Yine ne oldu?” diye bağırdı. “Amelia bana küçük bir valiz hazırlar mısın? Tekne için...” dedi.

“Aidan bu ne acele?”

“Michael’la altıda buluşacaktık. Unuttum.”

“Seni anlayacaktır. Sonuçta o senden daha fazla içiyor.” dedi onu iğneleyerek.

“Haklısın.” dedi Aidan sırtarak.

Michael’ın içkiye olan tutkusunu bilmeyen yoktu. İçki onun vazgeçilmeziydi. Michael saray mensubu olmasını çıkarları doğrultusunda kullanan zararsız biriydi. Aidan’a eğlencelerde eşlik eder, partileri düzenler ve binbir güzelle gününü gün ederdi. Yalın, yalansız ve kimseyle uğraşmayan hâli Aidan için yeterliydi. Aidan çocukluğunun sancılı saray zamanlarını bir nevi Michael’ın umursamaz tavırlarıyla atlatmıştı. Ona güvenir ve sırtını dayayabileceği nadir insanlardan biri olduğunu bilirdi.

Amelia “Bavulunuz hazır prensim!” dediğinde Aidan “Harikası-
nız güzel bayan.” diyerek yanağına öpücük kondurdu ve hızla çıktı.

Arabaya bindikten on dakika sonra marinadaydı. Michael tanımadığı bir adamla birlikte teknenin önünde duruyordu. Michael’ın yanındaki adamın asil ve heybetli duruşu dikkatini çekmişti. Arabadan indi ve yanlarına gitti. Michael’ın yüzünden tedirginliğini anlamıştı. Michael suçunu bastırır gibi “Günaydın, gelmeseydin.” dedi alayla. Aidan “Diyene bak. Yeni geldiğin belli.” dedi aynı alayla.

Aidan Michael’ın yanındaki üzerinden asillik akan yeşil gözlü, onun boylarında adama baktığında Michael “Aidan bu Stew, Stew Aidan!” diye aceleyle onları tanıştırdı. Tedirgindi, çünkü Aidan plansız hiçbir şey yapmaz, yakın olmadığı kimseyle tekneyle

Köle - İntikam

açılmazdı. Tabii Michael, Stew'i çağırdığını hatırlamıyordu. Ama çağırdığı belliydi. Yoksa adam sabahın köründe burada olacaklarını nereden bilecekti.

"Selam!" dedi Stew gerçek olmayan ama içten bir tavrıla. Aidan dudaklarını büzerek tebessüm ettiğinde soğuk tavrı hissediliyordu. Kaşlarını kaldırıp Michael'a baktı. Stew olayın farkındaydı ama aptala yatıyordu. Tabii onun gibi biri için aptala yatmak hiç kolay değildi. Dişlerini sıkıyor, avuç içleri terliyor, yerinde duramıyordu ama buna mecburdu. Büyük bir rol performansıla "Michael bir sorun mu var?" dedi doğrudan.

Stew sabahın beşinde marinaya gelmiş, sabırla beklemişti. Tabii Michael'ı gördüğünde valizi omzunda yeni geliyormuş imajı sergilemişti.

Michael baktı işin içinden çıkamıyor dürüstçe "Dostum özür dilerim. Ben Aidan'a seni davet ettiğimi söylemeyi unuttum." cümlesi Stew'in onu öldürmesi için yeterli bir sebepti. İçindeki öfkeyi gülümseyerek bastırdı. Aidan karşısında zora düşen Michael'ın durumundan zevk almıştı. Stew'in bozulduğunu anlamış, sırtıyordu. Stew, Aidan'a fırsat vermeden "Sorun değil, kendi tekneyle açılırım. Sizi rahatsız etmeyeyim." dedi ve yerdeki valize uzandı. Aidan sırtırken Michael ona sinir oldu. Michael kaşını gözünü oynattığında Aidan "Sorun değil, Michael'ın dostu olman yeterli bir ayrıcalık. Neden plana sadık kalmıyoruz?" dedi.

Michael derin bir oh çekerek rahatladı. Stew gülümseyerek "Ayak bağı olmak istemem." dedi ve valizini omzuna aldı.

Michael araya girerek "Aidan, aslında Stew yabancı değil, mutlaka ismini duymuşsundur. Poseidon yatçılığın varisi. Bizim krallık dahil birçok ülke krallığı onunla iş yapıyor. Çok ortak noktanız olacağına eminim." dediğinde Stew, Michael'a minnétardı.

Işılca

"Demek hayranı olduğum tekneler sizin eseriniz." dedi Aidan.

"Çoğunlukla yüzen evleri aratmayacak tarzda lüks yatlar üretiyoruz, ama benim favorim yelkenliler." dedi Stew. Dersine çalışmış Aidan'ın yelkenli tutkunu olduğunu biliyordu.

Liman görevlisi, Michael'ın yanına gelip "Her şey hazır efendim." dediğinde Stew göz boyamaya başlamıştı. Parayla göz boyayamayacağını biliyor, mütevazılık birinci silahıydı. "İsterseniz benim yelkenliyle açılabiliriz. Bu yeni bir üretim ve fikirlerinizi almak benim için muhteşem olur." dedi.

Michael, Aidan'a baktı ve "Sen karar ver!" dedi. Aidan "Benim için de güzel bir deneyim olabilir. Sizden öğreneceğim çok şey var." dedi ve birlikte Stew'in yelkenlisine yöneldiler.

"İşte şurada duran." dedi Stew güneş gözlüklerinin ardından gemi büyüklüğündeki yelkenliyi göstererek.

"Tekne demek bu güzelliğe çok büyük hakaret olur. Bir melek kadar narin görünüyor." dedi Aidan hayranlıkla.

Yelkenli parlak lacivert gövdesi ve altı beyaz yelkeniyle Aidan'ın takdirini kazanmıştı. Yarım saat kadar teknenin hazırlanmasını beklediler. Denize açılmaya hazır olduklarında tekne personeli selam verip görev yerlerine dağılırken Aidan, Stew'in duruşundan etkilenmişti.

'Michael gibi bir zibidiyle niye arkadaşlık ediyor?' diye merak etmekten kendini alamadı. Michael teknenin isminin E-J olduğunu görünce "Harflerin anlamı nedir?" diye sordu. Stew dişlerini sıkarak sahte bir gülüş sergiledi "İnanın ben de bilmiyorum." dedi.

İçinden 'Edward ve Jaymie' diye geçirdi ve 'Bir gün isminizi dünyanın her yerine kazıyacağım.' diye ant içmeyi ihmal etmedi.

Tekneye bindiklerinde, Aidan hayran kaldığı yelkenliyi inceliyor, merakını gideriyordu. Stew çalışanlara yardım ediyor, bir yandan Aidan'ın sorularını yanıtlıyordu.

Köle - İntikam

Michael "Aidan, sana doğum gününde bu yelkenliden alma ne dersin? Oldukça beğenmiş benziyorsun." dedi sırtarak.

Stew ayağına gelen fırsatı kaçırmadı ve "İzin verirseniz benim size doğum günü hediyem olsun." dedi içtenlikle. Aidan sert bir gülümsemeyle "Hayranlığım sahip olmak istediğim anlamına gelmiyor. Yelkenlimden memnunum." diyerek hediyeı reddetti.

"Aidan böyle bir hediye geri çevrilir mi?" diye sordu Michael alayla.

"Benim için aşırı büyük, ben denizde yalnız olmayı seviyorum." diyerek yaptığı açıklama mantıklıydı. Zaman ilerledikçe Aidan ve Stew'in muhabbeti koyulaşmıştı. Stew hevesle yelkenliyi daha detaylı anlatıyordu. "Gövde Brezilya kütüğünden, altmış metre uzunluğunda. Tek kusuru sığ limanlara girememesi; çünkü sekiz inç gömüsünde. Sekiz yatak odası full aksesuarı mevcut." diye bir yandan anlatıyor, bir yandan üç görevliyle birlikte halatları ayarlıyordu.

Aidan yardımcı kaptanın yanına gidip dümeni ondan devralmadan önce "Tasarımcıyı benim adıma tebrik edebilirsin, muhteşem." dedi ve uzaklaştı.

Stew işini bitirmek üzereyken, Michael Aidan'ın uzaklaşmasını fırsat bildi "Kusura bakma Stew. Aidan oldu bittileri pek sevmez, ama senin yatınla çıkmayı kabul etmesine şaşırdım doğrusu. Onu etkiledin." dedi mahcup bir şekilde. "Ayrıcalıklı olması doğal, ne de olsa o bir prens" dedi elini Michael'ın omzuna atarak, öfkesini gülüşünün ardına sakladı.

Bir iki saat sonra tekne derin sularda süzülürken her şey sakindi.

Stew, teknenin arka tarafındaki üç basamakla inilen salona girdiğinde Michael üçlü koltuğa yayılmış içkinin rehavetiyle sızmak üzereydi. Stew kumandaya uzanıp televizyonu açtı ve kanal değiştirmeye başladı.

Işılca

Michael "Aidan'la iyi bir ikili oldunuz. İyi ki sen varsın. Beni iş yapmak için zorlamadı." dedi sırtarak.

"Hiç prens gibi davranmıyor."

Michael "Onun gibi biri için prens olmak bir lanet. İnan bana senden daha mütevazı bir hayatı var. Birebir ben şahidim." dedi ve doğrulup kadehini tepesine dikti. "Sanırım o da senin gibi boşluktan sıkılıyor." dedi Stew, merakını bastırmak için gülümsüyordu.

"Sıklamak mı? Babası onu rahat bıraksa sıkılabilirde, bu imkânsız. Krallıkta her şey Aidan'ın elinde adamım! O sadece göz önünde olmayı sevmiyor."

"Pek anlamış değilim."

"Aidan ilk çocuk yani Veliahtlık onun hakkı. Babası onu o vasıflarla yetiştirmiş ama o reddedince tek bir şartla kral olmamasını kabul etmiş."

"Neymiş o şart?" diye sordu Stew.

"Dünya ekonomisi onun ellerinde. İnan bana fazla boş vakti yok."

"Ekonomi derken?"

"Aidan dünyanın kasasını yönetiyor işte. Krallıkların bütün gelir gider yönetimi ondan sorulur. Babası bu şartla onu azad etti ve veliahtlık kardeşine geçti." dedi Michael rahatlıkla.

"Bunu bilmiyordum." dedi Stew dişlerini sıkarak. Yıllardır onları araştırıp gözlüyordu. Yedikleri ketçabın markasına kadar bilirken, böyle önemli bir bilgiyi nasıl atlamıştı hiçbir fikri yoktu.

Ona sarayın kapısını açacak veliaht prens değildi. Kilit nokta Aidan'dı. İçinden 'Bingo!' dedi ve Aidan'la olan muhabbetini dostluğa çevirmek için yapacağı planları düşünmeye başladı.

Güneş batmaya yüz tutmuştu. Teknenin arka tarafında hizmetliler akşam yemeği hazırlığını yapmış, aşçı yemekleri servis etmeye hazırlanıyordu. Garson içki servisine başlamışken, Michael altı kişilik beyaz ahşap masaya oturdu.

Köle - İntikam

Stew'e "Simokin giymeli miydim?" diye sordu alayla.

"Siz bu teknenin ilk misafirlerisiniz. Bir kutlama yapabileceğimizi düşündüm." dedi gülümseyerek. Michael içkinin ona verdiği rahatlıkla daha bir konuşkandı.

Alaylı bir taleple "Kızlar olmadan kutlama mı olur?" dedi sırtarak, şarap kadehini kafasına dikti.

Stew, Aidan'ın sınırlarını bilmediğinden tetikteydi.

Michael'a "Ben erkek erkeğe takılırız diye düşünmüştüm" dedi mahcup bir tavırla. Sohbeta katılmayan Aidan "Böylesi daha iyi." dedi ve kadehini "E-J'ye!" diyerek kaldırdı tekneyi kastedererek. Stew gülümseyebildiği kadar dişlerini gösterdi ve kadehini kaldırıp içinden *'Edward ve Jaymie'ye.'* dedi intikam yeminlerine bir yenisini ekleyerek. Yemekte değişen dünya, ticaret, politikanın entrikaları konuşulmaya başlamış, sohbet koyulaşmıştı. Stew, Aidan'ın görüldüğünden daha akıllı olduğunu anlarken, aralarında anlamsız şekilde kendiyle benzerlikler buluyordu. Michael sıkılıp "Tanrım burayı kabineye döndürdünüz. Ben kaçır." dedi ve eline aldığı viski şişesiyle kamarasına çekildi.

Stew konuşmasına kaldığı yerden devam etti "Yaptığının acımasız olduğunu biliyorum ama artılarını göz ardı edemeyiz. Ben de çareyi olumlu yanlarını düşünmekte buldum. Parçaladığım holdingler yeniden yapılanmava gidiyor ve küçük şirketlere bölünüyor. Yeni şirketler, yeni işçi ve yeni iş imkânları demek. Bunun yanında küçük şirketleri satın alan küçük bütçeli hayalperestlerin mutluluğunu saymıyoruz.

Aidan gülümsedi ve "Söylediğin gibi, olumlu yönlerinin seni kandırmasına izin veriyorsun. Parçaladığın holdingleri satmak sana paradan başka bir şey kazandırmıyor. Sence kaç ayakta kalıp yıl sonunda batmaktan kurtuluyor? Bunun getirdiği manevi

Işılca

zararları, yıkılan hayalleri ve işsiz kalan onca hayalperesti saymıyorum bile.” dediğinde, Stew Aidan’ın haklı olduğunu biliyordu.

“Senin bakış açın işin duygusal boyutu.”

“Evet.” dedi Aidan gülümseyerek.

Gece yarısına kadar süren sohbetleri içilen içkilerle süslenmişti. Yataklarına uzandıklarında keyifli bir geceyi bitirdikleri bir gerçektir. Tabii farklı boyutlarda. Aidan yeni tanıştığı Stew’den etkilenmiş, Stew intikam planlarına yeni bir yön vermişti. İki adamın ortak noktası aldıkları keyifti.

Sonraki günlerde gerek eğlenmek, gerek alışveriş için marinalara uğradılar. Aidan iyi vakit geçiriyor, yeni tanıştığı Stew’den keyif alıyordu. Michael onlara zaman zaman katılıyor, günün çoğunu içerek bitiriyordu. Bir haftanın sonunda Jakarta Limanı’na yanaştıklarında Stew içten içe sinirlenmişti. Dönmelerine az bir vakit kalmış, Aidan’ın aralarına koyduğu mesafeyi kıramamıştı. Sohbetleri iş, ülke, eğlence düzeyini geçemiyordu. Aklına Aidan’nın gözüne girebileceği bir plan geldi. Aidan ve Michael Jakarta’da teknenin eksiklerini tamamlamak amacıyla karaya çıktılar. Stew bir bahane bulup planını gerçekleştirmek için teknede kaldı ve hazırlığını yaptı.

Aidan ve Michael bir saat sonra tekneye döndüklerinde “Erkencisiniz.” dediğinde bu bir soruydu. “Stew, bizim acil saraya dönmemiz gerekiyor.” dedi Michael, keyfi kaçmış, Aidan düşünceli görünüyordu. Stew içinden lanet yağıdırıyordu “Hemen mi?” diye sordu.

“Dostum sen keyfini bozma, bizi almaya gelecekler.” dedi Michael. Stew’in kafasında kırk tilki dolaşıyordu. Aidan eşyalarını almak için merdivenlere yöneldi. Stew “Bundan sonrası tek başına bana da zevk vermez. Sorun olmazsa tekneyle hep birlikte

Köle - İntikam

dönelim.” dediğinde tek derdi kurduğu plandı. Michael kamara-ya inmek için merdivenlerin başında duran Aidan’a “Ne diyorsun Aidan?” diye sordu.

“Fena fikir gibi görünmüyor. Durmazsak zamanında yetişiriz.” dedi ve kamarasına inmekten vazgeçti. Telefonunu çıkardı “Emredin efendim.” diyen sese “Brain, kendim dönüyorum.” diyerek konuşmayı kısa kesti.

Stew rahatlamış, geri dönüş yolu için kaptana talimat veriyordu. Yarım saatin içinde marinadan ayrılmak üzere hazırlardı. Stew kusursuz işleyen planın son aşaması için güvertenin kır tarafına geçip telefonunu eline aldı ve aklındaki numarayı tuşladı. Telefon açılır açılmaz “Şimdi!” dedi ve kapattıktan sonra telefonu denize fırlattı. Sancak tarafında duran Aidan’ın yanına geldi. Aidan halatları toparlıyor düşünceli bir hâlde yaptığı işe konsantre olmuştu. Stew, Aidan’a yardım eden tayfayı uzaklaştırıp kendi halatlara uzandı. Marinaya doğru baktığında, adamı onun kafa sallamasıyla silahını çıkarıp yirmi metre mesafeden Aidan’ı hedef aldı. Aidan kulaklarında çınlayan sesin ne olduğunu anlamaya çalışırken Stew yarım metre uzağından “Yere yat!” diye bağırarak onun üzerine atladığında birlikte denize düşmeleri bir oldu. Aidan yüzeye çıktığında nefes alabildiği o an dehşete düştü. Etrafındaki su kanla kaplanmıştı ve Stew görünmüyordu. Michael “Aidan sen iyi misin? Kan!” diye bağırdı.

“Ben iyiyim. Stew!” dedi ve dibe daldı. Telaşla etrafını görebildiği kadar nefesini tuttu ve son anda Stew’in kolunda parlayan saatıyla dibe çöktüğünü fark etti. Hızla dibe doğru yüzdü yüzdü ve onu yakalayıp kendisiyle birlikte yüzeye çıkardı. Ciğerleri oksijenle dolarken onlara yardım edenlerin eşliğinde karaya çıktıklarında Michael’a telaşla “Çabuk!” diye bağırdı. Yarım saatin içinde Jakarta Limanı alarına geçmiş, ambulanslar, polisler orayı ablukaya almıştı. Basın olaydan Aidan’ın emriyle uzak tutuldu.

Işılca

Şans eseri orada olduğunu bilen kimse yoktu. Kimin vurulduğu konusunda bilgi verilmemesi emrini verdi. Michael Stew'in yanında hastaneye gitti. Aidan olay yerinden uzakta bir arabada bilgi alma peşindeydi ama bir sonuç elde edemedi.

Stew gözlerini açtığı anda ağzında acı bir tat, bedeninde anlamsız bir uyuşukluk vardı. İlk neler olduğunu algılayamamış, tek nereden düşerken acıyı hissetmiş vurulduğunu anlamıştı. Suyu gömüldüğünde acı bedenine yayılırken her şey anlamını yitirmişti. O an yüzeye çıkabilirdi ama çıkmayı hiç istememişti. Yıllara yorgun düşmüş ruhu ilk defa sessizliğe gömülmüştü. İç sesi susmuş, intikam ateşi benliğini yakmıyordu. Annesi şefkatle başını okşarken babasının sevgi dolu bakışlarıyla pes edip suyun büyü- süne kapılmış, her şeyden vazgeçmişti.

Şimdi... Şimdi ne düşünmeliydi hiçbir fikri yoktu. Hayattaydı. Aldığı derin derin soluklarla acı omzundan bedenine yayılırken her şey geri geldi.

İntikamı benliğinde yerini aldı. İç sesi '*Merhaba Stew, umarım vurulmana değmiştir. Aidan'ın gözüne girebilirsin.*' diyerek ona el salladı. Büyük ihtimal tuttuğu adamın kurşunlarından biri ona denk gelmişti. Acısı umurunda değildi çünkü tek merakı planının işe yarayıp yaramadığıydı.

Michael uyandığını anlayınca oturduğu yerden kalkmaya tenazzül etmeden ona sırtıtmaya başladı. Stew sesinin çıkıp çıkmayacağına aldırmadan "Aidan?" dedi merakla. Michael "Adamın müthişsin; gözünü açıp Aidan'ı mı soruyorsun. O iyi! Dışarda telefonla konuşuyor. Ateş açan adamı yakalayamadık." dedi tek seferde.

"Sevindim." dedi Stew.

O sırada Aidan sinirle telefonunu kapatıp koridorda turlamaya başladı. '*Neden?*' sorusu aklında fırtınalar yaratırken '*Kim?*' sorusu arkasından geliyor ama hiçbir cevabı yoktu. Kaldı ki onun Jakarta'ya geleceğini bilen tek kişi Michael'dı ve onun ölmesi Michael'a

Köle - İntikam

zarardan başka bir şey getirmezdi. Olaya dahil olan Stew hayatını kurtarmıştı. Belki de Stew'i vurmak istediler diye düşündü ama ona nişan alındığını gören Stew'di. Olayın üzerinde durmamaya karar verdi. Stew'in kaldığı odaya girdi. Stew'in uyanmış olduğunu görüp tepkisizce yatağın yanındaki koltuğa oturdu. Hastanede olduğuna aldırmandan cebinden sigara pakedini çıkarıp yaktı ve ciğerlerini dumanla doldurdu. Michael ve Stew aptalca ona bakıyordu. Bir nefes daha çekip elindeki sigarayı Stew'e uzattı ve "Sigara?" diye sordu. Michael ve Stew birbirlerine bakıp üçü birden gülmeye başladılar. Stew omzunun acısıyla inlerken kahkaha atıyordu. Amacına ulaşmıştı ya, acısı umurunda değildi.

Michael, olayı çözmek için Jakarta'da kalırken, Stew'in teknesi olay yeri inceleme ekipleri tarafından bir iki gün limanda tutulacaktı. Aidan olay günü doktorlarla konuşup Stew'i özel helikopterle saray hastanesine sevk ettirdi. Stew gerek olmadığı hâlde iki gün boyunca yoğun bakımda bırakıldı. Aidan iki günün boyunca doktorlarla her an irtibat kurdu. İlk gün yanına uğrayamadı ama ikinci günün akşamı işlerini bitirip akşam Stew'in geldiğinde sabahlayacağını düşünmemişti. Yorgunluğuna aldırmandan bütün gece Stew'in yanında kaldı.

Sabahın beşinde sekreterine mesaj bırakıp erken uyandırılmak istemediğini belirtti ve duş alıp çıplak bedenini yatağa bıraktı.

Zır zır çalan telefonu duymamak için elinden geleni yaptı. Uyuyalı çok zaman olmadığını hissediyordu çünkü ne bedeni kıpırdamak, ne gözleri açılmak istiyordu. Tabii ısrarla çalan telefonun susacağı yoktu. Aidan sinirle telefona uzandı ve açıp "Ne!" diye bağırdı. Gözleri batıyor tek isteği uyumaktı. Telefondaki ses redirgince "Efendim, özür dilerim. Başhekim Henrick hatta acil olduğunu söylüyor." dedi sekreteri "Bağla hemen" dedi Aidan yatağından fırlamış giyiniyordu. "Efendim özür dilerim. Bilginiz olması gerektiğini düşündüm. Arkadaşınız Stew Crusie ısrar

Işılca

etmemize rağmen çıkmak istediğini belirtti ve biz engel olamadık.” dedi. “Ne zaman çıktı?” diye sordu Aidan.

“Efendim on dakika bile olmadı. Hemen sizi aradım.” dedi Başhekim. Aidan telefonu kapatmış, kotunu giymiş, çoraplarını ayaklarına geçirmekle meşguldü. Dairesinden çıkarken elinde telefon sarayın çıkış güvenliğine haber verdi.

Stew, on yedi yıl sonra ailesinin cesetlerini bırakıp kaçmak zorunda bırakıldığı yuvasındaydı. Ruhu çekilmiş gibi hayatının en mutlu günlerinin geçtiği koridorlarda yürüyordu. Kardeşleri ile oyun oynadığı devasa sütunlar hâlen bedenini örtecek kadar heybetli duruyordu. Koridoru döndüğünde babasına rastlayacakmış gibi nefesini tuttu. Gözleri bir an kapandı. Gözyaşlarına engel olmaya çalıştı. Dolu dolu kaldı gözleri. “Keşke!” dedi seslice ve arkasından “Keşke ne?” diye soran Aidan’a doğru döndüğünde kendini toparlaması bir iki saniye sürdü.

“Keşke çıkışı bulabilseydim.” dedi Stew.

“En azından bir hoşça kal demeliydin. O zaman çıkışı sana memnuniyetle gösterirdim.” dedi Aidan.

Stew “Ben önemsiz biriyim. Senin gibi önemli birini meşgul etmek vatan hainliğine girer.” dedi alayla. Aidan yeni dostuna “Tanrı beni prenslikten korusun!” dedi bütün samimiyetiyle. Birlikte kahkaha atarken Stew, Aidan’ın kalması konusundaki ısrarlarını reddetti. Bunun üzerine Aidan tüm yorgunluğuna rağmen onu eve bırakmayı teklif etti.

Birlikte edilen kahvaltının ardından Aidan onu uzak mesafeye rağmen bizzat evine bıraktı. Görüşmek üzere ayrıldıklarında Stew’in içinde büyük bir mutluluk vardı. Planları beklediğinden iyi gidiyordu. Aidan’ın peşinde yaklaşık bir aydır eve uğramıyor, kimseyle görüşmemişti. Dairesine girdiğinde telefon mesajları yavaş yavaş sönüyordu.

Evlat...

Kral, ellerini arkasında kenetlemiş, her zamanki gibi huzur bulduğu camın önünde uçsuz bucaksız saray bahçesini seyrediyordu. Yıllardır olduğu gibi yine geçmiş kafasında dönüp dururken 'Acaba kaçıp kurtulabilir miydik?' sorusunu tekrar etti bir kere daha. Pişmanlıktı, oğullarına karşı vicdanıydı onu rahat bırakmayan...

Yirmi yıl önce...

Richard eve gelmiş, hastanede duyduğu haberlere ilgisiz görünse de üvey abisi Kral Harold'ın basında çıkan öldüğü haberinin doğru olup olmadığını anlamak için televizyonu açmıştı. O televizyonun başına geçip düğmeye bastığında sokak kapısından içeri oğulları Cedric ve Aidan girdi. Aidan on iki, Cedric on yaşındaydı. İki kardeş her zamanki gibi birbirleriyle uğraşıyordu.

"Aidan! Bir daha Anna'nın yanında benimle dalga geçersen seni yamulturum" dedi Cedric bir hışımla.

"İğrençsiniz..." kızı çok komik bakıyorsun ve o da sana sırıtıp duruyor." dedi ağzı dolu dolu.

"Bu seni hiç ilgilendirmez." diyen burnundan soluyan Cedric.

Aidan kardeşinin kız arkadaşı Anna'yı taklit ederek "Cedric, lütfen beni çok güldürme ama. Sonra yanaklarım ağrıyor." diye dalga geçti.

Işılca

Cedric, Aidan'ı yakasından tutup tam yüzüne yumruğu geçirecekti ki babaları Richard'ın "Çocuklar sessiz olun!" diyen bağırmasıyla iki kardeş öylece durdular çünkü babaları onlara hiç bağırmasdı. Aksine her yaptıklarına tolerans gösterip uzlaşma yoluna giden bir babaydı. Cedric ve Aidan göz göze gelip babalarının yanına geldiklerinde televizyondaki haberleri dinlemeye başladılar.

Spiker *'Dün gece saat on iki sularında Kral Harold geçirdiği kalp krizi sonucu hayata gözlerini yumdu. Kraliçe Lisa sabah saatlerinde yaptığı basın açıklamasında gözyaşlarını tutamayıp detayları anlattı.'* diyerek sustuğunda ekranda Kraliçe Lisa'nın gözü yaşlı hâli belirdi.

Lisa televizyonda sesi titreyerek, *'Eşim Kral Harold'ın zamansız ölümü hepimizi yasa boğdu. O cennete çevirmek istediği Dünya'ya doyamadan aramızdan ayrıldı. Onu hasretle hatırlayacağız.'*

Richard sinirle "Riyakâr hain! İlâhi adalet er geç tecelli etti. Olan Kral Edward'a oldu." diyerek sinirle televizyonu kapattığında içinde hiçbir his barındırmıyordu. Yıllar önce annesinin cenazesinde gördüğü Harold'la iki kelime bile konuşmamışlar ve sonrasında hiçbir şekilde görüşmemişlerdi.

Richard sakinleşti ve oğullarına dönerek "Hadi bakalım eller yıkansın, ben de yemek hazırlığına girişeyim. Bugün yardım sırası kimde?" diye sordu gülümseyerek. Aidan kaşlarını havaya kaldırıp "Bende!" diyerek mutfak yolunu tutarken Cedric odasına çıktı.

Aidan ellerini yıkayıp geri gelmişti. Babasının sessiz hâlimden bir şeyler olduğunun farkındaydı. "Baba bir sorun mu var?" diye sordu.

"Hayır oğlum. Yorucu bir gündü." dedi Richard ve oğlunun başını okşayarak dolaptan sebzeleri çıkardı. Richard vicdanıyla doktorluk mesleğini birleştirmiş bir babaydı. Ölen eşinden ona kalan

Köle - İntikam

iki küçük oğlunu büyütmeyle çalışmak tek uğraşıydı ve oğullarının büyüdüğünü, mutluluklarını görmekten başka amacı yoktu.

Richard, Aidan'la birlikte masayı hazırlayıp pişmeye yüz tutmuş makarnanın sosunu hazırlarken Cedric odasında yüksek sesle müzik dinliyordu.

Aidan, Cedric ve kız arkadaşını anlatırken Richard kah yorumluyor, kah dinliyor ama en çok da gülüyordu.

"Eğer aşk böyle bir şeyse baba lütfen âşık olma!" dedi haylazca.

"Aidan, Cedric'in yaşadığı bir aşk değil. O masumane bir şey yaşıyor."

"Söylediklerinden aşkın masum olmadığını mu çıkarmalıyım?"

"Aşk kişiye özeldir. Masumlaştıran da insandır. Kirli oyunları na alet eden de."

"Yinede Cedric ve o çilli kızın halleri çok komikti." dedi gülererek.

"Bu konuyu birkaç yıl sonra konuşmayı çok isterim." dedi Richard keyifle.

"Cedric gibi olacaksam beni av tüfeğiyle vurabilirsin baba."

"Anlaştık ama öldürmeyeceğim çünkü sana tekrar gülmek istiyorum."

Aidan "Harika, Cedric'in kime çektiği anlaşıldı." diyerek çalan kapıyı açmaya gittiğinde Richard hâlen gülüyordu.

Aidan koşarak mutfığa girdiğinde suratında anlamsız bir o kadar meraklı bir ifade vardı. Richard "Kim geldi?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Kapıda bir sürü adam var seni soruyorlar." dedi Aidan. Richard elinde bulaşık bezi boynunda mutfak önlüğü Aidan'la birlikte kapıya gittiğinde içeri girmek için sıraya girmiş gibi bekleyen on iki kişiyle karşılaştı. Hepsi takım elbiseli yüzleri gülmeyen bu adamları bir yerden tanıyor, ama çıkaramıyordu.

Işılca

“Kimi arıyorsunuz?” diye sordu ilk. Aidan merakla bir babasına bir adamlara bakıyordu. Kapıdaki adamlardan biri “Efendim biz Kraliyetin tayin ettiği komiteyiz ve izin verirsiniz sizinle konuşmak niyetindeyiz.” dediğinde Richard “Kraliyet mi?” diye sordu şaşkınca.

“Abiniz Kral Harold’ın öldüğünü duymuş olmalısınız.” dedi yaşlılar heyetinden bir diğeri. Richard Aidan’la göz göze gelip “Aidan kardeşine müziğin sesini kısmasını söyledikten sonra odana geçebilir misin?” dedi sertçe. Aidan tamam anlamında başını salladı ve endişeli gözlerle merdivenlere yöneldi. Kardeşine müziğin sesini kıstırdı ama odasına geçmedi. İki kardeş babalarını ziyarete gelmiş adamların söylediklerini dinlemek amacıyla merdivenlerin başında yerlerini aldılar.

Richard hepsini nezaketen içeri davet ettiğinde salonda oturulacak yer kalmamıştı. On iki takım elbiseli adamın haricinde kulağında kulaklık olan üç tane adam daha vardı. Bu üç adam eve girip pencere önlerinde dikilirken diğer altı adam evin dışında beklemeye başlamıştı.

Richard “Bir sorun mu var? Ölümünün benimle ne ilgisi olabilir bilmiyorum ama...” dedi cevap istercesine.

Heyetten biri “Efendim habersiz geldiğimiz için özür dileriz ama bu hassas bir meseleydi ve ehemniyeti büyük.” diyerek konuşmaya başladı.

Yaşlı olanlardan biri “Öncelikle başınız sağ olsun efendim.” dedi.

“Doktor... Bana doktor demeniz yeterli!” dedi sıkıntıyla.

Bir diğeri “Efendim biz Kraliçemizin talimatıyla buradayız. Sizinle ön görüşme yaptıktan sonra kendisiyle görüştürmeyi planlıyoruz.”

Köle - İntikam

“Benimle neden görüşmek istediğinizi anlamış değilim. Kraliçenizin benimle ne işi olabilir?”

Yaşlılardan biri “Kraliçeniz demeniz gerçekten ilgi çekici.” dedi ki bu bir soruydu. Richard kendi hâlinde, kavgayı gürültüyü sevmeyen, hatta pısırik birisi olabilirdi ama inanmadığı hiçbir şey için yalan söylemeyecek kadar dürüst birisiydi.

“Kraliçeniz benim kraliçem değildir. Onun ve ölen eşinin yönetimini hiçbir zaman tasvip etmedim. Her ne kadar dünya monarşi ile yönetilirse yönetilsin. Düşünce özgürlüğü var değil mi?”

Yaşlı olanlardan biri korumalara “Siz dışarı çıkın!” dediğinde korumalar ikiletmeden dışarı çıktılar.

Yaşlı kurul üyesi “Böyle düşünüyorsanız hâlen bir umut var demektir.”

“Ne umudu?” diye sordu Richard.

“Biliyorsunuz ki Kral Edward’ın ölümünden sonra gerileyen dünyanın hâli ortada. Siz bizim yeni umudumuzsunuz.”

“Anlamadım?”

“Efendim Harold’ın bilinen hiçbir akrabası yok. Tahtın tek varisleri, siz ve oğullarınız.” dediğinde Richard ayağa kalkmıştı bile. “Sizin aklınızdan zorunuz olmalı. Ben bir doktorum. Kral olmayı bırak, sarayın yolunu bilmem.”

“Bakın dünya yeni bir kaosu kaldıramayacak kadar yorgun. Bütün dünya ülkeleri diken üzerinde. Hepsi Kral olma yolunda ordularını alarma geçirmiş durumda. Bir an önce ortaya çıkıp...” diye konuşurken Richard gözleri patlamış şaşkınlıktan bir sağa bir sola yürüyordu.

“Siz gerçekten delirmişsiniz. Pivangodan çıkmış gibi bir tavır içindesiniz. Siz benim gibi normal birine nasıl krallığı teklif edebiliyorsunuz?”

Işılca

Heyet buraya onu ikna etmek için gelmişti ve vazgeçme gibi bir lüksleri yoktu.

Genç olanlardan biri “Bizi dinlemelisiniz. Teklifi bile duymadınız... Efendim bu saydığınız sebeplerin hepsinin çıkar bir yolu bulunur.”

Richard şaşkınlıkla karşısında oturan adamlara bakıyordu. Söylediklerine inanmayı bırak, konuşulanlar kötü bir şakadan ibaret gibiydi. En sinir bozucu olanı adamların dalga geçer gibi ‘Efendim’ deyip durmasıydı.

“Efendim...” diyerek lafa girecek bir üyeye.

“Bana efendim deyip durma!” diye çıkıştı tepki vererek.

“Peki... Bay Richard. Abiniz Kral Harold öldü ve kanunlara göre Kraliçe Lisa dünyayı tek başına yönetemez. Ve tek varis sizsiniz. Üzerinize düşeni yapmalı ve krallığı devralmalısınız. Gerisini biz hallederiz.”

“Aynı anneden doğmam demek onu akrabam kabul etmem anlamına gelmez. Yasalar bu hakkı bana tanıyor. O katil benim abim değil. İkincisi onun iyi ya da kötü hiçbir mirasını kabul etmiyorum. Şimdi lütfen evimi terk edin.”

“Daha bizi dinlemediniz bile. Efendim bize yardım etmelisiniz. Dünya bir kaos sürüklenmek üzere.” dedi başka bir üye.

“Siz benimle gerçekten dalga geçiyorsunuz.” diye ayağa kalktığı anda Yaşlılar heyetinden geldiğinden beri hiç konuşmayan bir üye “Bakın biz de krallığı hak etmeyen birinin ayağına kadar gelip Kral olması için yalvarmaktan pek hoşnut değiliz. Siz ne kadar da kabul etmeseniz de, üvey de olsa kan bağıınız var. Tek çıkar yolumuz sizsiniz. Açıkçası hayatınız tehlikede.”

“Siz beni tehdit mi ediyorsunuz?!” diye bağırdı Richard.

Başka bir üye “Asla Bay Richard, tehdit söz konusu değil. Sayın üyemiz sizin ölen Kral’la olan akrabalığınız duyulduğunda

Köle - İntikam

tahta çıkmanızı istemeyenlerin canınıza kast edebileceğini anlatmak istiyor. Tam tabiriyle av olacaksınız. Siz ve oğullarınız.”

“Tahta çıkmak istemediğime göre bu unsur ortadan kalkmıyor mu?”

“Maalesef hayır. Siz ve oğullarınız ölene kadar muhalefet huzur bulamaz. Yaşadığınız sürece her zaman onlara bir sorun teşkil edeceksiniz. Siz şu an için ölen kralın soyu olarak kabul ediliyorsunuz.” diye konuşmasını bitirmişti. Genç olan üyelerden biri “Kaldı ki başta Kraliçe Lisa...” diye açıklayacaktı ki Richard daha fazlasını duymaya tahammül edemedi.

“Hepiniz delirmişsiniz.”

“Efendim lütfen bizi dinleyin...”

“Beni... Beni nasıl bir çıkar yol olarak görebilirsiniz. Bunu aklım almıyor. Demokrasiye geçmek için iyi bir zaman bence. Bırakın liderlerini halk seçsin.” dedi alayla.

Bilge biri olduğu anlaşılan yaşlı üye “Keşke Sayın Richard. Keşke! Ama dünya halkı buna hazır olsa bile on üç krallığı yöneten krallar ve yandaşları buna izin vermez. Kaldıki bizim kendi başımıza bir lider seçmemize izin vermiyorlar. Ancak monarşinin getirisi bir yapurumu kabul ederler, siz bu bağlamda bizim için önemlisiniz. Yoksa on üç krallık taht kavgasında dünyayı alaşağı edecek, yüz yıllardır kurulmuş düzen, Edward ve atalarının emekleri boşa gidecek

“Krallığa uzak bir olabilirim ama aptal değilim. Her vatandaş gibi sizin maskenizi görebiliyorum. Maskelerinizin altında sakladığınız yüzlerinizi görmek gibi bir niyetim yok. Hanginiz Edward’ın vanında durup onunla ölmeyi seçti? Cevap verin! Şimdi kalkıp bana Edward ve atalarından bahsetmeyin!” diye hiddetle bağırdığında kimseden ses çıkmadı.

Işılca

“Bakın bir cevabınız yok. Siz çıkarlarınıza göre kendinize göstermelik bir kukla arıyorsunuz ve benim buna hiç mi hiç niyetim yok.”

“Bizi yargılamanızı anlıyorum. Bazen boyun eğmekten başka çıkar yol kalmıyor. Biz bile Kral Edward’ın böyle bir tuzağa nasıl düştüğünü anlayamadık. Her şey aniden gelişti. Abiniz...”

Richard “Şu katile abim deyip durmayın! Edward ve ailesi tam anlamıyla katledildi. Bunun politikayla, krallıkla bir alakası yok. Ben ne bu adaletsiz sistemin parçası olmak, ne de kelle koltukta yaşamak istemiyorum. Şimdi gidin evimden!” derken kapıyı gösteriyordu.

Yaşlılar ayaklanırken en kıdemli olan “İzin verirsiniz size Kral Edward’ın nasıl öldürüldüğünü ve tahtın nasıl ele geçirildiğini anlatmak isterim.” dedi. Richard duraksadı, merakına yenik düştü. O Edward ve ailesi için geceler boyu hazımsızlık çekmiş, üzüntüsünden uykuları kaçmıştı.

Richard “Dinliyorum.” dedi üyelerin karşısına oturarak.

Heyetin en yaşlısı gülümsediğinde “Neden güldünüz?” diye sordu Richard.

“Siz gerçekten iyi bir kral olacaksınız.” dedi ve Richard’ın cevap vermesine fırsat vermeden anlatmaya başladı.

“Kral Edward’ın eski nişanlısı Lisa’nın intrikam planlarını Edward’ın oğullarından sonra tek mirasçısı olan kuzeni Harold’ın üzerine yaptığı aşikâr. Monarşiyi size anlatmama gerek yok. Edward ve soyu öldükten sonra Harold’a Kral olma yolunun açılacağı bariz belliydi. Lisa bürokrasiyi bilen ve babasının nüfusunu iyi kullanabilen bir kadın. Hâlen gerek krallıklarda, gerek kurul üyeleri arasında etkisi büyük. Açık konuşmak gerekirse şimdi bile yapabileceklerinden ürküyoruz. Büyük ihtimal on üç

Köle - İntikam

krallığın hepsi olmasa bile darbe planında bir kaçından destek aldığını düşünüyoruz.”

Richard alayla “Nasıl oluyor ben anlamıyorum. Koskoca kral ve ailesi katlediliyor ama siz yaşlılar heyetinden bir kişi bile o gün sarayda bulunmuyor. Size inanmıyorum.” dedi. Yaşlı üye kederle “Düşünceniz gayet doğru ama bunun da mantıklı bir açıklaması var. Biz dahil herkes yeni yıl için tatildegdik. Neredeyse korumalar dışında herkes Kraliçe Jaymie tarafından izine gönderilmişti. Çok üzüldük. Çok gözyaşı döktük çünkü Edward ve Jaymie gibi Kral ve Kraliçe dünya için çok büyük kayıptı. Onların ölüm haberiyle bütün her şey alt üst oldu.

Kraliçe Lisa ilk yaşlılar heyeti ve kurulla toplantı yaptı. *‘Her şey kanunlarda açık!’* dediğinde bize pek çıkar yol bırakmadı. Uyguladığı yol kanunlara göre yasaldı. Darbe yasal olmadığı hâlde Harold tek varisti. Yani Lisa amacına ulaştı. Darbeyi gerçekleştirdi. Edward ve Ailesini yok etti.”

Richard “Böyle bir katliam nasıl kabul edilebilir?” diye isyan etti.

“Geçmiş hakkında şu an yapabileceğimiz bir şey yok. Dünyanın geleceğini düşünmeliyiz.”

“Bu kadın nasıl bir yılan! Abim olacak o hain ona güvenip nasıl böyle bir şeye cüret edebildi?” diye isyanına yaşlı üye “Harold korkak bir adamdı. Edward’tan çok korkardı. Nasıl oldu hiçbir fikrim yok. Yine varsayımlar üzerinden gidecek olursak Lisa ile anlaşma sağlamalarında önyak olan on üç krallıktan birisi olmalı.” dedi ve sustu

“Bu nasıl bir cinlik!” dedi Richard.

“Bizi anlamak zorundasınız. Şu an bütün saray mensupları sizin krallığı bir an önce devralmanızı bekliyor. Yoksa dünyayı büyük felaketler zinciri bekliyor.” dedi başka bir üye.

Lıılca

Richard birkaç saniye sessiz kaldı ve “Üzgünüm... Ne kendimi, ne de oğullarımı böyle bir hayatın içine sokmayacağım. Harold’ı hiçbir zaman akrabam olarak görmedim. Hak etmediğim hiçbir mirası kabul etmiyorum.” dedi ve kral olma teklifini reddetti.

O gün Richard ve iki oğlu için dönüm noktasıydı. Richard’ın bir ayın içinde Kral Harold’la olan akrabalığı duyulmuştu. Ne kendi ne oğulları basın yüzünden sokakta yürüyemez hâle geldi. Richard şehir değiştirmeye karar verdiği sıralarda bir gece Lisa kapısına dayandı.

Lisa, Richard’ın ona göre zavallı evinin zavallı salonunda dikilmiş etrafı incelerken Richard şaşkıındı.

“Ben cevabımı gönderdiğiniz heyete ilettim. Tekrarlamam için buraya kadar gelmenize gerek yoktu.” dedi ama Lisa’nın etrafı yaydığı kibirden ürkmüyor değildi.

“Buraya bir teklif yapmak için gelmedim. O aptalların ne söylediğiyle zerre kadar ilgilenmiyorum.”

“O zaman burada ne arıyorsunuz?”

“Bir aya kadar benimle evlenip kral olmayı kabul etmezsen ilk önce büyük oğlunu öldüreceğim. Sonra buraya tekrar gelip sorumu tekrarlayacağım. Kabul etmediğin takdirde küçük oğlunu kaçırıp evlenmeyi kabul edene dek onun parçalarını teker teker sana göndermeye başlayacağım. Ta ki sen evliliği kabul edene kadar.” diyerek gülümsedi.

Richard dehşet içindeydi. “Bunu yapamazsın!” dedi elleri yumruk olmuş karşısındaki kadını parçalara ayırmamak için zor duruyordu.

“Kraliçe kalabilmek için her şeyi yaparım ve tek çare sensin. Zamanla beni seveceksin.”

Köle - İntikam

“Buna cesaret edemezsin. Seni gebertirim.”

“Cesaret mi? Edward’ı ve ailesini katletmiş birine bunu söylemen komik. Kaldı ki ölümden korkmadığımı anlamış olmalısın. Sana bir hafta süre veriyorum. Kaçmaya, beni kandırıp arkamdan iş çevirmeye çalışma. Oğullarını düşün Richard!” dedi ve geldiği gibi çekip gitti. Richard o gece evi toplamaya başladı. Kaçacak, izini kaybettirip kendine ve oğullarına huzurlu bir hayat kuracaktı. Oğullarına hiçbir şey söylemedi. Sabah onları okula bırakacakmış gibi arabaya bindi.

Aidan ve Cedric ne sorduysa o sabah babalarından bir cevap alamadılar. Okula gitmediklerini anladıklarında ikisi sessizce birbirlerine baktılar. Tabii gece Lisa’nın adamları tarafından yakalanmaları gecikmedi.

Richard o geceyi oğulları ile kilitli bir şekilde küçük bir karakolda geçirdi. Bir polis gelip “Sizi arıyorlar.” diyerek ona bir cep telefonu uzattı. Telefondaki ses Lisa’ya aitti. “Yarın sabaha kadar sana zaman veriyorum. Bana evet demediğin takdirde oğlun Aidan yarın ölecek.” dedi ve kapattı. Richard o gece kendine bir söz verdi. Oğulları bu dünyaya hükmedecekti...

Lisa’ya boyun eğdi. Bir hafta sonunda oğullarını karşısına aldı ve “Evleniyorum.” dedi. Onlara açıklamak çok zordu. Anlayabilecekleri en yalın biçimde “Kahraman olmak zor iş. Dünya sizden çok şey bekliyor. Büyüyecek ve iyi bir vatandaşın yapması gereken ne varsa onu yapacaksınız. Bunda en büyük destekçiniz ben olacağım.” dedi. Babalık gururuyla ona isyan eden Aidan’a onların hayatları için Lisa’ya boyun eğdiğini söyleyemedi.

Aidan ilk yıllar öfke doluydu. Saray kuralları, saray adabı, yapılması veya yapılmaması gereken her şey onu sıkıyordu. Cedric saraya daha çabuk alıştı. Prens olmayı sevdi. Richard ço-

Işılca

cuklarının en az zararı görmesi için elinden geleni yaptı. Hayatını sıfırlayıp Lisa'nın elinden yönetimi devralmak adına sabahlara kadar çalıştı ve dediğini yaptı.

Geriye dönüp baktığında boşa geçmiş, hayallerini ardında bırakmış hayatında onu mutlu eden tek şey vardı. Oğulları... Onlar için yapmıştı bu fedakarlığı ama aklında dönüp duran '*Kaçsaydık ne olurdu?*' sorusuna bir cevabı yoktu.

Yaşattığını yaşamadan ölmez insan...

Şimdiki zaman...

G eçmişten yanında duran Amelia'nın "Efendim iyi misiniz?" sorusuyla kurtuldu. Amelia'ya doğru dönmeden "Artık çok geç değil mi?" diye sordu acıyla gülümseyerek.

"Efendim..."

"Bana lütfen efendim deme Amelia. Senden bana Doktor Richard demeni rica etmiştim."

"Alışkanlık." dedi Amelia gülümseyerek kralının yüzüne baktı saygıyla. Kral Richard'a âşık olduğunu kendine itiraf edeli uzun yıllar olmuştu. Tabii bunun imkânsızlığını bilecek kadar akıllı bir kadındı. O Richard'ın ona sunduğu hayatla avunmayı seçti. Richard bir gün olsun ona kadın gözüyle bakmadı. Amelia bunun bilincinde sevdiği adamın oğullarını büyüttü. Her şekilde yanında oldu. Sonra yaşlandı. Aşk dediği duygu küllenip yerini sadakate bıraktı.

"Keşke o küçük hastanede sadece hastalarıyla ilgilenen doktor olarak kalabilseydim

"Efendim... Yani Doktor Richard... Keşke demekle kendinizi üzüyorsunuz. Artık her şey sizin kontrolünüz altında."

Işılca

“Sence öyle mi? Özgür müyüm? Oğullarımın canına kasteden kimse yok mu?” diye soruları ardı arkasına sıralarken Amelia’nın diyecek bir şeyi yoktu.

“Artık Kraliçe Lisa’nın size karşı...”

“Ne fark eder? Ben ne yaparsam yapayım dünya Edward’tan sonra toparlanamadı. Bir yalanı yaşıyoruz ve hepsi o yılanın suçu. Bana kalsa onu çoktan gebertmiştim.”

“Sizin çabalarınız yadsınamaz. Krallıklar barış içinde yaşıyor. Dünya yok olmanın eşiğinden sizin sayenizde döndü. Lütfen bunu göz ardı edip kendinizi üzme.”

“Üzüntüm kendim için değil Amelia. Oğullarımın benimle aynı kaderi paylaşacak olması benim derdim.”

“Cedric, burayı seviyor ama bu hayatı kendi seçmedi. Ona seçim hakkı bırakmadım. Aidan kral olmayı reddetti. Ona hayır diyemedim bile.”

“Tamam, ama onları istekleri doğrultusunda meslek sahibi yaptınız. Hayallerini sordunuz. Cedric sizin sayenizde doktor olmadı mı? Aidan tam bir matematik dehası. Ekonomiye kendi isteğiyle yönelmedi mi? Lütfen kendinize daha fazla haksızlık etmeyin.” dedi Amelia.

“Aidan çok iyi bir kral olabilirdi. Otoritesi, zekâsı... Ama istemiyor.”

“Aidan size benziyor.” dedi Amelia gülümseyerek.

O sırada bulundukları salonun kapısı açıldı ve içeri muhafızlarıyla birlikte Kraliçe Lisa girdi, gelip Kralın yanında durdu.

“Seni burada bulacağımı biliyordum Richard.” dedi Lisa ama gözü Amelia’nın üzerindeydi. Yıllar ondaki kibri yok edememiş, mutsuzluk ruhunu ele geçirip daha kötü bir insan olmasını sağlamıştı.

Köle - İntikam

“Amelia, saraya geleli kaç yıl oldu?” diye sordu Kraliçe.

“Kırk yılı geçmiş olmalı.”

“Onca yıl geçmiş hâlen bana selam vermen gerektiğini hatırlatıyorum.”

Amelia “Ben...” diye devam edecekti ki Kral’ın sakın ama bir o kadar hiddet dolu cümlesi ortalığa bomba gibi düştü.

“Sen Kralını selamlıyor musun ki Amelia Kraliçesi olarak görmediği seni selamlasın. Haddini bil yoksa sana haddini bildirmek beni çok mutlu eder.” dedi dişlerini sıkarak.

Lisa içine çektiği sabır dolu bir nefesi boşuna solumuştu. “Şu köle parçası için beni hâlen üzüyorsunuz.” dedi aşağılayarak.

Richard “Sana Amelia ile uğraşmaman gerektiğini devamlı hatırlatmam gerekiyor anlaşılmalı!” dedi sinirle. Lisa “Size kızamıyorum Kralım. Sonuçta avamlık içinizden geliyor. Ama size söz beni size mecbur eden kader elbet bir yolunu bulup bizi ayıracak ve o zaman Tanrı sizi ve oğullarınızı benden korusun.” dedi.

Kral hırsla sağında duran kraliçeye doğru döndü. Gözlerinin içine hiddetle bakarken, elini ne ara kaldırıp Lisa’nın yüzüne tokadı geçirdi, saniyelikti. Lisa yediği tokatla yere savruldu.

“Sen beni tehdit mi ediyorsun? Karşımda yıllar önceki korkak doktor yok senin! Sakın! Sakın bir daha buna cüret etme Lisa yoksa seni gebertir, kalp krizi süsü verir, bilinmez bir yere gömerim.” dediğinde Lisa’nın muhafızlarını durduran onların önünde duran Amelia’ydı.

Richard muhafızların önünde duran Amelia’ya “Çekil Amelia!” dedi hiddetle. Amelia muhafızların önünden çekildi. “Bir daha böyle bir hareket hepimizi ipte sallandırırım. Sizler bu şeytanın yanında benim emrimle bulunuyorsunuz. Kralınız benim! Anlaşıldı mı?” diye bağırdı. Muhafızlar eğilerek çıktılar. Richard

Işılca

yerde şok olup kalmış Lisa'ya "Şimdi gidebilirsiniz kraliçem." dedi. Lisa ayağa kalktı ve "Bunu ödeyeceksin! Sana gösterdiğim iyi niyeti tükettin artık. Herkes her şeyi öğrenecek!" derken öfkeden deliye dönmüştü ama karşısındaki adamın artık sabrı tükenmişti.

"Ne yapacaksın Lisa? Sevgili ağabeyimle içine ettiğiniz dünyadan özür mü dileyeceksin? Kusura bakmayın kendi iç pisliğim yüzünden masum bir kralı, eşini, çocuklarını, onları destekleyen herkesi katlettim. Sonra suç ortağım ölünce kardeşini bulup tehditle kendime koca yaptım. O da kuvvetlendi. Beni devre dışı bıraktı mı diyeceksin? Meydan senin Lisa! Ben küçük hastaneme dönmeye hazırım. Ya sen? Ya sen nereye döneceksin?" diye ağzından köpekler çıkararak bağıırken Lisa'nın sesi kesilmiş verecek cevabı yoktu.

"Sanırım bu konuşma burada bitti." dedi Kral ve kapıya doğru yürürken muhafızlar önünde saygıyla eğildi. Amelia, Kral'ın arkasında Lisa'ya bakmaya cesaret bile edemedi. Onun ne kadar kötü biri olduğunu biliyor, yapacaklarından çekiniyordu. Kendi için değil, evlatları gibi sevdiği Aidan ve Cedric için korkuyordu.

Lisa, Kral kapıyı kapatır kapatmaz bulunduğu salonda ne var ne yok yıkıp döktü.

"Seni ben yarattım lanet olası! Seni ben Kral yaptım. Her şeyini bana borçluyken bana bunu yapamazsın! Seni de o kendini bilmez oğullarını da geberteceğim!" diye avaz avaz bağıırken yaveri korkuyla bir köşeye sinmiş onu seyrediyordu. Gerçi alışmıştı onun bu sinir krızı hâllerine ama yine de onun öfkesinden nasibini almaktan korkuyordu. Lisa etrafı birbirine katıp sakinleşmiş ama hâlen nefes nefeseydi. Yaverine "Yutah bana onları bulmalısın! Yıllar oldu, bul onları!" diye haykırdı.

"Kraliçem yıllar geçti. Aramalarımız bir sonuç vermedi. Bence öldüler..."

Köle - İntikam

“Ölemezler!”

“Efendim ben sizi anlamıyorum. Ölmüş olmaları daha iyi değil mi?”

“Zaman değişiyor Yutah ve yarının ne getireceği hiç belli değil.”

“Başka bir planınız mı var efendim?”

“Merak insanın en büyük zaafıdır Yutah.”

“Özür dilerim efendim. Size yardımcı olmak için sordum.”

“Sorma! Sen onları bul Yutah! Aramaları hızlandır.”

“Peki efendim.”

Lisa kafasında beliren yeni düşüncelerle daha iyiydi. Nasıl olacaktı bilmiyordu ama bir şekilde yine hâkimiyeti ele alacak, bütün herkesi önünde diz çöktürecekti. Aklında beliren Edward'ın yüzünü silmeye çalıştı ve hızla salondan çıktı.

Hayat devam ediyor...

Mira, Paris tatilinden sonra okula döndü. Hayatında olumsuz giden hiçbir şey yoktu. Tabii hayatı ne kadar yolunda giderse gitsin bir yanı Stew'i düşünmeden edemiyordu. Planlarına dahil olup bir şeyler yapmalıydı. Ama yapamıyordu. Zaman zaman Stew'in söyledikleri aklına geliyor, bu işe dahil olmakla olmamak arasında gelgitler yaşıyor. Bir şey yapamamak iyice sinirlerini bozuyordu. İntikam nasıl bir duyguydu? Bazı geceler uykuları kaçıyor, olmadık kabuslar onu esir alıyor, sabahına hiçbir şey olmamış gibi hissediyordu, bu hâli iyice canını sıkarmıştı. Aklındaki karmaşanın dışında okul, ev ve antrenmanlardan fırsat bulduğunda Felicia ile dışarı çıkıyor, okul toplantılarına katılıyor, alışveriş yapıyor, huzurlu bir hayat sürüyordu. Hayatındaki tek aksiyon kafa dağıtmak için gece geç saatlerden sarhoş olarak eve dönmesiydi. Her içtiği sabahın eresi bir daha içmek yok dese de, Felicia'yla içki içmek en büyük eğlencesiydi. İlk aylar Jahn sıkıntı yaratmıştı. Ayrıldıklarını duyulduğunda Mira diğer erkeklerin yakın markajına alınmıştı. Onları savuşturmak Felicia'ya düşmüştü ve bunu zevkle yapıyordu. Jahn, Mira'yla birçok kere konuşmaya çalıştı, ama etkili olduğu söylenemezdi. Mira ona gayet nazik bir dille arkadaş kalmak istediğini söyledi. Jahn, Mira'yla barışmayı gurur meselesi hâline getirdiğinde olaylar daha komik hâl aldı. Arkadaş olarak yanında olmak istediğini belirttiğinde Mira hayır demedi. Jahn olmadığı kadar nazik, ol-

Köle - İntikam

madığı kadar romantik, olmadığı kadar kibardı. Mira'ya üstü kapalı imalarda bulunuyordu ama onu ikna edemediği kesindi. Çıkmaza düştüğü zamanda Felicia'dan yardım istedi ve red cevabı aldı. Jahn ümidi kesip çareyi başka kızlarla çıkmakta bulduğunda her iki taraf da rahatlamış oldu.

Turnuvaya bir ay kala Marlon ona sürpriz yaptı. Okul çıkışı Felicia onu arayıp acil eve gelmesi gerektiğini söylediğinde Mira antrenmana gidiyordu. Tabii gidemedi. Söylene söylene eve gitti. Kapıyı anahtarıyla açıp içeri girdiğinde salonun üçlü koltuğuna yayılmış Marlon'u gördüğünde sevinçten çılgılık atmaya ihmal etmedi.

"Selam tatlım!" dedi Marlon istifini bozmadan. Felicia sırtıyordu.

"Marlon bu ne büyük sürpriz!" diyerek kucağına atlayan Mira onu öpücük yağmuruna tuttu.

"Seni almaya geldim." dedi Marlon.

"Daisy iyi mi? Ya Stew?" diye sordu Mira korkuyla.

"İkisi de çok iyi."

"O zaman nereye gidiyoruz?"

"Biraz antrenmana ne dersin?" diye sordu Marlon.

"Burada mı?"

"Çok güzel bir yer ayarladım. Bir hafta bana ve sana yeter."

"Gerçekten mi?"

"Evvvvet!" dedi Marlon. Felicia "Gideceğiniz nasıl bir yer?" diye sordu merakla.

Mira "Beş yıldızlı olmadığı kesin."

"Sana sormadım Mira!"

"Aslında neden sen de bizimle gelmiyorsun?" diye sordu Marlon.

Mira "Sanırım Maldiv'e gidiyoruz." dedi alayla.

Marlon "Gibi." dedi gülerek.

Işılca

Felicia “O zaman yaşasın. Gidip bavullarımı çıkarayım.” diyerek odasına koşturduğunda Marlon “Bavullarımı mı dedi?” diye soruyordu.

Mira “Neye bulaştığının farkında değilsin Marlon. Ben de hazırlansam iyi olacak.” dedi ve odasına geçti. Mira on dakika sonunda küçük valiziyle hazırды. Marlon’un yanına oturdu ve beklemeye başladı. Tabii bu Marlon’un garibine gitti. İlk yirmi dakika ses çıkarmadı. Geçen yarım saatin sonunda “Tamam sabredecyim dedim ama kırk beş dakika oldu. Ne yapıyor?” diye sordu.

Mira “Üçüncü bavulu hazırlamayı bitirmiştir.” dedi. Marlon şaşırdı ama hiçbir şey söylemeden yerinden kalkıp Felicia’nın oda kapısını tıklatıp “Girebilir miyim?” diye sordu. İçerden “Tabii.” cevabı alan Marlon kapıyı usulca açtı ve içeri girip kapattı. On dakika sonunda Felicia ve Marlon odadan çıktı. Marlon’un elinde küçük bir valiz vardı.

Mira “Neler oluyor? Gelmiyor musun Felicia?” diye sordu.

“Yoo geliyorum.”

“Bavulların nerede?”

“Marlon’un elinde.”

“Şaka mı bu?”

“Hayır, Marlon gideceğimiz yerde onlara ihtiyacımın olmayacağıını söyledi.”

Mira şaşkınlıktan sesini çıkarmadı. Felicia havalı havalı evden çıkarken Mira hâlen şaşkındı. Hep birlikte evden çıktıklarında şaşkınlık sırası Felicia’daydı. Kapıda bekleyen limuzini görünce “Neler oluyor?” diye bir Marlon’a bir Mira’ya baktı. Mira, Marlon’a “Yine mi uçağa bineceğiz?” diye sordu.

Marlon sırtarak “Evet.” dediğinde Felicia cevabını almıştı. “Bu tatil çok eğlenceli geçecek.” diyerek ellerini çırttı.

Köle - İntikam

Mira "Hadî benim turnuvalar mazeretimi. Derslere girmesem de olur. Sen ne bahane sunacaksın?"

"Birden, aniden ve hemen hastalanacağım." dedi Felicia kıkırdarak.

Birlikte limuzinle havaalanına geçtiler. Paranın açamayacağı kapı yoktu. Marlon'un şoförü, koruması ve yardımcısı kısacası eli ayığı olan Rudolf pasaport işlemlerini hallettikten sonra yanlarına geldi ve "Hazır efendim." dedi. VIP kısmından uçağın olduğu piste geçtiler. Felicia şaşkındı.

Mira'ya "Marlon gerçekten ya çok zengin olmalı ya da kraliyetten." dedi merakla. Mira gülümsemeye çalışırken "Kendisi kralın başkumandanı olur ama çaktırmıyor." diye ağzından çıkıverdi. Doğruyu söylemek onu o kadar rahatlatmıştı ki Felicia'ya gerçekleri anlatmayı düşünür hâle geldi. Tabii bunu Felicia'nın can güvenliği için yapamazdı. Bir gün bir yerlerde yakalanabilir, askerler tarafından götürülebilirlerdi. Felicia'yı kurtaracak tek şey hiçbir şey bilmemesiydi.

Özel uçağın önünde mürettebat bekliyordu. Marlon uçağın pilotuna "Hazır mıyız?" derken tokalaştı. Pilot "Evet efendim. Her şey hazır." dedi ve uçağa bindiler. Uçuşta Mira turnuva hakkında Marlon'la sohbet ederken Felicia'nın elinde müzik çaları, kulağında kulaklık keyfi yerindeydi.

Mira "Adada telefonun çekmediğini anladığında keyfi kaçmaz umarım." dedi kıkırdarak.

Marlon "Sen onu bana bırak." dedi gülümseyerek.

"Yine canımı çıkaracaksın değil mi?"

"Kondisyona ihtiyacın var ve kasa." diye sırtıttı Marlon.

"Tanrım." dedi Mira ve koltuğunu yatar pozisyona getirip anın tadını çıkarmaya çalıştı.

Işılca

Adaya geldikleri ilk gün Marlon işleri olduğunu söyleyip yanlarından ayrıldı. Tabii Mira'ya gün doğdu. Felicia'yı yanına alarak adanın diğer tarafına doğru yürümeye başladı.

"Sen daha önce buraya geldin mi?" diye sordu Felicia.

"Evet, iki kere." dedi Mira.

"Neden benim haberim yok?" diye sordu Felicia sinirle.

"Sana ıssız bir adada tatil yaptığımı söylemiştim Fel!"

"İyi de ben şaka yaptığımı sanıyordum." dedi Felicia.

"Nereye gidiyoruz. Burada yüzsek olmuyor mu?" diye sordu Felicia huysuzca.

"Çıplak suya girmek istemez misin?" diye sırtarak sorduğunda Felicia yürürken soyunmaya başlamıştı bile. Bütün gün çıplak güneşlenmenin tadını çıkarmanın yanında denize girmenin de keyfini çıkardılar.

Hava kararmaya yüz tuttuğunda ancak döndüler ve gördükleri manzara karşısında ağızları açık kaldı. Gün batımı güneşin kızılığına inat denizin üzerinde parlıyor. Marlon mum ışıklarıyla süslediği terasa çok güzel bir masa hazırlamıştı. Masanın şıklığı kızları şoka uğratmıştı. Felicia "Bu masaya bu kıyafetle oturmak haksızlık olur." dedi ama anında "Lanet olsun yanıma kıyafet bile almadım." diyerek isyan etti.

Marlon "Leydim siz böyle de güzelsiniz." diyerek onu elinden tutup masaya oturttuğunda Mira kahkahalarla gülüyordu.

Marlon önce kızların kahkahalarıyla hayatına neşe geldiğini hissetti. Mira da, Jaymie'nin özlemini giderdi yine. İçinden keşkeler geçti özlemin sızısıyla. Hafif esen meltem rüzgârı dağıttı ~~efkârını~~

Tabii güzel geçen yemeği Felicia'nın bütün gün eline almadığı telefonu mahvetti. "Bu manzara tam medyalık." dedi ve masa ile

Köle - İntikam

manzaranın fotoğrafını çekti. Tam bir yerlere bastı ki “Burada internet çekmiyor mu?” diye sordu. Mira şampanya bardağını dudaklarına götürürken mırıltı hâlinde “Baz istasyonu görüyor musun?” diye sordu.

“Bu zamanda baz istasyonu mu kaldı geri zekâlı!” diye çıkıştı Mira ıssız adalarda bulunan küçük baz istasyonlarının olduğunu ona söylemeyi es geçti.

Ayağa kalkıp telefonunu yukarı aşağı indirip kaldırarak “Çeker çeker.” diye dolanmaya başladı. Baktı evde çekmiyor. Kumsala indi. Dolandı durdu. Mira gülemiyor, gülse Felicia’nın onu parçalara ayıracağını biliyordu. Felicia geçen on beş dakika sonunda evin terasına geri döndü.

“Mira bir şeyler yap. Takipçilerim çok telaşlanır. Onlara güneydın, iyi geceler demeden uyuyamamki ben. Kaldı ki bu güzel adanın fotoğraflarını paylaşmam gerek. Mira bittim ben!” diyerek elinde telefon bir aşağı bir yukarı kaldırıp durdu.

Marlon “Felicia!” dedi dinlemesini isteyerek.

“Evet?” dedi Felicia.

“Mira’nın ve benim burada sana ihtiyacımız var. Sanırım birkaç gün telefon olmadan yaşayabilirsin.”

“Bana mı?” dedi Felicia merakla.

“Mira bir kupa kazanacaksa bunda senin de emeğin olmalı bence.”

“Ay hep vardı ama bu sefer nasıl olacak merak ettim.”

“Bir hafta boyunca ona işkence etmek hoşuna gitmez mi?” diye sordu Marlon. Felicia “Hadi be!” diye nara atarken Mira “Ne!?” diye bağırdı. Felicia haince Mira’ya bakıyor, Mira şaşkınlıkla Marlon’a bakıyordu. Marlon onları öylece bırakıp çekip gitmekle yetindi.

Işılca

Üç gün sonra

Adada bulunan modern yaşam beş bin metre karelik bir alana yayılmış olsa da adanın bakir kalmasına dikkat edilmişti. Turkuaz rengi deniz, altın tanelerini aratmayacak kumsalı ile cennetten bir saüeyi andırıyordu.

Bakir bırakılmış adaya tezat evin içinde modern çağın getirisi teknolojik her alet vardı. Elektriği ve sıcak suyu güneş enerjisiyle üretiliyordu. Bahçe Mira'nın çalışması için tasarlanmış mekanik spor aletleriyle donatılmıştı. Marlon, Felicia ve Mira'yı birinci günün gecesi sabahın altısında ayağa dikti.

Kahvaltı hazırды. Marlon "Kalkın bakalım piliçler!" diye bağırdığında Felicia ve Mira bir şey oldu sandı. Mira'nın aklına gelen ilk şey bulunduklarıydı. Felicia "Ay tsunami mi oluyor?" diye sordu telaşla.

"On dakikaya kadar kahvaltı masasında olun. Yoksa aç kalırsınız." dedi Marlon ve odadan dışarı çıktı. Mira "Welcome to hell!" diyerek yataktan çıktığında Felicia "Bu senin için geçerli." diyerek yastığına kafasını gömdü.

Mira masaya oturduğunda gözleri kapalıydı. Marlon "Felicia nerede?" diye sordu

"Onun uyanmayacağına bire on bahse girerim." dedi mırıl mırıl. Marlon yerinden kalktı ve beş dakika sonra Felicia ile geri döndü. Mira "Yok artık! Felicia bu saatte ayakta." diye şaşkınlıkla onlara baktı.

"Ben cehennem meleğiyim tatlım." dedi Felicia şeytan bakışlarla.

Mira "Tanrım beni korusun." dedi ve yulaf ezmesi ile sütü karıştırıp ağzına tıkmaya başladı.

Köle - İntikam

Mira adanın çevresinde beş tur atıp canı çıkmış bir hâlde eve döndüğünde Felicia güneşlendiği yerde bacak bacak üzerine atmış kronometre elinde bekliyordu.

“Marlon yarın bu zamanın yarısı olarak belirledi haberin olsun. On beş dakika dinlenme ve su molası. Dilersen uzan bacaklarına masaj yapayım.” dedi antrenör havasında.

Mira “Yemin ederim bunun acısını senden çıkaracağım.” dedi ve olduğu yere uzanıp öylece kaldı. Felicia elinde kas gevşetici krem Mira’nın yanına çöktü ve bacaklarına sürüp ovalamaya başladı. Bu Mira’ya çok iyi gelmişti. On beş dakikanın sonunda Felicia “Hadi bakalım şimdi yüzme vakti.” dedi.

Mira “Şaka yapıyor olmalısın.” dedi onaylamasını istercesine.

“Hayır. Marlon öyle dedi. Kalk çabuk!” diyerek çekiştirmeye başladı.

“On dakika daha yaa!”

“Olmaz o kaslar sertleşecek!” dedi Felicia.

“Sen de yüz o zaman.” dedi Mira yalvararak.

“Tamam.” dedi Felicia sırtarak.

Marlon’un hazırlattığı dubaların sınırını göstererek “On beş gidiş dönüş.” dedi Felicia.

“Oha!” dedi Mira ama yapacak bir şey yoktu. Suya atladığında Felicia elinde kronometre suya girdi. Sırtüstü uzanıp su balesi yaparcasına Mira’yı takip etti. Mira çalışan kronometre yüzünden ona çene bile yapamadı. Felicia boynunda asılı düdüğü çaldığında Mira turu tamamlayamamıştı.

“Verilen zaman zarfında bir tur eksik. İki tur cezalısn. Devam!” dedi nazi subayı gibi.

Mira “Seni kaltak! İki tur ne ya!” diye bağırdı ama Felicia zevk alırcasına kronometreye bastı. Mira ona küfür ede ede kulaç atmaya başladı.

Işılca

Mira yüzme sonrası bir saatlik bir dinlenme kazandı. Bir saat kıpırdamadan yattı. Sonrasında terastan onları izleyen Marlon tepesine dikildi. Elinde iki kılıç vardı.

Felicia şaşkıncı çünkü Mira kılıçlarla ne yapacak merak ediyordu.

“Artık çalışma zamanı.” dedi.

“Elimi kaldıracak hâlim yok.” dedi Mira.

“Amacım da o zaten. Deli gibi koşarak kaçtın. Yüzmek zorunda kaldın. Sonrasında karşına adamlar çıktı. Dövüşmen lazım. Onlara elimi bile kaldıracak hâlim yok mu diyeceksin?”

“Marlon bu hikâyeleri çocukluğumdan beri dinliyorum. Başıma ne ara bunlar gelebilir?” diye sordu. Marlon cevap vermeden Felicia “Bu kılıçların okçuluk turnuvasıyla ilgisi ne ben onu anlamadım.” dedi. Marlon ve Mira göz göze geldiklerinde Marlon “Bu saydıklarım herkesin başına gelebilir. Dünya sapık dolu.” diye cevap verince Mira “O zaman Felicia elinde o salak alet neden dikiliyor? O da çalışsın.” dediğinde Marlon’un Mira’ya verecek bir cevabı yoktu. Felicia olaydan kendini sıyırmak adına “Ben şanslıyım senin gibi bir arkadaşım var. Beni korursun herhâde.” demekle yetindi. Mira biliyordu ki çocukluğundan beri Marlon Stew’i nasıl hazırladıysa, onu da kötü günler için eğitiyordu. Uzandığı yerden kalktı ve Marlon’un elinden kılıcı alıp kumsala geçti.

Felicia “Bu kılıç eğitimi hemen olan bir şey mi? O kılıçlar keskin değil mi? Sonuçta ilk kez eline alıyor.” diye nefes almadan konuşmaya başladı ama kimse onu cevaplamadı.

Marlon, Mira’nın karşısında “Hadi bakalım. Acımak yok, korkmak yok. Ben kimim Mira?”

“Düşman!” dedi Mira ve ilk hamle Marlon’dan geldi. Kılıç öyle hızlıydı ki Marlon’un kılıç darbesini karşılayan Mira’nın kılıcından kıvılcım çıktı.

Köle - İntikam

Felicia o an yerinde donup kaldı. Sonrası filmlerde gördüğü dövüş sahnelerini aratmıyordu.

Ağzı bir karış açık Mira'yı seyretti. Mira'nın jimnastik, okçuluk, aşçılık ve hatta baleye gittiğini biliyordu da bu kılıç işini hangi ara öğrenmişti? Peki Marlon da neyin nesiydi? Bu adam yetmişlerinde değil miydi? Niye Cyborg gibi dövüşüyordu?

Mira pes edene kadar Marlon onu rahat bırakmadı. En son Mira yere oturup "Bittim." diyerek ellerini havaya kaldırdı. Marlon'un da ondan farkı yoktu. Komik olan Felicia'nın elinde su şişesi ve havlu koşarak yanlarına gelmesiydi.

"Yemin ederim Mira artık sen yanımdayken kimseden korkmam." dedi ve havluyla onu serinletmeye çalıştı.

Marlon "İki saat özgürsün Mira!" dedi ve kılıçları alıp evin içine girdi. Tabii Felicia için bu dövüş sahnesi fazlaydı. Mira'ya sorduğu bir sürü mantıklı sorunun ardı arkası kesilmedi. Mira en sonunda "Ne yapabilirim, manyak bir babam var. Mutlu olsun diye küçüklüğümden beri ne derse yapıyorum." dedi. Felicia "Bu açıklama bana mantık dışı geldi. Doğruyu söylemek istemiyor olabilirsin ama yalan söylemene gerek yok." diyerek Mira'nın yanına uzanıp güneşlenmeye başladı. Tabii çenesi susmadı. "Bazen bu hayatının dışında yani görünenin ötesinde bir şeyler sakladığını düşünüyorum. Doğru mu?" diye sordu.

"Cevap vermezsem beynimi yiyecek kadar konuşacak mısın?"

"Hayır. Zamanı gelince bana anlatacağını biliyorum. Sadece şunu cevapla. Marlon bu işin içinde mi?"

"Evet, ama bildiğimden haberi yok." dedi Mira.

"Off o zaman hemen gelir mi peki?"

"Bunun canı olan güvenimle alakası yok Fel! Bunu bil ve lütfen daha fazlasını sorma."

Işılca

“Tamam. Terörist falan değilsin değil mi?”

“Hayır, ben bir ajanım. Kod adım kırk dokuz nokta yedi buçuk.”

“Bu kılıç olayını gördükten sonra ona bile inanırım.” dediğin-de Marlon evin terasından onlara sesleniyordu.

“Mira iki saat doldu hadi.”

“Zavallı!” dedi Felicia Mira’yı kastederek.

“Ne oldu Felicia benim için üzölmeye mi başladın?”

“Buna inanabiliyor musun? Ben senin için üzölüyorum. Şaşı-lacak şey.” dedi Felicia ve yürüyen Mira’nın arkasından onu takip etti.

Evin arkasına geçtiklerinde Marlon’un yanında duran biri daha vardı. Felicia “O ne ya!” dedi adamı görünce.

Marlon “Kızlar sizi tanıştırayım. David. Kendisi Amerikan or-dusunda dövüş eğitimliği yapan bir teğmen.”

Felicia “Ne kadar hoş. Askerleri hep sevmişimdir.” dedi. Hare-kerleri değişmiş adamın gözüne gözüne bakmaya başlamıştı bile. Mira gözlerini devirdi ve fısıldayarak “Marlon’u çabuk unuttun.” dedi.

Felicia onu duymazlıktan geldi “Burada oluşunu neye borçlu-yuz?” diye sordu işveyle.

Marlon “David’in Mira’yla dövüşmesini istiyorum.” dedi.

Felicia ciyaklayarak “Dövüşmek mi?! Şaka yapıyor olmalısın. Mira...” dedi ve hızla Mira’ya dönüp “Sen dövüşebiliyor musun?” diye sordu. Mira ellerini havaya kaldırdı ve yorum yapmadı. Felicia isyanla “Bu kadarı da fazla! Buna kesinlikle izin veremem. Bu... Bu dev gibi adam Mira’yı ikiye böler. Kesinlikle olmaz!” diyerek Mira’nın önüne geçti.

Marlon “O zaman ilk seninle başlar.” dedi direkt.

Köle - İntikam

Felicia "Ne!?" diye şaşırırken David kızlara doğru bir adım attı. Felicia, anında Mira'nın önünden çekildi "Ama neden ya?" diye sordu Marlon'a.

"Bu zamana kadar Mira hep benimle dövüştü. Benim her darbemi, nereden vuracağını biliyor. Bakalım başka biriyle neler yapabilecek." dedi ve kenara çekildi.

David "Merhaba Mira. Hazır mısın?" diye sordu. Mira, Marlon'a "Hazır mıyım?" diye sordu.

Marlon "David acımak yok. Karşında yakalamak istediğin, senin canını yakacak biri var." dedi.

Felicia "Canını yakmak mı? Mira mı? O karıncayı bile incitmez." derken Mira kıkırdıyordu. Tabii David'e savunmasını yakalandı. David'in Mira'nın yüzüne yumruğu geçirmesiyle Mira'nın yere yapışması bir oldu. Felicia'nın nefesi kesilirken David "Üzgünüm Mira!" dedi. Mira o an cevap verebilseydi sorun yok diyecekti ama diyemedi. Aldığı darbeyle konuşamadı bile.

Felicia "Seni piç kurusu!" diye bağırırken Mira çenesinin kırılıp kırılmadığını kontrol etti. Ağzından kan geliyordu. Boynu ilk anda kopacak sanmıştı. İç öfke doluydu. Hıç dışarı vuramadığı öfke...

Yerinden kalktı ve "Sorun yok!" diyerek boynunu sağa sola doğru kıvrıdı. Ağzındaki kanı silip yumruklarını havaya kaldırdı. İlk önce nasıl dövüştüğünü anlamalıydı. David uzun boylu enine boyuna bir adamdı. Bedeninin büyük olması Mira için avantajdı.

David ondan kaçtığını fark ettiğinde Marlon'un söylediği kadar iyi eğitilmiş olmadığını düşündü. "Dövüşecek misin? Yoksa yumruk canını çok mu vaktı?" diye sordu alayla. Felicia şoktaydı. Kenara çekilmiş hiç sesi çıkmadan seyrediyordu. Mira David'i izlemeyi sürdürürken ikisi birbirlerine bakarak daire çiziyor, Mira hâlen bir atak yapmıyordu.

Işılca

Mira "David yalandan yenilme ihtimalin ne?" diye sordu sırtarak.

"Üzgünüm. Senin iyiliğin için bunu yapamam." diyerek hızla Mira'nın üzerine geldi. Tabii Mira boş bulundu. David onu bileğinden yakalayıp darbesini karnına doğru savurdu. Darbe Mira'nın karnına doğru geldiğinde ayakları yerden on santim havalanmıştı. Mira'nın kendini toparlayıp sağa doğru kaçmaya çalışması bir işe yaramadı. David'in ikinci darbesi diziyile sol yanındaki kaburgalarına oldu.

"Seni pislik! Ben zaten askerlerden nefret ederim. Hakla kızım şu danayı. Akşam sana biftek pişireceğim." dediğinde Mira yerde kıvranırken kahkaha atıyordu. Felicia'ya "Söz mü?" diye bağırarak sordu.

"Yemin ederim. Yeterki sen şu adamı yere ser. Akşam yemekler benden!" derken David yerde yatan Mira'nın boşluğuna tekmesini geçirdi. Felicia, Marlon'un yanına koştu. "Yeter lütfen Marlon buna bir son ver!" dedi yalvararak.

Marlon "İzle Felicia daha yeni başlıyorlar." dedi sakince. Felicia "Sen delirmişsin. Onu öldürecek!" diye David ve Mira'nın aralarına atlayacakken onu Marlon'un tutması bir oldu.

"Bırak beni! Onu öldürmeve mı çalışıyorsun Marlon lütfen. Onu öldürecek!"

"Hayır. Bu Mira'ya iyi bir ders olacak. Ona öğrettiklerimi tekrarlamalıydı. Dur artık!" dedi.

"Senin derdin ne? Komando gibi eğitilmiş olunca ne olacak? Dövüşmeyi bilmeden de insan yaşayabiliyor." dedi ama bir cevap alamadı çünkü Mira ilk vuruşunu gerçekleştirmiş Felicia yine şoktaydı. Mira o adamın canını mı yakmıştı? Gözlerine inanamıyordu.

Köle - İntikam

Marlon'dan uzaklaşıp "Gebert onu kızımı! Yapabilirsin! Harca onu! Kır kolunu bacağımlı" diye bağınmaya başladı.

David, mide boşluğuna yediği darbeye nefesi kesilmiş, Mira'nın gücüne göre değil tekniğe göre vuruş yaptığını anlamıştı. "Güzel," dedi ve ondan beklenmeyecek şekilde Mira'nın üzerine doğru atıldı. Mira bu sefer hazırlıklıydı. Gelen tekme ve yumrukları ustalıklı savuşturdu. Dövüş iyiden iyiye kızışmış geçen yirmi dakika sonunda David yorulmaya başlamıştı. Mira boş kaldığı her saniye kollarını bacaklarını dinlendiriyor güç toplamaya çalışıyordu. Felicia artık bulunduğu yere oturmuş, Mira darbe aldığı anda gözünü kapatmak tek çareydi. Marlon "Hadı bitirin artık. Kim yendi bilelim," dediğinde David sağlı sollu yumruklarını Mira'nın neresine geldiğine aldırmadan savurmaya başladı. Tekmeleri artık hedefi bulamaz olduğunda sıra Mira'daydı.

Onun nasıl dövüştüğünü anlamış artık darbe almıyordu. Bedeninin esnekliğini kullanarak ona saldırdığı anda David'in dizine basarak omuzlarına oturdu ve boynunu dizlerinin arasına alıp bacaklarını kenetledi. Bir yandan sıkıyor bir yandan düşmemek için dengesini koruyordu. David nefes alamaz hâle gelmiş, ondan kurtuluşunun olmadığını anladığında ellerini yukarı kaldırdı. Mira, Marlon'un gözüne baktı. "Bitti. Kazanan Mira!" dediğinde Mira bacaklarını gevşetti ve kendini arkaya doğru savurup ellerini yere koyup ters parendeyle David'ten uzaklaştı. David nefes nefese yere oturdu ve biraz kendine gelmeyi bekledi.

Marlon, David'in yanına gelirken, Felicia Mira'nın yanındaydı. Marlon "İyi misin evlat?" diye sordu.

David "Hayır efendim. Tebrik ederim. O çok iyi ama..." dedi ve söylemek istediğini Marlon tamamladı. "Çoklu saldırı için eğitilmesi..." dedi. O sırada Mira ve Felicia yanlarına geldi.

Işılca

David “Toplu saldırılarda hepsinin dövüş tekniğini anında anlamasına imkân yok. Hissetmeli.” dedi. Oturduğu yerden kalkıp Mira’ya elini uzattı. “Tebrikler” dedi. Mira gülümsedi ve “Teşekkür ederim.” dedi.

Felicia “Pes artık. Hem dayak ye! Hem teşekkür et! Tedaviliksın.” diyerek çekip gitti. Artık bu kadarını bünyesi kaldırmayacaktı.

David “Adanın delisi mi?” diye sordu ki bu sorusunda ciddi gibiydi.

David gece onlarla birlikte yemeğe kalmış, Felicia gerçekten yemekleri hazırlamak zorunda kalmıştı çünkü Mira, David’i yenmişti. Söylendi durdu. Yetmedi elini yaktı. Mira ona kıyamadı ve yardım etti. Masaya oturduklarında Marlon, David’le dünya düzeni üzerine konuşuyorlardı. David monarşiyi savunmasına tezat köleliğin kalkması gerektiğini söyleyip duruyordu.

Mira “Monarşi kalktığında, kölelik diye bir şey olmayacak. Bunun farkında olmalısın.” dedi onun fikrini çürütmek adına.

David “İkisi apayrı şeyler. Kölelik bir insanlık suçu. Monarşi ise bir yönetim biçimi.” dedi sakince.

“Dünyanın demokrasiye ihtiyacı var.” dedi Mira.

“Dünyanın demokrasi için çok yol kat etmesi gerekiyor. Bunun için sen ben politikasının bitirilmeye ihtiyacı var.” dedi David.

Mira sinirle “Demokrasi için bence baştaki soysuzları alaşağı etmek gerek.” dediğinde kendini kaybettiğinin farkına varmıştı ama artık çok geçti. Herkes donmuş ona bakıyordu.

“Yani krallık içindeki çürük elmalardan bahsediyorum.” diye toparlamaya çalıştı.

Marlon “Krallık ve politikayla ilgilendiğini bilmiyordum.” dedi gözlerinin içine bakarak.

Köle - İntikam

“Benimki kulaktan dolma bilgilerden öteye geçmez.” dedi Mira. Gözlerini kaçırmış, önemsiz bir şeyden bahsediyor havasını vermeye çalışıyordu.

“Bana hiç öyle gelmedi.” dedi David.

Felicia “Mira bir ara okulda Krallık tarihine takmıştı. Şu darbe ile inen Kral Edward’ı araştırdı ama ...”

“Ama?” diye sordu Marlon.

Felicia pot kırdığını anladı ve “Ups!” dedi.

Mira Marlon’a bakarak “Ceza aldım çünkü yasakları çiğnedim.”

“Neden bana söylemedin?”

“Üzülmeni istemedim çünkü o ara hastaydın.”

“Keşke ne bilmek istiyorsan bana sorsaydın.”

“Aklıma gelmedi.” dedi Mira.

Felicia “David nerelisin?” diye konuyu değiştirdiğinde Marlon, Mira’nın neler öğrendiğini merak ediyordu. Gerçeği öğrenmiş olamazdı ama ne öğrenip öğrenmediğini bilmeliydi.

Mira, paniklemiş Marlon’un bir şeylerden şüphelendiğinin farkına varmıştı. Felicia’yı boğabilirdi ama onun bir suçu yoktu. Bütün gece Marlon’la yalnız kalmamak adına Felicia’nın David’le salak salak flört etmelerini izlemeye maruz kaldı. Sonraki günler Marlon’un bu konu hakkında yorum yapmayışı Mira’yı rahatlatmıştı. Bütün hafta Marlon ne dediyse yaptı. Bir haftanın sonunda dönüş yolundaydılar. Mira pestili çıkmış vaziyette uçağın koltuğunda uyuyakaldı. Felicia, Marlon’a bakıyor gözünü ondan ayırmıyordu.

Marlon “Bekliyorum.” diye gülümsedi Felicia’ya bakarak. “Neyi?” diye sordu Felicia.

“Bana sormak istediğin her şeyi sorabilirsin. Tabii duyacaklarına katlanabileceksen.” dedi Marlon.

Işılca

Felicia düşünmeden “Neden Mira’ya bunu yapıyorsun? Tur-nuvayla ilgisi yok değil mi?”

“Hayır yok.”

“Sebebini öğrenebilir miyim?”

“Mira’ya sormadın sanırım.” dedi Marlon.

“Sordum. Zamanı geldiğinde anlatacağım dedi. O yüzden sana sormaya karar verdim.” dediğinde Marlon’un yüzündeki şaşkınlık görülmeye değerci.

“Sana tam olarak bunu mu söyledi?”

“Evet. Neden şaşırdın?”

“Ben senden bir şey gizlemeyeceğini düşünmüştüm.” dedi Marlon. Felicia’dan sakladığına göre Mira birşeyler biliyordu, mutlaka öğrenmeliydi ama nasıl? Derin bir nefes aldı ve

“Felicia senden bir şey isteyebilir miyim?” diye sordu.

“Öncesinde neler olduğunu anlatsanız.”

“İnan bana anlatabilseydim ilk sana anlatırdım ama bu im-kânsız.”

“Neden?”

“Sana anlatmadığım her şey güvenliğin için.”

“Peki benden ne istiyorsun Marlon?”

“Senden beni Mira’nın yaşamında olağan dışı her şeyden haberdar etmeni istiyorum.”

“Olağan derken bence biraz açıklama yapmalısın Marlon.”

“Mira’yı bir hazine olarak gör o zaman. Ona ulaşmaya çalışan kötü insanlar var ve ben yıllardır bunu önlemek için yaşıyorum. Mira’nın haberi yok diye biliyorum ama sanırım var.”

“Kafam iyice karıştı.”

Köle - İntikam

“Kafanın karışacak bir durumu yok Felicia. Onun iyiliği için senden bunu istemiş olduğumu anlaman yeterli. Bana yardım edecek misin?”

“Sanırım.”

“O zaman teşekkür ederim.” dedi Marlon. Felicia meraklan-
ölse de şu an için bundan fazlasını öğrenemeyeceğini biliyordu.
İkisinin konuşması burada son bulmuş olabilirdi ama kendi içle-
rinde iyice tedirgin oldukları kesindi.

Marlon inmelerine yakın şirketten aranmıştı. Sorun çö-
zülmeyince yolculuk planını değiştirmek zorunda kaldı. Kız-
larla ayrılmaları gerekiyordu. Mira, Marlon’dan ayrıldığı için
mutsuzdu. Havaalanında ona sarıldı ve “Kendine dikkat et ve
lütfen beni sık sık ara!” dedi. Marlon gülümsedi ve “Unut-
ma Mira her şey senin içindi.” dediğinde Mira’nın gözlerine
bakıyordu. Mira gözlerini kaçırdı ve ne demek istediğini bile
sormaya cesaret edemedi. Aslında biliyordu. Sadece yüzleşmek
için çok erkendi. “Seni seviyorum Marlon!” demekten başka
bir şey diyemedi.

Felicia ve Mira eve gelene kadar konuşmadılar. İkisi de kar-
man çorman duygularını düzenlemekle meşguldü. Mira yorgun
olduğu bahanesiyle odasına geçip direkt yatağına yattı. Normalde
Felicia bırak odasına gitmesine, uyumasına bile izin vermezdi.

“Tabii dinlen. Bütün hafta tazi gibi oradan oraya koşun. Ye-
diğin dayak da cabası.” dedi gülümsemeye çalışarak.

Felicia, Mira odasına geçtiğinde kendini koltuğa bıraktı. Ka-
fasında Mira ve Marlon’un söylediklerini evirdi çevirdi. Düşün-
dükçe endişesi daha bir arttı. Mira’ya Marlon’la yaptığı konuş-
mayı söylemekle söylememek arasında gidip geldi. En son “Ay
yeter! Marlon onu korumaya çalışıyor.” diyerek söylememeye
karar verdi. Odaya atılmış yolculuk bavulunu odasına götürüp

Işılca

öylece bıraktı. Üzerindekilerden kurtulup duş aldı. Televizyonun karşısına geçip aklındaki düşüncelerden kurtulmaya çalıştı.

Mira gecenin sekizinde uykudan uyanmıştı. Hava kararmış ortalık sessizdi. Yüzünü yıkayıp, salona geçti. Koltuğa kurulmuş televizyon seyreden Felicia ile göz göze geldi ama bir şey söylemedi. Buzdolabına yönelip yiyecek çıkardı.

“Yemek yedin mi?” diye sordu.

“Fil gibiyim daha ne yiyebilirim. Açlık grevine girdim.”

“Rejim değil yani girdiğin.”

“Çok komik!” dedi Felicia. Mira elinde tabak içinde kocaman bir sandviçle koltuğa oturdu ve yemeye başladı. Felicia ona kötü kötü bakıyordu.

“Bu aralar sen bana niye kötü kötü bakıyorsun?” diye sordu Mira.

“Artık neden hep formunu koruduğunu biliyorum. Ne zamandır komando eğitimi alıyorsun?”

“On yaşımdan beri.”

“Bana niye söylemedin?”

“Sormadın.”

“Tamam, o zaman şimdi soruyorum küçük hanım. Bana söylemediğin başka bir şey var mı?”

“Bu tuzak bir soru gibi.”

“Lafı dolandırma Mira. Biz birbirimizden hiçbir şey saklamayız.”

“Felicia zamanı gelince dedik ya!”

“Bence zamanı geldi de geçiyor”

“Bırak buna ben karar vereyim.”

“En azından nasıl bir boka bulaştığını söyle.”

“Benim boka bulaştığım falan yok. Ben o bokun içine doğdum.” dedi Mira sinirle. Felicia vazgeçecek gibi değildi.

Köle - İntikam

“Uyuşturucu mu? Mafya mı? Manyak bir katil mi peşinde? Meraktan ve senin için endişelenmekten kurtulmalıyım.”

“Sen Amerikan filmlerine bağlamışsın olayı.”

“Bağlatma o zaman.”

“Miras davası desek.” diye konuyu özetlemeye çalıştı Mira.

“Detay istiyorum Mira!”

“Bak Marlon’un bildiğimden haberi yok. Kesinlikle olmamalı. Ailemin mirasına illegal yoldan sahip olan şahıslar bizi arıyor. Biz hayatta olduğumuz sürece onlar için tehdit oluşturuyoruz. Marlon yıllardır bizi koruyor. Bulunmamızı engelliyor.”

“Biz derken?”

“Annem ve ben.” dedi Mira Stew’i söylemeyerek. Kısa yoldan anlatmak ve detaya girmemek en iyisiydi. Gerçekleri saptırarak anlattı. En azından anlattıkları Felicia’yı bir süre idare ederdi. Yoksa soruları hiç bitmeyecek, öğrenene kadar ömrünü yiyecekti. Mira eninde sonunda her şeyi bütün çıplaklığı ile anlatmak zorunda kalacaktı ama zamanı vardı.

“İyi de kanun diye bir şey var. Bu dünyanın bir kraliyeti var. Polis var. Benim aklım almıyor. Babam bize yardım edebilir.”

“Bize kimse yardım edemez Felicia. Sakın! Ne babana ne de başka birine bu olaydan bahsetmeyeceksin. Yoksa hepimizin sonu olur. Beni anladın mı?”

“Mira...”

“Söz ver Felicia yoksa bu evden ve hayatından çıkar giderim. Bunu yapmak zorunda bırakma!” dediğinde Felicia Mira’nın ne kadar ciddi olduğunu anlamıştı.

“Söz ama sana bir şey sövlemeliyim.” dedi suçlu suçlu.

“Tanrım umarım kimse ve bir şey söylemedin.”

“Hayır hayır! Sadece Marlon sana karşı ajanlık yapmamı istedi.”

Işılca

“Nasıl yani?”

“Bildigiinden şüpheleniyor ve olağan dışı bir şey olursa ona haber vermemi istedi.”

“Koca çakal!” dedi Mira gülerek.

“O seni korumaya çalışıyor sadece.”

“Biliyorum ama gün gelecek ne saklanmak ne korunmak ne de korkmak zorunda kalmayacağım. Bunu öyle istiyorum ki.”

“Keşke bana her şeyi tam olarak anlatabilsen.”

“Anlatamam. Bu seni tehlikeye sokar ve benim en son istediğim şey seni kaybetmek.”

“Mira bırak da buna ben karar vereyim.”

“Felicia lütfen.”

“Tamam ya tamam.” dedi Felicia yalancı bir kaprisle ve Mira’nın elindeki sandviçe uzanıp aldı. Mira sesini çıkarmadı. Birlikte televizyon seyredip bir kere daha sessizliğe gömüldüler. Seyrettikleri filmde ikisininde bir şey anlamadığı bir gerçekte ama çaktırmadılar.

Felicia “Yatalım mı?” diye sordu. Mira “Hâlen erkeklerden hoşlanıyorum.” dedi kaşını havaya kaldırarak.

“Senin öyle dövüştüğünü gören bir erkek acaba seninle tekrar görüşür mü?” diye sordu Felicia.

Mira “Seni domuz!” dedi ve odasına girip kapıyı yüzüne kapadı.

Gülümsemesi kapıyı kapatmasıyla yerini meraka bıraktı. Stew’i aramalıydı. Onu birçok kere aramış, mesaj bırakmış Stew geri dönüş yapmamıştı. Delirmek üzereydi. İki gün sonra turnuva vardı ama umurunda değildi. Telefonu eline aldı ve ekrana dokunup beklemeye başladı.

Stew yine telefona cevap vermedi. Biraz daha beklemeye karar verdi. Elinde kaslarını çalıştıran ağırlıkları kaldırıp indirdi bir

Köle - İntikam

süre. Sonra salona geçti. Felicia odasındaydı. Mira salonda bir sağa bir sola dolaşıp duruyordu. "Bir kere daha. Yoksa bekle beni Stew geliyorum." dedi ve telefonunun ekranındaki Stew yazısına tıkladı. Telefon çaldı çaldı açılmadı. Tam kapatıyordu Stew "Mira?" diye telefonu açtı. Mira, o sırada odasından çıkıp salona gelen Felicia'ya aldırmadı bile.

"Stew! Tanrıya şükür iyisin!" diye adeta çığlık attı.

"Mira sen iyi misin? Neden bağıırıyorsun?"

"Sana ulaşamıyorum. Hiç mi mesajlarımı görmedin? Meraktan ölecektim. İki gün sonra okçuluk turnuvam var ama benim ellerim titriyor. Çok sağıl sevgili Stew. Bu muydu ~~yanı~~ senin bana verdiğin sözler?" diye devam ediyordu ki Stew "Mira!" diye bağırdı.

Tabii Mira sustu çünkü Stew, Edward'ın oğluydu. Onun kadar sözünü dinleten, onun kadar haksız olsa bile haklı çıkmayı becerebilen yapıdaydı.

"Dinliyorum." dedi Mira.

"Küçük bir kaza geçirdim. Bir iki hafta saray hastanesinde kaldım. Özür dilerim."

"Saray hastanesi mi?"

"Evet, yüz yüze geldiğimizde detayları anlatırım."

"Şimdi iyi misin?"

"Evet."

"Stew gelmeme izin ver."

"Mira iyiyim. İstersen fotoğraf atabilirim."

"Tamam, ama lütfen bir daha bunu yapma. Deliriyordum." dedi Mira üzüntüyle.

Stew konuyu değiştirmek adına "Turnuvadan haberim var. Daisy varım ağızla beni davet bile etti."

Işılca

“Gerçekten mi?”

“Beni orada görmek ister misin?” dedi mutlulukla.

“Ben çok isterim.”

“O zaman hazırlan prenses. O kupayı istiyorum.” dedi Stew.

Mira ne diyeceğini bilemedi. “O zaman turnuvada görüşürüz.” diye telefonu aklı alınmış gibi kapattı.

Felicia yanında dikilmiş öylece ona bakıyordu.

Mira “Ne?” dedi kapattıktan hemen sonra.

“Stew için neden bu kadar endişeleniyorsun?”

“Şey... O... O benim için değerli biri biliyorsun.”

“Şu Stew’i görmek için sabırsızlanıyorum. Umarım bana yalan söylemiyorsun. İnan bana eğer ortada platonik bir aşk varsa kesin anlarım. Lütfen dürüst ol. Bu yüzden aşkı bulamıyor olabilir misin?”

“Sen gerçekten şizofrensin. Olayı nereye bağladın. Saçmalama Felicia! Biz onunla beraber büyüdük. O bana abiden öteye geçemez.”

“Ne zaman birlikte büyüdünüz? Sen kundaktayken mi?”

“Fesatsın Felicia.”

“Hayır, ben hissederim. Alıcılarım kuvvetli.”

“Ben senin verici olarak iş gördüğünü sanıyordum oysa!” dedi Mira haince.

“Seni domuz.” dedi Felicia.

“Hey o benim lafım.” dedi Mira.

“Dava et o zaman.” dedi Felicia.

“Seninle yeteri kadar vakit kaybettim. Stew turnuvaya beni seyretmeye geliyor Ben gidiyorum.”

“Nereye?” dedi Felicia gecenin bir saatinde asla dışarı çıkmayacak olan Mira’ya.

Köle - İntikam

“Çok çalışmalı ve kupayı ailem için kazanmalıyım.”

“Aylardır yeni mi aklına geldi, seni salak!”

“Beni bilmiyormuş gibi konuşma. Beni bekleme. Antrenörümle olacağım.” dedi ve hızla çantasını hazırlayıp çıktı.

Hiçbir sır gizli kalmaz...

İki gün sonra

Stew, Marlon ve Daisy'le Mira'nın okuluna gitmek için uçağa binmişlerdi. Marlon sessiz, Daisy bir o kadar karmaşıktı. Stew'in sakin duruşu sinir bozucuydu.

"Bak Stew konuştuğumuz gibi ona hiçbir şey anlatmayacaksın." dedi Daisy son bir kez. Stew, şirince yanağına öpücük kondu.

"Lütfen Daisy, yıllardır her bir araya geldiğimizde bu konuşmayı yapman beni derinden etkiliyor." diyerek ona gülen gözlerle baktı.

"Ya hiç söyleme derdi." diye araya giren Marlon cevabını merak ediyordu. "Belki söylememize gerek kalmaz."

"Bu nasıl olacak. Ne demek gerek kalmaz?" diye sordu Daisy tedirginlikle

"Mucizelere inan Daisy." dedi Stew.

Daisy ve Marlon birbirine bakıp söyleyecek bir şey bulamadılar

Stew "Hadi rahatlayın. Prenses sizi bu kadar gergin görmemelidir." dedi sırtarak ve elindeki dergiyi okumaya devam etti.

Köle - İntikam

...

Büyük an gelip çatmış Mira antrenörünün söylediklerini dinleyip sakinleşmeye çalışıyordu. Antrenör son olarak "Hazırsın!" dedi ve ona sarılıp çıktı. Sessizliğin hakim olduğu spor odasında tek başına kalan Mira gözlerini kapattı. Bir iki saniye bekledi. Sonra "Hazırım!" diyerek oturduğu sandalyeden kalkıp yayını ve oklarını eline aldı. Derin bir nefes daha alıp kollarını rahatlatmak amacıyla aşağıya doğru salladı. Üzerinde beyaz omuzdan kesimli spor tişört, altında aynı renk sponsor firma amblemlili şortu vardı. Yerinde koşar adım sekmeye başladı. Kapıya doğru döndüğünde ona gülümseyen Daisy'i görünce neredeyse uçarak ona sarıldı ve "Anne!" dedi sevgiyle. Daisy yüzünü görmek için ondan uzaklaşıp ellerini tuttu "Harika görünüyorsun hayatım." dedi gözleri dolu dolu.

Mira şoktaydı "İnanamıyorum, geldin." dedi heyecanla.

"Evet, sana söz vermiştim. Marlon ve..." dedi Daisy. Yutkundu ve kendini toparlamaya çalışıp Marlon'un arkasında duran Stew'le göz göze geldi. Akmaya hazır gözyaşlarını gülümseyerek geri itti.

"Stew... Bizimle geldi." diyebildi. Mira önce sevgiyle Marlon'a sarıldı "Burada olmam senin eserin." dedi. Marlon onu sıkı sıkı sardı. "Bu senin başarın." dedi gururla. İçinden '*Jaymie, burada olmalıydın!*' dediyse de bu isteğinin onu mutsuz etmesine izin vermedi.

Kenara çekilip "İkinci sürpriz Stew." dedi, gülümsemeye çalışarak.

"Selam prenses " dedi Stew, Mira'ya sarılırken. İki kardeşin birbirine sarılması gerçekten görülmeye değerdi. Mira "Seni görmek çok güzel kıoca adam." dedi gülerek.

Işılca

Antrenör “Bölmek istemem ama zaman geldi.” diyerek araya girdi. Stew “Umarım eğlenirsin.” dedi bütün iyi dilekleriyle. Daisy gözyaşlarına engel olamazken Mira heyecanla el salladı ve çıktı. Karışık duygular etrafa saçılmış herkes sessizdi. Bu fırtına öncesi sessizlikti. İlk kim fırtınaya yakalanacaktı belli değildi. Marlon, Stew’e karşı güvensizdi. Daisy bir o kadar yıpranmıştı. Stew’in intikam ateşi gözlerini kör etmişti. Hepsı bir o kadar yorgun bir o kadar kırgın olmalarına rağmen birlikteydiler.

Mira yarışma alanında yerini alacağı sahaya doğru yürürken karşıdan koştur koştur gelen Felicia’yı gördüğünde gülmek için kendini zor tuttu. Felicia yanına vardığında “Mira, sana şans dilemeyi unuttum tatlım. Sakın panik yapma derin derin nefesler al. Sen ne skor alırsan al yanındayım bunu unutma!” diyerek ona sarıldı.

Mira “Fel, sakinleş. Olmadı aşçı olurum.” dedi alayla. Felicia o karmaşanın içinde ne dediğini anlamadı. “Hadi göreyim seni.” dedi.

Mira “Daisy ve Marlon burada onları bul!” dedi Felicia yanından ayrılırken. Felicia, Mira’ya bir şey söylemese bile onları nasıl bulacağını düşünmüştü. İçinden umarım cep telefonlarını duyabilirler diye geçirdi. Öyle de oldu. Marlon ona nerede olduklarını tarif etti.

Felicia bir panik hâlinde yanlarına vardı. Marlon’un boynuna atarken bir gözü turnuvarın yapıldığı platforma bakmaya çalışıyordu. “Selam Marlon. Çıktı mı? Kaçırmadım değil mi?” diye sordu nefes nefese. Sordu sorunun cevabını almadan, Marlon’dan koptu ve “Selam Daisy. Seni burada görmek ne hoş. Mira, seni gördü mü? Çok mutlu olmuştur. Şimdi ayrı bir heyecan yapacak.” diye konuşurken Stew’le göz göze geldi. O an Felicia için hayat bitmişti. İçinden ‘Beni bu adamın koynuna gömün!’ cümlesi

Köle - İntikam

geçti. Adeta zaman sıfırlanmış, Felicia yeni bir dünyaya ışınlanmıştı. O donmuş, hâlen Daisy'e sarılı bir hâlde Stew'in eksenine yapışırken Marlon "Seni oğlum Stew'le tanıştırmak isterim. Stew oğlum bu Felicia. Mira'nın en yakın arkadaşı." dedi.

Stew elini sıkarken "Yıllardır adını duyduğum meşhur Felicia sensin demek." dedi gülümseyerek. Stew'in gülümsemesiyle Felicia liseye yeni başlayan hâline geri döndü. Öz güveni bu gülüş karşısında yerle birdi. Aklında deli sorular belirdi.

'Acaba sevgilisi var mı? Beni beğenir mi? Ne beğenmesi yüzüme bakmaz. Ay boyum da yanında çok kısa. Lanet olsun gözleri çok güzel. Lens galiba! Bu kadar güzel bir göz sahibi olamaz. Kesin lens. Tanrım eli ateş gibi. Bırakma elimi. Bırakma azıcık daha sık...'

Aklı Stew hakkında seri üretime geçiş yapmış, ardı arkası kesilmiyordu. Daisy, Marlon'a doğru eğildi ve "Adaya onu götürmekle hata ettin sanırım. Bir yerine kum mu kaçtı acaba?" diye fısıldadı.

Marlon gülerek "Daisy gönül işlerinde her zaman çok kötüydün. Hâline bak Stew'i görünce çarpıldı. Olay bu." dedi Marlon.

Daisy "Seni yaşlı Don Juan." diye gülmeye başladı.

Stew, donmuş hâlde kalakalmış Felicia'ya "Sen iyi misin?" diye sordu. Felicia o an kendine geldi. Hızla elini Stew'in elinden çekip "Tabii iyiyim. Bomba gibiyim. Harikayım." diyerek hâlini saklamaya çalıştı.

O sırada Daisy "Mira çıkıyor!" diye heyecanla alkışlamaya başladı. Stew ve Felicia yerlerine oturup Mira'yı seyre daldılar.

Mira'nın ne kadar heyecanlı olduğunu hâlinden anlaşıyordu. Daisy elleriyle ağzını kapamış, onu seyrederken, Marlon "Annesi gibi ilgi çekici." dedi.

Daisy "Umarım o daha mutlu bir hayat yaşar." dedi gönülden dileyerek.

Işılca

Mira son hazırlıklarını yapmak için nişan alacağı hedefin karşısına geçti. Eline tebeşir tozunu sürdü. Avuçlarını birbirine sürttü. Kolları heyecandan kasılmış, bir türlü istediği nüansı yakalayamıyordu. Etrafında döndü ve ellerini bileklerinden çevirip esnetti. Rahatlamak adına derin soluklar aldı. Gözlerini kapatıp “Yapabilirim!” dedi. Başlama ziliyle yayını ve oklarını kontrol etti. Yerini aldı. Bugün on atış yapılacak, hakemler tarafından geçerli olup olmadığı kontrol edilecekti. Hedefler numaralandırılmış sırasıyla dizilmişti. Hedeflerin hepsini gözüyüyle yokladı. Rüzgârı hissetti. Atış yapmaya başladığında ilk iki atışta istediğini elde edemedi ama hiç iskalamadı. Diğer sekiz atıştan tam puan aldığı kesindi. İçinden ‘*Umarım benden daha iyi biri çıkmaz!*’ dedi. Sıkıntıyla platformdan indi. Antrenörün yanına gelip ona sarıldı. Ağlayacak gibiydi, fazla oyalanmadan soyunma odasına geçtiğinde Felicia’yı görmeyi beklemiyordu. Yüzü buruşmuş ağlamak üzeriydi. “Olmadı.” diyerek ona sarıldı. Felicia bütün yaralarını sarmak ister gibi onu sardı “Seni aptal harikaydın. Önünde bir sürü yarışmalar olacak birinde mutlaka hepsini vuracaksın.” dedi emin bir sesle. Mira “Ama bu yarışma...”

“Unut şu yarışmayı!” diyerek Stew hakkında nefes almadan sorular sormaya başladı. “Banki en yakın arkadaşı yarışmayı kaybetmemiş, şu an teselliye ihtiyacı yokmuş, ağlamıyormuş gibi nefes almadan konuşuyordu.”

“O bir ilah Mira, etrafa yaydığı neyse içimi titretmeye yetti. Tanrım Marlon’la hiç benzemiyorlar, annesine çekmiş sanırım.” dedi hevesle.

“Fel, yavaşlasan diyorum.” dedi Mira gülümseyerek. İtiraf etmeliydi. Yarışma havasından çıkmak ona iyi gelmişti. Felicia durmaksızın konuşurken o giyindi saçını başını düzeltti.

Köle - İntikam

Hazırlandığında “Hadi çıkalım, Daisy ve Marlon’u bekletmek istemiyorum.” dedi. Felicia “Ya sen dinlemiyor musun? Hayatımın erkeğini buldum diyorum.” diye isyan edip ardından koşturdu. Okulun bahçesinde kalabalıkla yürümekte zorlanırken Felicia “Tanrım ben çok kabayım.” dedi yanında yerini aldığı anda.

Mira “Noldu yine?” diye sordu sabırla.

“Altın kuralı çiğnedim.” dedi Felica alayla. Mira sinirle “Hadi ama, o salak kuralları sen uydurdun.” dedi dikkate almadığını belirterek.

“Evet, ama o kurallar bizi ayakta tutuyor. Stew senin mi? Benim mi? Bunu sana bir kere daha sormak istiyorum.” diye sordu. Mira “Bana bunu yapma Fel, ucuz hissettiriyor. Ayrıca sana bunun cevabını vermiştim.”

“Ne alakası var! Sen onu önceden tanıyorsun. Öncelik senin. Hem sen kafayı mı yedin. Yoksa görme problemi falan mı yaşıyorsun. Adam... Kelimeler yetersiz onu anlatmaya.” dedi kıkırdarak. Mira, içinden ‘*O benim abim.*’ diye geçirirken düşüncelere dalmıştı. Keşke Felicia’ya gerçeği söyleyebilseydi?

Felicia “Kararını ne zaman verirsin?” diye sordu heyecanla.

“Fel, sen gerçekten inanılmazsın. Şimdi ben, o benim dersem üzölmeyecek misin?” diye merakla sordu. Felicia yaramaz çocuklar gibi suratını ekşitti. Omuzlarını yukarı kaldırıp aşağı indirdi ve “Senden kıymetli mi?” dedi ve kıkırdadı.

Mira “Sen gerçekten bir uzaylısın ya da evrim geçirdin.” dedi sırıtarak.

Felicia “Ben uzaylıyım ve sen de benim en yakın arkadaşım-sın. Seni hiçbir erkeğe değişmem.” diyerek koluna girdi. Mira “Fel sen... Sen gerçekten uzaylısın.” dedi gülerek.

“Konumuza dönelim. Stew senin mi? Benim mi?”

Işılca

“Ona senin horladığını söyleyeceğim.” dedi Mira.

Felicia sinirle “Ben horlamam. Asla!” dedi ama acabada kaldı. Horluyor olabilir miydi? İki kız birlikte otoparka gelmişler, gözleri Marlon ve Daisy’i arıyordu. Mira yüzü asılan Felicia’ya “Tamam hadi asma suratını. Şaka yaptım. Horlamıyorsun.” dedi sırtarak.

“Ona takılmadım. Ben asla horlamam ayrıca. Şey ben...” dedi ve sustu.

Mira, Felicia’nın karın ağrısını biliyordu.

“Rahatla Fel, Stew benim abim gibidir. Ona hiç o gözle bakmak içimden gelmedi. O senin.” dedi.

Felicia “Emin misin?” diye sordu durgunluğunu koruyarak. Mira, Felicia’ya laf yetiştiriyor, bir yandan gözleri Daisy ve Marlon’u arıyordu.

“Kesinlikle.” dediği anda Felicia’nın panter gibi üzerine atlaması bir oldu. Sadece atlayıp sarılmadı. Dudaklarına yapışıp onu kocaman öpüp “Sen benim en iyi dostumsun!” dedi. Mira yüzünü buruşturup “Şimdi kusucam. Fel, iğrençsin. Başka bir teşekkür yöntemi bulamadın mı?”

“Tanrıya şükür kadınlara ilgin yok. Kusmaya çalışmandan bunu anladım.”

“Bu da nereden çıktı şimdi?”

“Stew gibi bir erkeği istemiyor olmanın başka bir açıklaması yok Mira.”

“Kardeşlik diye bir şey var.”

“Ama öz değil sözler” dedi Felicia.

“Sen gerçekten fesatsın.” dedi Mira ve iki kız kalabalığın içinde yürümeye devam ettiler.

Beş bin öğrenci kapasitesi olan okulda kalabalığa bakılırsa dışarıdan bir hayli katılım olmuştu. Geniş araziye kurulan sahalarda

Köle - İntikam

müzik grupları hünerlerini sergiliyor, hayran kitleleri onlara eşlik ediliyordu. Havanın güneşli olması bir hediye gibiydi ve çimlere yayılan insanların neşesi görülmeye değerdi. Birçok arkadaşı Mira'yı yürürken durdurup yarın için başarı diliyor, bazıları sarılarak yanında olduklarını belli ediyordu. Geniş arazinin üzerinde kurulan yemek stantlarındaki kuyruklar çoğalmaya başlamış herkes akşamki partiye kadar kendilerine eğlence arayışı içindeydiler.

Daisy ve Marlon otoparka park ettikleri arabanın yanında duruyor, Stew sürücü koltuğunda müzik çalarla ilgileniyordu. Daisy kalabalığın içinden ona doğru gelmekte olan Mira'ya el salladı.

"Daisy ve Marlon geldiğine göre sanırım akşamki partiye gele-miyorsun." dedi Felicia. Bu bir soruydu.

"Evet, büyük ihtimal Stew de bizimle olur." dedi Mira haince. Tabii Felicia yemi yuttu. Gözünü kısmış onlarla gitmek için bahane bulmaya odaklanmıştı.

Mira alayla "Bizimle gelmek istemezsin herhâlde." derken kahkahasına engel olamadı.

"Hadi ama..." dedi Felicia sırtarak.

"Parti için elbise almıştın." dedi Mira.

"Stew için giyebilirim." dediğinde, Daisy ve Marlon'un yanına ulaşmışlardı.

"Selam anne!" dedi Mira. Yarışmada tam hedefi tutturamadığı için sesi üzgün çıkmıştı. Marlon gelip ona sarıldı "Üzülme, daha bitmedi." dedi şefkatle.

"Birinci olamam artık. Arizonalı kız nokta atışı yaptı." dedi Mira.

"Bu yarışma seneye yok mu?" diye sordu Daisy.

Felicia arabanın içini gormek için şekilden şekle girerken üçü konuşmayı bırakıp onu seyre dalmışlardı. Felicia yakalandığını anladığında Daisy soruyu ona sormuş gibi "O zaman bir sonraki

Işılca

şampiyonluk kutlamasını bugünden yapalım.” dediğinde hepsi yine gülüyordu.

Marlon öne otururken, üç kadın arkaya oturdu. Stew, “Selam kızlar!” dedi arabaya binen Mira ve Felicia’ya dikiz aynasından bakarak. Mira sessiz kalırken Felicia hayran bir sesle “Selam Stew!” derken ağzının suyunun aktığı bir gerçektir. Yol boyunca susmayan Felicia ortamı neşelendirmişti. Şehir merkezinde yenilen yemek sonrası sohbet koyulaşınca akşam yemeğiyle birleşmiş, Mira ve Felicia’nın her zamanki dalaşmaları Stew’in onlara katılmasıyla iyice alevlenmişti.

“Fel, bu gece bir durgun gibisin. Yoruldun sanırım.” dedi Mira gözlerini kısarak.”

“Yooo gayet harikayım. Enerjim yerinde. Üç gün uyumasam bana mısın demem.” dedi Felicia Stew’e bakarak.

Mira tam bir şey söyleyecekti Daisy araya girdi. “Sizin enerjinize yetişmemiz mümkün değil. Marlon kalkalım mı?” diye sordu

Marlon “Ben de ne zaman soracaksın diye bekliyordum.” diye gülümseyerek ayağa kalktı. Kızlara sarılıp iyi geceler dileyip otellerine geçtiler.

Felicia onlar gittiğinde “Ben geceyi Marlon ve Daisy’le geçireceğimizi sanıyordum.” dedi.

“Ben de, ama Daisy şehir hayatına alışkın değil biliyorsun. Sanırım yoruldu.” dedi Mira üzgünce.

Felicia kendi derdine düşmüş Stew’den ayrılmak istemiyordu. Pat diye “Stew, senin bir planın yoksa bize takıl!” dedi ve iyi bir cevap duymak için nefesini tutup beklemeye başladı. Mira ağzı açık Felicia’ya bakıyordu.

Stew, Felicia’nın farkındaydı. Gülümsedi ve “Bir planım yok. Ama bir yerlere gideceksek benzin almalıyız.” dedi.

Köle - İntikam

Felicia havalara uçmamak için kendini zor zapt etti. “Ben seninle her yere gelirim.” dedi mırıl mırıl.

Stew lavaboya gittiğinde Mira patladı. Şeytan taşlar gibi “Ne yapmayı düşünüyorsun? Seni aptal! Onu o koca cüssesiyle bizim çocukların olduğu partiye mi götüreceğiz?” dedi sinirle.

“Ne alaka! Herhâlde üçümüz bir bara eğlenmeye gidebiliriz”

“Seni hain, beni kullanıyorsun.” dedi Mira.

“Lütfenn!” dedi Felicia kedi gibi miyavlayarak.

Mira sinirle “Yapma şöyle!” derken Stew koridorun sonunda görüldü. Stew masaya oturduğunda “Ever hanımlar, oturuyor muyuz? Yoksa çıkıyor muyuz?” diye sordu. İkisinden de ses çıkmadı

Stew “Belirli bir yer yoksa ben sizi bir yere götürmek isterim. Üzerinizi değiştir misiniz? Yoksa böyle iyi mi?” diye sordu.

“Ben...” dedi Mira ve Felicia onu çimdiklediğinde kısa metraj bir çığlık attı.

Mira “Ben... Duş almalıyım.” diye kıvırdı.

Felicia işveyle “Bize bir saat yeter sana da evde kahve ısmarlarsanız olmaz mı?” diye sordu dudağını büzerek. Mira ona öldürecek gibi bakarken Stew “Harika olur. Hadi o zaman.” dedi. Restoran çıkışı valenin arabayı getirmesini beklerken Mira, Felicia’nın karnın ağrısını biliyordu. Felicia’nın gözleriyle yalvarmasına hiç oralı olmadı. Araba yanaştığında Stew şoför koltuğuna geçti. Kızların binmesini bekliyordu ama bırak binmeyi kapıyı açan bile yoktu.

“Seni düzenbaz, üç kağıtçı. Çabuk arka koltuğa geç!” diye yalandan söylenen Mira gülmemek için kendini zor tutuyordu. Felicia bir kuzu gibi mırıl mırıl “Rezil oluyoruz. Bırak öne geçeyim. Yalvarırım sana elmas küpelerimi veririm olmaz mı? Beş ay evi temizlerim. Hem de diş fırçasıyla...” diye nefes almadan yalvarırken Stew’in sesi duyuldu. “Mira sorun ne?”

Işılca

Mira işaret parmağını Felicia'ya doğru kaldırdı ve "Bana borçlusun. Unutma!" diyerek arka kapıyı açıp "Sorun yok. Felicia'nın dışında maydanoz kalmış onu çıkartıyordu." diyerek oturdu.

Felicia, Mira'nın söylediği maydanoz yalanıyla öne oturduğuna sevinemedi bile. Mira'yı öldürebilirdi. Stew "Biz maydanozlu bir şey yemedik ki." dediğinde Felicia "Yalancı işte!" dedi ama üstelemedi.

Yolda ilerlemeye başladıklarında Felicia'nın keyfi çenesine yansımıştı. Mira sessiz kalıyor arkadaşına gülümseyerek destek veriyordu. Zaten Felicia konuşurken onun araya girmesi imkânsızdı. Enteresan olan Stew umulmadık bir şekilde Felicia'ya katılıyor, Mira onlara gülmekten kendini alamıyordu. Beklemedikleri kadar eğlenceli geçen kısa yolculuktan sonra eve geldiklerinde de neşeleri devam etti. Mira kahve yaparken, Felicia Mira için de kıyafet hazırladı. Mira Stew'e kahvesini verdi ve duşa girdi. Kısa tuttuğu duşun ardından odasına girdiğinde Felicia onun odasında giyinmiş makyaj yapıyordu.

"Yok artık! Böyle mi geleceksin?" dedi Mira ağzı bir karış açık. Beyaz parlak taşların süslediği gece elbisesi kısa olmasına rağmen arkasında yerlere kadar uzanan kuyruğu vardı. Sanki baloya gidiyor gibiydi.

"Bu soruyu sormaktan ne zaman bıkacaksın vee... Sen de bunu giyeceksin." dedi Felicia. Mira isyanla "Felicia, Stew'in bizi nereye götüreceğini bilmiyoruz ki..." diye sıkıntıyla soludu.

"Ona bakınca, bizi ucuz bir yere götürmeyeceğini anlayabiliyorum. Adamın her hareketinden asalet akıyor." dedi Felicia. Mira içinden *doğru tahmin o bir prens...* dedi ve sıkıntıyla üzerindeki havludan kurtulup elindeki açık lila, straplez elbiseyi yukarı kaldırdı.

"Ben bunun içinde nasıl nefes alacağım?" dedi gözlerini patlatarak.

Köle - İntikam

“Alma, belki ziÚin açılır.” dedi Felicia.

“Seni öldürmeliyim gerçekten.” dedi Mira.

Kurulanıp elbiseyi giydi. Sırtına uzanmaya yeltenmeden Felicia'nın fermuarını çekmesi için saçlarını kaldırarak önünde durdu.

Felicia “Böyle bir vücuda sahiptin ve kullanmayı bilmiyorsun.” derken hızla fermuarı çekti.

Mira aynanın karşısına geçip elbiseyi kalçalarından aşağı çekti. “Yırtacaksın! Bırak çektiirmeyi!” dedi Felicia. Onu koldan tutup oturttu. Yüzüne bir şeyler sürüp “Sana bu kadarı yeter, niye sürdüysem.” dedi kıkırdarak. Mira kaderine razı olmuş susuyordu. Aceleyle saçlarını kurutmaya başladı. Felicia ayakkabılarını giydi ve odadan çıkmadan “Hadi çabuk ol!” dedi.

Stew onu görünce ayağa kalkıp karşısında dikildi. “Bir güzellik ancak bu kadar ifade edilebilir.” dedi.

Felicia “Bir iltifat bu kadar mı ince edilir?” dedi heyecanla.

Mira son kez aynada kendine baktı ve mutsuzca odadan çıktı.

Topuklu ayakkabıları elinde, sıkıntılıydı. Stew onu görünce dünyada eşi benzeri bulunmayan bir güzelliğe sahip olan annesinin kopyasına bakıyor gibiydi. Mira'ya dünyada hayır diyecek bir erkek olmayacağını düşündü.

İçi paramparça, özlem doluydu. Annesinin onu sarışı geldi aklına. İstemsizce Mira'ya doğru yürüdü. Mira gözleri dolan Stew'e merakla bakıyordu. “Biz böyle giyindik ama...” dedi tereddütle.

“Bence çok uygun, harika görünüyorsunuz.” dedi Stew. İstemsizce annesine sarılır gibi sarıldı kardeşine. Mira “İyi ki buradasın.” dedi abisine sarılarak. Felicia anlam veremediği sarılma karşısında biraz bozulmuş, biraz acabada kalmıştı. Evden çıkıp arabanın yanına geldiklerinde Mira tereddütsüz arkaya oturdu.

Işılca

Stew “Akşam yemek yedik ama hayli geç oldu. Acıktınız mı?” diye sordu. Felicia, Mira’ya dönüp baktı. İkisi bir ağızdan “Yoo!” dedi ve gülmeye başladılar.

“Tamam, o zaman rotamız belli.” dedi Stew.

Felicia merakla “Nereye?” diye sordu.

“Sürpriz.” dedi Stew ve gaza bastı. Yirmi dakikalık bir yolculuktan sonra Stew karanlık köÜe bir sokakta arabayı durdurup indi. İki kız merakla birbirlerine baktı.

Felicia “Mira, ona güvenebiliriz değil mi?” diye sorduğunda ciddiydi.

Mira “Kendimden daha fazla.” dedi ve kapısını açıp dışarı çıktı. Stew arabadan inmeye çalışan Felicia’ya yardım ediyordu.

“Burada bir kulüp olduğunu bilmiyordum.” dedi Felicia tedirginliğini belli ederek.

“Burası fazla bilinen bir yer değil. Beğenmezseniz hemen çıkar, sizin istediğiniz bir yere geçeriz.” dedi Stew.

“İyi de kapıda ne bir tabela var ne de görevli.” dedi Felicia.

Stew “Hadi gelin!” dedi ve onları penceresi olmayan bina kapısından içeri soktu. Karanlık koridor sensör ışıklarıyla aydınlandığında bir asansör kapısı belirdi. Stew sadece aşağı oku bulunan düğmeye bastığında Felicia’nın tedirginliği kat kat artmıştı.

Gazetelerde bir sürü kötü haber okuyordu ve Mira’ya güvense de, hiçbir erkeğe yüzde yüz güvenmezdi. Stew, Felicia’nın hâline gülmek için kendini zor tutuyordu. Asansöre bindiklerinde Felicia telefon elinde tetikteydi. Mira onun 911’i tuşlamaya hazır beklediğini biliyordu. Kahkaha atmamak için kendini zor tuttu.

Asansör eksi dörtte durdu. Felicia elindeki telefonu Mira’ya gösterdi. Telefon hatı çekmiyordu. Bu boku yedik bakışıydı.

Köle - İntikam

Tedirginlik yerini paniğe bırakmak üzereyken “Biz...” dedi Felicia ve asansör kapısının açılmasıyla cümlesi yarım kaldı. Çalan rekno müziğin kulaklarını doldurması saniyeler sürdü. İnanılmaz renk cümbüşü ve kalabalık onları karşıladı.

Asansör kapısında iki hostes elinde tepsi “Hoş geldiniz kokteyli almak istemez misiniz?” diye sordu.

Stew tepsideki mor içkiyi alıp “Deneyin, hoşunuza gidecek” derken sesini duyurmak amaçlı bağırıyordu.

“Hoş geldiniz, efendim!” dedi kızlardan bir diğeri, saygıyla eğilerek. Mira, Felicia’ya baktığında sırtıtmaktan kendini alamamıştı. Arenayı andıran mekanın yüksekliği çok katlı bir bina gibiydi. Duvarlardaki localara asılan merdivenlere bir kuleye tırmanır havası verilmiş, tekli çiftli ve gruplar için oturma yerleri duvara asılmıştı. Merdivenler localar arası bağlantı yeri idi. Her locanın kendine ait bir garsonu vardı. Kare şeklinde renkli aynalar mekanın ana temasını oluşturuyor, aynaların her bir parçası düşünülerek yerine oturtulmuş gibiydi. Mira böyle büyük bir yeri aynayla kaplatmanın herhâlde on yıl süreceğini düşündü. Yansıyan neon ışıkları aynalara çarpıp lazerin yeşiliyle buluşuyor, fizik kurallarını çiğniyordu. Sadece bunu seyretmek için insanların buraya gelebileceği kesindi.

Mira ilk defa pistin ortasında konulan bir DJ kabini görmüştü. İnsanların nerede dans ettiklerini merak etti ama sormaya çekindi. Oval şeklindeki barda yirmi kadar barmen vardı ve hepsi çalışan işçi arılar gibiydiler.

“Burası arı kovanı gibi!” dedi Mira, sesini duyurmak için bağırdı.

Stew “Zekice bır benzetme! Bara oturmaya ne dersiniz?” dedi ve eliyle yukarıyı gösterip “Sonra yukarı çıkarız.” dedi.

Işılca

Mira ve Felicia ilk defa gece dışarı çıkmış yeni yetme kızlar gibi kafalarını sallamakla yetindiler. Mira'nın Felicia'yla dalga geçmesi gecikmedi. "Senin de bilmediğin yerler varmış." dedi ve kınıtarak yürümeye devam etti.

Bar sandalyelerine oturduklarında Stew "Mira ne içeceksin?" dedi seslenerek.

"Bilmiyorum ki; o mor şeyden olabilir. Merak ediyorum. Buranın özel bir içkisi herhâlde."

"Evet." diye bağırdı Stew.

Barmen onlara servis verirken pistin ortasındaki DJ kabininden yayılan ses yükselmiş içindeki üç kişiden birinin "Başlıyor!" diye bağırmasıyla Mira'nın dikkatini kalabalık çekmişti. Kalabalık, eğlencenin büyüüne kapılmış, localar yavaş yavaş doluyordu. Mira ikinci mor içkisini bitirdiğinde devasa DJ kabini yükselmeye başladı. Stew "Ya burada kalırız, ya locaya geçeriz. Seçim sizin." dediğinde Mira ve Felicia yukarı yükselmekte olan bardan atlayarak aşağı indiler. Ağzıları açık yukarı yükselen barı seyredenken pistin ortasında kaldıkları kesindi.

Stew "Ben locaya çıkıyorum geliyor musunuz?" diye seslendi. Felicia sırtarak Mira'yı pistin tam ortasına çekip dans etmeye başladı. Stew onlara kadeh kaldırdı ve kenarda bir masaya geçti. Mira'nın bir mıknatıs gibi zengin, yaşlı, genç demeden bütün erkeklerin ilgisini çektiğinin farkındaydı. Alenen gelip tanışmak isteyenler, içki gönderenler oluyordu. Mira ve Felicia bunu doğal bir durum gibi karşılıyorlar, profesyonel biçimde reddediyorlardı. Stew sinirlensin mi, gurur mu duysun bilemedi.

Mira çalan müzikle yerinde duramıyor, kendini eğlence ve içkinin kollarına bırakmış, zıplayıp duruyordu. Stew, yanına gelen Felicia'yı fark etmedi. Dalmış, Mira'ya bakıyor, onun harika bir prenses olacağını düşünüyordu. Felicia ona sokuldu ve "Çok

Köle - İntikam

güzel değil mi?” dedi. Stew şaşırdığını belli etmeden kulağına doğru yavaş yavaş eğildi.

Babasından aldığı cüretkârlığıyla “Evet o eşsiz. Ona hayır diyecek bir erkek yok. Ama ben esmerlerden hoşlanıyorum.” dedi ve kendini geri çekti. Bu Felicia için açık bir davetti. Felicia havalara uçabilirdi tabii uçabilseydi...

Gecenin ilerleyen saatlerinde köpük yağmaya başlamıştı. Felicia Stew’le samimi bir şekilde dans ediyordu. Mira onların hâline gülümsemi. İlgisini bir dikişte bitirdi. Müziğin gürültüsü ve dans etmekte fazla konuşma fırsatı bulamamışlar, saat gecenin ikisi olmuştu.

Yanlarına gidip “Ben gidiyorum, dinlenmeli ve yarın birçok hedefi vurmalyım. İkinciliği de kaybedemem.” dedi.

Felicia ona göz kırptığında gelmeyeceğini belli ediyordu. Stew, Felicia’nın kulağına bir şeyler söyleyerek Mira’ya “En azından taksiye bindirmeme izin ver.” dedi. Mira tamam anlamında başını sallarken beraber asansöre bindiklerinde Stew kardeşine sarıldı. Mira merak ettiği her şeyi saniyelere sığdırmak ister gibi konuşmaya başladı. “Bir ara yalnız konuşmalıyız. İyisin değil mi? Neden yaralandın? Daha ne kadar bekleyeceğiz? Bir şeyler yapmalıyız. Marlon bildiğimi biliyor. Ben artık dayanamıyorum.”

“Bu nasıl oldu? Marlon biliyorsa, Daisy’nin öğrenmesi an meselesi.”

“Ne bildiğimi bilmiyor. Şüpheleniyor sanırım.”

“Yarın bir fırsatını bulup oturup konuşuruz. Endişelenmeyi bırak artık. Bir planım var sana anlatacağım. Prens Aidan’la arkadaşlardan öte bir ilişkim var. Her şey istediğimden de iyi gidiyor.”

“Ne o, vakti sana âşık mı oldu?” dedi Mira alayla.

“Hayır çok bilmiş! Güvenini kazanmayı başardım. Tek sorun saraya bu adamımı sokmakta.”

Işılca

"Ben adamın var biliyorum."

"Beş altı kişi var. Bana kilit noktaya koyacak biri lazım."

"Nasıl yani?"

"Aidan'ın doğum gününde ona bir köle hediye etmeyi planlıyorum." dedi Stew.

"Anlamadım? Ne yani bir kız ona senin için köle mi olacak? Sadece sen istiyorsun diye öyle mi?"

"Güvendiğim biri. Uzun zamandır tanırım ve ben ne dersem yapar."

"Köle olacak kadar mı?"

"Para Mira, para her kapıyı açar."

"Stew emin misin? Bu çok büyük bir risk."

"Sonunu düşünen kahraman olamaz." dedi. O sırada asansör kapısı açıldı ve birlikte binadan çıktılar. Taksi gelmişti.

Mira "Bu gece uyuyamayacağım kesin." dedi sıkıntıyla.

"Her şey çok güzel olacak. Bana güven. Hakkımız olanı geri alacağız. Yeter ki Daisy öğrenmesin. Yoksa bize engel olacağı kesin."

"Benim tek isteğim senin mutlu olman."

"Sadece bu mu?" diye sordu Stew.

"Daisy'nin artık huzurlu olmasını istiyorum. Marlon'un artık bizi korumayı bırakıp balık tutmaya gitmesini istiyorum."

"Ya sen?"

"Ben... Ben şanslıydım. Sen, Daisy, Marlon beni pamuklara sarıp büyüttünüz. Ben iyiyim. Tabii prenses olmak istemediğimi biliyorum. Saray bana göre bir yer değil galiba."

"Sanki sarayda çok yaşadın. Bu seçilecek bir şey değil Mira. Sen prenses olarak doğdun. Bu senin vazgın. Bunları kafana takma lütfen. Konuşacağımız bir sürü zamanımız olacak." dedi ve Mira'nın taksiye binmesini bekledi.

Köle - İntikam

Mira kapıyı kapatmadan “Yarın turnuvada görüşürüz. İyi geceler!” dedi. Stew eğilip onu alnından öptü.

Mira, gerek alkolün gerek yorgunluğun getirisi Stew’in konuşmalarına takılmadı. Taksinin camına kafasını yaslayıp Felicia’yı düşündü. Bu gece beyaz atlı prensini bulmuş gibiydi. Ona hak veriyordu. Stew yakışıklılığının yanında karizmatik, bir o kadar nazik, otoritesiyle hakimiyet kurmayı çok iyi biliyordu.

Eve girer girmez, kısa bir düşün ardından kendini yatağa bırakıp gözlerini kapadı. Tabii huzurlu bir uyku uyuyamadığı bir gerçektir.

Tek çare Intikam...

Srew, Felicia'yı eve bıraktıktan sonra arabayla biraz dolaşmaya karar verdi. Yollarda boş boş dolanıp durdu. En sonunda kendini sahilde buldu. Sabah, geceye hükmünü belli edercesine aydınlanırken o güneşi seyrediyordu.

Felicia aklını esir almış, beğendiği kadının ilgisi bir saat de olsa intikamını ona unutturmuştu. Bir aile kurup intikamdan uzak huzurlu bir hayat sürebilir miydi? İç huzuru ona evet derken mantığı bunu kabullenemiyordu. O huzurun içinde çocuklarına gerçek soyadını veremeyecek, belki de aşkla evlendiği kadına ömrü boyunca gerçekleri anlatamayacaktı. Bunu kabullenmek onun kişiliğine aykırıydı. Bunu kabullenmek ölmüş ailesine haksızlıktı. Felicia'dan uzak durmalıydı. Mantıklı olanı kabulleniyordu da aklı ruhuyla savaşıyor, gelgitler onu boğuyordu. Intikamı için kafasında dönen yeni planı düşünmeye çalıştı ve saatlerce sahilde kaldı...

Felicia, sabah güneş doğarken eve girdiğinde Mira uyuyordu. Avaz avaz şarkı söyleyerek kendini Mira'nın yatağına bıraktı.

"Felicia, kapat şu gaganı! Saat kaç?" diye böğürdü Mira. Felicia "Sabah olmak üzere." dedi neşeli bir sesle.

"Bu kadar saat ne yaptınız?" diye sordu Mira uyku sersemi.

"Mira, ben âşık oldum. O yumurta şeklindeki locaların camları kararabiliyor! Buna inanabiliyor musun?" dedi kıkırdayarak.

Köle - İntikam

Mira "Sabah konuşsak." dedi ve yastığın altına kafasını gömdü. Sonra aniden bir yerine bir şey batmış gibi doğruldu.

"Yok artık! Onunla yattın!" diye ciyakladı. Gözleri fal taşı gibi açılmış Felicia'dan cevap bekliyordu.

Felicia "Sen... Sen nasıl bir arkadaşsın!" diyerek bağırırken gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. Mira, "Sen ağlıyor musun?" diye sordu şaşkınca.

"Evet, yani hayır! Onunla yatmadım. Ben âşık oldum diyorum sana." diye hıçkırdı.

Mira yatağın içinde iyice doğruldu ve ona sıkıntı veren sarının beyazı saçlarını topladı. "Tamam tamam. Hadi anlat, ne oldu?"

"Senden sonra barda onunla çok samimi bir şekilde dans ettik. Onu istediğimi belli ettim. Niyetim onu yatağa atmaktı." dedi Felicia ve daha seri bir ağlama krizine girdi.

"Eeee?" dedi Mira ağlamasına aldırmadan.

"Geç olduğunu söyledi. Hesabı ödedi ve beni elimden tutup dışarı çıkardı."

"Bu kadar detaycı olmak zorunda mısın?" diye sinirle sordu Mira.

"Mira, lütfen!"

"Tamam, devam et!"

"Sonra *biraz yürüyebilir miyiz?* diye sordu. Ben serseme bağlamıştım. *Yürümek de neyin nesi* dedim kendime ama karşı çıkmadım. Elimden tutup yürümeye başladık. Sadece sessizce yürüdük. Çok romantikti. Sonra beni eve bırakırken dudaklarıma eğildi ve masumca öptü. Bana... Bana iyi geceler küçük kız dedi." diyerek ağlama krizine devam etti.

Mira'nın içine fenalık gelmişti. "Tanrım, akıl ver! Ne yani... Şimdi sen seni yatağa atmadığı için mi ağlıyorsun?"

Işılca

“Hayır, Ben ona âşık oldum ve o bana küçük kız dedi. Onun için ağlıyorum.” diye isyan etti Felicia.

Mira kalkıp Felicia’yı yataktan kaldırdı ve soymaya başladı. Felicia Mira’nın onu soymasına yardım ederken “Ne o? Sen mi benimle yatacaksın?” dedi mırıl mırıl.

“Soğuk bir duş, sonra kahvaltı ve uyku. Sana gereken bu.” dedi ve arkadaşını banyoya soktu.

Felicia duştan çıktığında onu kuruladı, geceliğini giydirip yatağına yatırdı ve kendi odasına döndü. Tam gözlerini kapatmış uykuya dalacaktı ki Felicia gelip burnunu çekerek ona sarıldı.

Mira “Senden ne zaman kurtulacağım ben?” dedi oflarken. Felicia ona aldırmadı ve gözlerini kapatıp sızdı. Mira’nın tekrar uyuması zor oldu.

Tabii yorucu geçen gece, bir uyanıp bir uyumak onu serseme çevirmişti. Kurduğu çalar saat çalmaya başladığında kapatıp tekrar uykuya daldı. Öğlene doğru Mira çalan telefonla yatağından öyle bir fırladı ki Felicia çığlık attı. “Lanet olsun! Turnuvaya geç kaldım!” diye avaz avaz yatağın içinde deli gibi telefonunu arıyordu. Felicia telefonu bulmasında ona yardım etti ve “Açsana şunu ya!” dedi sinirle. Arayan Daisy’di.

Telaşla ekrana dokunduğunda Daisy “Mira. Uyuyor muydun?” diye sordu şaşırarak.

“Ever, yani hayır.” dedi sersemce. Ne söyleyeceğine karar verene kadar Felicia elinden telefonu aldı.

“Selam Daisy neredesiniz? Güzel bir kahvaltı yapalım. Sonra okula gideriz. Ne dersin?” diye sordu. Daisy gülümseyerek “Otele gelin o zaman. Bekliyoruz.” diyerek kapattı.

Mira geç kalmadığını anlamış ama hâlen nefes nefeseydi. “Hadi duşa gir!” dedi Felicia sırtarak. Sanki bir iki saat önce ağlayıp perişan durumda olan kendi değil gibiydi.

Köle - İntikam

“Senin yüzünden uyuyakaldım.” dedi Mira sinirle.

“Geç kalmadık ki. Turnuva saat üçte ve saat şu an on bir.” dedi sırtarak. Mira biraz olsun rahatlamıştı. “Duşa girmek istemiyorum.” dedi ve yatağa uzanıp yorganı kafasına çekti. Felicia odasına geçip giyindi ve Mira’nın odasına geldi. Mira merakla gözlerini açtı çünkü Felicia olmadığı kadar sessizdi. Felicia üzerinde eşofmanları, kafasında yün şapkası gayet mutsuzdu.

Mira “Yine mutsuzsun. Eşofman giymişsin.” dedi ama bir yanıt alamadı.

Felicia sessizliğini korudu. Mira onun bunalım hallerini biliyordu. Er geç yine isyan ederek bağırmaya başlayacak olan Felicia’yı rahat bırakmaya karar verdi. Kalkıp giyindi. Otele geldiklerinde Daisy ve Marlon otelin bahçesinde oturmuş kahve içiyorlardı.

Mira, Daisy’e sarıldı ve “Özür dilerim anne, yorucu bir geceydi.” dedi.

Felicia mutsuzca “Herkes günaydın!” diyerek masaya oturdu. Daisy ve Marlon merakla Felicia’ya bakıyorlardı.

Mira “Düzelir, siz ona aldırmayın.” dedi.

Felicia kendini soyutlamış, gözünde güneş gözlüğü öylece oturuyordu.

Mira ve Daisy aralarında sohbet etmeye başlamış, Marlon onları dinliyordu.

Felicia karşından onlara doğru gelen Stew’i gördüğünde yaşam belirtisi gösterdi. Üzerindeki eşofmana ve şapkasına lanet okuyarak “Uyur sanmıştım. Bilseydim...” dedi ve sustu.

Mira “Stew uyumamış herhâlde.” derken Felicia’ya bakıyor sırtıyordu.

Felicia yer yarılısada içine girsem diye düşünürken kafasındaki şapkayı çıkarsa mı, çıkarmasa mı ikilemindeydi. Stew geldi ve

Işılca

masadaki yerini almadan önce Felicia'yı yanağından öperken, Mira'ya uzanıp sıkıca sarılıp, alnından öptü. "Günaydın ailem." dedi.

Felicia yine abondene olmuş, şaşkınlıkla Mira'ya bakıyordu. Ailesinin içine onu da mı katmıştı bu yakışıklı. Daisy'nin mutluluğuna diyecek yoktu. Gururlandı. Gözleri doldu. Bütün güzel dualarını çocukları için içten içe tekrar etti.

"Gece iyi eğlenmiş gibi duruyorsunuz. Sabah döndüğünüze göre." dedi Marlon. Mira "Gerçekten keyif vericiydi. Yeni yerleri keşfetmeyi seviyorum." dedi. Gittikleri mekan Marlon'un ilgisini çekmişti.

Mekan hakkında konuşurlarken olmadık bir anda Felicia Stew'e kilitlenmiş şekilde "Muhteşemdi." dedi.

Masada herkes susup Felicia'ya baktı, Felicia'nın kendine gelip yine yerin dibine girmesi saniyeler sürdü. Apar topar "Ben bir lavaboya gideyim." diyerek masayı terk ettiğinde Marlon "Stew etkisi!" diyerek gülmeye başladı.

Mira "Stew onu üzme lütfen!" diye uyardıyı ihmal etmedi.

Stew "Beni kim büyüttü. Ben asla bir kadını üzmemi." dedi Marlon'a bakarak.

Felicia masaya geldiğinde daha kendinde gibi duruyordu. "Mira ikide okulda olmamız gerekiyor. Gitsek mi?" diye sordu.

Mira "Saati hiç fark etmedim. Tamam." dedi ve hep birlikte kalkıp okula gittiler. Mira yine heyecan yapmış okula vardıklarında beri benzi atmıştı. Arabadaki sessizliğinden anlayan Felicia iner inmez onu kenara çekti.

"Sakin ol. Sen neleri vurmuş okçusun." dedi.

Mira "Ya olmazsa? Ya ikinciliği de kaçıırırsam?" diye panik yapmış elleri titriyordu.

Köle - İntikam

Felicia ile Stew göz göze geldiklerinde Stew ters bir şeyler olduğunu anlamıştı. Daisy ve Marlon'u turnuvayı seyredecekleri yere gönderip yanlarına geldi. "Neler oluyor?" diye sordu.

"Heyecan yaptı. Elleri titriyor." dedi Felicia.

Stew "Felicia arabayı kapatabilir misin?" diye bahane edip Mira ile yalnız kalmalarını sağladı. İki elini avuçlarının arasına aldı ve "Söyle bana Mira sen kimsin?" diye sordu.

"Bu nasıl bir soru?"

"Benim cevaplamamı ister misin?"

"Evet." dedi Mira.

"Sen Kral Edward'ı kendine âşık eden Köle Jaymie'nin kızıydın. O köleyken kraliçe olabildiyse, senin o hedefleri kolayca vurman hiç zor değil." dedi.

"Normalde gözüm kapalı vuruyorum ama burada olmuyor."

"Rahatla Mira, yalnız olduğunu düşünmeye çalış. Ya da sevmediğin kişiyi vurmaya çalıştığını düşün."

"Ben birinci seçeneği alsam." dedi gülerek. Stew ona sarıldı "Sana güveniyorum prenses." diyerek avuçlarını öptü ve yanından ayrıldı.

Mira soyunma odasına girdiğinde aklını boşaltmak istercesine her hareketini ağırdan aldı. Usulca giyindi. Usulca ayakkabılarını bağladı. Usulca ısınma hareketlerini yaptı. Zııııı boşalttı. Tek bir şeye odaklandı. Hedefler.

Saat ilerliyor, sınıyla atıcılar çıkıp hünerlerini gösteriyorlardı. Mira hiçbirini seyretilmedi. O kendine yönelmiş, gözleri kapalı, bekleme tribünündeydi.

İsmi okunduğunda derin bir nefes alıp kalktı. Hedefleri gözüne kestirip ormanda yalnız olduğunu düşünmeye konsantre oldu. Başla zilini duyduğunda hemen atış yapmadı bir iki saniye gözlerini

Işılca

kapatıp bekledi. Gözlerini açmasıyla yayını kaldırıp hedefleri vurmaya başlaması bir oldu. Hedefleri tam puan alarak vurdu. Antrenörü gelip ona sarıldı. Herkes ayakta onu alkışlıyordu. Böylelikle Mira turnuvada ikinci oldu.

Kupayı Marlon'a verip ona sarıldığında Daisy'nin gözyaşları akıyordu. Felicia fırsat bilip Stew'e sarıldı. Göz göze geldiklerinde Felicia utangaç bir tavırla kendini geri çekti. Stew çarpık gülümsemesiyle ona bakmakla kaldı.

Stew "O zaman kutluyoruz. Akşam davetlimsiniz." dediğinde Marlon ve Daisy akşam buluşmak üzere onlardan ayrıldı.

Mira "Fel, sen bizimlesin değil mi?" diye sordu.

"Babama söz verdim. Gitmeliyim." dedi mutsuzca. Stew onu reselli edercesine "O zaman akşam görüşürüz güzellik." dediğinde Felicia'nın yüzü gülüyordu. Yine uçarcasına mutlu bir şekilde onlardan ayrıldı.

Mira "Nihayet yalnız kalabileceğiz." dedi açıkça. Stew istemesede Mira'ya bir şeyler anlatması gerektiğini biliyordu. "Hadi gel sahil kenarı bize iyi gelecek." diyerek onun koluna girdi.

İki kardeş deniz kıyısına oturmuş, baş başaydılar. Dalgalar kıyıya hafif hafif değerken duyulan huzurun sesiydi. Güneş batmak için direnirken Mira denizin kokusunu içine çekti ve "Sana sormak istediğin kafama takılan bir şey var. Babamın kardeşi nasıl öldü? Hani dedemin ikinci evliliğinden olan." dedi duruca.

"Babam tahta geçtikten sonra dedem dünyayı gezmeye karar verdi. Böylelikle birinci ağızdan olanları, eksiklikleri kral oğluna aktaracaktı. Karısını ve küçük oğlunu yanına aldı. Dedem zaten darbeden önce öldü. Biliyorsun. Babam kardeşini ve babasının karısını saraya geri dönmelerini istedi. Dönecekleri sırada darbe oldu zaten. Gazetede öldükleri yazıyordu. Bildiğim bu." dedi Stew.

Köle - İntikam

“Bizim de öldüğümüz yazıyordu. Saklanıyor olabilir mi?” diye sordu Mira.

“Bilmiyorum. Olabilir.” dedi Stew. Mira “Peki tamam. Anne ve babamı anlatsana bana.”

“Neresinden başlamamı istersin?” dedi Stew gülerek.

“Onların aşkını duymak beni öyle hüzmün dolu mutluluğa götürüyorki. Sanki onlarla yaşamış, vakit geçirmiş gibi...”

“Babam Mira. Babamız... Ona herkes hayrandı. Halk onu seviyor, yönetiminden memnundu. Kölelik kalkacak, dünya barış daim olacaktı. Adaletinden ve yönetiminden tek bir şey için var-geçebilirdi. Dünyayı yakardı annem için. Gözleriyle konuşurlardı. Babam onun yüzünde gülüş görmediği an rahat edemez etrafında pervane gibi döner dururdu. Otoriter yapısı onun yanında uçup gider, adeta kölesi hâline gelirdi. Babam bundan ne utanır, ne de birinin yanında hâlini değiştirme gereksinimi duyardı. Annem onu uyarır, en azından başkalarının yanında çizgisini bozmamasını söylese de, babam ‘*Bu benim kefaretim Jaymie*’ deyip onu sustururdu.

“Neyin kefareti?” diye merakla sordu Mira.

“Evlenmeleri kolay olmamış. Bunu ilerde Daisy’den daha detaylı olarak dinleyebilirsin. Ben bu aşk hikâyesini sana yarım yamalak anlatıp mahfetmek istemem.” dedi gülerek.

“Çok seviyormuş o zaman.” dedi Mira babasını kastederek.

“Hem de çok. O kadar seviyordu ki; bir kızım olmalı, sana benzemeli diye diye dört çocuk yapmışlar. Babamın dileği gerçek oldu. Anneme o kadar benziyorsun ki kopyası gibisin. Eşsizsin.” diyerek kız kardeşinin yanağını okşadı.

Mira “Onların öldüğü gün neler oldu Stew?” diye sordu. Stew’ın gülün yüzü anında şekil değiştirdi. Karardı. Öfkeyle

Işılca

kaplandı. "Neden soruyorsun o lanet günü?" derken bile sesinin tonundan nefret akıyordu.

"Bana anlatmadığın bir tek o gün var. Marlon ve Daisy aralarında konuşurken duydum. Marlon Daisy'e '*Onun suçu değildi. Kimsenin suçu değildi.*' diyordu. Kimden bahsediyorlardı bir fikrin var mı?" diye sordu merakla.

Stew acıyla güldü. "Benden." dedi kederle.

"Ne senin suçun değildi?" diye iyice meraklandı Mira.

"Benim suçumdu Mira. Eğer geri dönmeseydim. Belki onlar yaşıyor olacaktı. Ben o lanet odama dönmeseydim!" diye ayağa kalktı. Nefes alamıyordu. Gözyaşları akmaya dünden hazırды. Mira da onunla birlikte ayağa kalktı. Stew delirmiş gibi sahilde dolanmaya başladı.

"Tamam. anlatmak zorunda değilsin ama bence senin bir suçun yok. Çocuktun." dedi Mira.

"Nasıl yok? Onların katili benim aslında!" diye haykırırken gözyaşları daha fazla dayanamadı. Mira, Stew'in önünde durdu. Çaresizce sarıldı abisine.

"Stew tamam. Lütfen bunu kendine yapma!" dedi hıçkırarak. Öylece birbirlerine sarılı kaldılar, zaman anlamını yitirmişti.

Mira "Geçti mi?" diye sordu çekinerek. Stew'i hiç böyle perişan görmemişti.

"İyiyim." dedi. Oturdular. Bir süre sessizce denizi seyrettiler. Gün ağarmış otele gitmeleri gerekiyordu ama ikisinin de gücü tükenmiş gibiydi. Ne zaman sonra Stew derin bir nefes aldı ve "Kamptaydık. Robert ve George'la birlikte. On günlük bir program için gelmiştik." Yetkili müdür bizi sınıftan alıp arabaya bindirdi. Hızlı gidiyorduk, muhafızların yüzünde böyle bir korku hiç görmemiştim.

Köle - İntikam

Arabadan inerken babamı gördüğümde biraz olsun rahatlamıştım. Bana gözleriyle acele etmemi söyledi. George'un elini tutmuş, Robert'e babama sarılmak için ona doğru koşacakken engel olmuştum. Robert en şımarığımızdı. O babamın kucağından inmez, ne yapar eder onu gülümsetirdi ama bu sefer farklıydı. Babam telefon konuşmasına devam ediyordu. *'Artık çok geç; zamanı gelince bu ihaneti onlara ödeteceğim.'* cümlesi hâlâ kulaklarımda çınlıyor." dedi ve sigarasından alıp dudaklarına götürdü. Acı yüzüne yansımış, konuşmakta zorlanıyordu.

"Sonra?" dedi Mira.

"Saraya girdiğimizde annem bizi karşıladı. Babam bizi alıp gitmesi için onunla tartışmaya başladı. O sırada babam bizi tünele soktu. Annem babama bizimle gelmediği takdirde gitmeyeceğimizi söylediğinde babam çaresizce *'Tamam.'* dedi.

Onlar konuşurken odama gidip gelebileceğimi düşündüm. İlk defa izinsiz yanlarından ayrılıyordum. Odamdan saçma salak şeyleri topladım ve çantama doldurdum. Tam geçide dönmek için kapıdan çıktım... Patlama oldu..." dediğinde konuşamıyor adeta gözyaşları yüzünü yıkıyordu.

Mira, Stew'i böyle göreceğini hiç düşünmezdi. "Kulaklarımı acıtacak seslerle birlikte başıma bir şey düştüğünü hatırlıyorum. Bayılmışım. Uyandığımda tek duyduğum Daisy'nin acı dolu çığlıklarıydı. Hayatım boyunca unutamayacağım. Üzerime düşmüş her ne varsa kaldırmam zaman aldı. Daisy'nin acı dolu çığlıklarına doğru gitmek istiyor, her yanımda titriyordu. İlk Marlon'u gördüm silahı bana doğrultmuş yüzü bembeyazdı. Ayakta ama kendinde değil gibiydi. Sonra Daisy'nin çığlıkları anlam kazandı. *'Jaymie! Jaymie sen ölemezsin.'* diye bağıırıyordu. Gözlerimi Marlon'un gözlerinden ayırıp yere doğru baktım. Babam ve sırasıyla iki kardeşimi gördüm. Cansız bedenleri yığınların altındaydı.

Işılca

Sonra annem... Yaşıyor diye geçti içimden çünkü gözyaşları akıyordu. Son bir hamlesi düştü yüreğime derin geçmez yara olarak. Babama doğru uzandı ve oracıkta öldü. Sonrasının bir önemi yok..." dedi Stew ve ayağa kalktı.

Mira gözlerinden süzülen yaşlarla bir süre daha oturduğu yerden kalkamadı. Stew sessizlikle geçen on dakikanın ardından "Gidelim!" dedi ve iki kardeş otele kadar tek kelime dahi etmediler. Söylenecek bir şey yoktu. Acı aynı acıydı. Kader aynı kader. İnkıtam aynı intikamdı.

Otele geldiklerinde Stew arabayı durdurdu ve bir iki saniye bekledi. Kardeşine karşı suçluydu. Yüzüne baktığında mutsuzluktan başka bir şey göremedi. Kendi intikamına onu da dahil etmişti.

"Bazen sana anlatmamam gerektiğini düşünüyorum." dedi vicdanı sızlarken.

"Bunu er geç öğrenecektim. Erken öğrenmem daha iyi oldu."

"Bunun neresi iyi?" diye acıyla güldü Stew.

"Hazmetmek o yaşlarda daha kolay." dedi Mira ve ikisi birden gülmeye başladılar.

Sessizlik arabanın içine yayıldığında Mira "Nasıl bu kadar acımasız olabilirler?" diye sordu.

"Aşk ve hırs kötü niyetle birleşince her şey mümkün."

"Aklım almıyor. Bir insanı severken nasıl ölmesini isteyebilirsin."

"Anlatmıştım."

"İyi de..."

"Mira, ortada bir katliam var. Lisa yaptıklarının cezasını çekmeli."

"Bence ölmeli!" dedi Mira.

"Katılıyorum."

"O zaman öldürelim." dedi Mira.

Köle - İntikam

“Bu o kadar basit değil. Biz suikast düzenlemiyoruz. Biz hakkımız olanı geri almayı planlıyoruz ve bunu usulüne uygun hâle getirmeliyiz. Yıllardır planladığım bu. Bu planın kilit noktası Vanselt.”

“O kim?”

“Şu anki yönetime, daha doğrusu Lisa’ya karşı duruşunu değiştirip ona biat etmeyen tek kişi. Vanselt babamın en yakınlarından biriydi.”

“Benim kafam çok karıştı.”

“Mira lütfen bunları düşünmeyi bana bırak!”

“Ama ben bir işe yaramıyorum.”

“Benim yanımdasın ya. Beni dinliyor, anlıyorsun ya bu bana yeter. Bir gün gelecek, ben babamın ağzından çıkan cümleyi gerçekleştireceğim. İntikamını alacağım.” dedi Stew. İnancı gözlerine yansımıştı.

“Olacak, sana güveniyorum.” dedi Mira.

“Hadi prenses gidip ailemizle güzel bir gece geçirelim.” dedi. Arabadan inip Mira’nın kapısını açtı. Elini uzattığında, Mira gülümseyerek elini tuttu.

Birlikte Daisy ve Marlon’u alıp yemek yediler. Stew yemekten sonra onlardan ayrılırken, Mira bir süre daha Marlon ve Daisy’le kaldı. Eve döndüğünde Felicia’nın not bıraktığını gördü.

Notta Stew’le olduğu yazıyordu...

Daisy, geçirdiği iki günün sonunda gönül rahatlığıyla eve döndü. Stew’in Mira’ya gerçekleri anlatmayacağını anlamış ferahlamıştı. Marlon, endişelerinde yersiz olduğunu düşünüp Daisy’den bir gün sonra evine döndü.

Stew, Felicia ile vakit geçirmek adı altında onlarla kaldı. Stew kaldığı süre zarfında Mira’dan ne darbe, ne krallık, ne intikam

Işılca

hakkında konuşmama sözü aldı. *'Buna ihtiyacım var.'* dediğinde Mira hiçbir şey diyemedi.

Üçü birlikte sürekli geziyorlardı. Felicia, Stew'in yanında bir melek gibiydi ki, Mira arkadaşının bu hâline çok gülüyordu. Huysuz, hiçbir şeyi beğenmeyen kontes kılıklı Felicia gitmiş, yerine saf, her şeye iyilikle yaklaşan Felicia gelmişti.

Bunun yanında Stew onları her dakika şaşırtıyordu. Felicia'ya korumacı davranırken, Mira'ya sevgiyle bakışı Felicia'nın gözünden kaçmıyordu. Felicia onun Mira'ya tavrını çözemiyordu. Bazen, Stew'i Mira'ya uzun uzun bakarken yakalıyordu. Hüzün, gurur ve özlem dolu bir bakıştı. Ona sormaya niyetletleniyor ama cesaret edemiyordu. Stew nazik bir o kadar beyefendi kişiliğinin yanında otoritesi her saniye insanı dik tutuyordu.

Felicia bir gece Stew onu eve bıraktığında sinirle kapıyı kapadı. Mira salonda televizyon seyrediyordu. Felicia ona selam vermeden odasına geçti.

Mira derin bir nefes alıp "Yine olmadık neyi kafana taktın acaba?" diye kendi kendine söylene söylene yanına gitti.

Kapıyı açıp "Yine ne oldu?" diye sordu Mira gözlerini devirerek.

"Her şey mükemmel, kimya harika! Uyum var ama Stew'den tık yok. Bir yerde yanlış yapıyorum ama nerede? Bilmiyorum! Ben ona isteklerimi belli ettikçe sanki benden uzaklaşıyor. Bana bakire gibi davranıyor. Büyük ihtimal aradaki yaş farkını kafasına taktı." diye yatağın üzerinde duran çantasını duvara fırlattı. Sonra şımarık küçük kızlar gibi ellerini göğsünde birleştirip suratını astı.

Mira güldü ve "Neden kasıyorsun? Bu çok romantik" dedi.

"Yaş farkı mı romantik olan?" dedi Felicia.

"Hayır, seni şapşal! Beraber olmadan, böyle onu arzuyla beklemenden bahsediyorum."

Köle - İntikam

“İyi de, ben onun bana her yönden bağlanmasını istiyorum.”

“Yattığın her erkek sana bağlandı da benim mi haberim yok?” dedi Mira kahkahayla.

“Seni kaltak!” dedi Felicia yastığını Mira’ya fırlatırken.

Mira “Biraz mantıklı ol. Tanışalı neredeyse iki hafta olacak. Bence Stew tam bir beyefendi.”

Felicia düşününce ona hak vermiş, sakinleşmişti. “Evet kendimi boşuna sinir ediyorum. Sonuçta seks olmadan da onunla mutluyum. Elbet olacak. Taş değil ya!” dedi kıkırdayarak.

Mira, Felicia’nın hava durumu gibi aniden değişen ruh hâline alıştı.

“Terapi ücretini hesabıma yatır!” dedi ve sırta sırta odasından çıktı.

Felicia için bu konuşma yeterli olmadı. Mira sonunu çok merak ettiği filmi kaldığı yerden seyretmeye başladı. Tabii Felicia’nın yanına gelmesi uzun sürmedi.

“Sence gay olabilir mi?” diye sordu Felicia. Mira isyanla “Ay taktın off! Felicia sence hangi gay senin dediğin gibi öpüşebilir?”

“Ama...” dedi Felicia ve Mira sinirle devam etti.

“Sen neden diğer sevgililerinle Stew’i kıyaslıyorsun ki? Bir şeyleri kıyaslayacaksan bu seks olmamalı. Onların yaşamıyla Stew’in yaşamını kıyasla! Adam olayı bitirmiş gibi. Hadi yaşamı kenara koy. Belki... Belki aradığı ruh eşisindir.” dedi kızgınlıkla.

“Neden kızılıyorsun?” dedi Felicia masumca.

“Çünkü... Çünkü... Bence çok güzel bir ilişki yakaladın ve bunu mahvediyorsun.”

“Öyle mi?” dedi Felicia hayretle.

“İnan bana öyle. Keşke ben de hemen beni yatağa atmayacak bir adam bulabilsem.”

Işılca

“Bu imkânsız! Sen en masum hâlinle bile ‘seksiğim’ diye bağırıyorsun.” dedi Felicia dudaklarını büzerek.

“Sağol içim ferahladı.” dedi Mira aynı sinirle.

Felicia Mira’ya hak vermişti. Sonraki günler Stew’i sorgulamıyor, ilişkinin getirisiyle hareket ediyordu.

Bazen düşman en iyi dostundur...

Altı ay sonra

Stew kardeşiyle ve Felicia ile ayrı bir dünyaya doğmuş gibiydi. En masum duygularını Felicia ile yaşarken Mira'nın yanında kendi olabiliyor, onunla her düşüncesini rahatlıkla paylaşabiliyordu.

Bir gece saat ikiyi gösterirken, kapı çalındı. Mira ve Felicia telaşla uyandı. Mira "Ben açarım." dediğinde Felicia "Tabii ki sen açacaksın. Komando eğitimi alan sensin." dedi ve arkada kaldı. Mira kapıdakinin Stew olduğunu görüntülü kameradan görmüş, rahatlamışlardı.

Stew "Özür dilerim, bu saatte korkuttum sizi." dediğinde Felicia "Her şey yolunda mı?" diye sordu telaşla.

Mira aynı telaşla "Marlon ya da Daisy'e bir şey mi oldu?" diye sordu yutkunarak.

"Telaşa gerek yok ben bir toplantı için buralardaydım ve sizi görmeden dönmek istemedim." dediğinde iki kız rahatlamış bir şekilde onu kapıda bırakıp içeri girdiklerinde Stew bozulmuştu.

"Gitsem iyi olacak." dedi. Tabii yaptıklarının farkına varan kızlar bir ağızdan "Hayır!" diye bağırdı ve birbirlerine bakıp gülmeye başladılar.

Işılca

Mira “Biz korktuk, hepsi bu!” dedi. Stew ve Felicia’nın yanında fazla oyalanmadan “İyi geceler!” dileyerek odasına geçti.

Sabah uyandığında Felicia ona Stew’le gittiğini bildiren bir not bırakmıştı. “Alçak, bugün cumartesi ve beni sattı.” dedi gülümseyerek. Felicia’ya öyle alışmıştı ki saatler geçtikçe tek başına sıkılmış canı hiçbir şey yapmak istememişti. Gecesine Felicia eve gelmeyince sinir olduğu da bir gerçektir.

Pazar sabahı Felicia saat on bir gibi eve girdiğinde Mira ders çalışıyordu. Tabii sabır bir yere kadardı.

Bir kaplan gibi “Neredesin? Sana eve gelmediğinde nerede olduğunu haber vermeni söylediğimi hatırlıyorum.” diye bağırdı sinirle.

Felicia “Tamam anne!” dedi alayla. Kendini üçlü koltuğa atıp yastığa sarılması saniyeler aldı.

Mira masadan kalkıp başında dikildi. “Sende bir şey var?” dedi merakla.

“Stew... Onunlaydım.” dedi Felicia. Yüzüne ayrı bir gülümseme yayılmıştı.

“Tanrım! Onunla yatmışsın.” dedi Mira gülerek. O anda Felicia aniden koltuğun tepesine fırladı ve “Evet! Evet! Müthişti. O kadar ay beklediğime değdi.” diye sevinçle haykırdı.

“Seni salak!” dedi Mira gülerek.

“Hem de nerede bil?” dedi.

“Arabada.” dedi Mira aptalca.

“Oha!” dedi Felicia ve “Uçakta.” diyerek devam etti.

“Stew’in yatak odalı bir uçağı var.” dedi Felicia.

“Yok, artık!” dedi Mira.

“Mira onu seviyorum.” dedi Felicia.

“Sen hep sever ve âşık olursun.” dedi Mira gülerek. Doğal bir şey söylemiş gibi dersinin başına geçti.

Köle - İntikam

Felicia “Bana ne dedi biliyor musun?” diye durgunlaşmıştı.

“Ne dedi?” diye sordu Mira kafasını çalıştığı kitaptan kaldırıp.

“Altı ay boyunca bana âşık olup olmadığını sorgulamak için birlikte olmamış.”

“Pek bir şey anlamadım.” dedi Mira dürüstçe.

“Yani bana âşık olmuş.” dedi Felicia bağırarak.

“Umarım çok mutlu olursunuz.” diyerek yerinden kalktı ve Felicia’ya sarıldı. Abisi, hayatta kardeşi gibi sevdiği Felicia’ya âşık olmuştu. Ona ileride kraliçe olabileceğini söylemeyi deli gibi istedi ama söyleyemezdi. Bakalım zaman onlara neyi getirecekti. İçinden *‘Her şey güzel olacak...’* diye geçirip iyi dileklerini evrene göndermeyi ihmal etmedi.

Stew, geçirdiği güzel saatler sonunda Felicia’yı eve bırakmıştı. Onun aşkına çok direnmişti, ama artık kraliçesini bulduğunun farkındaydı. Mutluydu. Geleceğe daha umutla bakıyordu.

'Bizi zaman yenecek...

İki yıl sonra

Stew zaman geçtikçe Aidan'la güvene dayalı bir dostluk kurmuştu. Tek sorun vicdanının onu rahat bırakmaz hâle gelmesiydi. Aidan iyi, adaletli, prensliği önemsemeyen biriydi. Ona saygının yanında hayranlık duyan Stew içten içe onu kardeşi yerine koymuştu ama bunu kabullenmek istemiyordu. İç hesaplaşmaları, intikamı yetmezmiş gibi aklını kurcalayan başka bir soru vicdanında yer almıştı bile. Aidan'a zarar vermeden nasıl hakkı olanı geri alacaktı? Düşünürken yine akşamı sabah etmiş gün doğmuştu.

Çareyi yine intikamın gölgesine sığınmakta buldu. Duşunu aldı. Giyinip kendine sert bir kahve yaptı. Parlayan güneşin aydınlatığı pencerenin önünde durmuş daya iyi hissediyordu. Gündüzleri vicdanından kaçmak kolaydı. Zor olan geceleri bir başına kaldığında gerçek Stew'le yüzleşmekti. Kahvesinden kocaman bir yudum aldı "Aşkta ve savaşta her yol Paris." dedi ve telefonunun Aidan yazan kısmına dokundu.

"Aidan sen misin?" dedi. Çatallaşmış sesi duyunca.

"Yes." dedi Aidan.

"Selam adamım. Bu gece bir partiye gitmeye hazır mısın?"

Köle - İntikam

“Olur, ben de kaç gündür seni aramayı düşünüyordum. Yine ortalarda yoktun.” dedi Aidan.

“Erteleđim can sıkıcı işleri bitirmekle meşguldüm.”

“Umarım her şey yolundadır.” dedi Aidan.

“Sıkıntı yok.” dedi Stew ve akşam için sözleşip kapattı.

Aidan sırtarak telefonu kapattıktan sonra sekreterini aradı. “Bu akşamki bütün randevularımı iptal et. Bir şey olursa diğernumaramdan ulaşabilirsin.” dedi. Stew’le tanıştığından bu yana Aidan hayattan ayrı bir zevk almaya başlamıştı. Stew onun kafadandı. Hayatı fazla ciddiye almayan yanının yanında, onda Aidan’ı kendine hayran bırakan bir otorite vardı. Kendinden emin, adaletli, bir o kadar sert. Nereye giderlerse gitsinler, başlarına ne gelirse gelsin Stew bir şekilde haklı çıkıyor, bir şekilde kendine çıkış yolu buluyordu. Onu tanıyalı iki yılı geçmişti ama Aidan sanki onu çocukluğundan beri tanıyor, seviyor sayıyor gibiydi. Bu yakınlığı kısa zamanda onunla çok şey paylaşmasına veriyordu.

Akşam madem Stew’le buluşacaktı, çalışsa iyi olurdu. Sırtarak çalışma masasına geçti. Aylık gelir tablolarını incelemeye başladı. İnceledikçe sorunları not aldı. Eksikleri çözümlledi. Hepsini sınıflandırıp bir sıraya koydu. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadı. Sekreteri onu akşam yemeği vaktinin geldiğinin uyarısında bulundu. Aidan bir günü daha bitirmişti. Yemek salonuna indiğinde herkes masada oturmuş, sessizce yemeklerini yiyorlardı.

“İyi akşamlar!” dedi Aidan yerine otururken.

Lisa onu tepeden tırnağa süzdü ve “İyi akşamlar Aidan. Sekreterin bütün gün dairenden dışarı çıkmadığını söyledi. Umarım sağlığın yerindedir.” dedi. Bu yine aylıklıkla zaman geçirdiğini ima etmekteydi. Aidan gülümseyerek elindeki peçeteyi masaya bıraktı.

Işılca

"Hatırlatmanız iyi oldu. Sizin harcamalarınızı incelemek bugün bütün günümü aldı. Bu konu hakkında uzun uzun konuşmamız gerekecek. Açıklamanızı istediğimi birkaç dikkat çekici harcama var." dedi Aidan.

"Bir kraliçenin yaptığı harcamaların hesabını verdiği nerede görülmüş?" dedi Lisa kızgınca.

"Harcamalar bol sıfırlı olup, tanımadığımız insanların hesaplarına yatıyorsa bunu sormakta sakınca görmüyorum." dedi Aidan.

Kral "Bu bol sıfırlardan kastın nedir?" diye sordu Lisa'ya kinle bakarak.

"Geçen ayın on beşinde yedi yüz elli bin dolar kısım kısım şahıs hesaplarına aktarılmış." dedi Aidan.

Lisa "Büyük ihtimal hayır kurumlarına gönderdiğim paralardır." dedi. Panik hâli yüzünden, ellerinin titremesinden belli oluyordu.

Kral "Aidan bu para transferlerini ne zaman fark ettin?"

"Son altı aydır." dedi Aidan. Kral "Lisa yine neyin peşinde-sin?" diye sordu burnundan soluyarak. Lisa "Beni boş yere suçluyorsunuz." dese bile içten içe *sizi devirmek için Edward'ın oğlunu aratıyorum* dediği bir gerçektir. Kral yemek masasının üzerinde duran telefonunu eline aldı ve yaverini çağırttı.

Yaver hızla içeri girdi. "Buyurun efendim!" dedi saygıyla.

Kral "Not al. Bundan sonra Kraliçe'nin talep ettiği her kuruşun nereye, neden gittiğini görmek istiyorum. Benim haberim olmadan hiçbir yerden ödenek alamaz." diyerek olaya noktayı koydu.

Lisa şırıltıyla ayağa kalktı. "Bu kabul edilemez!" diye bağırdı.

Kral Richard "Lisa şansını zorlama!" diye sinirle soludu. Lisa sinirle masayı terk etti.

Kale - İntikam

Cedric "Masa temizlendi" dedi sıratarak.

Aidan "Bu paraların kime gittiğini öğrenmeliyiz. Altından ne çıkacak merak ediyorum." dedi.

Kral "Her bir şey çıkmayacağı kesin." dedi. Tam sükunet içinde yemeklerini yiyorlardı, Aidan'ın yaveri içeri girdi. Yemek kutallama göre çok acil bir durum olmadığı sürece kimse telefonla dahi olsa yemeği bölemezdi.

Sarayın güvenliği çıkmaza düşünce Aidan'ın yaveri haber vermek zorunda kalmıştı, çünkü ne yapacaklarını bilememişlerdi.

Kral yaverin elinden telefonu alan Aidan'a telaşlı bir merakla bakıyordu. Telefondaki asker "Efendim sarayın önünde aracıyla bekleyen biri ısrarla sizi çağırmanızı söylüyor." dedi.

"Her önüne gelen içti beni sarayın önüne çağırıyorsa nelet olur farkında mısınız?" diye sinirlendi Aidan.

"Efendim affedin ama size adını söylememiz konusunda bize çok ısrar etti."

"Adı neymiş?"

Asker "Paul Stew Cruise," dediğinde Aidan kahkahalarla gultmeye başladı. "Tamam, gerisini ben hallederim. Geldiğini söyleyin yeter!" dedi. Telefonu kapattığında hâlen gültüyordu. Stew'i kastederek "Seni manyak!" dedi.

Kral "Güldüğüne göre merak edecek bir şey yok." dedi.

"Hayır kralım. Bir arkadaşımınla akşam için sözleşmiştik. Beni almaya erken gelmiş."

"Sanırım sevdiğin biri?"

"Sevgiden ziyade hayranlık." dedi Aidan gerçek düşünceleriyle.

Yemeğin başından beri sessiz kalan Cedric "Yeni bir aşk doğuyor anlaşılan." dedi kinayeye.

Aidan "Unuttun mu Cedric, burada devamlı aşk acısı çeken bir tek sen varın" dedi sıratarak. Cedric bu doğru tespit için

Işılca

sessiz kalmayı tercih etti. Tabii Aidan ve Kral kahkahalarla gü-lüyorlardı.

Aidan babasına “İzniniz olursa arkadaşımı daha fazla beklet-miyim.” diyerek masadan kalktı.

“İyi eğlenceler Aidan.” dedi Kral. Aidan odasına uğrayıp üze-rini değiştirdi ve ceketini alıp çıktı.

Stew kendinden emin bir tavırla kırmızı renkli arabasına yas-lanmış onu bekliyordu. İşin enteresan tarafı askerler neredeyse Stew’in önünde hazır olda bekliyorlardı. Aidan, her zamanki gibi Stew’in onları etkisi altına aldığını anlamıştı. “Bu sen olamazsın.” dedi Aidan arabayı kastederek.

Stew “Ara sıra zevklerim yerinden oynuyor ve kendime izin veriyorum. Korkma satın almadım.”

“Ben yalnız olmayız diye düşünmüştüm.” dedi Aidan sorarca.

“Adamım benden sıkıldın mı? Sabırlı ol!” diye gülümsedi. Bir-likte arabanın içine bindiklerinde zor hareket ettikleri bir gerçek-ti. “Bu araba çok küçük.” dedi Aidan ısrarla.

“Hayır dostum. Araba küçük değil. Biz çok büyüğüz ama buna geçecek.” dedi. Ana yola çıkmış hız ibresi neredeyse gö-rünmüyordu. Aidan yaptıkları hız karşısında “Gerçekten değdi.” dedi.

Araba yolculuğu Aidan’ın tahmin ettiğinden uzun sürmüş Stew’e söylenmeye başlamıştı.

“Yine başımızı derde sokacak olma ihtimalin nedir?”

Stew “Seninkinden az. Geldik işte. Yaşlı teyzeler gibi söylen-meyi kes.” diyerek dağın eteklerindeki kayaların üzerine kurul-muş evi gösterdi

“Seninkinden az mı? Emin misin? İstersen yaşadığımız olay-ların sağlamasını yapalım.” dedi Aidan kendinden emin bir sesle.

Köle - İntikam

"Tamam, haklısın." dedi Stew alayla. Evin önüne geldiklerinde arabayı durdurdu. Aidan "Bu ıssız yere ev yaptırmak için çok mu düşündün?"

"Benim değil pederin." dedi Stew.

"Senden böyle huzur dolu bir yer beklemek haksızlık olur" dedi Aidan.

Stew ona aldırmadan anahtarını çıkardı. Evin kapısını açtı "Buyurun prensim." dedi alayla.

Aidan, Stew'in açtığı iki kanatlı dış kapıdan içeri girdiğinde gözlerine inanamadı. Stew bu zamana kadar onu birçok konuda, olayda şaşırtmayı başarmış olabilirdi fakat bu şaşkınlıkta yaşadığı en son noktaydı. Buraya gelirken az çok şaşıracağını biliyordu da bu kadarını beklemiyordu. Karşısında gördüğü manzarayla memnun muydu? Tabii ki evet cevabı kaçınılmazdı. Gökkuşağının bütün renklerini süsleyen avuç içi kadar iç çamaşırlarıyla inci gibi dizilmiş sayamayacağı kadar güzel kadın sağlı sollu merdivenlere sıralanmış gülümsüyordu.

"Seni lanet herif!" derken gülmesine engel olamadı. Stew, yaptığından gayet memnun bir şekilde "Sana özel bir parti olduğunu söylemiştim."

"Sen gerçekten kendini aştın." dedi Aidan gözleri karşısındaki manzaraya takılı kalmış hâlde dururken.

"Bunu Marekte duymuştum." dedi Stew gururla.

"Bizi soyan, adamları yakaladıktan sonra tebrik edip her şeyimizi almalarına izin vermiştin. Hatırlarsan telefon etmek ve yemek için dilenmek zorunda kalmıştık." dedi Aidan suçlarcasına.

Stew "Tamam haklıydın ama bana son lanet okuyuşun değildi. Dubai'de haksızdın. Orada benim suçum yoktu." diye kendini savundu.

Işılca

“Sana o gökdelenin tepesinden atlamanın yasak olduğunu söylemiştim. Senin yüzünden iki gün hapiste kaldık”

“Senin dünyanın veliahtlarından olmana güvenmiş olabilir miyim? İnadin yüzünden hapiste yattık! Kimliğini açıklasaydın yarım saat bile içerde kalmazdık.”

“Oldu canım başka?” dedi Aidan.

“Everest’in tepesine tırmandığımızda, ha bir de Çin depreminde yine çenesi düşük yaşlı kadınlar gibi söylendin durdun.” dedi Stew kaşlarını havaya kaldırarak.

“Evet çünkü her seferinde kendini aşıyorsun.” dedi Aidan ve Stew’le bir iki saniye birbirlerine bakıp kahkahalarla gülmeye başladılar. Kahkahalar arasında birbirlerinde buldukları keyfi sohbet ederek yaşarken villanın sağlı sollu yukarı çıkan merdivenlerine oturmuş güzel kızlardan birisi “Bu sohbete biz de dahil olsak.” diyerek yerinden kalktı. Salına salına bedenini örtmeye çalışan avuç içi bez parçalarına aldırmadan yanlarına geldi. Kollarını Aidan’ın boynuna dolamayı ihmal etmedi. Tabii ister istemez Aidan ve Stew’in sohbeti bitmiş oldu. Aidan kızın yaydığı dişilikten etkilenmiş ilk avını gözüne kestirmişti.

“Hanımefendi haklı.” dedi Stew kahkahayla.

Aidan beyefendiliğini elden bırakmadan “On dakikaya size katılmış oluruz.” dedi piç bir sırtmayla. Kızın boynuna sarılmış kollarını kibarca uzaklaştırdı. Kız dudağının kenarına bir öpücük bırakıp kırıta kırıta uzaklaştı.

Stew, Aidan’ın kızı neden uzaklaştırdığını merak etti “Sorun ne?” diye sordu. Aidan “Umarım hepsi gönüllüdür.”

Stew ellerini yukarı kaldırarak “Beş kuruş ödemedim.” dedi kahkahayla.

Aidan daha fazla eğlenceyi kaçırmak istemedi. “On senin, on benim. Hepsiyle baş edemem.”

Köle - İntikam

Stew "Çok cömertsiniz prensim." diyerek kahkaha attı.

"Hem cömert hem zindeyim." dedi ve Stew'e göz kırparken merdivenin sağ tarafına doğru hamle yaptı.

Stew "Seni çakal en güzellerini kendine aldın." diye yalancı bir utemle cümlesini tamamladı. Merdivenlerin sol tarafına doğru yöneldi

...

Stew, anadan doğma bedeniyle gecenin dördünde terasta oturma gata içiyordu. Yatağında sızmış kızlardan uyuyacak yer yoktu. Bütün gece bedenini güzellerde kaybederken aklı için ayısını söyleyemezdi. Birlikte olduğu her kızda Felicia'yı arıyor gibiydi ve bu sondu. O sadece Felicia'yı istiyordu. Çok uzun zamandır başka bir kadının bedenine ihtiyaç duymadığını artık biliyordu. "Bittim ben." dedi kendine acıyarak ve gülmeye başladı. Aşk onu bulmuş, tuzağına düşürmüştü işte. Biraz uyumak adına başka bir odaya geçti. Planları şimdilik yolundaydı. Aidan'ın güvenini kazanmış, planının ikinci evresini hayata geçirmeye hazırdı. Bir an önce Vanselt'le bir görüşme ayarlamalıydı. Eğer planları yolunda giderse Vanselt en büyük destekçisi olacaktı. Bu arada Aidan'ın doğum günü yaklaşıyordu. Büyük hediye hazırdı.

Aidan yatağın içinde uyanmış, gözünü açamıyordu. Güneş gözüne giriyor, bütün bedeni sızlıyordu. Kolunu kaldırarak hâli yoktu. Bin bir zahmetle elini gözüne siper etti ve gözlerini açabildi. Şok olma sırası beynindeydi. Yatakta balık istifi gibi saymaya çekindiği sayıda çıplak kadın uyuyordu. Yataktan kalçasını kaydırıp kendini yere bıraktı. Neredeyse yerden sürünerek ayağa kalkabileceği alana ilerledi. "Tanrım, hepsiyle mi?" dedi inanarak. Sessizce ayağa kalktı. Yatak odası kapısını görüyordu ama araya nasıl ulaşacaktı bilmiyordu. Yataktan odaya yayılan kızların dışında etrafa saçılmış renkli iç çamaşırlarına basmamak için

Işılca

çaba sarfetmek bir hayli zordu. “Bubi tuzakları gibi.” diye fısıldamaktan kendini alamadı. Koca odanın içinde kıyafetlerini zor buldu. Odanın dışına kendini attığında “Kurtuldum.” diye derin bir nefes aldı. Hepsinin birden uyanabileceğini düşününce korkusundan odanın dışında kapının önünde giyinmişti. Çıplak ayakla aşağı indiğinde burnuna gelen taze ekmek kokusuna doğru gitmekten kendini alamadı. Yaşlı bir adam mutfaktaki küçük masaya iki kişilik mükemmel bir kahvaltı hazırlamıştı. Elinde taze sıkılmış portakal suyunu Aidan’a uzattı ve “Buyurun efendim. Efendim iki dakikaya geleceğini belirtmemi istedi.” dedi eğilerek.

Aidan bir an sarayda olduğu hissiyle çevrelendi. Saray adabı sergileyen görevlinin hareketleri tamı tamına mükemmeldi. “Teşekkür ederim.” derken Stew’in hakkında hiçbir şey bilmediğini düşündü. Stew kimdi? Ailesi neredeydi? Arkadaşları var mıydı? Hiçbir fikri yoktu. Bu zamana kadar Stew ona ne anlattıysa onu biliyordu. Onun özeli hakkında bilgisi yoktu. Düşüncelerinin üzerinde durmadan portakal suyunu kafasına dikti.

Stew mutfığa girdiğinde ona arkası dönük Aidan’ın omzuna hafif vurarak “Günaydın!” dedi sırtarak. Stew duş almış, üzerine yapışan siyah tişört ve siyah kotuyla gayet fit duruyordu. Hiç yorulmuş gibi bir hâli yoktu.

Aidan “Günaydın!” dedi. Stew’e baktığında onu birine benzettiğini düşündü ama kime benzettiğini çıkaramadı.

“Gecen nasıl geçti?” diye sordu Stew sırtarak.

Aidan samimi bir şekilde “Bir ay kadınlardan uzak duracağım.” diyerek kahkaha atmaya başladı.

Stew “Al benden de o kadar!” dedi.

Keyifli geçen kahvaltının ardından günü birlikte geçirip sohbet ettiler. Tabii kızları evden göndermeleri bir hayli zamanlarını aldı.

Kader yazmak Tanrı'nın işidir...

Mira, gecenin bir yarısı yatağının içinde dönüp durmaktan yorulmuş, sinirle kalkıp salona geçmişti. Kafa karışıklığını toparlayıp bir sonuca ulaşamıyordu. Kaç gündür ne yerde ne gökteydi. Düşün düşün kafası patlayacak gibiydi. Yıllar geçiyor, Stew hâla olduğu yerde sayıyordu. Belirsizlik artık iyice sinirlerini bozuyordu.

Bazen hırsına yeniliyor, onu korkaklıkla suçluyor, bazen hak veriyor, bazen boş veriyordu. Sinirle “Stew haklıydı. Ne kadar az şey bilirim o kadar huzurlu olurum.” dedi kendine bağırarak. Önceki gün restorantta çalışırken aklına gelen yeni yemek tarifini denemeye karar verdi. Yemek yapmak onu her zaman rahatlatırdı. Buzdolabının kapısını ardına kadar açıp içinde ne var ne yoksa tezgahın üzerine boşalttı. Hareketleri seri, ne yaptığını bilir görünse de Mira'nın aklı Stew'in ona yarım yamalak anlattığı şeylerdeydi.

Stew onu uzak tutmakta kararlıydı. Mira Stew'e ne söylediyse ikna edememişti. Her konuştuklarında beklemesini, gerektiğinde haber vereceğini söylüyordu. Mira elindeki kerevizi hızla tezgaha vurup ellerini havluyla kuruladı. Telefonunu cebinden çıkarıp Stew'i aramaya niyetlendi ama durdu. Ne değişecekti? Ağlayacak gibi oldu. Sinirle telefonu koltuğa doğru savurdu.

“Arasam ne olacak ki?” diye öfkeyle soludu. Karşısında biri var gibi ‘Telefonda olmaz Mira, sonra konuşuruz Mira, sen üzülme

Işılca

Mira, her şey güzel olacak Mira' diye sinirle konuşurken kafasında bir ampul yanmış gibi gülümsedi.

"Ben burada ne yapıyorum ki? Bu böyle olmayacak." dedi ve hızla odasına geçti. Küçük bir çantaya ihtiyacı olan şeyleri hızla doldurdu. Felicia'ya restorana göz kulak olmasını tembihleyen bir not yazdı. Nota Daisy'nin yanına gideceğini, merak etmemesini eklemeyi unutmadı.

Arabasına atladığı gibi havaalanına geçti. İlk uçakla Stew'in Toronto'daki evine gitti. Stew'in evine vardığında saat sabahın dokuzu olmuş, Mira neredeyse yirmi saattir uyumamıştı. Gram yorgun hissetmiyordu. Stew'in burada olması için dua ederek zile bastı. Açan olmayınca zili hırsıyla iki üç kere yumruk atarcasına vurarak çaldı. Son bir kere sinirle vuracaktı ki kapı açıldı.

Stew sabahın bir vakti alacaklı gibi kapıyı çalanın kim olduğunu merak etmekle birlikte sinirlenmişti. Üzerine tişörtünü geçirip kapıya gitti. Hızla kapıyı açtı. Mira'yı karşısında görünce "Mira!" dedi şaşkınlıkla. Mira gecedен beri kendi kendini öfkeyle doldurmuştu. Aynı şaşkın ve alaycı bir tavırla "Stew!" diyerek ona aldırmadan içeri girdi. Stew birkaç saniye içinde ancak kendine geldi. Telaşla sorularını ardı arkasına sormaya başladı.

"Mira iyi misin? Daisy ve Marlon nasıl? Bir sorun mu var?"

"Yıllardan beri bu korkuyu yaşıyoruz farkında mısın?"

"Sabahın köründe başka bir soru sormamı nasıl beklersin?"

"Anlatmaya çalıştığım şu Stew, normal insanlar böyle sorular sormazlar. *Burada bu saatte ne işin var? Restoranı kime bıraktın? Beni ziyarete mi geldin? Seni buraya hangi rüzgâr attı?* gibi doğal sorular sorarlar ki bunlar ilk aklıma gelenler."

"Yani?" dedi Stew sinirle.

"Telefonda ne sorsam rahat anlatamıyorum diyorsun. Konuşacağız diyorsun ama Felicia'ya ayırdığın vaktin on

Köle - İntikam

dakikasını bana ayırıp neler olduğunu anlatma zahmetine girmiyorsun!”

“Kıskançlık mı seziyorum?” dedi Stew iki saniye önceki sinirinden eser kalmamıştı.

“Ne?” dedi Mira afallayarak.

“Sevgili kız kardeşim, abisini en yakın arkadaşından kıskanıyor mu?” diye sordu keyfi yerine gelerek.

Mira “Evet! Her şey tamamdı bir Felicia kaldı. Bunu mu anladın o kadar kurduğum cümleden.”

“Mira hadi ama! Azıcık eğleniyoruz.” derken gelip kardeşinin önünde durdu. Mira “Senin için çok korkuyorum. Beynim durdu. Ben artık katlanamıyorum. Senin de bir şey anlattığın yok. Belirsizlik çok kötü!”

“Kahve ikimize de iyi gelecek. Tamam ne bilmek istiyorsan her şeyi anlatacağım.”

Kız kardeşinin elinden tutup onu mutfağa götürdü.

“Stew lütfen anlat bana.” dedi Mira sakinleşmeye çalışarak.

“Aç mısın?”

“Önce kahve belki daha sonra bir şeyler yerim.”

Stew kahve suyunu koyarken konuşmaya başladı. “Her şey yolunda Mira. Bütün plan hazır. Prens Aidan’ın doğum gününde ona eşsiz güzellikte bir köle hediye edeceğim. Köle bizim saraydaki ajanımız olacak. Ulaşmaya çalıştığım bir evrak var. Büyük ihtimal Aidan’ın odasında.”

“Bana evraktan söz etmemiştin.” dedi Mira kırılganlıkla. Stew onu yanıtsız bırakarak anlatmaya başladı.

“Dünya on u kralıktan oluşuyor doğru mu?” diye Mira’ya bakarak sordu

“Evet.”

Işılca

“Peki Ana krallık hepsine eşit davranmak zorunda mı?”

“Evet ama bu krallıkların durumuyla ilgili değil mi? Yani her krallığın talebi aynı olmayabilir. İhtiyaçları krallıkların yaşam standartına, ekonomisine, nüfus sayısına göre bir sürü örnek verebileceğim etken eşit davranılmasını engelleyebilir.”

“Seninle gurur duyuyorum Mira. Haklısın. Krallık bu zamana kadar dengeyi kurmayı başardı çünkü muhalefet diye bir şey yoktu. Krallıklara yapılan her şeyin bir açıklamasını sundu. Diğerleri sesini çıkarmadılar.”

“Ne yani Ana krallığın huzurunu kaçırmak için muhalefet adı altında on üç krallığı kışkırtmayı mı düşünüyorsun?”

“Tanı olarak değil. Babamızın yönetimini isteyen eski dostlarımız, ki bunlar alelade kişiler değil. Evrağı verdiğimiz andan itibaren baş kaldırmaya ortalığı karıştırmaya, olayı büyütmeye başlayacaklar. Kaldı ki bu rejimin tahtını sallayacak.” dedi coşkuyla.

Mira, Stew’in duygusallığını anlayacak durumda değildi. “Bunun sana ne yararı olacak anlamadım. Ay bunlar yönetemiyor Stew al sen yönet demeyecekler herhâlde.” dedi Mira sesini erkek sesi gibi çıkararak.

Stew, Mira’yı hiç böyle görmemişti. “Mira senin derdin ne? Bu ne sinir?” dedi.

“Senin için endişeleniyorum. Kaldı ki Prens Aidan’ın köleyi kabul etmeyeceğini düşünüyorum.”

“Sana bunu düşündürdü mü?”

“Prens Aidan dünyada kölesi olmayan tek kraliyet üyesi Stew. Adam köleliğin kaldırılması için senin bahsettiğin Vanselt denilen o adamla çalışıyor.”

“Sen bunları nereden biliyorsun?” diye sordu Stew ciddiyetle.

“Araştırdım.”

Köle - İntikam

“Nereden araştırdın Mira ben sana bu işlerden uzak duracaksın demedim mi?”

“Stew Google diye bir şey var. Kaldı ki şehir kütüphanelerinin hepsinde bütün haberleri bulmak mümkün. Bu gizli bir şey değil ki.” dediğinde Stew hâlâ inanmamış gibi Mira’ya bakıyordu.

“Mira, Aidan’ın o kızı kabul etmeme gibi bir şansı yok.”

“Buna nasıl emin olabilirsin Stew.”

“O kız Aidan’la tanıştığımdan beri bunun için köle eğitimi alıyor. Güven bana.”

“O kızı tanımıyorum. Neyin eğitimini aldığı umurumda değil.”

“Mira sen neyin peşindesin?”

“Beni sok saraya!” diye ağzından çıkıverdi.

“Ne?”

“Köle olarak beni hediye et.” dedi Mira ağzından çıkanlara kendi de şok olarak.

“Sen ne dediğinin farkında mısın?”

“E... evet farkındayım. Benden daha güvenilir birini bulamazsın.”

“Bunu bana teklif ettiğine inanamıyorum.” diyen Stew bağır-maya başlamıştı.

“Neden ama?”

“Karşıma geçip beni Prens Aidan’ın yatağına sok mu diyor-sun? Seni parçalara ayırmam lazım. Bunu ne sen söyledin, ne ben duydum. Anlaşıldı mı?!” diye bağırarak Stew elindeki bardağı masanın üzerine vurup mutfaktan çıktı.

Tabii Mira arkasından gitmeyi ihmal etmedi. “Onlar benim de ailem Stew. O zaman anlatmayacaktın!” diye bağırdı.

“Hakettiğimi geri almak için kardeşimi Aidan’ın yatağına sok-mayacağım.”

“Belki gerek kalmaz.”

Işılca

"Aynaya bak seni salak! Bir bak. Ama önce dürüst ol sonra çık karşıma!" diye avaz avaz bağırان Stew haklıydı.

Mira o kadar sinirlenmişti ki çantasını aldığı gibi evden çıktı. Felicia'nın yanına dönmek istemedi. Daisy ona huzur verebilirdi.

Uzun, işkence gibi geçen uzun saatler sonunda Daisy'nin kapısının önündeydi. Daisy gecenin bir yarısı çalan kapıyla yatağından fırladı. Yaptığı ilk iş tüfeğine sarılmaktı. Temkinli ve sessiz bir biçimde kapıya yöneldi.

"Kim o?" dedi.

Mira "Benim anne korkma!" dedi yüksek bir sesle. Daisy hızla kapıyı açtı. Mira'yı karşısında gördüğünde klasik soruları tekrarlamaya başladı.

"Mira! İyi misin? Marlon iyi mi? Stew'e bir şey mi oldu?" diye aradı arkası sıraladı. Mira kaşını kaldırıp "Onlara bir şey olması için bir neden mi var anne?" diye buz gibi bir sesle sordu.

Daisy bu soruyla afallamıştı. Enteresan tarafı Mira olmadığı kadar çok sinirliydi. Annesini öpmeden odasına geçti. Küçük bavulunu boşaltmaya başladı. Daisy odasının kapısında durmuş neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Daisy bir şey söylemeden "Marlon iyi, Stew harika ben... Ben de harikayım. Pembe yalanlarla boyalı bir dünyam var. Beni pamuklara sarıp büyüten bir annem. Ne için komando eğitimi verdiğini bile bilmediğim beni sessizliğiyle seven Marlon ve beni fanusun içinde yaşatan abim..." diye konuşuyordu ki sustu.

Ağızından çıkıvermişti işte. Sinirle "Lanet olsun buraya gelmemeliydim." diyerek yatağının üzerine adeta çöktü. Elleriyle yüzünü kapatıp Daisy'nin anlamamış olmasını diledi. Daisy buz kesmiş, kapının önünde öylece duruyordu.

Yatağın üzerinden hızla kalkıp Daisy'nin yanına gitti "Anne bak ben..." diye açıklayacaktı ama Daisy "Abim... Dedin" dedi.

Köle - İntikam

"Anne..."

"Biliyorsun. Sen her şeyi biliyorsun!"

Mira "Bilmemin bir önemi yok." dedi isyan ederek. Daisy dehşete düşmüş, kendini kulübenin dışına zor atmıştı.

Mira "Lanet olsun!" dedi ve hızla Daisy'nin peşinden gitti. Daisy karanlığa sığınmış bahçenin ortasında öylece duruyordu. Ne diyeceğini, ne düşüneceğini bilmiyor, gözlerinden yaşlar istemsizce akıyordu.

"Anne... Ben artık o küçük Mira değilim"

"Ne zamandan beri biliyorsun?"

"Hep biliyordum Anne. Kaçışlar, gezdiğimiz ülkeler, korku dolu bakışlar, Marlon'un halleri. Ben hep biliyordum. Lütfen anne bu gece hiç yaşanmamış gibi yapsak. Ben tekrar kapıyı çalsam. Sana gülen bir yüzle sarılsam olmaz mı?"

"Yıllardır yaptığın gibi mi Mira?"

"Anne lütfen! Çok değil on dakika önceye geri alsak zamanı."

"Keşke!" diye bağırdı Daisy. Mira şoka uğramıştı. Daisy'i hiç böyle görmemişti.

"Anne lütfen!" dedi korkuyla.

Daisy "On dakika değil! Jaymie ve Edward'ın öldüğü o lanet güne zaman geri gitse! Ölmeseler. Biz hiç ayrılmasak." diye feryatlıktan bağırmaya başladı.

Mira, Daisy'nin tepkisi karşısında ne yapacağını bilmiyordu. Ne zaman sonra Daisy onun yüzüne bile bakmadan içeri girdi. Mira bir süre öylece bahçede kalakaldı. Kelimeler bitmiş, pişmanlığında boğuluyordu. Kulübeye girdiğinde Daisy odasına girmiş kapısını kapatmıştı. Mira ilk ~~vanına~~ girmek, özür dilemek istedi. Kapısında bekledi bir süre. Bilmeyormuş gibi yapabilir miydi? Sınırle hareket etmişti. Kaçış yoktu. Sonuçlarına karlanmak zorunda kalacaktı. Kapıyı tıklattı ~~tedirginlikle~~. Ses gelmedi.

Işılca

“Anne!” diye seslendi korkakça. Ses yoktu. Mira ikinci kere “Anne lütfen!” diye ağlamaklı bir şekilde seslendi.

“Sabah görüşürüz Mira!” dedi Daisy durgun bir sesle.

Mira çaresiz bir o kadar umutsuz bir şekilde kapının önünde bekledi. Sonra odasına gitti ve yatağına uzanıp her şeyi unutmayı denedi.

Daisy bütün gece odasında ne yapacağını düşünüp durdu. Tepkisi Mira’ya değildi. Mira’nın onun yüzüne yalancı diye bağırmasından, onu terk edip gitmesinden korkuyordu. Ne kadarını biliyordu, bilmiyordu. Ya onu bencillikle suçlarsa, abisinden onu mahrum ettiği için ona kırgınsa? Ona ne diyebilirdi? İyiliği için bile olsa onu yalan bir hayata mahkum etmişti. Daisy bununla yüzleşmek istemediğinden emindi. Bütün gece düşündü. Kendince bir yol buldu. Ne kadar konuşursa, ne anlatırsa anlatsın Mira anlamayacaktı. Sabahı sabah etti. Odasından ürkek adımlarla çıktığında tek isteği Mira ile karşılaşmamaktı.

Sakin bir şekilde gürültü yapmamaya özen göstererek kahvaltıyı hazırladı. Bahçeden domates toplayıp Mira’nın en sevdiği yumurtayı yaptı. Çayı koydu. Odasına geri döndü. Mira madem biliyordu bütün detaylarıyla öğrenmeli dedi. Odasında en kuytu-lara sakladığı büyük kuruğu çıkardı.

“Bunun olacağını biliyordun. Boşuna mı sakladın onca defteri.” diye kendiyle konuşmaya başladı. Seslice konuşup belki de kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Belki de delirmiş çoktan hayal dünyasında kaybolmuştu.

“Keşke hayal olsaydı.” diye soludu seslice. Hayal olamayacak gerçek bir kabustu yaşananlar.

Günlükleri toparlamak, sıraya sokmak. Hele ilk yazdığı günlüğü bulmak beklediğinden çok vaktini aldı. Birkaç günlüğün içine baktı istemsizce. Okumaya başladı gözlerinden yaşlar aka aka...

Köle - İntikam

'Jaymie taş töreninde melekleri kışkandıracak kadar güzeldi...' diye başlayan günlüğün satırlarını okuyamadı. Gözyaşları akmaya başlamış görüşünü engelliyordu. İzdırap dolu dakikalarla günlükleri sıraya koydu. Sırasıyla tekrar kutunun içine yerleştirdi. Elliye yakın günlük vardı. Kutuyu sürükleye sürükleye salona getirdi.

Mira, sabah erkenden uyanmış salondan gelen gürültüleri duymuştu. İlk hızla kalkıp Daisy'nin yanına gitmek için yeltenmişti ama cesaret edemedi. Daisy hâlen kızgın olmalıydı. Yoksa şimdiye kadar yanına gelip güler yüzüyle onu uyandırırıldı. Bir ölü gibi ayağını sürüye sürüye banyoya girdi. Duşun altında öylece durdu. Hayatında yaptığı en uzun banyo bu olmalıydı. Ne doğru dürüst uzun saçlarını yıkadı, ne de bedenini.

Bornozunu üzerine giyip saçlarını havluya sardı. Odasına girdiğinde yatağın üzerine oturan Daisy'le karşılaştı.

"Anne?" dedi tedirgin bir sesle.

"Günaydın Mira. Giyinip salona gelir misin?"

"Anne ben çok üzgünüm. Seni..."

"Mira ne zamana kadar buradasın?"

"Ben... Bilmiyorum Felicia idare edecektir."

"Güzel o zaman konuşacağımız çok vakit var. Hadi giyin ve salona gel!" diyerek odadan çıktı.

Mira, Daisy'nin hâli karşısında yine öylece durdu. Üzgün olduğu her hâlimden anlaşıyordu. Peki ya kızgın mıydı? Apar topar giyindi. Saçlarını kurutmadan salona geçti. Salonda masasının üzerinde kahvaltı her zamanki özenle hazırlanmış öylece duruyordu. Alışılmışın dışında salonun ortasında kocaman bir kutu vardı.

Daisy "Önce kahvaltı. Senin gibi bir aşcının sabah öğününü atlaması doğru değil." dedi.

Işılca

“Peki anne.” dedi uslu bir çocuk gibi masaya oturdu. Sessiz, sinir bozucu ortam Mira’yı germişti. “Bana kızgın mısın?” diye sordu.

“Sen sana kızacağım bir şey yapmadın.”

“Dün gece...”

“Dün gece ikimiz için de kaçınılmaz bir sondu. Zamansızdı ama gerçekleşti. Yapabileceğimiz bir şey yok.”

“Ben konuşmak falan istemiyorum. Ben gerçekten bir daha asla bu konuyu açmayacağım.”

“Geçmişini bilmek senin hakkın, ama önce kahvaltı.” dedi Daisy. Konuyu kapatmak istercesine elindeki ekmeği Mira’ya uzattı.

Mira, Daisy’in tavrını çözemiyordu. “Sen öyle diyorsan...” dedi.

Yarım saat geçmiş Mira’nın pek bir şey yediği yoktu. Daisy ikinci çayını doldurdu. “Anlaşılan doydun.” dedi.

Mira “Evet.” dedi gözlerine suçlu bir çocuk gibi bakarken.

“O kutunun içinde geçmişimiz var. Benim, Stew’in hatta Marlon’un. En önemlisi senin gerçek anne babanın hayatı var. O günlükler senin Mira. İster oku istersen yak gitsin. Okursan ve konuşmak istersen ben buradayım. Okumak istemiyorsan buna saygı duyarım. Bugün şehire ineceğim. İstedğin bir şey var mı?”

“Ama sen çok şehire inmezsin.” dedi Mira.

“Sanırım değişiklik bana iyi gelecek.” dedi Daisy ve gülümseyerek odasına geçti.

Mira, Daisy evden çıkarken sesini çıkarmadı. Daisy etrafına öyle bir duvar örmüştü ki Mira bunu yıkamayacağının farkındaydı. Kutunun etrafında bir iki dakika dönüp durdu. Sonra mutfağı topladı. Banyoyu temizledi. Tekrar mutfağa geri döndü. Vakit geçsin

Köle - İntikam

diye börek yaptı ama gözü kutudaydı. Stew ona anlatmıştı ama olayları Daisy'nin gözünden okumak isteyip istemediğinden emin değildi. Neden Daisy günlükleri okumasını istiyordu hiçbir fikri yoktu. Saatlerce kutunun önünde oturdu. Bir ara kutuyu tekmeledi. Kapağını kaldırıp geri kapattı. Merakı onu ele geçirdiğinde kutuyu açtı ve elliye yakın, numaralandırılmış günlükle karşılaştı.

Günlüklerin yanında küçük ahşap bir kutu vardı. İlk önce ahşap kutuyu kucığına aldı. Nefesini tutarak yavaşça kapağını kaldırdı. Karşısında onun aynadaki yansıması Jaymie'nin fotoğrafı duruyordu. Fotoğrafların arkasına kim oldukları, tarih, zaman ve yer belirtilmişti. Mira fotoğraflara baktıkça gözyaşları akmaya başladı. Kutuyu kapatıp bir kenara itti. Buna hazır değildi. Salon-
dan kaçarcasına çıktı. Hızla odasına girdi. Saçlarını taramak için kafasındaki havludan kurtuldu. Kaçış gibi saatlerce saçını kuruttu. Kulübe ona dar gelmiş o kutuyla aynı yerde olmak istemediğine karar verip adeta kaçtı. Ormanda yürüyüş yaptı. Uzatabildiği kadar kulübeye dönmeyi erteledi.

Kulübeye döndüğünde Daisy salonun mutfak kısmında elinde kaşık, ocakta tencere bir şeyler pişiriyordu.

"Börek yapmışsın." dedi Daisy.

"Evet. Senin en sevdiğinden." dedi Mira.

Annesinin gözünün içine bakıyor ondan bir ışık bekliyordu. Daisy "Akşam yemeğinden sonra tadına bakacağım. Yoruldum biraz uzanmak istiyorum." dedi ve odasına geçti.

Mira ağlamak istiyordu. İlk kez kendini bu kadar yalnız ve çaresiz hissediyordu. Kapıyı bile çalmadan Daisy'nin odasına fırtına gibi girdi.

Daisy odasında bulunur küçük yuvarlak masaya oturmuş elleri masanın üzerinde öylece duruyordu.

Işılca

Mira "Anne lütfen bana bunu yapma. Bu olanlar benim suçum değil. Amacım seni kırmak değildi. Özür dilerim. Ben seni kaybetmek istemiyorum. Ben başka hiçbir şey istemiyorum." diye ağlamaya başladı.

Daisy gözyaşlarını saklamaya çalışarak yerinden kalktı. Kızına şefkatle sarıldı. "Tabii ki senin suçun değil. Beni asla kaybetmeyeceksin. Ayrıca özür dileycek bir şey yok." diyerek onu teselli etti. Yıllardır beklediği korkulu an yaşanıyordu. Daisy, Mira'nın günlükleri okumaya hazır olmadığını anlamıştı. Birlikte salona geçtiler. Mira "Anne lütfen. Unutalım." dedi.

Daisy "Unutamayız. Geçmişi yok sayamayız. Neyi ne kadar biliyorsun, Stew sana ne anlattı bilmiyorum. Anlaşılan senin günlükleri okuyacağın yok. Ben her şeyi doğrusuyla bilmenin senin hakkın olduğunu düşünüyorum. İstersen sana ben anlatabilirim." diyerek gözlerinin içine baktı. Mira "Benim neye hakkım olduğu umurumda bile değil. Senin üzülmeni istemiyorum. Tek istediğim bu." dedi.

"Ben yıllarca bu anı korkuyla da olsa bekledim. Anlatmalıyım." dedi.

Mira "Tamam." dedi çaresizce. Kaçışı yoktu.

"Amacım geçmişini senden almak değildi. Sadece annenin bizim için planladığı ama hiç yaşayamadığımız huzurlu bir hayatı sana verebilmekti."

"Beni korumaya çalıştığını biliyorum Anne. Seni suçlamıyorum."

"Suçlamalısın. Bencillik ettim. Yaşayamadığımız hayatı sana verdim. Gerçekleri sakladım. Seni abinden mahrum bıraktım."

"Anne lütfen!"

"Jaymie benim ablamdı. Biz..." diye anlatmaya başladı.

Köle - İntikam

Mira bir masal dinler gibi dinledi. Hiçbirşey sormadı. Sabahın ilk ışıklarına dek sürdürdü ama Daisy'nin anlatması bitmedi.

Güneş ışığı pencereden sabaha merhaba dediğinde Daisy "Hadi bakalım. Sen de ben de yorulduk. Güzel bir kahvaltı, devamı sonra." dedi ve kalktı.

Mira uykusuzluktan ve tabii yaşadığı gerginlikten doğru dürüst bir şey yiyemedi. Daisy "Biraz uyumalısın." dediğinde itiraz etmedi. Saat öğleni bulmuştu. "Biraz uyursam kendime gelirim." dedi ve yatağına uzandı.

Uykuya dalmadan önce aklından geçen tek kelimeydi. İntikam...

Mira akşam saat on gibi gözlerini açtığı anda havanın kararmış olduğunu gördü.

Bu kadar uyuyabileceğini düşünmemişti. Salona geçti. Şömine hâlâ sönmemiş sanki Mira'nın ona odun atmasını bekliyordu. Şömineye odun attıktan sonra günlüklerin karşısına oturdu. j23Daisy'nin anlattıklarını düşündü. Anlattıklarından daha fazlasının o günlüklerde olduğunu biliyordu. Hızla kalkıp birinci günlüğü alıp odasına geçti. Yatağına uzandı. Okumaya başladı. Jaymie ve Daisy'nin çocukluğuyla tanıştı. İki kız kardeşin özgür geçirdikleri yılların fotoğraflarına bakarak okudu. Hazin trafik kazasıyla anne ve babalarının ölümü, saraya köle olarak geliş öyküleri sanki bir roman gibiydi. Marie'nin onları nasıl koruduğu, Jaymie'nin Edward'la olan tutkulu, bir o kadar da acı dolu aşkı birinci günlüğün bitmesiyle başlıyordu. Güneş doğmuş Mira anne ve babasının hayatını değil de, birbirlerini hastalık derecesinde seven iki insanın yaşamını okur gibiydi. Babası Edward annesini her şeyin üzerinde sevmişti. Merakla ikinci günlüğü almak için salona geçtiğinde Daisy ile karşılaştı.

"Günaydın!" dedi Daisy. odasının ışığını görmüş, günlükleri okumaya başladığını anlamıştı.

Işılca

“Günaydın anne!” dedi Mira hızla kutuya yöneldi.

Daisy duruşundan hiçbir ödün vermeden “Önce kahvaltı.” dedi. Mira ses çıkarmadı. Hazırlanan kahvaltı sofrasına oturdu. Annesinin uzattığı portakal suyundan bir yudum aldığı anda kendini daha iyi hissediyordu.

“Edward Jaymie’yi çok sevmiş.” dedi düşünür gibi.

Daisy onun etkilendiğini biliyordu. “Evet, onunki zararlı bir sevgiydi. Annene ve bana korku dolu yıllar yaşattı.” dedi Daisy gülümseyerek.

“Peki, sen anne? Sen hiç âşık oldun mu?”

“Hayır, ben hiç âşık olmadım. İstedim, ama olmadı. Zaten aşk istekle olacak bir şey değil sanırım.” dedi gülümseyerek.

“Sanırım ben de sana benziyorum.”

“Seni seven bir erkekle mutlu olabilirsin Mira. Âşık olmak şart değil.”

“Ama sen...”

“Bu benim kendi seçimimdi. Beni isteyen onca erkek arasından seçim yapmak çok zor geldi.” Mira kahvaltısını bitirdi. Tabasını mutfak tezgahının üzerine bıraktı ve odasına geçti. Hayatının en kısa duşunu aldı. Gözleri yanıyor ama aklı günlükleri okumak için ona baskı yapıyordu. Uyumayı bir kenara bırakıp yatağa uzandı. Günlüğü açıp okumaya başladı.

Daisy onun babasının kanından gelen inatçılığını biliyordu. Onunla savaştıkça kahvaltıda çayına biraz uyku ilacı karıştırmıştı. Yarım saatin sonunda oda kapısını aralayıp usulca kafasını uzattı. Mira uyuyakalmıştı. Daisy kederle üzerini örtüp günlüğü konsolun üstüne koydu.

Mira uyandığında hava kararmak üzereydi. Odasından çıkarsa Daisy’nin önce yemek yiyelim diyeceğini biliyordu. Yavaşça

Köle - İntikam

küçük apliği yaktı. Konsolun üzerinde duran günlüğü eline aldı. İkinci günlük annesinin o zamanın Kral olan dedesinin tehdidiyle Edward'tan kaçmasını ve Marlon'la geçirdiği iki seneyi anlatıyordu.

“Tanrım, Marlon'la!” dedi Mira hayretle. Meraktan sayfaları atlamak istiyor ama kendini frenleyerek okumaya devam ediyordu. Daisy'nin yazdıkları bazen boşlukta kalıyor, onu iyice meraklandırıyor.

İkinci günlük bittiğinde Mira ağzı açık şaşkındı. “Koca kraliçe garsonluk yapmış.” dedi farkında olmadan; hızla kalkıp kapıyı açtı.

Daisy koltuğuna oturmuş elinde kahve fincanı, kitap okuyordu. Hayretle “Jaymie garsonluk yapmış.” dedi, gelip karşısındaki üçlü koltuğa oturdu. “Garsonlukla başladı ama kısa zamanda aşçı oldu. Tıpkı senin gibi.” dedi Daisy ve devam etti. “Yemek yapma yeteneğin annenden geliyor.” dedi sevgiyle.

“Ben kaçmazdım. Yani Kral beni tehdit etseydi kaçmazdım.” dedi Mira.

“Evet, kaçmazdın çünkü sen köle olarak büyümedin. Ben, Büyükanne Marie ve Jaymie tarafından korunsam da Jaymie köle olmanın zorluklarıyla baş etmek zorunda kaldı. Köleliğin başlıca kuralı haklı haksız sana yöneltilen her suçu kabul etmektir. Savunma yapamaz, haklılığını ifade edemez, cezanı kabullenirsin. Sahip, her şekilde haklıdır.”

“Bu... Bu, barbarlık.” dedi Mira isyanla.

“Devam etmekte olan bir barbarlık. Edward kral olarak kalsaydı belki de şu an kölelik kaldırılmış olacaktı. Gerçi azalmış durumda; ama kalkmış değil.”

Mira “Günlüklerde köle işaretlerinden bahsediyorsun, ama sende yok.” dedi merakla. Daisy bileğinde kalan hafif karartıyı gösterdi.

Işılca

“Kaçtığımızda Marlon bir gün sürpriz yaparak bizi köle dam-galarını silen illegal bir yere götürdü. O zamanlar gizliden gizliye köleleri savunan onlara yardım eden Edward’ın okul arkadaşı Vanselt o yerlerin sahibiydi. Ben sildirdim. Annen her nedense kraliçe olduğunda bile kölelik işaretini sildirmedi.” dedi gülümseyerek.

“Ben doğru mu duydum? Babamın en yakın arkadaşı dediğin Vanselt ona ihanet mi etti?”

“Hayır. Baban zaten onun neler yaptığını biliyor ve gizliden gizliye Vanselt’i destekliyordu. Vanselt’in kız kardeşi zaten kölelerin savunmalarını üstlenen bir avukattı. Vanselt ve Amanda’yla çok güzel işlere imza attık. Birlikte birçok köleyi özgürlüğe kavuşturduk.”

“Vanselt şu an nerede peki?”

“Bilmiyorum.”

“Bu Vanselt nasıl bir adam?”

“Vanselt ilgini çekti sanırım.”

“Babama ihanet etti sandım.”

“Onun babana olan sadakati sorgulanamaz.”

“Neden görüşmüyorsun peki?”

“Yaşadığımızı bilenlerin az olması hem onların hem bizim için en doğrusu.”

“Jaymie neden kölelik işaretini çıkartmadı?”

“Sence neden olabilir?” diye sordu Daisy.

“Bence o kölelik işaretini askının bir işareti olarak kabul etmiş.”

“Anneni tanımaya başladın.” dedi Daisy memnuniyetle.

“Annem sensin.” dedi Mira. Sesinde biraz acı, biraz kırılmışlık vardı.

“Özür dilerim Mira. O zaman seni korumanın en iyi yolu geçmişinden uzak tutmak gibi gelmişti. Bir yaşında bile değildin.

Köle - İntikam

Stew'in toparlanması uzun sürdü ve bana ilk anne dediğinde.. Yani aslında bu fikri bana sen verdin. Annesiz ve babasız bu yümeni istemedim. Ne benim ne Marlon'un bir çocuğu yoktu. Birbirimizi tamamlayabileceğimizi düşündüm." dedi gözlerinden bir damla yaş kaydı.

Mira onu ağlarken görmeye katlanamadı. Kelimelerin yeterli gelmeyeceğini biliyordu. "Sen ve Marlon eşsiz anne babalarsınız. Ben çok şanslıyım." dedi. Daisy "Hadi git. Biliyorum aklın günlüklerde." diyerek gülümsedi.

Mira itiraz etmedi. Kalktı ve odasına geçti. Daisy, Mira günlükleri bitirene kadar ona ne restoran, ne de Stew hakkında bir soru sormadı. Sorularına sabırla cevap verip, onun anlamasına yardımcı oldu. Mira anne ve babasının saplantı derecesinde aşkını günlüklerden okudu. Zaman zaman gülümsedi. Zaman zaman ağladı. Son günlük, okuması en zor günlüktü. Onu okuması üç gününü almıştı. Her sayfa Daisy'nin gözyaşlarıyla yıkanmış gibiydi. Okurken nefes alamıyor, iki büyük kardeşinin hayata veda ediş saüesiyle artık ağlama krizine giriyordu. Sakinleşemiyordu. Günlüğü eline almak istemiyor, sorularına cevap bulabilmek için tekrar okumaya başlıyordu. Nihayetinde bitti. İç hesaplaşması yerini öğrendiklerini kabullenmeye bıraktı. Günlükler bittikten sonraki birkaç gün Mira rutin ev yaşamına döndü. Yemek yaptı. Ormanda koşuya çıktı. Hayvanlarla ilgilendi. Geçmiş hakkında tek kelime etmedi. Gitmeye karar verdiği zaman, kulübeye gelişinin üzerinden üç hafta geçmek üzereydi.

Küçük çantasını hazırladı. Salona geçti. Daisy sabah uyanığında radyonun sesini duymadı. Bu Mira gidiyor demektir. Hiçbir şey yokmuş gibi odasından çıktı. Tahmin ettiği gibi Mira, küçük çantasını hazırlamış, koltukta oturuyordu.

"Günaydın Mira!"

Işılca

“Günaydın anne. Ben...”

“Gidiyorsun.” dedi Daisy gülümseyerek.

“Evet. Dönmeliyim.” dedi Mira.

“Git, ama geçmiş geçmişte kalmalı. Bunu sakın unutma. Hayatına devam etmelisin. Bana söz ver Mira. Mutlu olacaksın.”

Mira ona sarıldı. “Sana hiçbir kırgınlığım yok. Seni anlıyorum ve umurumda değil. Sen benim annemsin. Hiçbir şey değişmedi. Sadece artık kim olduğumu biliyorum ve adaletin yerini bulacağına eminim.”

“Adalet için çok geç. Bana söz ver Mira. Geçmişin seni esir almasına izin vermeyeceksin.”

Mira, Daisy’nin söylediklerine yorum yapmadı. Gözyaşlarını silip gülümsemeye çalışarak devam etti. “Felicia delirmek üzere-dir, gitmeliyim.”

“Bana anlatman gereken bir şey yok mu?” diye sordu Daisy.

“Stew... Anne onu suçlama. O yeteri kadar acı çekti. Zaten her şeyi sen anlattın.” dedi gülümseyerek.

Daisy bunun üzerine yorum yapmadı. “Git ve mutlu ol Mira!” diyerek kızına sarıldı.

Olmuşa... Ölmuşe... Çare yok...

Mira, taksinin arka koltuğunda başı cama dayalı akıp giden yolu seyrediyordu. Tuhaf bir şekilde aklı, ruhu bomboştu. İyi, kötü, haklı, haksız hiçbir düşünceye sahip değil gibi hissediyordu. Bunu indirmek yerine günlerdir kapalı olan cep telefonunu eline aldı. Açtığında az çok başına gelecekleri tahmin ediyordu. Telefon açıldığında bir on dakika kadar bildirim mesajları örtüp durdu. Tahmin ettiği gibi en çok cevapsız çağrı bırakan Felicia'dan başkası değildi. Havaalanına vardığında sakın bir yere oturup onu aradı. Felicia telefonu açar açmaz bağırmaya başladı. "Seni salak! İyi misin sadece bu soruma cevap ver!"

"İyiyim Fel. Lütfen bana restoranı yakmadığını söyle!"

"Bu benim neden aklıma gelmedi. Kurtulurduk."

"Tanrıya şükür."

"Çabuk buraya dön Mira. Bütün müşterilerimizi tek tek kaybediyoruz. Benim cazibem bile onları burada tutmaya yetmiyor."

"Bugün dönüyorum gelince konuşuruz."

"Zaten bugün gelme~~zen~~ gelmene gerek kalmayacak. Ben toplanır neredeysen yanına gelirim."

"Fel kapatıyorsun uçağa binmeliyim." dedi. Kapattığında gülümsüyordu.

Uçağa binip yerine oturdu. Kulaklığını kulağına taktı. Son ses klasik müziği açtı ve gözlerini kapattı.

Işılca

Daisy, Mira gittikten sonra vakit kaybetmeden Marlon'u aradı. Gözyaşlarıyla olanları anlattı. Marlon hiç şaşırmadı. Az çok tahmin ettiği gibi Mira her şeyi biliyordu. Daisy'nin yanına gelmeyi teklif etti. Daisy onun yanına gelmek yerine Mira'nın yanına gitmesini rica etti. Bu Marlon'a da mantıklı geldi. Daisy'e "Olacaklara bir yere kadar karışabiliyoruz. Lütfen artık üzülme." diyerek telefonu kapattı.

Mira'nın uçağının iniş saatine göre her şeyi ayarlayıp yola çıktı. Tam ayarladığı gibi Mira'nın uçağı inmeden o havaalanına indi. Tedirgindi. Gerçi Mira'dan kötü bir tepki beklemiyordu ama ne diyeceğini merak etmiyor değildi.

Mira bagajı olmadığı için uçaktan daha çabuk indi. Çıkış kapısından çıktığında kalabalığın arasında duran Marlon'u gördüğüne hiç şaşırmadı. Ağlamayla gülme arasında koşturarak yanına gitti.

Karşısında duran yaşlı adama "Babam sensin benim biliyorsun değil mi?" diyerek sarıldı.

Marlon "Bu hayatımda duyduğum en güzel cümle olmalı." diyerek ona sarılan kızını sardı.

Mira "Sen nasıl yüce bir ruha sahipsin. Ben... Ben çok şanslıyım." diyebildi. Marlon saçlarını okşarken gülümsemekle yetindi.

Birlikte huzuru bulmak adına hep gittikleri sahile geldiler. Marlon bir iki saat içinde yaşadığı her şeyi özetledi.

Mira "İki sene! İki sene bir fiil kapalı kaldın öyle mi?" derken hayret içerisindeydi.

"Babanı kıskançlıktan gözü dönmüştü. Yine de şanslıydım. Daha kötüsünü yapabilirdi."

"Bundan daha kötü ne olabilir. Suçsuz yere iki sene."

Köle - İntikam

“Ne mi olabilir? Edward’ın âşık olduğu kadınla evlendim. Her saniye bir parçamı benden ayırmadığına şükretmeliyim.” diye gülmeye başladı Marlon.

Marlon’un olaya bakış açısıyla Mira da gülmeye başladı.

Gülmelerinin arasında Mira “Ben de böyle bir aşk istiyorum.” dedi.

Marlon, “Kimse bizlerin yaşadığı aşkı istememeli. Saplantı derecesindeki aşklar hem sevene, hem de sevilene çok acı verebilir.” diyerek dilekleri hakkında onu uyardı.

“Onun gibi seven ve senin gibi seven. Tanrım! Böyle birileri artık yok bence.” dedi Mira.

“Sevgi çok görecelidir Mira. Bazen insan körleşir. Ulaşılmaz aşk bazen insanı öyle bir hâle sokar ki kendini tanıyamazsın. Sana ve sevdiğine olmadık zararlar verir.”

“Sen anneme zarar verdin mi?”

“Belki onu yanlış yönlendirdiğim zamanlar olmuştur. İnsan doğası bencil bir yapıya sahip. O yüzden Mira, lütfen dilek tutarken dikkatli ol!” dedi uyararak.

Marlon’un uyarıları Mira için bir şey ifade etmiyordu. İçinden *‘Benim de sevebileceğim, beni deli gibi seven bir adam harika olurdu.’* diye geçirdi.

Marlon sıkıntılı soruları sona saklamıştı. “Stew’le aranızın iyi olduğu belli.” diyerek lafa girdi.

“Pek sayılmaz.” dedi Mira sıkıntıyla. Marlon bu cevabı bekle-miyordu.

“Şaşırtıcı.”

“Neden?”

“Krallığı devirme planlarını birlikte yaparsınız diye düşün-müştüm.”

Işılca

“Bana kalsa yapardım. Stew’in beni planlarına dahil etmek gibi bir niyeti yok.”

“Yani bir planı var.”

“Kısa vadede değil. Onun sabrı dağları deler.”

“Ne planladığını bana anlatmayacaksın değil mi?”

“Sence anlatmalı mıyım?”

“Sence Stew tehlike de mi?”

“Sana bildiklerimi anlatmam bir şey ifade etmeyecek çünkü detaylarını bana anlatmadı.”

“Sen ne düşünüyorsun? Stew doğru yolda mı?”

“Doğru yolda mı bilmiyorum. Bana kalsa anne ve babama yaptıklarının aynısını onlara yapardım. Yandaşlarının hepsini darağacında sallandırırım. Tabii önce onların kim olduğunu bulmak gerek diyeceğim ama bence Stew hepsini bulmuştur.”

“İntikam tehlikeli bir duygudur. O duyguya sahip insan yarı ölü sayılır.”

“Ne yani hiçbir şey olmamış gibi davranmak daha mı iyi?”

“Bazen geçmişini ardında bırakıp yola devam etmek en iyisidir. Bence sen de bunu yapmalısın.”

“Neden karşımda Daisy konuşuyor gibi hissediyorum?”

“Çünkü ikimiz de sizin için en iyisini istiyoruz. Hayatına devam etmelisin.”

“Başka çarem yok zaten. Stew beni yanında istemiyor”

“Buna sevindim.”

“Neden?”

“Mira ayırt etmen gereken şu; Stew ve sen farklısın. O prens olmanın ne demek olduğunu biliyor. Saray adabıyla bir veliaht olarak büyüdü. Annesini babasının ölümüne şahit oldu. Sen o dünyaya ait değilsin. Stew ne anlattıysa, Daisy sana o defterlerde

Köle - İntikam

ne okuttuysa bildiğin hepsi bu. Gerçek olan şimdi, şu an. Ve bu an senin geleceğinin temeli. Stew'i anlayabiliyorum. Hayatına devam etmesi çok zor ama sen devam edip mutluluğu kolayca yakalayabilirsin."

"Lisa ailemi benden alıp sizin yıllarınızı cehenneme çevirmedi mi? Ben adaletin yerini bulmasını istiyorum. Bundan öte onun ölüşünü görmek istiyorum."

"Birinin ölmesini istemek gerçekten acı."

"Sen Lisa'nın ölmesini istemez misin?"

"Bu Jaymie'yi ve aileni geri getirecek mi?"

"Yapma Marlon! O ölümü hak ediyor."

"Kimin neyi hakettiğine bence biz karar vermeyelim olur mu? Hayat çok kısa Mira. Lütfen hayatını acı dolu yıllara çevirme."

Bu konuşmanın sonuydu. Mira'dan ayrılırken Stew ve planlarından uzak durmasını bir kere daha tembih etti.

Mira, Marlon'la ayrıldıktan sonra taksiye bindi. Uçaktan indiğinden bu yana kapalı olan telefonunu açtı. Felicia rahat yüz kereden fazla aramıştı. Onu aramak yerine mesaj çekti. Tabii bu Felicia için yeterli değildi. Aradı. Bağırды. Çağırды. İsyen ede ede bir hâl oldu. Mira hiç sesini çıkarmadı. O sessiz kaldıkça Felicia iyice köpürdü. En sonunda "Kapatıyorum. Gelince görüşürüz" diyerek konuşmayı sonlandırdı. *Mira takside acaba direkt eve mı geçsem* diye düşündü. *Vazgeçti* çünkü Felicia ile öyle ya da böyle yüz yüze gelecekti.

Taksiden inip restorana girdiğinde anlık şokla olduğu yere çivilendi. Gözleri tavanlardan sarkan bin bir renkte devasa avizelere takıldı. Restoran sarayvari havaya bürünmüştü. Nutku tutulmuş, aklında kelimeler yoktu. Niye sinirleniyordu ki? Bu durum onun suçuydu. Restorana açmaya karar verdiğinde

Işılca

Felicia'yı restorana ortak olması için az uğraşmamıştı. Bütün şartlarını kabul etmişti. Mimarisi, süslemeleri, dekarasyonu dahil bütün dizaynını onun isteğine bırakmıştı. Hakkını yiyemezdi. Felicia hayattaki amacını bulmuş gibi canla başla çalışmıştı. Kendini suçlamayı bırakıp "Avizeleri görmezden gelmek en iyisi." diyerek yürüdü. Zaten ipin ucu kaçmıştı. Şikâyetçi değildi. Mira ne kendini ne Felicia'yı tehlikeye sokmamak adına arka planda kalmıştı. O mutfakta çalışan bir aşçı olarak bilindi. Buranın sahibi Felicia olarak lanse edildi. O yüzden rahattı. Tabii ilerde fast food tarzı, gençlerin rahatça girip çıktığı bir kafe açmanın hayalini kurmuyor değildi. Gerçi buradan kazandığının çeyreğini kazanamayacağı kesindi.

Restoran bir sene içinde en iyi restoranlar listesinde ikinci sıraya yükselmişti. Reklama çok önem vermedikleri hâlde elit tabakanın ilgisini çekmişti. İyi para kazanıyorlardı. Zamanla Mira'nın yemeklerinin lezzeti dilden dile dolanır oldu.

Mira yürüdükçe avizelerden bakışlarını çekmeye çalıştı. Zorlandığı kesindi. Felicia'yı gördü. Her şey yolunda görünüyordu. Felicia her zamanki gibi şıklığıyla göz dolduruyordu. Bir masanın başında misafirlerle sohbettedi. Garsonlar vızır vızır çalışıyor, müşterilerin yüzü gülüyordu.

Mira *'Keşke Felicia'ya görünmeden arka tarafa geçebilsem.'* diye içinden geçirsede bu imkânsızdı. O görünmez olma fikrini düşünüp dururken gözü yine yananlı dönerli avizelere takıldı. O sırada Felicia onu gördü. Yanından geçen şef garsona "Avize ışıklarını bugün yakmayın demedim mi? Niye yanıyor. Off! Kesin söktürecek." diyerek Mira'nın yanına ısınlandı. Sahte bir gülümseme ve gerçek sevgiyle "İatlım!" diyerek ona sarıldı. Kulağına hafifçe eğildi ve kulağına "O avizeler kalacak." dedi sert, kararlı bir sesle.

Mira "Güzel olmuş." diyebildi.

Köle - İntikam

Felicia ondan uzaklaşıp gözlerinin içine baktı. “Gerçekten mi? Uçağın tuvaletinde tecavüze uğramadın değil mi?”

“Öyle bir hâlim mi var?”

“Paraşütle seni atmadılar?”

“Felicia saçmalama!”

“Hava boşluğuna girdi mi uçak?”

“Of seninle uğraşamam. Ben arka tarafa geçiyorum.” dedi Mira ve yürümeye başladı.

Avizelere izin verdiği hâlde Felicia’dan kurtulmak sandığı kadar kolay değildi. Arkasından koştur koştur gelen Felicia “Neden aramalarımın cevap vermedin? Ne kadar zorlandığımı anlatmam üç yıl sürer. Seni öldürmemem için bana geçerli bir neden göstermen gerektiğini biliyorsun değil mi? Ayrıca Stew...” dedi ve sustu.

Mira, Stew’in adını duyduğunda duraksadı “Ne?” dedi.

“Aranız bozuk mu?” diye sordu Felicia.

“Neden sordun?”

“Seni hiç sormadı. Normalde hep sorar. O sormayınca ben Daisy’nin yanına gitti dedim. Neden diye bile sormadı. Zaten bu günlerde biraz garip davranıyor. Devamlı meşgul, sinirli. Neyin var diye soruyorum cevap vermiyor. Acaba iki yıl içinde benden sıkılmış olabilir mi? Beni bırakırsa onu kesin öldürürüm.” diye konuşmaya devam ederken Mira “Fel, yoldan yeni geldim. Bence işle ilgili bir sorunu vardır. Benimle ilgili bir sorun yok. Seninle ilgili de bir sorun olduğunu düşünmüyorum. Ne olabilir ki?” diye sordu ama cevap duymak istemediği belliydi.

“Bilemedim şimdi.” dedi Felicia.

Mira gülümsemeye çalıştı. Felicia’ya karşı kendini suçlu hissetti ama her şey onun güvenliği içindi. Zaten ne anlatabilirdi? Neresinden başlardı? Onun sorularıyla ölüp giderdi. Böylesi daha

Işılca

ıyiydi çünkü Mira da bu intikam olayından vazgeçmenin en iyisi olacağını hissediyordu.

Srew'e kırgındı. Yıllardır gerek isteyerek gerek istemeyerek onun belirsizlik içinde yaşamasına sebep olmuştu. Mira artık buna dur diyecekti. Güzel bir hayatı, sevdiği bir işi vardı. Marlon haklıydı. Kraliyet ailesinden olmasının hiçbir anlamı yoktu. O Marlon'u babası, Daisy'i annesi bilmişti. Bu yaşına kadar sevgi dolu bir yaşam vermişlerdi. Onları dinleyecek, hayatına yön verecek mutlu olacaktı. Annesi babası ve kardeşleri için gözyaşı dökmüştü ama o kadardı; onları tanıımıyordu. O gece restoranda üç haftadır canla başla çalışan iki aşçısına izin verdi. Yemek yapmak ona iyi geldi. Tabii bu hayatını sıfırlamak adına aldığı kararların etkisiydi.

Oyun başlasın...

Saray

Aidan, balo salonunun kapısında boynunu sıkan düğmeyi sıkıntıyla çekti. Prens olmayı sevmediği gibi, üniformalarda onun sevmezleri arasındaydı. Onu tanıyan herkes bir bakışta şu an burada olmak istemediğini anlardı. Bu gece mecburdu. Bu onun doğum günüydü. Kraliçe Lisa yine işgüzarlık etmiş, ona doğum günü partisi düzenlemişti. Partiye katılması zorunluydu.

Balo salonuna açılan iki kanatlı kapıyı açmak için onun emri ni bekleyen görevlilerle göz göze geldi. "Açabilirsiniz." dedi sakin ce. Görevliler saygıyla eğilerek kapıyı açtılar.

Aidan hâkim yaka sarı apoletli beyaz üniformasıyla öne doğru iki adım attı. Merdivenlerin başında durdu. Onu karşılayan görevli saygıyla eğildi. "Hoş geldiniz efendim!" diyerek izin istedi. Aidan başıyla onay verdiğinde ondan bir adım uzaklaşıp kulağında takılı olan ve ağzına doğru uzayan mikrofona "Prens Aidan!" diye kısaca anons etti. Anonsla birlikte çalan müzik durdu. Bütün herkes balo salonunun ana kapısına doğru döndü. Karınca sürüsünü andıran kalabalığın uğultusu kesilmiş bütün gözler Aidan'a çevrilmişti. Bahası ve kardeşi hariç herkes saygıyla eğilirken Aidan kalabalığa stateli başını hafif aşağı eğerek selamını verdi.

Işılca

Merdivenlerden emin adımlarla inerken bu sıkıcı yerde kaç saat kalacağını hesaplıyordu. Babası ve abisine doğru yürüdü. Vardığında eğilerek onları saygıyla selamladı.

Cedric “Mutlu yıllar Aidan.” dedi ve abisine sarıldı. Babaları gururla oğullarını seyrederken Michael’ın patavatsız sesi duyuldu “Adamım iyi ki doğdun!” dedi ve kralı selamlamayı ihmal etmedi.

“Teşekkür ederim Michael.” dedi Aidan.

Babası mutlulukla “Mutlu yıllar oğlum.” dedi.

“Teşekkür ederim kralım. Çok güzel bir parti.” dediği sırada Lisa gösteriş havasına bürünmüş şekilde elini kolunu sallayarak yanlarına geldi. Yapmacık bir sevgi gösterisiyle “Aidan, yakışıklı prensim, partini beğenmene çok sevindim.” diyerek ona sıkı sıkı sarıldı. Aidan zorda olsa Lisa’nın ahtapot gibi onu saran kollarından kendini kurtardı.

“Kraliçem saygılar!” dedi selamlayarak.

Lisa “Oğlum seninle gurur duyuyorum.” diyerek akmayan gözyaşlarını numarayla sildi.

Aidan ve Cedric zoraki gülümsemeler eşliğinde öylece duruyorlardı. Michael onların kurtarıcısı oldu. “Kralım, Kraliçem doğum günü sahibini ve tabii veliaht prensi sizlerden biraz uzaklaştırmak durumundayım. Misafirlerimizi sabırsız.” dedi. Aidan ve Cedric’i salonun diğer tarafına yönlendirdi. Cedric, Michael’a onları kurtardığı için teşekkür ederken, Aidan’nın yanına bir görevli geldi. Saygıyla eğilip “Efendim gelen hediyeleriniz balo salonunun kuzey tarafında bir odaya konuldu.” diyerek bilgi verdi. Bu nezaketen birkaç kutuyu açmak zorundasınız demektir.

Aidan “Teşekkür ederim. Bir saat sonra bana tekrar hediye konusunu hatırlat lütfen.” dedi. Yaşlılar heyeti gözüne çarpınca yön değiştirip yanlarına doğru yürümeye başladı. Cedric yaşlılar

Köle - İntikam

heyetini kastederek "Akbabalar." dedi alayla. "Hadi ama birkaç yıla kalmaz o akbabalar dediğin insanları sen yöneteceksin." diye alayla güldü. Bu Cedric'i sinirlendirmişti. "Kral olması gereken sendin." dedi abisine bakarak.

"Her şeye tamam, ama bunu bana kimse kabul ettiremez." dedi Aidan sırtarak.

"Kabul etmelisin. Sendeki otorite ve yöneticilik vasfı bende yok." dedi abisine yaptığı göndermeyle.

"Benden bahsettiğine emin misin? Oysa yıllardır dişini tırnağına takıp babamın her istediğini harfiyen yerine getiren sensin diye biliyorum."

"Ben hiçbir zaman Kral olmak istediğimi söylemedim. İçine düştüğümüz durumda babamın gerçekten yardıma ihtiyacı vardı." dedi Cedric ciddiyetle. Tabii Aidan için kardeşiyle konuştuğu hiçbir konu ciddi olamazdı. O sadece kardeşinin yanında bu kadar rahattı.

"İşte bu yüzden sevgili kardeşim. Sen Kral olmayı hak ediyorsun. Sorumluluk sahibi, vicdanlı ve zeki bir Kral."

"Laf kalabalıklığı yapmayı bırak."

"Çok zekisin yalan mı?" dedi Aidan sırtarak.

"Aidan!" dedi Cedric onunla çene yarıştıramayacağını biliyordu.

"Buyurun majesteleri!"

Cedric "Ciddiyim!" dediğinde aralarındaki şaka gerginlik yaratmıştı çünkü Aidan veliaht prenslik konusu açılınca gerçekten sabır sınırlarını zorluyordu. "Cedric gerçekten bazen beni deli ediyorsun. Sen kendinin farkında değilsin. Sana söz en büyük yardımcın ben olacağım. Tabii şu yılın altı ayında tatilde olma mevzusunu konuşmalıyız."

Cedric "Rüyada görürsün." diyerek konuyu şimdilik noktaladı.

Işılca

Kral Richard'ın yanına gelen Lisa yapmacık bir saygıyla "Kralım!" dedi. Richard "Kraliçe!" dedi aynı soğuk tavırla. Lisa anlamlı bir gülümsemeyle "Yıllar geçiyor. Yaşlandın. Artık senin devrin kapanıyor. Bence barış için uzattığım eli geri çevirmemelisin."

Kral, Lisa'ya bakma zahmetinde bile bulunmadan "Barış ve sen. Güldürme beni." dedi.

"Kabul etmeliyim. Kendi tuzağıma düştüm. Sizi kolay biri sandım. Yine de beni hafife almayın sayın kralım."

"Lisa, bitti artık. Elinde tutunabileceğin hiçbir şey kalmadı. Ben senin yerinde olsam dağın tepesinde bir manastıra kapanırdım. Gerçi orada bile günahlarından arınabileceğini düşünmüyorum." dedi Richard.

Lisa küçük bir kahkaha patlattı. Onları dışarıdan görenler kanı koca keyifleri yerinde, sohbet ettiklerini düşünebilirlerdi.

"Aynı geminin içindeyiz Richard. Ben batarsam seni de yanımda götürürüm."

Kral umursamaz bir tavırla kraliçeye döndü "Lisa. Zavallı Lisa. Gözlerini aç. Etrafa iyice bak. Kendi adına ne görüyorsun? Ben cevaplayayım. Koca bir hic. Saygı görüyorsan bu o zorla sahip olduğun kraliçe tacın için. İnsanlar sana zoraki gülümsüyorlarsa senin kraliçe olduğun için. Uyan artık. Sen koca bir hiçsin." diyerek yanından uzaklaştı.

Richard ne kadar Lisa'yı önemsemiyor olsa bile ona olan öfkesi hiç bitmeyecekti. Lisa hayatını alt üst edip, onu istemediği bir yaşama mahkum etmişti. Oysa çok basitti istediği hayat. Ölmüş karısının ölene dek yasını tutacak, geride bıraktığı iki oğlunu büyütecekti. Lisa ona seçenek bırakmamıştı. Richard küçük huzur dolu dünyasından kopup, kukla bir kral olmuştu. Tabii bu uzun sürmedi.

Köle - İntikam

Kanunları öğrendikçe, kendi belirlediği hedeflerine ulaşmak için gecesini gündüzüne katıp çalıştı. Hâkimiyet kazandıkça rahatladı. Lisa'yı zamanla devre dışı bıraktı. Abisi olacak Harold'ın pisliklerini temizlemesi yıllar sürdü. Yapabildiği kadar Edward'ın yolundan gitmeye çalıştı.

Richard her ne kadar hâkimiyet kazanıp Lisa'yı devreden çıkarırsa çıkarsın oğulları adına huzuru bulamadı. Bugün ile yarını bağlayan ipler öyle inceydi ki ihanetin nereden ne zaman kimin tarafından geleceği belli değildi. Her zaman tedbirli her zaman gözü açık olması gerekri. Oğullarını buna dayanarak büyüttü. Kız kardeşini kocası öldükten sonra oğlu Michael'la birlikte yanına aldığı bir nebze daha iyiydi. Kız kardeşi ona gerek çocuklar gerek çözemediği konular konusunda yardım etti. Şimdi iki oğlu ve oğulları gibi sevdiği Michael her şeye rağmen onun gururuydu. Derin düşünceler içerisinde kaybolmuşken temiz havanın ona iyi geleceğini düşünmüş balkona doğru yürümeye başlamıştı. Tam dışarı çıkacakken balkon kapısında Lisa yine karşısındaydı.

“Kralım burada ne işiniz var? Üşüteceksiniz.”

Kral “Lisa kes şu ikiyüzlü tavırları!” dedi sinirle. Lisa'ya katlanamıyordu.

Lisa “Bu hâlin senin sonun olacak.” dedi pis bir gülümsemeyle.

“Sen yine mi beni tehdit ediyorsun?”

“Siz gerçekten beni rencide etmek için yer arıyorsunuz. Sinir bünyenize zarar veriyor bunu söylemeye çalışıyordum.” dedi Lisa kinayeyle.

“Sen beni bırak kendini düşün Lisa ve sakın bana akıl vermeye çalışma.” diyerek Lisa'nın vanından uzaklaştı. Sakinleşmek adına yaverine “Bana sert bir ıkkı ayarlayın. Oğullarım nerede?” diye sordu.

Işılca

"Efendim Prens Cedric davetlilerle ilgileniyor. Prens Aidan hediye merasimine geçti." diye cevap aldı.

İçkisini alıp Aidan'ın yanına doğru yürüdü. Aidan yerden tavana uzanmış rengarenk paketlerin içinden birini almış açmaya çalışıyordu. Sıkıldığı her hâlimden belliydi. Yüzünde yapmacık bir gülümseme vardı, ona hayran hayran bakan kızları bile görmüyordu. Kral içten içe gülümsedi ve oğlunu seyretti. Cedric'in iyi bir kral olacağını kabul ediyordu ama Aidan'da çocukluğundan gelen bir hakimiyet ve otorite mevcuttu. Kral bunu hiç dile getirmese bile başta Cedric olmak üzere dile getiren çok insan vardı.

Aidan hediye paketlerinden birinin sarılı olduğu kağıdı yırttı. Kırmızı kutunun kapağını kaldırdı. İçinden çıkan beyaz altın bir rolex saati kalabalığa göstermeden üzerindeki kartı okudu.

"Prenses Katie teşekkür ederim. Çok zarif." dedi ve kutuyu kenara koyup "Bunca hediyeyi açmak için gerçekten sabırsızlanıyorum ama sizleri eğlenceden mahrum etmek istemem." diyerek onu seyreden prenseslerden birine doğru yürüdü ve "Prenses, dans edelim mi?" diye sordu.

Prenses "Memnuniyetle." derken Michael yanına gelen Cedric'e "Kaçış planı devreye sokuldu." dedi sırıtarak.

Cedric "İkinizden de bıktım. Kendi doğum gününden kaçan prens mi olur?" diye yakındı ama onu dinleyen yoktu.

Aidan yarım saatin içinde birçok prensesle dans etti. Böylelikle partideki görevi tamamlanmıştı.

Gözden kaybolup kardeşinin ve Michael'ın yanına geldiğinde Cedric'i kastederek "Adamım mükemmel görünüyorsun." dedi alayla.

Cedric "Senin de kötü durduğun söylenemez." dedi Aidan'ın ceketinin kuyruğunu tutup sallayarak.

Köle - İntikam

“O yaşlı cadıyı öldürmeliyim. Beni sirk maymununa çevirdi.” dedi Aidan Lisa’yı kastederek.

Cedric, Aidan’nın papyonunu düzeltti. “Diyecek bir şey yok. Yıllardır bütün eğlenceleri o düzenliyor.” dedi sırtarak.

“Başka bir devlet meselesine karışmadığı için müteşekkirim.” dedi Aidan alayla.

“Babam onunla nasıl evlendi hâlen aklım almıyor.” dedi Cedric.

Aidan sesini çıkarmazken Michael “Üvey annen hakkında düzgün konuş. Kadın yıllardır sizlere annelik etti.” dedi alayla.

Cedric “Bu güzel geceyi Lisa’yı konuşarak heba etmeyelim.” dedi.

Aidan “Haklısınız majesteleri. Siz burada eğlenirken biz Michael’la kaçarız. Tek başına idare edebilecek misiniz?” diye sordu gülerek.

“Bugün doğum günün. Ne istersen olacak.” dedi Cedric.

“Sen neden gelmiyorsun?” diye sordu Michael.

“Birinin burada kalıp babama sizin yokluğunuzu açıklaması gerekiyor.”

“Parti sabaha kadar sürecektir. Haberin olsun.” dedi Michael.

Aidan minnettar bakışlarla kardeşine baktı. Cedric “İyi ki doğdun!” dedi ve abisine sarıldı.

Aidan ve Michael, Cedric’ten ayrılıp çıkış kapısına yönelmişlerdi. O sırada Aidan’ı görevlilerden biri durdurdu.

“Efendim. Kraliçe hazretleri sizi çağırıyor.” dedi.

Aidan “Ona çıktığımı söyle.” dedi. Gitmek için arkasını döndüğünde Lisa’nın sesi duyuldu. “Aidan, oğlum!”

Aidan ağzının içinde “Lanet!” diye mırıldandı. Yüz şeklini değiştirip “En sevdiğim Kraliçe!” diyerek gülümsemeye çalıştı.

“Aidan, pastanı keselim bebeğim.” dedi. Aidan şoktaydı. Pasta da neyin nesiydi? Tabii bir şey söyleyemedi. Lisa koluna girerek

Işılca

onu pastanın olduğu yere yönlendirirken zoraki bir gülümseme takındı. Aidan, Lisa'nın kışkacında ilerlerken Cedric gülme krizine girmemek için direniyordu.

Michael "Tanrım, akülü araba hediye ederse hiç şaşımam." dedi alayla.

Aidan devasa pastayı görünce iyiden iyiye rahatsız oldu ama yapacak bir şey yoktu.

"Bu ne güzel pasta." dedi Lisa'ya anlamlı anlamlı bakarak.

"Beğendiğine çok sevindim." dedi Lisa omzuna başını koyarak.

Aidan derin bir nefes alıp mumları üfledi. Alkış tufanının ardından pasta götürüldü. Dans müziği başladığında Aidan, Lisa ile dans etmesi gerektiğini biliyordu.

"Dans?" demesi yeterli oldu.

Lisa Aidan'nın kollarında yerini aldı. Lisa akıllı olmasının yanında şeytani bir zekâya sahipti. Aidan'nın sahip olduğu hissedilir otoritenin farkındaydı. Aidan ona garip bir şekilde Edward'ı hatırlatıyordu.

"Seninle gurur duyuyorum." dedi Lisa.

"Ne güzel." dedi Aidan kestirip atmak istercesine.

"Sevgili amcan çok istediği tahtta uzun kalamadı. Sen ise altın tepside sana sunulan tahtı reddediyorsun. Tahtta kardeşinden daha çok yakıştığın bir gerçek." dedi Lisa.

"Amcam olduğunu kabul etmediğim kişinin tahtta fazla kalamamasını ilahi adalet olarak nitelendiriyorum ki, sizlerin geçmişin gerçeklerini bendən daha iyi bildiğiniz kesin."

"Amcanın zamansız ölümü sayesinde baban kral, sizler prens oldunuz. Haksızlık ediyorsun. Sonuçta baban..."

"Babam yaşadığı hayatı, doktorluğu seven kendi dünyasında bir adamdı. Sakın bana o süslü yalanlarınızdan bahsetmeyin."

Köle - İntikam

Cedric bilmiyor olabilir ama ben gerçeği biliyorum. Babam tahta geçmeseydi şu an ne durumda olurdunuz çok merak ediyorum.” dedi Aidan geçmişin intikamını alır gibi.

Lisa buz gibi olmuştu. Karşısında duran, bütün gerçekleri bildiğini söyleyen genç adama iyi davranmak zorunda olduğunu biliyordu.

“Edward’ın zorba bir kral olduğunu biliyorsun. Amcan...” dediğinde Aidan iyice sinirlenmişti.

“Yeter! O Edward gibi bir Kral’a, kendi kanına ihanet etti. Kocanız pisliğin tekiydi. Dünya senin ve o hainin yüzünden yüz yıl geriye gitti. Hangi akla hizmet edip darbe gerçekleştirdiğinizi ya da Edward’la ne derdiniz vardı bilmiyorum, ama inan bana şu an hak etmediğimiz bir yerdeyiz.” dedi Aidan ve dans müziği bitene kadar bir daha Lisa ile konuşmadı. Sonrasında Lisa, Aidan’dan bulamadığı ilgiyi Cedric’in yanında kahkahalarına saklanarak aradı.

Aidan, kalabalığa bakıp derin bir nefes aldı. Lisa’nın baloyu güç gösterine çevirmesi, insanların tavrı, her yaş grubundaki kadınların ona kendilerini beğendirmek adına yaptığı kurlar üzerine üzerine gelmeye başlamıştı. Madem gidemiyordu içmeye başlamanın iyi fikir olduğunu düşündü. Kendini dans pistinin hemen kenarında içki servisi yapılan bara zor attı.

Barmene “Sek votka!” dedi. Kurtulmak istercesine ona uzatılan bardağı alıp kafasına dikti. Michael yanına geldiğinde içkinin etkisiyle bedeni rahatlamış kendini iyi hissediyordu.

Michael, “Aidan daha parti başlamadı.” dedi gülerek.

“Burası çekici gibi değil ve ben ne zaman gitmeye yeltensem gidemiyorum.”

Michael “Buradan gidemiyorsak şu prenseslerle vakit geçirelim.” dedi.

Işılca

Onları markaja alan bir grup genç kızı göstererek.

Aidan kızlara baktığında “Düşündüm de bir kere daha gitmeyi deneyebiliriz.” dedi ve kimseyi umursamadan çıkışa ilerledi. Yanına gelen bir kurul üyesine “Sonra!” diyerek kabalık etti ama umurunda olmadı. Saraydan çıktıklarında Michael’ın ısrarlarına rağmen Aidan şoför yerine kendi geçti.

O sırada telefonu çaldı. Aidan arayan kişiyi gördü. Gülümseyerek açtı.

“Alo Sayın Lordum nasılsınız?” diye sordu saygıyla.

“Doğum gününüz kutlu olsun prensim. Gelemediğim için beni affedin.” dedi Vanselt.

“Umarım her şey yolundadır.” dedi Aidan.

“Bu güzel gününüzde sizi rahatsız ettiğim için çok özür dileirim prensim. Yalnız sizinle paylaşmak istediğim bir konu var.”

“Dinliyorum.”

“Benim de bugün haberim oldu. Yoksa önleme imkânım olurdu. Bugün size bir doğum günü hediyesi verilecek. Hediye nin hoşunuza gitmeyeceğine eminim.” dedi Vanselt. Aidan kullandığı arabanın hızını düşürdü. “Açık konuş Vanselt, Sana güvenim sonsuz.” dedi Aidan.

“Paul Stew Cruise, EJ Holding’in varisi bunu zaten biliyordunuzdur. Kendisiyle arkadaş olduğunuzu öğrendim.”

“Evet.” dedi Aidan.

“İllegal yollardan doğum gününüzde size hediye edilmek üzere bir köle satın almış. Bu hareketi bana pek dostane gelmedi.”

“Onu iyi tanırım. Böyle bir şeyi yapacağına inanmak çok zor. Kaldı ki öyle bir şeyi yapması sadece salaklığından kaynaklıdır.” dedi Aidan katı bir şekilde.

Vanselt prensin kurduğu cümleye şaşırmıştı. “Benim amacım sizi bilgilendirmek. Bir sonuca ulaşmak değil efendim.”

Köle - İntikam

“Sence amacı ne olabilir?” diye sordu Aidan kendinden ve Stew'den emin bir şekilde.

“Amacının ne olduğunu bilemem ama bir köleye sahip olmanız demek köleliliği kaldırma çalışmalarımıza vurulan bir darbe olacaktır. Bunun yanında bu şahısı benden iyi tanıdığınız kesin. Belki art niyeti olmayabilir ama bu haddini aşan bir hediyedir.”

“Sence ne yapmalıyım?” diye sordu Aidan. Vanselt gibi eski bir çınarın fikirleri onun için çok değerliydi.

“Ben olsam sessiz sedasız onu ve kölesini birkaç gün mısafır ederim. Önemli bir şey yoksa en kötüsü arkadaşlığınız zedelenir.” dedi Vanselt.

“Teşekkür ederim Vanselt.” dedi Aidan ve telefonunun tuşlarına bastı.

Kahkahaları eşliğinde gaza bastığında Michael “Neler oluyor?” diye sordu.

“Senin yarım akıllı doğum günüm için bana bir köle hediye edecekmiş.”

“Kim Stew mi?” dedi Michael.

“Başka yarım akıllı tanıdığım bir tek sen varsın.” dedi Aidan.

“Aşağılık serseri benim doğum günümü bir saatle geçiştirmişti.” dedi Michael. Aidan onu bu cümlesine daha bir keyiflenip “Bu gece güzel geçecek anlaşılan.” derken marinaya girmek üzereydiler.

Aidan'ın hızı karşısında Michael “Çok yavaş geldik.” diye alay etti.

Aidan alayla “Sen kusma diye yavaş geldim.” diyerek arabadan indi. Partinin düzenlendiği yat sahilden çok uzaklaşmamıştı. Yat ırtık kümesi gibi görünmesinin dışında yükselen müzik sesiyle disko topunu andırıyordu.

Işılca

Michael "Tanrım bu adam parti işinden iyi anlıyor." dedi gülererek.

Aidan "Michael, Stew'le nasıl tanıştın? Bunu hiç anlatmadın." dedi.

"Sormadın ki."

"Şimdi soruyorum."

"Sakin bana ondan şüphe duyduğunu söyleme!"

"Onun her zaman gizemli biri olduğu bir gerçek."

"İş adamlarına verilen bir partide. Hatta senin ve Cedric'in işi çıkmış gelememiştiniz. O gece kavga çıktı. Büyük bir kavga. Stew oradan sessiz sedasız çıkmamı sağlamıştı." diyerek kısaca anlattığında garip görünen hiçbir şey yoktu.

"Sonra o mu seni aradı?" diye sordu Aidan.

"Hayır ben aradım. Adamım, o iyi biri. Sana bir köle aldıysa bunun sana zarar vereceğini düşünmediğindendir. Sonuçta çok önünü arkasını düşünen biri değil."

"Haklısın." dedi Aidan.

"Köleyi bana verirsin olur biter." dedi Michael kahkaha atarak.

Aidan "Seni fırsatçı piç!" dedi.

O sırada onları yata götürecek zodyak bota bindiler. Yatın kış tarafına yanaştıklarında Micheal "Parti süper görünüyor adamım." diyerek yanaşmayı beklemeden yata atlamıştı bile. Aidan yata çıktığında Stew onu karşıladı. "Prensım. Gözümüz yollarda kaldı." dedi sırıtarak.

"Ancak kaçabildik." dedi Aidan dürüstçe.

Onlar yata biner binmez yat hareket etmişti. Kıydan uzaklaşmalarına parti daha bir alevlendi. Müzik sesi iyice gürleştirdi.

Stew "Hadi seni tanıştırmak istediğim kişiler var." dedi. Birlikte misafirlere merhaba derken, Stew kendi çevresine gecenin

Köle - İntikam

adamını tanıştıyordu. Stew onu dostum dediği birkaç kişiyle tanıştırdıktan sonra önünde eğilerek “Bu kadar resmiyet yeter. Ben ve kızlarım emirlerinizi bekliyoruz sayın prens.” diyerek önlerinde arkalarında dolanan kızları gösterdi.

Stew’le birlikte onun önünde eğilen kızlarla Aidan’ın keyfi iyice yerine geldi “Beni şımartıyorsunuz.” dedi alayla. Stew “Şıarmayın sayın prens. Bu güzellikler sadece içki servisinde eşlik edecek. Gece boyu peşinden ayrılmayacaklar.” dedi.

Aidan kahkahayla “Dokunabilir miyim?” diye alay ederken kızlardan ikisi çoktan iki kolunun altına girmişlerdi bile. O sırada yatın ışıklarının kapanması ve müziğin durmasıyla etraf sessizliğe büründü.

Aidan’ın yanında olan Michael “Arkama geç. Bu işte bir iş olabilir.” dedi. Michael ayyaş, sorumsuz, hovarda biri olabilirdi. Bu ailesine değer vermediği anlamına gelmezdi. Aidan’ı canı gibi sever onun için ölümü bile göze alacak derecede korurdu. Aidan cep telefonu ışığını açıp Michael’ın yüzüne tuttu. Kahkahayla “Sen beni mi koruyorsun?” diye sordu.

O cevap alamadan ışıklarla birlikte yükselen müzik sesi ısıkların ve tezahüratın nedenini açıklıyordu. Yatın direklerinde bulunan yuvarlak demir kafesler dansçı kızlarla, erkeklerle dolmuştu. Dansçılar dans etmeye başladığında, garsonlar yemek içecek servisine geçti. Üst güverteye kurulan müzik sistemini üç DJ kullanıyordu.

Aidan, Michael’a “Adamım korktun mu?” dedi alayla.

Michael “Kendimden utaniyorum. Vanselt psikolojimi bozdu.” dedi ve elindeki kadehi kafasına dikti.

Aidan, Michael’a hak vermişti. Tabii Stew’den zarar geleceğine inanmayı bırak aklının ucundan bile geçmiyordu.

Işılca

Yelkenli, misafirlerin isteğiyle açıkta demirledi. Denize atlayan insanların kahkahaları çalan hızlı müziğe karıştı. Gecenin ilerleyen saatlerinde Aidan beğenisini belli ettiği melez bir güzelle sohbetleyken Stew yanına geldi.

Aidan'a "Bir türlü söylemek için fırsatım olmadı. Aşağıda sana özel bir kamara var üzerini değiştirebilirsin." dedi omzuna vurarak.

Aidan "Fazla üstümde kalmayacağı için sorun yok." derken elindeki kadehi melez güzele doğru kaldırdı. Kadehleri havada tokuşurken Stew, melez güzele ters bir bakış attı. Kız "Benim lavaboya gitmem gerekiyor." diyerek yanlarından uzaklaştı. Aidan, Stew'in kıza sert bakışını yakalamış ve bu hiç hoşuna gitmemişti.

Aidan "Senin derdin ne? Kızı bilerek kaçırdın." dedi.

Stew kahkahalarla "Aceleyle gerek yok hepsi senin Aidan. Gece daha yeni başlıyor." dedi çünkü Aidan'a hazırladığı sürprizin bozulmasını istemiyordu.

O sırada yanlarına hücum eden Aidan'ın arkadaş grubu onu kolundan bacağından tutup denize fırlattı. Stew bir nebze olsun rahatlamıştı. Aidan kendiyle birlikte ancak üç kişiyi düşürebilmiş, soğuk suyun içinde alkolün kötü yanını bırakmıştı. Yata çıktığında kendini daha iyi hissediyordu. Akli melez güzelde kalmıştı. Islaklığına aldırmadan soluğu kızın yanında aldı.

Kızın kulağına eğildi ve fısıldadı. Ne söylediye kız elinden tuttu. Kamaralara inen merdivenlere yöneldi. O sırada aniden önlerinde Stew belirdi. "Nereye?" diye sordu.

"Belli olmuyor mu?" dedi Aidan.

"Hadi ama daha çok erken." dedi Stew.

Aidan artık dayanamadı. "Stew, geceyi benimle geçirmek gibi bir niyetin varsa bak benim o taraklarda bezim yok." dedi.

Köle - İntikam

“Dostum hadi ama senin için bu kadar hazırlık yapıldı.” dedi kırıncı. Stew onun vazgeçmeyeceğini anlamıştı. Aidan’a belli etmeden yanındaki kıza sert bir bakış daha attı.

Kız “Siz konuşmanıza devam edin, ben de bir içki alayım.” diyerek yanlarından ayrıldı.

Aidan, “Stew gördün mü yaptığını? Kızı yine kaçırdın.” dedi.

Stew “Ben bir şey yapmadım adamım. Anlayışlı bir kızmış senin partiden uzak kalmanı istemedi.” diyerek ellerini havaya kaldırdı.

Saat dördü geçmiş, müzik yavaşlamış, alkol insanları etkisi altına almıştı. Birkaç çiftten başka dans pistinde kimse kalmamıştı. Aidan barda duran Stew’in yanına oturdu. “Parti çok güzeldi Her şey için sağ ol!” dedi.

Stew ona tepside servise hazırlanmış viskilerden uzattı. Aidan bardağı aldı “Gecenin son içkisi.” diyerek bir dikişte bitirdi.

Stew “Parti senin için henüz bitmedi dostum!” derken gülümseyordu.

“Yani?” dedi Aidan.

Stew “Bir yere gitmek yok. Dedim ya parti senin için yeni başlıyor. Büyük kamaraya in, benim hediyem orada seni bekliyor. Bütün gece o melez güzelin yanında boşuna dolandın dostum.” dedi.

Aidan tam bir şey söyleyecekti yanlarına Stew’in bir arkadaşı geldi.

Stew, Aidan’a “Hadi adamın aşağı in!” diye kaş göz yaparken bir yandan onu merdivenlere doğru yönlendiriyordu.

Aidan içinden ‘*Gerçekten bir köle almış olabilir mi?*’ diye geçirirken köleyi reddettiğinde Stew’in yüzünün alacağı şekli çok merak ediyordu.

İşilca

Guvvertenin sol tarafında bulunan Michael'la göz göze geldi. Tabii Michael'ın uçarak yanına gelmesi bir oldu. "Neler oluyor?" diye sordu merakla.

"Sanırım bir köle almış." dedi Aidan. Michael kahkahalarla gülmeye başladı. Aidan "Sıra bende!" diyerek merdivenlerden aşağı indi. Michael olacakları düşündükçe sırtıyordu.

Uzun koridorda yürürken daha çok kahkahalara boğulmasının sebebi *'Aidan bu tarafa doğru yürü'* yazmasıydı.

Sırtarak yazıları takip etti. "Seni piç! Umarım beni yanıltmazsın." diye kendi kendine gülümsedi. Kamaranın kapısındaki *'Mutlu yıllara dostum!'* yazısı Stew'e aitti.

Aidan kamaranın kapısını açtı ve usulca içeri girdi. Onu kamaranın loş ışığı karşıladı. Kamara oldukça geniş, bir daire konforu sunacak kadar büyüktü. Aidan antrenin ışıklarını yakmadan etrafa bakındı ama bir şey göremedi. Yavaşça yatağın bulunduğu sol tarafa doğru ilerledi. Ayakta dikilen dünyalar güzeli bir kız gördü. Aheste hareketlerle yanına yaklaştı ve "Bana bileğini gösterir misin tatlım?" dedi. Kız şaşırmış bir hâlde bileğini kaldırdığında kölelik işareti gözler önüne serildi.

Aidan "Seni salak!" dedi Stew'i kastederek.

Kızı ürkütmeden "Hadi yukarı çıkalım." dedi sırtarak. Kızı elinden tuttu ve kamaradan çıkarttı.

Stew planının işe yaramasından gayet memnun bir şekilde son bardak içkisini boğazından aşağı adeta boşalttı. Yanında oturan Michael'a "Güzel günlere!" diyerek yerinden kalktı. Kamarasına gidecek ve derin bir uykuya dalıp huzuru arayacaktı. Michael "Hadi ama adamım ~~bir~~ kadeh daha." dedi içki şişesine uzanırken. Stew merdivenlere ulaşmıştı. Tam merdivenlerden inmek için adımını atmıştı ki yukarı çıkan Aidan'ı gördü. Yanında köle kız

Köle - İntikam

vardı. Kızın yüz ifadesinden bir şey olduğu belliydi. Aidan güver-
teye çıktığında açıklama bekler gibi Stew'in yüzüne bakıyordu.

Stew "Aidan neler oluyor?" diye sordu.

Aidan ciddi hatta sinirli görünmeye çalışıyordu. "İyi niyetin-
den eminim ama ..." diye başladığı cümleyi Stew bitirmesine izin
vermedi.

"Ama ne?" dedi sertçe.

"Bu bir köle mi? Bunun bir şaka olduğunu söyle Stew!" diye
adeta kükredi.

"Köle olduğunu saklamadım ki. Onu sana hediye aldım." dedi
Stew. Dışlerini sıkıyor, bozulan planıyla rolünü oynamakta zor-
lanıyordu.

Aidan, Stew'in bu hâlden aşırı zevk almıştı. Gülmemek, sert
görünmek için elinden geleni yaptı. "Bu güzel bayan köle değil
de senin bir arkadaşın olsaydı, günün en güzel hediyesi diyebi-
lirdim. Ancak biraz olsun koca kafanı uçkurundan uzaklaştırıp
düşünseydin benim asla bir köleyi sahiplenmeyeceğimi bilirdin.
Yanlış adama yanlış hediye." dedi.

Stew'in bu konuşma üzerine geri çekilmekten başka yapacak
bir şeyi kalmamıştı. Olayın iyi tarafı Aidan ondan hiç şüphelen-
memişti.

Stew "Bu açıdan düşünemedim. Niyetim..." diyerek konu-
şuyordu ki bu sefer onun lafını kesen Aidan'dı.

"Niyetinden şüphem yok ama bu yaptığın gerçekten çok ko-
mik." diyerek kahkahalarla gülmeye başladı.

O gülmeye başladığında Stew bir iki saniye neler olduğunu
tahlil etti. Aidan kahkahalarla gülüyordu. Onun art niyetinden
bihaberdi. Planının bozulması haricinde her şey yolundaydı. De-
rin bir nefes alıp "Aidan sanırım en güzel hediye benim olmalı
diye abarttım." dedi.

Işılca

Aidan, Stew'in hâline neredeyse üzülecekti. Michael gülmelerinin içinde "Hadi Stew bu kadar üzülecek bir şey yok!" dedi.

Stew'in içinde her şey yerle bir olmuştu. Tabii bunu belli etmemek için elinden geleni yapıyordu.

"Sana başka bir hediye almam gerekecek sanırım." dedi Aidan'ın gözüne bakarak.

"Bu güzel gece benim için harika bir hediye idi. Senin bu hâllerini dünyayı hediye etsen değişmem." dedi alayla.

Stew gülmezken Aidan ve Michael kahkahalarla gülüyorlardı. Hediye olarak verilen köle kız öylece durmuş bekliyordu. Stew köle olarak Aidan'a sunduğu kızla göz göze geldi. İçinde büyüyen öfkeyi bir kenara bırakıp yakınında duran adamlarından birine işaret ederek oradan uzaklaştırmasını sağladı. Tabii bu Aidan'ın gözünden kaçmadı.

"Onunla ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Parası son kuruşuna kadar ödendi. O artık özgür biri." dedi Stew gülümseyerek. Michael "Adamın dibi." dedi Stew'le gurur duyduğunu belli ederek.

Aidan "Dünyadaki bütün köleleri satın alıp serbest mi bıraksak?" diye olaya farklı bir boyut getirirken bu sefer kahkahalarla hep birlikte gülmeye başladılar.

Çıkamaz sokak

Mira bir elinde küçük not defteri, bir elinde kocaman kepece ocanın başındaydı. Kepcenin elbatlarına uyan koca gövdeli tencerenin içinde kaynatığı her neyse karıştırıp duruyordu.

“Acaba ben bunun içine zencefil attım mı?” diye sordu ama Felicia’nın onu dinlediği yoktu. Masada oturmuş sıkıntıyla bacaklarını sallıyor, elinde telefon boş boş ekrana bakıyordu.

“Felicia şunun bir tadına bakıp bana yorum yapabilir misin?” diye sordu Mira.

“Bugün senin deneklerinden biri olmak istemiyorum desem kızar mısın?” dedi öksüz çocuklar gibi. Mira onun sesindeki mutsuzlukla kepeği elinden bıraktı ve yanına geldi.

“Fel, iyi misin? Ben özür dilerim bir şey olmuş ve ben bunu fark etmedim.”

“Gayet iyiyim.” dedi Felicia kaptisle.

“Konu ne o hâlde?”

“Stew!” dedi Felicia.

“Nesi var? Avıldınız mı?”

“Hayır.”

“O zaman sorun ne?”

“İki haftadan beri ondan haber alamıyorum.”

Işılca

“Sen ciddi misin?”

“Evet ayın yirmi dördü sabahı görüştük. Ertesi gün beni aravacak akşamına iki günlük bir tatil için yola çıkacağız. O gün bugündür ses seda yok. Sekreteri de nerede olduğunu bilmiyor.” dediğinde Mira çoktan panik yapmaya başlamıştı. Yirmi dördü gecesi Prens Aidan’ın doğum günüydü. Mira o gece sabaha kadar televizyonun başında beklemişti. Tam bir haber yok dediği anda magazin haberlerinde Stew’in yatındaki doğum günü partisinden fotoğraf kareleri ekrana yansımıştı. Mira rahatlamıştı. Birçok kere Stew’i aramak istemişti ama aramadı. Kırgındı.

Mira panikle ellerini boynunda asılı olan aşçı önlüğüne sildi. Hızla restoranın mutfağından çıkıp ofise geçti. Telefonunu eline aldığı anda zangır zangır titriyordu. En kötüsü de suçluluk duygusuydu.

“Aramalıydim. Onu yalnız bıraktım. Ben tam bir aptalım.” diyerek Stew’i aradı. Çaldı çaldı ama açılmadı. Mira iyice telaşlanmış ofiste dört dönerken peşinden gelen Felicia “Neler oluyor bu telaşın niye?” diye sordu.

Mira “Felicia söz veriyorum anlatacağım ama Stew’e ulaşmam lazım. Onun sesini duymalıyım.” dedi.

“Madem çok merak ettin neden babanı aramıyorsun.” dedi Marlon’u kastederek.

“Onu da boş yere endişelendirmek istemiyorum?” dedi Mira çünkü onu aradığında Marlon nedenini öğrenene kadar onu rahat bırakmayacağını biliyordu. Mira bir kere daha aradı ama telefonu açılmadı. Sonra şirketi aradı. Stew’in sekreteri biraz olsun onu rahatlatmıştı.

“Efendim kendisi bir görüşmede. Aradığınızı iletirim.” dedi ama Mira tatmin olmadı. O sabırlı, nazik, insanları kırmayan bir yapıya sahip olabilirdi ama konu sevdikleriyse gözü hiçbir şeyi görmezdi.

Köle - İntikam

“Adın ne?” dedi sekretere.

“Melinda” dedi kız.

“Kaç yıldır Stew’i tanıyorsun?”

“Beş yıldır yanında çalışıyorum.”

“Güzel. Melinda eğer bana Stew hakkında yalan söylüyorsan inan bana sana dünyayı dar ederim. Anlaşıldı mı?”

“Pardon siz kim oluyorsunuz?”

“Kardeşiyim!” diye bağırdığında sekreter “Tamam efendim!” dedi.

Felicia merakla telefonu kapatmasını bekliyordu. Kapattığında “Neler oluyor?” diye sordu. Mira “Zamanı gelince anlatırım Fel.” dedi ve Stew’in ona daha önce özel durumlarda araması için verdiği numarayı tuşladı.

Stew, gerçekten önemli bir toplantının ortasındaydı. İç cebinde bulunan, çalmasından her zaman korktuğu telefon çaldığında hızla cevap verdi.

“Mira yola çıkıyorum.” Dediğinde ayaklanmış kapıdan çıkıyordu.

“Stew yola çıkacak bir olay yok. Sana ulaşamadım delirmek üzereyim. Felicia diye konuşmaya devam ediyordu ki Stew “Ben iyiyim. Toplantıdan çıkınca seni ararım.” dedi.

Mira rahatlamıştı. “Tamam.” dediğinde Stew “Mira... Bu telefonu bir daha amacı için kullan olur mu?” dedi sinirle.

Mira “Tamam” dedi ve kapattı. Felicia hâlen merak içindeydi.

Mira fazla mı abarttım acaba diye düşünürken Felicia “Bazen senin deli olduğunu düşünüyorum.” dedi anlamak istercesine.

“Normal olsam seninle ne işim olur?” diye alay etti. Felicia sorularına ara vermiş onunla ağız dalaşına girmişti bile. Mira amacına ulaşmış Felicia’nın merakını unutturmuştu.

Işılca

Gün Mira için Stew'den telefon beklemekle geçti. Restoranın yoğunluğundan dolayı biraz olsun kafası dağılmış, daha iyiydi.

Felicia sinirle mutfağa girdiğinde "Anlamıyorum ki hayatımda Stew yokken bu kadar şansım açık değildi." diye yakındı.

Mira bir elinde rende bir elinde havuç rendeleyip duruyordu. "Yine ne oldu?" dedi sırtarak.

"Dışarıda saray yetkililerinden yakışıklı sürüsüne bereket adam var ama benim aklım senin o uyuz çakma abin Stew'de." dediğinde Mira şaşkınca Felicia'ya bakıyordu.

"Ne?" dedi Felicia.

"Saraydan mı gelmişler? Ne istiyorlar?"

"Ay yani sen şimdi benim anlattıklarımın sadece bunu mu merak ettin?" diye sordu.

Tabii cevap alamadı. Mira çoktan restorana çıkan kapıyı açmadan camdan içeri bakmaya çalışıyordu. Bu sırada kapıdan girmek isteyen aceleci garsonun kapıyı itmesiyle olanlar oldu. Garsonun elindeki tabaklar restoranın yerine büyük gürültüyle savrulup kırılırken Mira kış üstü yere düşen garsonla birlikte karşı karşıyaydı. O anda ayakta birileriyle selamlaşan üç dört takım elbiseli adamla göz göze geldi. Paniklemiş, hangi ara arkasını dönüp emekleyerek mutfağa kaçmıştı kendi bile hızına şaşırmıştı. Üzerindeki önlüğü hızla çıkardı ve "Bu gece bu kadar yeter. Ben gidiyorum." dedi isyanla.

Felicia "Git Bence de git. Bugün senin ayarların gerçekten kaçmış durumda. Neyin olduğunu bilmek bile istemiyorum. Eve gidip kapıyı kilitte ve yat!" dedi sinirle.

Mira "Evde görüşürüz o zaman" dedi ve çantasını alıp çıktı.

Neden bu hâldeydi biliyordu. Umursamaz görünmek içten içe onu yiyip bitiriyordu. Kendini Stew'e karşı suçlu hissetti.

Köle - İntikam

Onu yalnız bırakmakla hata etmişti. Seslice “Ya ona bir şey ol-
saydı?” sorusuna cevabı yoktu. “Onu kaybedemem o benim tek
gerçeğim.” dedi ve eve gitmek yerine havaalanına gitti. İlk uçak-
ta kendine bilet aldı.

Stew'in toplantısı uzun sürmüştü. Mira'yı aramaya vakit bu-
lamamıştı. Saate baktığında geç olduğunu bahane ederek onu
aramadı. Ona kırgın değildi. Mira'yı intikam planlarından uzak-
ta tutmanın doğruluğuna inanıyordu. Bütün gün bir şey yeme-
mişti. Gerçi hâlen bir şey yemek istemiyordu. Birkaç kadeh bir
şey içip kendini yatağa atıp gözlerini kapattı. Morali sıfıra inmiş
durumdaydı. Son olanlardan sonra ne yapacağını bilmez bir hâl-
deydi. Kurduğu plan ona zarar vermese de yolundan sapmasını
sağlamıştı. İki haftadır düşünüyor bir çıkar yol arıyordu. Tam ka-
fasındaki düşünceleri uzaklaştırıp uykuya dalıyordu ki telefonu
çalmaya başladı. Mira arıyordu. Açmakla açmamak arasında kal-
dı ve açmadı. Telefon kapandığında kapı çalmaya başladı. Stew
gece yarısı gelenin kim olduğunu merak ederek aşağı indi. Kapıyı
açtığında karşısında Mira duruyordu.

“Mira?” dedi yine ama bu sefer sakince.

“Marlon iyi, Daisy de.” dedi Mira.

“Sen nasılsın?” diye sordu Stew onu içeri davet ederken.

“Nasıl olmamı bekliyorsun?” derken Mira içeri girmiş mon-
rundan kurtuluyordu.

“Mutlu.” dedi Stew.

“Mutlu mu? Sen mutlu musun peki?” diye sordu Mira.

Stew derin bir nefes aldı. “Sana gerçekleri anlattığım geceye
dönebilseydim şu an çok mutlu olurum.” dedi bezgince.

Mira şaşırmıştı. “Neden?” diye sordu.

Işılca

"Sana hiçbir şey anlatmazdım. Sen de burada olmazdın. Pembe yaşamına mutlu mesut devam ederdin. Ben de senin mutluluğunla mutlu olurdum."

"Geçmiş konuşmanın bir anlamı yok."

"Geçmişimiz yüzünden bu hâldeyiz." dedi Stew.

Mira iyice gerilmişti. "Stew neler oluyor? Beni keşke anlatmazdım diyerek uzak tutamazsın." dediğinde Stew "Mira benden ne istiyorsun?" diye sordu sinirle.

Mira "Özür dilerim seni yalnız bırakmamalıydım. Ben senin yanında olup sabretmeliydim. Lütfen beni kendinden uzaklaştırma." dedi.

Stew, Mira'nın ağlamaklı hâli karşısında üzülmüştü. "Seni kendimden uzaklaştırmıyorum. Seni benim mutsuzluğumdan uzaklaştırıyorum."

"Felicia'ya yaptığın da bu mu?"

"Evet onu hak etmiyorum."

"Sen... Sen ne dediğini bilmiyorsun. Biz seni seviyoruz."

"Mira beni anlamalısın. Benim bir geleceğim, bir ailem olmaz. Bu içimde yaşayan, beni varan intikam ateşi hiç sönmeyecek. Çok denedim ama olmuyor. Güzel olan ne varsa o yangının içinde kül olup gidecek. O yüzden sizi hayatımdan olabildiğince uzak tutmalıyım." derken artık görünüyordu.

"Bunun için geç kaldın Stew. Sen pişman olsan da beni bırak Felicia bile artık bu geminin içinde. İşte bu yüzden bir karar vermelisin."

"Ne kararı?"

"Ya vazgeçecek, geçmişi sileceksin. Ya da intikam planlarına devam edeceksin. Her iki seçiminde biz istesen de istemesen de yanında olacağız. Bu karar senin lüksüne kalmış bir şey değil." diyerek gayet kesin bir biçimde düşüncelerini dile getirdi.

Stew sessizdi. Mira "Bu sessizliğin beni yıldıramaz senden bir cevap almadan buradan gitmeyeceğim." dedi.

Köle - İntikam

Stew yine cevap vermedi. Mira “Ben çok yorgunum. Duş alıp uyumak istiyorum. Sabah görüşürüz.” diyerek Stew’in yanından ayrılıp yukarı çıktı.

Stew, Mira’nın yanından ayrılmasıyla yüzüne yayılan gülümsemesini engelleyemedi. Ne olursa olsun Mira’nın söyledikleri gururunu okşamış, yalnız olmadığını bilmek iyi hissettirmişti.

Sabahın ilk ışıklarına kadar ne istediğini ölçüp biçti. Saat dokuz gibi kız kardeşine güzel bir kahvaltı hazırladı. Onu uyandırmak için yanına çıktı. Mira bir çocuk gibi yastığına sarılmış uyuyordu. Bir süre onu seyretti. Annesine o kadar benziyordu ki Stew onları ne kadar özlediğini düşündü. İçinden ‘*Her şey farklı olabilirdi.*’ diye geçirirken sabaha kadar düşünüp aldığı kararı uygulayamayacağını biliyordu. Belki de hayatı bu uğurda heba olup gidecekti ama denemeliydi. Usulca Mira’nın yanına uzanıp gözlerini tavana dikti.

Mira gerek kendi yatağında uyumadığından, gerek Stew’le yaptığı konuşmadan dolayı geceyi huzursuz geçirmişti. Uyanmak adına gerim gerim gerinirken yanında bir nefes hissetti. Hızla gözlerini açtı. Stew’in tavana gözlerini dikmiş hâliyle karşılaştı.

Stew “Günaydın” dedi duruca. Mira’nın odasına geldiği ruh hâlinde eser yoktu. Yine karamsar bir o kadar çaresizdi.

“Günaydın, iyi misin?”

“O kadar mı belli?”

“Anlamadım.”

“Mutsuzluğum o kadar mı belli?” diye sorduğunda Mira’nın içi burkuldu. Mira çareyi kaçmakta buldu. En azından cevap bulmak için zaman kazanabilirdi. “Kahve ikimize de iyi gelecek. Hemen geliyorum.” diyerek yataktan kalktı. Banyoya girdi. Alelacele yüzünü yıkayıp kurulamasıyla çıkması bir oldu. Cevabı biliyordu. Konuşma fırsatını ~~kaçıramazdı~~ ama Stew odada yoktu.

Işılca

“Kahretsin!” diyerek hızla aşağı indi.

O Stew’in gittiğini düşünürken onu mutfakta kahvaltıyı hazırlamış kahve yaparken buldu.

“Bugün evdesin anlaşılan.” dedi Mira nabzını ölçmek için.

“Çok özel bir misafirim gelmişken işe gitmem büyük saygısızlık.” dedi Stew gülümseyerek. Mira biraz rahatlamıştı.

Masaya otururken “Kahvaltı harika görünüyor.” dedi.

“Senin için.” dedi Stew. Kahvelerle birlikte masaya geldi. Mira kahvesini aldı. “Kararın ne?” diye bodoslama sordu. Yıllardır bekliyordu ve bu cevabı hak ediyordu.

Stew mahcup bir şekilde “Sabaha kadar düşündüm. Yıllardır yaptığım gibi.”

“Evet?” dedi Mira merakla.

“Senin odanın kapısına gelip senin melekler gibi uyumanı görene kadar kararım hayatıma devam etme yolundaydı.”

“Fikrini değiştirme sebebi uyumam mı?” dedi Mira şaşkınca.

“Vazgeçemem Mira. Bunu ne aileme ne kendime yapamam. Olanları unutup hayatıma yalan soyadıyla devam etmek onları tekrar öldürmek demek. Ne annem ne babam ne sen ne ben bu yaşadıklarımızı hak etmedik.”

“Kararın ne olursa olsun yanında olduğumu bil Stew, ama anne ve babamızın her şeyden önce senin mutluluğunu isteyeceğine eminim.”

“Evet ama babamı tanımıyorsun. O vazgeçmezdi ve ben onun oğluyum.”

“O zaman neler olduğunu anlatmaya başlasan iyi edersin.”

“Onca yıl kurduğum planlar on dakika içinde yok olup gitti. Prens Aidan benden şüphe duymasa bile ona hediye ettiğim kö-

Köle - İntikam

leyi senin dediğin gibi kabul etmedi. Sonuç olarak o evrağa ulaşamazsam ortalığı bulandırıp lehimize bir şey elde etmem çok zor.”

“Neden planlarını bürokrasi üzerine kurdun peki?”

“Biz onlar gibi değiliz. Kaldı ki darbe çok riskli.”

“Kime göre, neye göre?” dedi Mira, babası Edward’ın sözleriyle. Stew anılarında kaybolmuşçasına gülümsedi.

“Babam... O şu an burada olsa...” diyerek sustu.

Mira “Daisy’nin günlüklerinden okuduğum kadarıyla babam önünü arkasını düşünmeden hedefe kitlenir istediğini alana kadar yapmadığını bırakmazdı. Darbeyse darbe. Kimse kral olduğunda nasıl elde ettiğine bakmayacak.”

“Kafandakileri benimle paylaş o zaman.” dedi Stew alayla.

“Eğer arkanda seni destekleyeceklerle güveniyorsan darbe kesin çözüm. Aynen o lanet kadının yaptığı gibi sıkı bir planla bizim olanı geri alabiliriz.”

Stew babasının otoritesine sahip olabilirdi ama her zaman duyarlı bir o kadar ayakları yere basan biriydi. O plansız programsız hareket edemezdi.

“Tut ki darbe yapacağız. Bunu planlamak yıllarımızı alır.” dedi Stew.

“Eğer çoğunluk arkamızdaysa neden yıllar sürsün? Önemli olan kilidi açacak anahtarı bulmak.”

“Arkamda duracağını söyleyen o dalkavuklar çetesine güvenemeyiz. Her ne kadar Edward’ın oğlu olsam da darbe için bize ne kadar destek verirler ya da iş ciddiye binince ne kadar yanımızda yer alırlar bilmiyorum.”

“Önemli olan kilidi açacak anahtarsa üzerinde çalışmamız gereken bu. Senin yanında gibi görünenlerle bir bağlantı bulmalı ve onların koşulsuz güvenini kazanmalıyız.”

İşilca

"Daisy keşke yanımızda olsa. O zaman her şey daha kolay olurdu."

"Bu imkânsız." dedi Mira.

"Aralarında lafi geçen biri olmalı." dedi Mira ve ortam sessizliğe büründü.

Bütün gün bu konunun üzerine konuşup durdular.

Kim olabilir? *En önemli soruyken, ne yapabilirler, kime güvenebilirler, darbe için hangi devletten asker temin edebilirler?* Soruları öncelikli olanlarıydı.

Mira akşam yemeğini yapma bahanesiyle mutfığa geçti. Yemek yaparken daha sağlıklı düşünebiliyordu. Daisy'nin günlüklerinde okudukları kafasında dönerken 'Vanselt' geçti aklından. Belki Stew'i destekleyenlerin arasında bile bulunuyor olabilirdi. Elindeki bıçağı bırakıp hızla çalışma odasında olan Stew'in yanına geldi.

"Vanselt!" dedi heyecanla.

"Vanselt mi? Araştırdım. İnan bana ona güvenemeyiz. Hatırlarsan onu kilit noktası olarak sana ben söylemiştim." dedi Stew.

"Neden vazgeçtin? Babamın en yakın dostuymuş..." diyerek nefes almadan günlüklerde okuduklarını hatta Daisy'nin köle işaretini sildirme hikâyesini bile anlattığında Stew "En yakın dostu olabilir. Ölmüş birine sadakat çok zor Mira. O şimdiki krallığın en yakın dostlarından biri." dedi.

Mira gayet kendinden emin bir şekilde "Görünenin ardında bir araştırma yapmalısın." dedi.

"Mira adamın kralla çekilmiş bir sürü fotoğrafı var. Söylemleri hep krallık yandaşlığı."

"Sen de görünürde prens Aidan'ın en yakın arkadaşı değil misin?" diye sordu. Stew gülerek "Kral olduğumda sana sağ kolum olma lütunu bahşedeceğim." dedi alayla.

Köle - İntikam

“Bak o konuda anlaşalım ben hayatımdan memnunum. Saray hayatı baya uymaz biliyorum.”

Stew “Ne yani... Ölene dek aşçılık mı yapacaksın?” diye sordu hayretle.

“Stew biliyor musun siz Felicia ile tencere kapak gibi birbirinizi tamamlıyorsunuz.” dedi Mira.

“Mira sen ciddisin.” dedi Stew şaşkınlığı devam eder hâlde.

“Stew ben o restoranda mutluyum.”

Stew “Felicia sen gelmezsen bırak kraliçe olmayı saraya ayak basmaz.” diyerek kederle karalar bağlamıştı. Mira bu cümle sonrasında kahkahalarla gülüyordu.

Gece Vanselt hakkında konuşarak geçti. Stew, Mira’nın Vanselt’e ulaşma isteğini onaylamadı. Yine de Mira uyumaya gitğinde kafasında darbe planları dönüp durmaya başlamıştı. Eğer bir darbe yapacaksa kimseye güvenemezdi. Ne ailesini, ne kendini dalkavukların iki dudak arasına bırakamazdı. Aklında beliren düşünceyle yıllardır sağ kolu olan adamını Smith’i aradı. “Buyurun efendim.” diyerek ilk çalışta açıldı telefonu.

“Smith, umarım uyandırmadım.” dedi Stew.

“Hayır efendim. Buyurun.”

“Taşınır, taşınmaz ne kadar mal varlığımız var, dünyaya yayılmış şirketlerin ederi nedir ve bankalarda bulunan paraların bir dökümünü yarına istiyorum.” dedi.

Smith her zaman ki gibi “Peki efendim.” diyerek sorgulamaları kapattı.

...

Mira Stew’in yanına geleli bir hafta olmuştu. Geri dönmeye niyeti yoktu. Üçüncü günün sonunda Vanselt’e ulaşması konusunda Stew’i ikna etti. Stew yaptığı araştırmalar sonucu Vanselt’le

İyileu

görüşmeye karar verdi. Bağlantılarını kullanarak onunla bir görüşme ayarlamaları için harekete geçti. Dört gün sonunda Stew görüşme bir şekilde Vanselt'e ulaşamıyor, hangi kanalı kullandıysa, hangi kapıyı çaldıysa Vanselt görüşmeyi reddediyordu.

"Lanet olası herif kendini ne zannediyor?" diye bir hisinde eve girdiğinde Mira koltukta oturmuş Felicia ile konuşuyordu.

Tabii onun bağırmasıyla Felicia telefonun diğer ucunda susup kalırken Mira elinde telefon donmuştu.

Felicia "Neler oluyor orada?" diye sordu Mira'ya.

"Felicia seni beş dakika sonra arıyorum." diyerek kapattı.

"Stew iyi misin? Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Sorun mu? Hayatımda ilk kez birine ulaşamıyorum. Ne yaparsam, kesin ve net bir şekilde Vanselt benimle görüşmeyi reddediyor."

"Nedeni neymiş?"

"Bunu onu ilk gördüğüm yerde sormayı düşünüyorum. Tabii ona ulaşabilirsem." dedi sinirle. Mira Stew'e o kadar çok destek olmak istiyordu ki düşünmeden "Bu konuyla ben ilgilensem nasıl olur? Eminim ki senin yaptığımız plan üzerine görüşme yapman gereken bu sürü kişi vardır."

"Sen mi? Ben önce kişiyi araya soktum ama görüşmüyor. Bunu nasıl başarmayı düşünüyorsun?"

"Stew bana biraz olsun güveniyor musun?" diye sordu Mira.

"Tabii ki."

"O zaman bana bir hafta ver." dedi Mira.

"Tamam ama saniyesi saniyesine beni haberdar edecek ve birlikte karar vereceğiz. Kendini tehlikeye atacak bir şey yapmayacaksın."

Köle - İntikam

“Söz!” dedi abisinden izin almanın coşkusuyla.

Mira, Stew’e verdiği sözün heyecanıyla bir gün sonra Felicia’nın yanına döndü. Şimdiden bir gün kaybetmişti. Hiçbir şeyden haberi olmayan Felicia o yokken olanları nefes almadan anlatmaya başladı. Mira onu dinleyecek durumda değildi.

Felicia “Senin bu aniden kaybolmaların canımı sıkmaya başladı bilesin. Sen beni meraktan öldürmeye mi çalışıyorsun? Biz burayı ortak açmadık mı? Herkes senin yemeklerin için buraya gelmiyor mu?” diye söylenirken Mira aklında Stew’e verdiği söz “Keşke iki hafta deseydim.” diye sesli düşündü.

Felicia konuşmayı bırakıp “Ne iki haftası?” diye sordu.

Mira “İki hafta mı? Bunu sesli mi söyledim?” diye şaşındı Felicia isyanlardaydı.

“Sen... Sen beni hiç dinlemiyorsun.” diyerek ayaklarını yere vura vura Mira’nın yanından ayrıldı. Mira onu çok kızdırdığını biliyordu. Akşam evde gönlünü alırım diye düşünüp restoranın mutfağına geçti. Bir yolunu bulmalıydı ama ne?

Yalan gerçeğe dolanmış...

Saray

Michael ve Aidan akşam yemeği masasında ikisi kalmış boş boş sohbet ediyorlardı.

Michael "Aidan, doğum günümden sonra Stew'den ses çıkmadı mı?" diye sordu gülerek.

"Sanırım bana kızgın. Adam benim için köle almış. Kim bilir ne kadar uğraştı." dedi Aidan.

"Sen hiç aramadın mı?"

"Aramadım. Gerçi kasten değil Norveç'te işlerim uzun sürdü."

"O zaman harika. Onu biraz daha kızdırsak mı?" diye sordu Michael.

"Nasıl olacak?" diye sordu Aidan.

"Şimdi bak!" diyerek Michael Aidan'a kafasından geçenleri anlatmaya başladı.

Konuşması bittiğinde Aidan kahkahalarla gülüyordu.

"Michael bu iş bittiğinde ve sen Stew sana yumruğu geçirip yere yapıştığında orada olmak istiyorum."

"Bu kabul ettiğin anlamına mı geliyor?"

"Bu durgun hayatımıza renk katacak." dedi Aidan ve korumaların başı Scat'ı aradı. "Bana derhal Paul Stew Cruise'un şu

Köle - İntikam

an olduğu yeri bulun. Onu benim vereceğim adrese getirin. Sean lütfen canını yakmayın!" dedi ve kapattı. Michael "Yufka yürekli prens!" dedi kahkaha atarak.

Aidan, Michael ve tabii Stew birbirlerinden habersiz kendi planlarını yaparken Mira ertesi gün çareyi restorana kendini kapatıp yemek yapmakta buldu. Zaman daralıyor Vanselt'e nasıl ulaşacak hiçbir fikri yoktu. Koca demir kaseye sayısını hatırlamadığı kadar çok yumurta kırması çırpıma başlamıştı.

Felicia suratı asık bir şekilde mutfağa girdi. Şiddetle "Sen ben den bıktın değil mi?" diye sordu. Mira aptalca arkadaşına baktı "Bu da nereden çıktı?" diye sordu.

"Mira hadi beni sallamamamı anladım. Kafanda ne varsa ben-den önemli olduğu kesin. Gece en azından bana küçük bir açıklama yapabilirdin."

"Fel ben çok özür dilerim..." diye başlamıştı ki telefonu çaldı. Arayan Stew'di. Ona kesin Vanselt'e ulaşmanın bir yolunu bulup bulmadığını soracaktı.

Mira ilk defa telefonu açmak istemiyordu ama açtı.

"Stew ben..." diye kurmaya çalıştığı cümle Stew'in "Mira git. Hemen git. Kaç Mira. Daisy ve Marlon'la orada buluşalım. Sakın sen arama!" demesiyle yarım kaldı.

Telefondan gelen kapandı sesiyle Mira donmuştu. Elinde telefon felç olmuş gibiydi. Dizleri titriyordu, yere düşmemek için tezgaha tutundu. Felicia, Mira'nın yüz ifadesiyle ilk defa bu kadar korkmuştu.

"Mira..." diyebilirdi ama gerisini getiremedi. Mira'nın elindeki telefon yere düştüğünde iki kız göz gözeydiler.

"Tanrım!" dedi Mira.

Felicia "Mira ne oldu? Korkmaya başladım." dedi panikle.

Işılca

Mira "Gitmeliyim!" dedi ve hızla ofise geçti. Ofise girmesiyle çıkması bir oldu. "Felicia çabuk ol. Gitmeliyiz." dedi. Eli ayağı titriyor ne düşüneceğini bilmez hâldeydi.

Felicia aptala dönmüş "Neden gidiyoruz? Mira önce bana neler oluyor onu anlat!" diyerek önüne geçti.

"Zamanımız yok. Müdürü çağır! Çabuk hadi. Yolda anlatırım." dedi ve hızla ofise geçip kasanın içine sakladığı küçük çantayı aldı. Ofisten çıktığında müdür ve Felicia korkuyla ona bakıyordu.

"Burası biz gelene dek senin. Bizi bugün görmedin." dedi ve Felicia'yı elinden tuttuğu gibi arka kapıdan arabasının yanına doğru sürüklemeye başladı.

"Mira beni korkutuyorsun? Polisi arayalım. Babamı arayalım. Krallıkta üst düzey tanıdıkları var."

"Felicia kaçtığımız zaten krallık!" diye bağırdı Mira. Felicia o an donup kaldı. Bir iki saniye sonra kendine geldi "Bana olanları detaylı bir şekilde anlatman gerek." derken arabaya binmişti.

"Eve mi gidiyoruz?" diye sordu bir iki dakika sonra.

"İmkânsız. Direkt havalimanına gidiyoruz. Umarım geç olmamıştır." diyerek gaza bastı.

"Ne için geç olmamıştır Mira!"

Mira trafik ışıklarını beklemiyor, önündeki arabaları taciz ederek yoldan çekilmelerini sağlıyordu.

"Bizim için Fel bizim için. Eğer şansımız yaver giderse öncelikle neler olduğunu anlamalıyız. Nolur Daisy ve Marlon yakalanmasın." dedi ama ne yapacağını bilmiyordu. İlk saklanma yerine varıp Daisy ve Marlon'la buluşmalıydı. Havalimanına geldiklerinde Mira etrafı kolaçan etti. Hızlı hızlı yürürken Felicia ona ayak uydurmakta zorlanıyordu.

Köle - İntikam

“Mira lütfen sakın ol. Dikkat çekiyoruz.” dedi nefes nefese.

Mira adımlarını yavaşlattı. “Biletleri alalım.” diyerek bilet ofisine yöneldiler. “Peki nerede bu yer?” diye sordu Felicia.

“Oklahoma.” dedi Mira.

“Ay şu Tornado kasırgasının olduğu şehir mi? Mira başka bir yer mi bulamadınız?” dedi ama Mira ona cevap bile vermedi.

Mira sağı solu kontrol ediyor kraliyet askerlerinin etrafta olup olmadığına bakıyordu. Çok uzun zaman öncesinde kaçırları geldi aklına. “Lanet olsun! Lütfen orada olsunlar!” dedi seslice ettiği duayla.

Felicia o sırada Mira’yı dürttü. İki tane kraliyet askeri etraflarına bakarak onların olduğu sıraya doğru geliyorlardı.

Mira “Eğer askerler beni almaya kalkarlarsa beni tanımıyor-sun. Unutma!” dedi Felicia’ya bakmadan.

“Ne!? Ne demek seni tanımıyorum.” dedi Felicia fısıltıyla.

O sırada askerler önlerindeki sırada bir adama doğru gelip “Dik durun bayım. Kimlik kontrol!” dedi. Adam duruşunu dikleştirdi. Asker elindeki cihazı adamın gözüne doğru tuttu. Adamın bilgileri ekrana yansırken Mira ve Felicia nefes almadan onları izliyorlardı. Askerler adama teşekkür ederek yanlarından ayrıldı. Felicia “Ucuz yırttık.” dedi. Biletleri alıp bekleme salonuna geldiler. Uçağın kalkmasına biraz zaman vardı.

Felicia “Sakin bir yere otursak?” dedi.

“Kalabalıkta göze batmayız.”

“Sen bayağı bu saklanma gizlenme kaçma işinde iyisin.”

“Ever yıllardır kaçan bir ailenin ferdiyim.”

“Mira neler olduğunu anlatacak mısın?”

“Öldün meraktan.”

“Ölmek ne kelime deliriyorum.” dedi Felicia.

Işılca

Mira gözlerini kapattı ve “Şu hani üzerine tez hazırladığımı ve ceza aldığımı Kral ve Kraliçe vardı.”

“Evet yasaklı Kral Edward ve Jaymie.”

“Onlar... Onlar benim anne ve babam.”

“Yok artık!”

“Stew benim öz abim. O dünyanın gerçek veliaht prensi.”

“Oha! Ne yani ben şimdi bir prensle mi çıkıyorum? Bu... Bu harika bir şey Mira ölmeden önce yapacağım onca şeyin içinde bir prensle birlikte olmak vardı.”

“Anlattıklarımın bir tek buna mı takıldın?” diye sordu Mira hayretle.

“Peki ya Daisy?” diye sordu Felicia gerçeklere dönercesine.

“Daisy teyzem oluyor.”

“Ne yani o da mı prensesmiş?”

“Mantıken evet.” dedi Mira.

“Marlon kim peki?” diye sordu Felicia.

“Marlon babamın ordusunu yöneten bir generalmiş. Detayları sonra dinlesen olur sanırım.” dedi ve kulaklığını kulağına taktı. Tabii Felicia’nın kulağından kulaklığı çekmesi bir oldu.

“Şaka yaptığını söyle!”

“Keşke Felicia... Benim de söylediklerimin şaka olmasını dilediğim çok zaman oldu ama gerçek bu.”

“Peki sizden ne istiyorlar?”

“Bir şey istedikleri yok. Yarım kalan işlerini bitirmek için bizi bulmaları gerek”

“Neymiş o yarım kalan iş?”

“Ölmemiz.” dedi Mira ve kulaklığı kulağına taktı. Felicia kulağına uzandığında elini tuttu ve “Haberlere bakmam gerekiyor.” dedi sertçe.

Köle - İntikam

Felicia elini çekerken Mira interneti açıp arama portalına girdi. Prens Aidan son dakika haberleri yazdı. Hiçbir haber yoktu. O sırada uçak kalkış anonsu duyuldu. Mira kulaklığını çıkarıp gözlerini kapattı. İçinden '*Orada olun lütfen ne olur orada olun Ben siz olmadan ne yaparım?*' diye geçirdi. O sırada Felicia "Ben hâlâ babama gitme taraftarıyım." dedi.

"Babanın hayatını tehlikeye atmak ister misin? Ona gittiğimiz anda ilk fırsatta öldürülecektir Fel. Bizim kim olduğumuzu bilen herkes ya öldü ya hapsedildi." Birlikte uçağa bindiklerinde Felicia "Neden ama ben hâlen anlamıyorum."

"Edward'ın soyundan gelenler mevcut kraliyet için risk oluşturuyor. Bu kadar basit."

"Bu mantık dışı!"

"Bunu onlara söylemek ister misin?" dedi Mira alayla.

"Sence yakalandılar mı?"

"Stew büyük ihtimal yakalandı. Marlon ve Daisy için oraya gitmeliyiz."

Felicia "Stew... Yakalandıysa ona ne olacak?" dedi zar zor sorarak.

"Ben... Bilmiyorum" dedi Mira. Gözleri dolmuş çaresizlik içindeydi.

"Ya gelmezlerse?"

"Bilmiyorum Felicia. Gerçekten bilmiyorum."

"Bilinmezlik dolu bir yolculuk."

"Bak istersen iner inmez ilk uçakla babanın yanına dönersin. Belki bu daha iyi olur."

"Bana bunu nasıl söylersin Mira?"

"Sabahtan beri hiç susmadın." dedi Mira sinirle.

"Ben hep konuşurum. Sana yardımcı olmaya çalışıyorum." dediğinde Mira kendini suçlu hissetti.

Işılca

“Özür dilerim. İyi ki yanımdasın.” dedi ve arkadaşına sarıldı.

“Tamam sakın olacağız ve etrafıca düşünüp ne yapacağımıza karar vereceğiz. Hoş Daisy oradaysa gerek kalmayabilir. O her şeyi çözer değil mi?” diye sordu Felicia.

Mira “Evet o ne yapacağını bilir.” dediğinde ikisi de sessizliğe büründü. Uçak yolculuğu onlar için bitmek bilmedi. İndiklerinde havalimanından Felicia adına bir araba kiraladılar. Mira arabayı kullanırken Felicia son dakika haberlerine bakıyordu.

“Hiçbir şey yok. Acaba yanlış yere mi bakıyoruz? Marlon’un şirketini mi arasak?”

“Arayıp ne diyeceğiz ki?”

“Buldum! Marlon’un şirketinin adı neydi?”

“EJ holding.” dedi Mira.

Felicia hızlıca internete EJ holding güncel haberler yazdı. “Enteresan küçücük bir haber bile yok. Her şey yolunda görünüyor.” dediğinde belirsizlik onları iyice tuzağına düşürür gibiydi. Moralleri bozuk bir şekilde yarım saate yakın karanlıkta yol aldıktan sonra küçük bir kulübenin yanında durdular. Felicia “Mira burası terk edilmiş, her yanı dökük bir yer. Doğru yerde olduğumuza emin misin?” dedi şaşkınlıkla. Mira hızla etrafa bakıp kimsenin olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. İçinden ‘*Belki içerdedirler.*’ diye geçirdi. Hızla arabayı arka taraftaki çalıların olduğu yere doğru sürdü. Çantasındaki küçük cüzdanı çıkardı. Fermuarını açtı. İçinden küçük bir kumanda çıktı. Düğmeye bastığında çalılar havalanmaya başladı. Mira “İşte kapalı otoparkımız.” dedi.

Felicia şaşkınlıkla izliyordu. Araba rampadan inerken sensörlü ışıklar ortalığı aydınlattı. Mira hayal kırıklığı yaşıyordu. Daisy burada değildi. İçinden umut etmeye devam etti. ‘*Belki de yoldadır.*’ diye geçirdi.

Köle - İntikam

O sırada Felicia etrafında yığınla dizilmiş kolileri merakla inceliyordu. “Bunlar ne?” diye sordu.

“Burada yıllarca yaşamana yetecek ne varsa o kolilerde.”

“Tanrım siz gerçekten organize olmuşsunuz.”

“Buna yaşamak denirse.” diye ekledi Mira.

Felicia “Aslında seninle ömür boyu konuşmamam lazım.”

“Niye?” diye sordu Mira.

“Birbirimize söz vermiştik hiçbir şey saklamak yoktu.”

“Felicia bu senin iyiliğin içindi.”

“Ama sonuç değişmedi.”

“Haklısın. Yine özür dilememi ister misin?”

“Hayır. Şimdi biz yerin altında mıyız?”

“Evet.”

Peki bu garajda daha ne kadar kalmayı planlıyoruz?”

Mira sırtıttı “Gel benimle!” dedi ve garajın sol duvarında elini gezdirmeye başladı. “Neredeydi bu düğme?” derken eline takılan yere bastırdı. Duvarın solunda bir kapı açıldı.

Felicia “Artık hiçbir şeye şaşırmayacağım.” dedi ve kapıdan içeri geçti.

Oda rahat kırk metre kare bir alandı. Salon gibi döşenmişti. Koltukların ortasında bir sehpa, odanın bir kenarında ufak bir mutfak vardı.

Felicia “Işıklar nereden yanıyor acaba?” dediğinde Mira duvarın solundaki küçük plakete bastırdı.

“Her şeyi buradan kontrol edebiliyoruz. Ayrıca dışarıyı izleyebiliriz.” dedi ve televizyonu açtı.

“İnanmıyorum gece görüşü bile var.” dedi Felicia ekrana baktığında.

“Bak bir şeye şaşırmayacağım demiştin ama şaşırdın.” dedi Mira alayla.

Işılca

"Tamam şaşırabilirim."

"İnterneti devamlı bağlı tutmayalım. Sonuçta buradan bir sinyali alırlarsa yerimizi bulabilirler."

"Onda bir sorun yok ama sana uzmanlık sorusu soracağım." dedi Felicia.

Mira ciddi bir soru bekliyordu. "Peki tuvalet olayını ne yapacağız? Yapmayı mı unutmuşlar yoksa gizli bir duvarın ardında mı?"

"Garajın diğer duvarında banyo ve tuvalet var. Sanırım garaj sonradan plana dahil olmuş o yüzden biraz sıkıntı."

"Tuvalet ve banyo var ya gerisi önemli değil."

Felicia üzerini değiştirdikten sonra Mira ile kendisine süt ısıtıp tost yaptı. Mira onu izlerken ne kadar huzur veren biri olduğunu düşünmeden edemedi. Sanki canları tehlikede değilmiş, onlar iki kız tatile gelmişler gibiydi.

Mira "Felicia otursana!" dedi durgunca.

"Kahve paketlerini bulmam çok vaktimi aldı. Yarın o garajı düzenlemem gerekecek." dedi.

"Felicia dinle. Bak bu ne kadar sürecektir belli değil. Benim... Benim ne yapacağım da net değil. Kafam çok karışık ama seni bir şekilde bu işin içinden sıyırmamız gerek. Buraya gelmen bile hataydı. Ben düşünemedim. Belki korktum. Senden ayrılmak istemedim."

Felicia karşısında çaresizlikle kıvrınan arkadaşına "Beni arıncı bıraktıncı neler olacaktı sana söylememi ister misin?" dedi. Mira'nın bir şey söylemesini beklemeden derin bir nefes alıp devam etti. "Birincisi okulu bırakacaktım."

"Yine bıraktın sonuç değişmedi. Ne zaman döneceksin bilmiyorum."

"İkincisi okulu bırakınca babam bana gönderdiği parayı kesecekti."

Köle - İntikam

“Sonuç değişmedi.” dedi Mira.

“Parasız kaldığım için ben bunalıma girecek ve para için belki de kendimi satıp o alıştığım hayata devam etmek zorunda kalacaktım.”

“Daha neler sen aklını mı kaçırdın?” dedi Mira hayretle.

“Ben sen beni bırakıp gittiğinde olacakları sıraladım. Özet olarak sen benim ailemsin. Evet babam var. Beni görmek istemeyen, nerede olduğu belli olmayan, işiyle evli, otoriter ruhsuz piçin teki. Ben sensiz ne yapardım aptal şey. Sen ve tabii hâlen yaşıyorsan Stew benim ailemsiniz. Umarım her şey yolunda gider, ölmez ve bana evlenme teklifi eder yoksa ben edeceğim. Kraliçeliği başka bir kaltağa kaptırmak gibi niyetim yok.” diyerek güldüğünde Mira da gülüyordu ama gözünden bir damla gözyaşı akmasını engelleyemedi. Tabii hızla silmesi bir oldu. Korku, endişe, bilinmezlik akıllarını ele geçirmiş olsa da hâlen nefes alıyorlardı. Nefes aldıkça umut bitmezdi...

Vakit diken üzerinde geçmek bilmedi. Gecenin üçü olmuş Felicia “Ben yatıyorum diyerek kanepelerden birine uzandığında Mira hâlen bir çıkar yol arıyordu.

Cevaplaması gereken en önemli soru şuydu “Nereden başlamalıyım?”

Bazen her şey anlamsızdır...

Mira ve Felicia dört gündür bekliyorlar ama ne Daisy ne Marlon'dan haber yoktu. Şehire inmekle inmemek arasında cehennem azabı yaşıyorlardı.

Mira bilgisayarın başında sabaha kadar bir şey öğrenebilir miyim? derdine düşmüş Felicia artık onu nasıl sakinleştirecekti bir fikri yoktu.

“Şehire inmeliyiz.” dedi Felicia.

“İnemeyiz ya biz yokken gelirlerse?”

“Not yazarız Mira lütfen. Hem bunu söylemek zor geliyor ama Mira dört gün oldu gelecek olsalardı...” devamını getiremedi Felicia.

Mira “Ailemi, geleceğimi çaldıkları yetmedi. Şimdi de en sevdiğlerimi aldılar. Hepsini gebertip parçalara ayıracağım.” dedi hırsla.

“Mira sakin ol. Şu an en ihtiyacımız olan şey sağlıklı düşünmek. Don Kişotluk yapmak hiçbir işe yaramaz.”

“Felicia nasıl sakın olabilirim?”

“Bir yolu bulacağız.”

“Yok Felicia yok. Bir yolu yok. Ben nasıl bir aptalım. Hep bekledim. Hep Stew'in bana bir şey söylemesini, bana bir gö-

Köle - İntikam

rev vermesini bekledim. Kabahat benim, daha ısrarcı olabilirdim. Tam bir görev verdi ama geç oldu.”

“Kendini suçlamayı bırak. Ne görevi verdi sana?” diye sorunca Mira ona baştan sona Stew’le planladıkları darbe girişimini anlattı.

“Mira bence Vanselt’e ulaşmalıyız.”

“Felicia şimdi darbeyi düşünemem ailem ne durumda öğrenmiyorum.”

“Tamam işte bu Vanselt denilen adamdan onlara ne olduğunu öğrenebiliriz. Sen şimdi sana soracağım soruları cevapla.”

“Keşke Daisy’nin günlükleri yanımda olsaydı. Sana verir, böylelikle seni susturmuş olurum.”

“Sen gerçekten kabasın. Nasıl bir prenses olacaksın bilmiyorum.”

“Ben prenses değilim ve olmayacağım.”

Felicia “Hadi ama bunun doğru olduğunu kabullenmeye başlasan iyi olur. Bu işten sıyrılabilirsek o kabarık elbiselere, saray kurallarına alışman gerekecek.” dedi alayla.

“Konuya dönebilir miyiz?” dedi Mira sinirle. Prensес olma fikri gerçekten onu germişti.

“Tamam, ne yapıyoruz o zaman?”

“Dedigin mantıklı. Vanselt tek seçenek olarak görünüyor ama ona ne kadar güvenebiliriz bilmiyorum. Yıllar geçti, fikirleri değişmiş hatta onların yandaşı bile olmuş olabilir ki öyle görünüyor.”

Felicia “Burada boş boş oturacağımıza...” dedi ve bilgisayarını açıp internete bağlandı. Arama portalına Vanselt yazdı. Çıkan haberleri okumaya başladı. Felicia heyecanla ilgisini çeken haberleri yüksek sesle okuyor, Mira’dan bir umut olduğunu duymak istiyordu.

Işılca

Haberleri okumaya ara verip "Mira inan bana adamımızı bulduk. Eğer görüldüğü gibi biriye mutlaka sana yardım edecektir. Geriye bir tek onunla nasıl görüşme sağlayacağımız konusu kalıyor." dedi.

"Bu çok kolay olmayacak bence."

"Neden?" diye sordu Felicia.

"Adamın kraliyetten olması yetmiyormuş gibi üst düzey diplomat. Adam o yaşına rağmen dünyayı geziyor. Tut ki bir şekilde görüşme ayarlayacak bir bağlantı bulduk. Kabul edilme şansımız ne sence? Bir de bunun gizli olması gerekiyor. Çok zor Fel. Zoru bırak imkânsız." dedi Mira.

Felicia "Bir yolu olmalı. Deneyelim. Şans bu, belli mi olur." dedi. Bir taraftan internette bulduğu iletişim numarasını çevirdi. Karşısına çıkan kadına "Merhabalar, Ben en kısa sürede Lord'la görüşme talebinde bulunmak istiyorum." dedi hiç lafı dolandırmadan.

"Sebep... Sebep özel bir mesele." dedi Felicia ve dinledi.

Sinirlenmiş "Tatlım özel dedim ya, ben Lord Vanselt'le bu yüzden görüşmek istiyorum " dedi ve yine dinledi.

"Ama..." diyerek bir şey söyleyecekti ki elinde telefon Mira'ya bakıp "Bir ay sonra tekrar arayın deyip kapattı sürtük!" dedi sinirle.

Mira "Böyle olacağı az çok belliydi." dedi umudu kırılmış bir şekilde.

Felicia sinirle tekrar bilgisayarının önüne oturdu ve bütün gece kafasını kaldırmadan araştırdı durdu. En nihayetinde çığlık atarak "İşte onu görebilmemizin anahtarı. Mira çabuk buraya gel!" dedi.

Mira sıkıntıyla bilgisayarın başında oturan Felicia'nın yanına geldi.

Köle - İntikam

“Neymiş o?”

“Lord Vanselt’in aylık katılacağı toplantıların nerede ne zaman olacağını bir listesi.”

“Bizim ne işimize yarayacak bu?”

“Gidip onu kaldığı otelde görebileceğiz.”

“Felicia bunun ne kadar tehlikeli olduğunun farkında mısın?”

“Tamam o zaman bu mezarlıkta ölene kadar yaşayıp gidelim.”

Mira, Felicia’ya hak vermişti. Birlikte oturup Vanselt’le nerede ne zaman görüşmeye çalışacaklardı konuşmaya başladılar.

“Bu sempozyum buraya pek uzak değil. Herhangi bir olayda buraya gelebiliriz. İki gün sonra ne dersin?” dedi Felicia.

“Ya göremezsek?”

“Diğer toplantıya kısmetmiş deriz.” dedi Felicia gülerek.

İki gün Mira için gelmek bilmedi. Ne diyeceğini, nasıl davranacağını planlayıp durdu. *Gerekirse...* diye başlayan bütün cümleleri çıkmaza giriyordu.

Yine gecenin bir yarısı dönüp dururken Felicia önünde durdu “Yeter artık Mira!” diye isyan etti.

“Felicia bu... Bu.. Onları kurtarmak, hatta görmek için son şansım olabilir. Yaşadıklarını umut edip kör kuyuya taş atmaya çalışıyorum. Ya öldülerse?”

“Bu şu an için düşüneceğimiz en son şey. Söyle bana Mira, Edward’ın kızı Mira olarak düşün ne istiyorsun?”

“Bu nasıl bir soru?”

“Bana yıllardır Stew’in intikam planları yaptığını söyledin. Peki ya sen Mira? Sen ne istedin onca yıl?”

“Ben... Marlon ve Daisy’nin yüzünün gülmesini istiyorum. Korku duymadan rahatça yaşayacakları günler istiyordum. Hepsi bu! Stew huzura kavuşacak. Ailemin intikamı alınacaktı.”

Işılca

“Bu kadar mı?”

“Bu nasıl bir soru Felicia. Onların yaşamaları için her şeyi yapmaya hazırım. Gerekirse kahrolası dünyanın başına geçer bir de ben içine ederim. Yeter ki yaşıyor olsunlar.” dedi Mira.

Felicia “O zaman dünyanın içine etmeye hazır ol. Kaygılarını bir kenara bırak ve elinden geleni yap!” dedi.

İki gün sonra...

Felicia arabanın içinde yol alırken ortamın sessizliğinden iyice bunalmıştı. Mira patlamak üzere olan bir bomba gibiydi.

Felicia “Kendimi polisiye bir romanın baş karakteri gibi hissediyorum. Çok heyecanlı değil mi?” dedi sırtarak.

“Felicia neyin kafasını yaşıyorsun bilmiyorum. Bak gerçeklere dön. Bu çok tehlikeli ve ben senin bunun içinde yer almanı istemiyorum. Otele yalnız gireceğim. Sen beni arabada bekleyeceksin.”

“Arabanın içinde beklemek de neyin nesi? Bunu söylemek için geç kaldın güzelim. Ayrıca ben hâlimden memnunum.”

“Benim günlerdir merak ettiğim bir konu var. Senin şu an karalar bağlayıp, üzüntüden yerlerde sürünmen gerekmiyor mu?” diye sordu Mira.

“Ne için?”

“Stew... Stew’e âşıksın. Onun ışkından gebermek üzere olduğuna ben şahidim. Ben sana onun yakalanmış olma ihtimalini söylüyorum. Bırak yakalanmasını ölme ihtimali var... Sen... Sen gayet iyisin Fel!”

“Bak ne güzel söyledin. İhtimal. Ah... Mira. Komiksin. Ben buna inanmıyorum. O yakalanmadı. Hâlen yaşıyor. Gözümlle görüp duymadan buna inanmam. Stew bir yolunu bulur. İnsan-

Köle - İntikam

ların sorunu bu işte. Kötüye odaklanıp şimdilerini korkularıyla mahvediyorlar. Her şey güzel olacak ben hissediyorum. Sen ve ben başaracağız.”

“Tanrım en yakın arkadaşım tam bir atraksiyon manyağı çıktı.”

“Mira filmin en heyecanlı yerinde kapatıp hadi uyuyalım demek gibi bir şey bu. Beni bundan mahrum edemezsin.”

“Beni dinle seni manyak! Sen benimle gelmeyeceksin. Bir saat sonunda dönmezsem hiçbir şey olmamış gibi kendi hayatına geri dönmeni ve beni geçmişinde bırakmanı istiyorum.”

“Sen arabadan inerken vedalaşmayı unutmayalım olur mu?”

“Felicia lütfen!”

“Mira sanki başka güvenilebileceğin, yardım alacağın biri var?”

“Felicia hayatın tehlikede diyorum. Bu bir oyun değil. Belki kafama bir kurşun yiyecek, orada geberip gideceğim.”

“Mira sen benim ailemsin bunu daha önceden de söyledim. Olmadı kafama bir kurşun da ben yerim.”

“Tamam lanet olası! Sakın oradan oraya kaçarken ya da acıyla yerde geberip giderken bana bıldı bıldı yapma!” diye bağırdı sinirle.

“Hadi acele et Vanselt’i kaçırmayalım.” dedi şirince.

Mira istemeye istemeye arabadan indi ve birlikte otele girdiler. Felicia ile resepsiyona doğru yürüyen Mira etrafı incelemeye başlamıştı. Görünürde Vanselt yoktu ama bu saatlerde sempozyuma katılmak için otelin lobisinden geçmek zorundaydı.

Mira “Acaba şansımızı deneyip önce Stew’i arasa mıydık?” diye Felicia’nın kulağına eğilip sordu.

“Sence onu aradığımızda yakalanma riskimiz yüzde kaç?” sorusu iyi bir cevaptı. Felicia sorularıyla otel görevlisini bunaltırken. Mira araya girdi ve görevliye “Neden bize birer kahve söylemiyorsunuz? Biz de nasıl bir oda istediğimize karar veririz.” dediğinde

Işılca

görevli "Tabii efendim." dedi burnundan soluyarak. Felicia, Mira'ya doğru eğildi ve "Akıllı kız!" dedi kıkırdayarak.

Mira "Adama acıdım." dedi dudaklarını büzerek.

İki kız anlık olarak ne durumda olduklarını unutmuşlardı. Mira o kısacık anda Felicia'ya sarılmak istedi. İçinden '*İyi ki var-sın.*' dedi bin bir şükürle.

On dakika geçmiş kahveleri bitmek üzereyken Felicia "Sen hap mı içtin? Çok rahat görünüyorsun." dedi.

"Fel benimle ne kadar çok uğraştığının farkında mısın?"

"Kaç gündür toprağın altındayım, başka kiminle uğraşayım?"

"Sakin söylenmeye başlama! Seni uyardım."

O sırada otel girişinde bir hareketlenme oldu. İçeri takım elbise-li dört beş adam girdi.

Felicia "Geliyor." dedi heyecanla ve iki kız birden ayağa kalktı. Adamlar etrafı incelerken Vanselt yanında dört beş kişiyle otel kapısından içeri girdi.

Felicia "Lanet olsun gazeteciler!" dedi.

"Yapacak bir şey yok bu şans kaçıramayız." dedi Mira.

Felicia "Bırak ben şansımı deneyeyim. Senin ekranlarda görünme riskini göze alamayız."

Mira çaresizce kabul etti. "Tamam olmadı devreye ben girerim."

Felicia hızla Vanselt'e doğru yürüdü. Çam yarması gibi korumalar önüne çıktığında "Yolumu kesiyorsunuz, lütfen izin verir misiniz?"

Korumalar sağa kaydıığında Vanselt karşısında duruyordu. Felicia bu kadar kolay olabileceğini düşünmemişti. "Lord Vanselt, merhabalar!" dedi en etkili sesiyle.

Vanselt o karmaşada karşısında duran kıza baktı ve sonra korumalarına baktı. Tabii korumalar "Bayan lütfen bu taraftan!" diyerek Felicia'yı kolundan sağa doğru çekmek istediler.

Köle - İntikam

“Sakın bana dokunma yoksa seni dava ederim.” diye bağırdı. Hız kesmeden Lord Vanselt’e doğru dönerek “Lordum sizinle çok özel bir konu hakkında konuşmam gerekiyor. Lütfen bana on dakikanızı ayırın.” diyerek koluna yapıştı.

Gazetecilerin fotoğraf makinaları çalışmaya başlamıştı. Felicia patlayan flaşlarla rahatsız olsa da poz vermeyi unutmuyordu. Vanselt bu durumdan oldukça rahatsız olmuştu.

“Size sempozyumdan sonra vakit ayırabilirim.” dediği anda korumalar Felicia’yı bir paket gibi yanından uzaklaştırmışlardı.

Mira otelin diğer ucunda merakla bekliyordu. Vanselt hızla asansöre yöneldi. Felicia hızla gelişen bu durum karşısında “Ama... Ama...” deyip durmuş, hiçbir şey yapamamıştı. Mira’nın nerede olduğuna bakıyordu. Onu gördüğünde hızla yanına doğru yürüdü.

Mira “Olmadı...” dedi hüsrarla.

“Bana sempozyumdan sonra görüşebileceğini söyledi ama hiç inandırıcı gelmedi.” dedi.

Mira hedefe kitlenmiş gibi “Çıkışta yanına ben giderim. Bekleyeceğiz.” dedi kararlı bir biçimde.

Vanselt asansör açılır açılmaz kabine girmiş, ardından binenleri bekliyordu. O sırada yanına gelen kızın biriyle konuştuğunu gördü. İlk kızın sarının beyaza kaçan renkteki saçlarına takıldı. Sonrasında kızla göz göze geldi ve “Jaymie...” dediğinde asansör kapısı kapandı.

Vanselt “Durdurun asansörü! İnmek istiyorum!” diye bağırmaya başladığında korumaları “Efenim iyi misiniz?” diye paniklemişti.

Vanselt “Deminki kız! O kızla görüşmek istiyorum. Çabuk olun! Durdurun şu lanet asansörü!” dedi.

Işılca

Kimse olanlardan birşey anlamamıştı ama Vanselt gördüğü kişiyle adeta zaman yolculuğuna çıkmıştı. Aşağı indiklerinde Vanselt hızla asansörden çıktı ve lobide gördüğü kızı aramaya başladı. Göremeyince korumalarına "O kızı bulun bana!" diye emir verdi.

İçinden '*Benzettim sanırım.*' diye geçirse de onunla konuşmak isteyen kızı görünce rahatlayacaktı.

Mira etraftaki gazeteci kalabalığı yüzünden otelin lobisinden çıkmak zorunda kalmıştı. Felicia biraz daha lobide oyalandı. Tam koltuklardan birine oturmuştu ki otel görevlilerinden biri yanına geldi. "Hanımefendi lütfen lobiyi terk edin. Bu otelde sorun istemiyoruz." dedi. Felicia "Anlamadım. Bu ne cüret!" diye diklendi. Olay büyümeye başlamıştı. Felicia başka zaman olsa buranın altını üstüne getirir bu olayı yanlarına bırakmazdı. Tabii şu an için böyle bir lüksü yoktu. Kabullenip çıkışa yönelirken telefonunu çıkardı. Mira'yı aradı. "Beni otelin dışına çıkartıyorlar. Çaresiz orada bekleyeceğiz." dedi.

Mira "Lanet olsun!" diye bağırdı. İçini yine umutsuzluk kaplamış ne yapacağını düşünüyordu.

Felicia otelden çıkmak üzereyken Vanselt'in korumalarından biri yanına geldi ve "Lord Vanselt sizinle görüşmek istiyor." dedi.

Felicia ilk şaşkınca korumanın yüzüne baktı. "Bu şaka değil değil mi?" diye sordu.

"Hayır hanımefendi. Lord sizinle görüşecek." dedi koruma.

"Hemen mi?" diye sordu Felicia.

"Evet." dedi koruma. Felicia bir iki saniye sonunda "Tamam hemen görüşelim!" dedi heyecanla. Gerisin geriye otelin içine girdi.

Vanselt korumasının yanında Felicia'yı gördüğünde kızın sağına soluna baktı. Nasıl bir göz yanılgısı yaşıyorsa kendi kendine kızdı.

Köle - İntikam

Felicia yanına geldi ve “Çok teşekkür ederim. Benim için gerçekten önemliydi.” dedi ciddiyetle.

Vanselt “Bir şey sormak istiyorum. Biraz evvel yanınızda bir bayan gördüm. O... O arkadaşınız mıydı?” diye sordu.

“Evet konu onunla ilgili zaten.” dedi Felicia.

“Konu ne?” diye soran Vanselt’in ruhu sıkışmıştı. Felicia neresinden ne anlatmaya başlamalıydı bilmiyordu.

Direkt “Kendisi... Mira... Kral Edward’ın kızı.” dedi. Vanselt anlamsızca yüzüne bakarken “Bakın Lordum bu konu hassas bir konu lütfen daha sakın bir yerde konuşalım.” dedi Felicia.

Vanselt “Eğer bu bir oyunsa küçük hanım...” diye devam ederken Felicia sözünü kesti. “Neden size böyle bir yalan söyleyeyim ki?”

Vanselt “Sempozyumu iptal edin.” diyerek yanındaki yaverine emir verdi. Yaver “Ama efendim. Geldiğinizi biliyorlar. Onca insan...”

“Rahatsızlandığımı söyleyin. Bana hemen bir oda ayarlayın!” dedi.

Felicia’ya “Sen de şu Edward’ın kızı olduğunu iddia ettiğin arkadaşını al ve odama gel!” dedi.

Felicia “Teşekkür ederim. Gerçekten çok teşekkür ederim.” dedi ve hızla otelin çıkışına doğru yürümeye başladı.

Telefonunu çıkardı ve Mira’yı aradı. Mira “Fel neredesin?!” diye sordu korkuyla

“Mira haberler ıy. Vanselt seninle hemen görüşmek istiyor. Çabuk otele dön!” dedi ve otelin kapısında bekleyeme başladı. Bir iki dakikanın içinde Mira neredeyse koşarak yanına geldi.

“Felicia nasıl başardın? Şaka falan yapmıyorsun değil mi?” diye sordu soluk soluğa.

Işıka

"Cazibe meselesi..." dedi ve iki kız hızla otele girdi. Onların otele girdiğini gören koruma yanlarına geldi "Lord Vanselt sizi bekliyor. Bu taraftan lütfen!" dedi.

Mira "Felicia beni arabanın içinde beklemeni istiyorum. Gelmezsem..." diye fısıldıyordu.

"Reddedildi. Ben de seninle geliyorum."

Mira "Umarım bize yardımcı olur" derken Felicia ile baş edemeyeceğini anlamıştı.

Bindikleri asansörün teras katına açıldığını fark etmeleriyle birbirlerine bakmaları bir oldu. Mira kendinden çok Felicia için endişeleniyor ama belli etmiyordu. Burada onları öldürüp parçalara ayırsalar kimsenin haberi olmazdı. Dik duruşundan ödün vermeden derin bir nefes alarak asansörden indi. Buna ailesi ve en çok Daisy için mecburdu.

"Efendim, misafirleniz geldi." dedi görevli.

Vanselt hızla kamelya tarafına geçti ve karşısında gördüğü korku dolu gözlerle ona doğru bakan Mira'yla geçmişe yolculuğa çoktan başlamıştı. Olduğu yerde gözünü kırpmadan Mira'ya bakıyor nefes dahi almıyordu. Hüzünlü doluydu hatıralar. Çok uzun zaman olmuştu ama ne Edward'ın ölümünü kabullenmiş, ne de bulunduğu ortamdan uzaklaşabilmişti. O sancılı günlerde kız kardeşi, *'Tamam Edward öldü ama uğruna öldüğü değerleri yaşatmak bizim elimizde. Ben Edward olmadan oynamıyorum diyecek bir lüksün yok.'* demişti. Haklıydı. Kardeşine hak verse de bu onu durdurmamıştı. Ölesiye nefret ettiği Lisa ile bir davette yalnız kalma fırsatını kaçırmamıştı. O gün o davete yine mecburiyetten gitmiş beklediği fırsat ayağına geldiğinde bir an tereddüt etmemişti. Bütün öfkesini Lisa'ya kusarken kraliçeye hakaretten hapsedilmek umurunda bile değildi. Yeni Kral'ı selamlamamıştı bile. O Lisa'ya içindekileri kusarken kukla kral olarak gördüğü Richard'ın kah-

Köle - İntikam

kahalarına yapmıştı. Lisa'nın öfkesinden onu kurtaran Kral Richard oldu. Bu buluşmadan sonra Vanselt krala karşı ön yargısını geride bırakmıştı. Hikâyesini onun ağzından dinledi ve zamanla onun ve oğullarının adaletine inandı. Bu Vanselt için bir umuttu. Kışkırtılığın bir kenara bırakıp Edward'ın izinden yürümeye devam etti. Belki de Edward'tan sonra gelebilecek en hakikatlı kraldı Richard.

Vanselt o günü an he an hatırlıyordu. Bazen Lisa'ya daha fazla şey söylemediği için kendine kızmıyor değildi.

Kral "Sizin gibi değerli bir devlet adamıyla tanışmak bir onurdur." dediğinde Lisa "Vanselt gerek eski gerek şimdiki kraliyet için hep değerli olacak. Ondan öğreneceğimiz, yardım alacağımız çok şey olabilir Kralım." dediğinde Vanselt onun bu yüzüstü hâline sinir olmuştu. Dışlerini sıkması bir işe yaramadı ve öfkeyle "Bu davette bulunmam benim için çok büyük talihsizlik. Sizin kraliçeliğinizi bırakın, yanınızdaki kralı tanımıyor, hiçbir şekilde yönetimini kabul etmiyorum. Benim Kralım soyu asırlara dayanan Edward'tı ve krallık benim için o öldüğünde bitti. Demokrasi bu dünyanın son umudu olacak." dediğinde Lisa renkten renge girmiş, Richard bu konuşmadan gayet memnun kahkaha atıyordu. Lisa her zamanki gibi bir iki saniye düşündü ve hiç istifni bozmadan "Sizin bu kendini bilmez hâllerinizi duygusal bir dönemden geçmenize veriyorum. Yoksa..." dedi Lisa ve Vanselt "Yoksa ne? Beni ve ailemi de mi katledersin?" dediğinde tansiyon yükselmiş Lisa "Muhafızlar!" diye bağırmıştı. Muhafızlar geldiğinde Lisa Vanselt'i yakalamaları için emir verecekti ki Richard "Durun!" diye emir verdi. Muhafızlar saygıyla eğilerek beklemeye başladılar. Richard "Muhafızlara ihtiyaç olduğumu sanmıyorum. Lord Vanselt'le yalnız konuşmak istiyorum." dediğinde Lisa "Buna asla izin veremem. Bana yaptığı saygısızlığın hesabını ver-

Işılca

meli.” diye avaz avaz bağıırıyordu. Kral Richard “Ben ortada bir saygısızlık göremiyorum.” dedi. Vanselt’e döndü “Lordum bana balkon tarafına kadar eşlik edebilir misiniz?” diye sordu. Vanselt soğukça başını salladı ve kralın yanında yürümeye başladı. Kral “Sanırım tanışma fırsatı bulamadık. Ben Doktor Richard!” diye elini uzattı. Vanselt elini uzatırken şaşkıındı. Birlikte sabahın ilk ışıklarına kadar konuştular ve o gün bugündür Vanselt Richard’ın yanında yer aldı.

Otelin en üst katında Jaymie’nin yansımasına bakıyordu. Kendini yine suçlu, vicdanında boğulmuş hissetti. Uzun yıllara birçok şey sığdırmış yine de uğruna savaştığı amaca ulaşamamıştı. Yaşlanmıştı, bıkkındı. Umutları tükeniyor, zamanın yetmeyeceği endişesi sarmıştı benliğini.

“Ulu Tanrım!” diyebilirdi kendine gelebilmek için.

Felicia “Bir yerimiz mi açık?” diye sordu sağına soluna bakarak.

Vanselt, rüyadan uyanır gibi ağır adımlarla Mira’nın yanına gelip önünde durdu “Bana bir rüya olmadığını söyle!” dedi.

Mira “Değilim. Tabii siz hangi rüyayı görüyorsunuz bilmiyorum. Tek gerçek şu. Ben Kral Edward ve Kraliçe Jaymie’nin kızıyım. Abim Stew size ulaşmaya çalışmış ama...”

“Abin mi?”

“Evet, Edward’ın en büyük oğlu Veliaht Prens Stew...” dedi Mira.

“Tanrım bu nasıl bir kader? Bana Edward ve Jaymie’nin yaşadığını söyle!” dedi umutla.

Mira anlamazken onun sessizliğine Felicia devreye girdi. Miradan duyduğu kadarıyla “Edward yaşasaydı sizce ne olurdu?”

“Şu an krallığını çoktan geri almıştı.” dedi Vanselt kederle gülümserken.

Köle - İntikam

Mira "Bakın yardıma ihtiyacım var ve net cevaplara. Ben size ulaşmaya çalışıyordum ama işler değişti. Şu an için tek derdim ailemin hayatta olup olmadığını öğrenmek. Büyük ihtimal yakalandılar."

Vanselt tam anlamıyla şok üzerine şok yaşıyordu. "Ailen mi?" diyerek boğazındaki fuları gevşetti.

"Daisy de hayatta. Edward'ın oğlu Stew. Size ulaşmayı çok defa denedi ama başaramadı."

Vanselt sendeleyerek iki adım geriye doğru gitti. "Oturmam gerekiyor." dedi duydukları karşısında.

Felicia "Mira biraz yavaşlasan diyorum. Lord'un ölüsü işimize yaramaz." dedi fısıltıyla.

Yardımcısı Vanselt'in koluna girip oturmasına yardım etti. Vanselt oturup korumalardan birinin verdiği suyu yudumladı ve kravatını çözerken "Oturun lütfen!" dedi eliyle karşısındaki koltukları göstererek.

Mira otururken "Üzgünüm fazla vakrim yok. Büyük ihtimal kraliyetin elindeler. Yaşadıklarından bile emin değilim. Marlon..." diyerek devam ederken ki Vanselt "General Marlon mu?" diye şaşkınlıkla sordu.

Mira "Evet, onun da yakalandığını eminim." dediğinde Vanselt dehşet içindeydi.

"Ben onun öldüğünü sanıyordum."

"Hayır ölmedi. Yıllarını bizi korumak ve büyütme için harcadı. İki haftadır üçünden de haber alamıyorum. Hiçbir haberde olumsuz tek bir bilgi yok. Marlon ve Stew'in sahibi olduğu şirketlere de bir şey olmamış gibi. Bir şey olsa kesin basında çıkardı. Gerçi yakalanma korkusuna aramadım. Yakalanırsam başka ümitleri kalmayabilir diye düşündüm." dedi Mira.

İşılca

"Rasında çıkardı derken neyi kastediyorsun?" diye sordu Vanselt.

Felicia "Marlondo Cruize, Paul Stew Cruize, EJ Holding yönetim kurulu başkanı ve veliahtı. İsimler biraz değiştirilmiş tabi." dediğinde Vanselt bir şok daha yaşıyordu.

"Tanrım! Bu bir mucize." dedi ayağa kalktı ve deli gibi dolanmaya başladı.

O sırada Vanselt'in sekreteri "Efendim, sempozyum bitti. Bizim yarınki..." dedi ve Vanselt onu konuşturmadan "Süresiz olarak bütün her şeyi iptal et. Rahatsız olduğumu basın yoluyla ilet. Kardeşimi ara ve tatilde olduğumu endişelenmemesi gerektiğini söyle. Marta... Yanımda olduğunu söylemeyi unutma." dedi.

Vanselt geçmişe dönmüş gibi Mira'nın yüzüne baktı ve "Annen çok güçlü bir kadındı." dedi kederle. Mira için hiç görmediği, tanımadığı annesi şu an için pek bir şey ifade etmiyordu.

"Yaşayan ve beni büyüten Daisy şu an için ilk önceliğim."

Vanselt gülümsedi ve "Gerçekçi yanını Jaymie'den aldığın kesin. Bana her şeyi baştan anlat!" dedi. Mira artık iyice gerilmişti. Baştan neyi nasıl anlatabilirdi? Stew yıllardır plan yapıyordu demek istemedi.

"Bakın zaman daralıyor onlar hakkında bilgi alabileceğiniz birileri olmalı. Siz..." diye devam ediyordu ki Vanselt "Sanırım kurdüğunuz planlar ters tepti." dedi lafı uzatmadan.

Mira "Hangi planlar?" dedi soğukça.

"Krallığı geri alma planları" dedi Vanselt gülerek. Mira ne diyeceğini bilemedi. Felicia "Planları kuran Stew, konuyla ne Daisy'nin ne Mira'nın ilgisi var." dedi cevabı Mira'ya bırakmadan.

Mira "O taht abimin hakkı." dedi dişlerini sıkarak.

Köle - İntikam

"Derdi tahta çıkmak mı?" diye sordu Vanselt ciddileşerek.

"Derdi ailesine ve ona bunu yapanlardan hesap sormak. Hak-
sa evet hak. Tahısa taht. Dünyanın hâli ortada." dediğinde Van-
selt bu cevaplardan memnun kalmamıştı.

Mira hırsına yeniliyor gerçek fikirlerini ifade edemiyordu. Kendine gelmek adına gözlerini kapattı ve açtığında "Konumuz
şu an ne taht ne de hak. Ben onların yaşamalarından başka hiçbir
şey istemiyorum. Bana yardım edecek misiniz?" diye sordu.

Vanselt derin bir nefes aldı ve "Şu ters tepen planı bana anlat-
malısın." dediğinde Mira'nın sabrı bitiyordu. Yine de anlatmaya
başladı.

"Stew için planlarının kilit noktası bir belge vardı. Ona ulaş-
mak için Prens Aidan'a doğum gününde bir hediye verdi. Sanı-
rım dostluğuna güveniyordu. Ona kabul etmeyeceğini söyledim.
Sonuç değişmedi."

Vanselt "Prens Aidan, hediye edilen köle kızı kabul etmedi."
dediğinde Mira ayağa kalkmış "Siz nereden biliyorsunuz?" diye
sormuştu. Buraya gelmekte hara mı etmişti.

"Ben köleler hakkında her şeyi bilirim. Korkmanı gerektiren
bir şey yok." dedi Vanselt.

Felicia "Köle mi? Ne vanı kölelerle mi haşır neşir oluyor beni
aramazken." dediğinde Vanselt ve Mira aptalca ona bakıyorlardı.

Vanselt, Stew'in planını bozmuştu. Artık neye şaşıracağını bil-
mez hâldeydi. Gerçi Stew'in kim olduğunu bilseydi ne yapardı?
Şimdilik bir cevabı yoktu.

Vanselt birkaç dakika kadar sessiz kaldı. Mira'nın yüzüne bak-
tı ve sekreterine "Telefonumu verir misin Martha!" dedi. Sekreter
telefonu getirdiğinde Vanselt bir tuşa bastı.

Aidan bir toplantıdan çıkmış, keyfi yerindeydi. Stew'e oyna-

Işılca

oğlu oyun sonrası onunla bir iki gün teknede tatil yapmış, bu ona her zamanki gibi iyi gelmişti. Çalan telefonun kime ait olduğunu görünce hemen açtı.

"Prensım saygılar!" dedi Vanselt.

"Merhabalar Vanselt nasılsın?"

"Teşekkür ederim. Sizi merak ettim. Şu köle mevzu başınıza açmadı umarım." dedi Vanselt. Aidan keyifle gülmeye başladı.

"Sorun yok Vanselt. Stew hediye kabul etmediğim için çok üzülüyordum."

"Kendisini misafir ediyorsunuz o hâlde." dedi Vanselt.

"Stew'in misafirim olacak bir art niyet içinde olduğunu sanmıyorum." dediğinde Vanselt acabada kalmıştı ama daha fazla soru soramazdı.

"Prensım iyi olduğunuza sevindim. Görüşmek üzere o vakit." dedi.

"Görüşürüz Vanselt." diyerek kapattılar.

Mira nefesini tutmuş Vanselt'in iyi bir şeyler söylemesini bekliyordu.

"Bence bir yanlış anlaşılma var" dedi Vanselt.

"Anlamadım. Yaşıyorlar mı?"

"Bence tutsak bile değiller." dediğinde Mira'dan önce Felicia "İyi de Stew bizi arayıp saklanın dedi. Öyle değil mi Mira?" diye ondan destek istercesine gözlerine baktı.

Mira "O zaman neredeler?" diye sordu aptalca.

Felicia "O delikte iki hafta boşuna saklanmış olabilir miyiz?" dedi.

Kızların akılları iyice bulanmıştı. Vanselt "Temkinli olalım. Aidan bana yalan söylemiş olabilir. Mira bana güvenmediğini biliyorum ama onları bulmak istiyorsan tek çaren benim, bu doğru mu?"

Köle - İntikam

Mira, Felicia'ya baktı ve “Evet bu doğru.” dedi.

“İki haftadır onunla ve Daisy’le görüşmediğini söylüyorsun. Onları benim telefonumdan aramaya ne dersin?”

“Onları aramadım çünkü...” diye devam ediyordu ki kendini bir aptal gibi hissetti.

Felicia “Çünkü arasaydın seni bulurlardı.” dedi gülümseyerek.

“Tamam öyleydi böyleydi asıl olan şimdi. Arıyor muyuz?” diye sordu Vanselt.

“Başka şansımız var mı?” diye sordu Mira. Vanselt gülümsedi ve telefonu eline alıp Mira’nın söylediği numarayı çevirdi.

Hayattaki tek gerçek lumdur...

İki hafta önce

Stew, Mira'nın yanına gelip gittiği günden bu yana birlikte yaptıkları darbe planını uygulamaya geçirmekle meşguldü. Bunun yanında Aidan doğum gününden bu yana hiç aramamış büyük ihtimal ona hâlen kızgındı. Bu Stew'in işine gelmişti. fkesi o kadar büyüktü ki Aidan'ı gördüğü yerde öldürebilirdi. Ona değil hayataydı fkesi.

Yıllar geçmiş içindeki öfke bitmek tükenmek bilmiyordu. Felicia ona iyi geliyor nefes almasını sağlıyordu. Mira huzuruydu. zlemine duyduğu ailesinden kalandı. Ama yetmiyordu. Aklındaki ıkmazları bir kenara bırakmanın en iyi yöntemiydi uyumak. Yine uyumaya sığındı. Bir ocuk gibi çarşafı kafasına çekip kaybolmak istedi. Aklından *'Keşke onlarla leydim.'* cümlesi geçtiğinde bir damla yaş aktı gözlerinden. O sırada telefon çaldı. Arayan saraydaki adamıydı ve bu saatte arıyorsa önemliydi. Hızla açtı ve "Dinliyorum," dedi.

"Efendim hemen oradan ayrılın. İnanın şimdi haberim oldu. Eli kulağında gelmek üzeredirler. Prens Aidan sizi aldırmak için askerlerini gönderdi." dediğinde kapı kırılırcasına çalıyordu.

Köle - İntikam

Stew hızla diğer telefonunu eline aldı ve Mira'yı aradı. Açılışında "Stew ben..." diye konuşuyordu ki Stew "Mira git. Hemen git. Kaç Mira. Daisy ve Marlon'la orada buluşalım. Sakın ses arama!" diyerek telefonu kapattı.

Marlon'un numarasını tuşladığı sırada kapı artık çalmıyordu kırılıyordu. Marlon telefona cevap vermedi. Stew "Kahretsin!" diyerek Daisy'i aramak için telefonu tuşluyordu ki artık çok geç olduğunu biliyordu. Askerlerin ayak seslerinden yukarı çıkışlarına anlamıştı.

Burada savaşıp ölmekle sarayda ölmek arasında bir seçim yaptı "En azından evimde ölürüm." diyerek elindeki telefonu su bardağının içine attı. Kapıdan girecek olan askerlere direnmeme-ye karar verdi. Koltuğuna oturdu ve bir sigara yaktı. Askerler hızla içeri girdiğinde "Paul Stew Cruize prens Aidan adına buradayım. Bizimle gelmeniz emredildi."

"Ne sebeple?"

"Aldığım emirler böyle. Bize zorluk çıkarmayın!"

"Öyle bir niyetim yok. Buraya kadar zahmet etmenize gerek yoktu. Prensizin bana bir telefonu yeterdi." dediğinde asker alık alık ona bakıyordu. Asker karşısında gördüğü otorite karşısında kendini güçsüz hissetmiş, belli etmemek adına "Derhal bizimle geliyorsunuz!" diye çıkıştı.

Stew oturduğu yerden kalktı ve ceketini alıp "Gidelim." dedi. Neden durgunlaşmış, neden içini bir huzur kaplamıştı bilmiyordu. Belki bitmişti. Bitmişti... İyi ya da kötü belki huzur onu bulurdu. Ahşabın cennetine gider miydi? Bilinmezdi.... Ona bir ömür gibi uzun gelen bir yoldu arabanın arka koltuğunda oturup oturma gidişi. Belki de yaşadığı bu zaman içinde hep bu anı beklemişti. Belki onun için her şey bitmişti ama Mira için sürecekti ve bütün kinini yanında götürüp son abilik görevini ta-

Işılca

mamlayacaktı. İntikam almayı başaramamıştı ama Mira mutlu olacaktı. Acı, emin bir gülümsemeyle yayıldı yüzüne.

Saraya geldiklerinde askerlerin ortasında yürürken onu depo kapılarından birinden içeri soktuklarında Stew etrafı inceleyerek geçmişin mutlu anılarını tazeliyordu. Onun zamanında buralar kölelerin kullandığı dinlenme alanıydı. Burada gizli gizli kardeşleriyle oyun oynarken öyle mutluydu ki. Acıyla gülümsedi.

İçinde yeşeren o kötü karanlık onu terk mi ediyordu? Vazgeçiş miydi hissettiği, yoksa yenilgiyi kabul mu etmişti? Belki de ölümün huzuruydu şu an hissettiği. Asker bir kapının önünde durdu ve "Girin!" dediğinde Stew "Kapıyı aç!" diye emir veren sert bir tonda askere doğru kükredi. Asker istemsizce kapıyı açtığı anda onu karşılayan göz gözü görmez bir karanlıktı. Stew arkadan gelen ışığın yardımıyla odayı görmeye çalışıyordu ki aniden ışıklar yandı.

Michael kafasında yılbaşı kutlamalarında takılan koni şapka, elinde içki kadehi ona gülümseyerek "Sürpriz!" diye bağırdı.

Stew sonrasında Aidan'ı gördü "Dostum hoş geldin gizli partimiz!" diye sıırttı. Stew neler olduğunu anlamak istercesine sessiz kaldı. Temkinli olmalıydı.

"Neler oluyor?" diye sordu Aidan'a bakarak. Aidan ona cevap vermek yerine Michael'a döndü ve "Hiç etkilenmişe benzemiyor." dedi alayla.

Michael planı bozulmuşcasına "Ne yani askerler eşliğinde buraya gelmek seni korkutmadı mı?" diye sordu.

"Suç varsa korku vardır." dedi Stew ciddiyetle. Aidan bu cümle üzerine Stew'e bir kere daha saygı duydu ama "Suçlusun!" dedi kışını havaya kaldırarak.

"O zaman suçum nedir sayın Prens?" diye sordu Stew.

Köle - İntikam

“Suçun haftalardır beni aramamak.” dediğinde Michael devamını getirdi. “Ben de biraz eğlenelim istedim.” diyerek kahkaha atarken Stew “Yani?” dedi istedikleri keyfi onlara vermemek adına.

Aidan “Sana etkilenmeyeceğini söylemiştim. Gerçi korkup yaptığın eşek şakasını anladığında yüzünün ortasına yumruğu atsaydı çok memnun olacaktım ama neyse.” dedi.

Michael “Biraz daha uzatmalıydık.” derken Stew aheste üç adımında Michael’ın yanına doğru geldi “Sayın prensi memnun etmek beni çok mutlu eder.” diyerek içindeki bütün hıncı çıkarır gibi Michael’a öyle bir yumruk attı ki Michael’ın ayakları yerden kesilip yere savruldu.

Aidan ilk ağzı beş karış açık Michael’a baktı. Michael büyük ihtimal bayılmıştı. Tam kahkahalarla gülerek bir şey diyecekti ki Stew “Parti başlasın!” diyerek gülmeye başladı.

Gece, sabahın ilk ışıklarında yarı sarhoş yarı ayık tekneye doğru yola çıkmalarıyla devam etti. Michael’ın yediği yumruğun etkisiyle koltukta sızıp kalması onların işine gelmiş, onu yanlarına almamışlardı.

Stew, Aidan’ın yanında olduğu için Mira’ya ulaşmaya çalışmadı bile. Riske girmeye gerek yoktu. İki hafta Aidan’la liman liman gezip, bol bol balık yakaladılar. Başlarını belaya sokmakta üstlerine yoktu. Tabii her seferinde olduğu gibi ne Aidan prensliğini açığa çıkardı, ne de Stew parasını konuşturdu. Birlikte oldukları zamanlardan büyük keyif alarak tatili bitirdiler.

Stew iki hafta sonunda eve döndüğünde önce Mira’yı sonra Felicia’yı aradı. İkisinin de telefonları kapalıydı. Restoranı aradığında onların birlikte ~~tanık~~ çıktıklarını öğrendi. Büyük ihtimal Mira onun iyi olduğunu öğrenmiş olmalıydı.

Ta kii yabancı bir numarayı cep telefonu ekranında görüp açana dek...

Işılca

Şirkette işlerini bitirmiş yoğunluktan öğle yemeği yiyememişti. Bir ara Mira'yı aramayı aklına not etti. Bu tatil fazla uzamış Stew sinirlenmeye başlamıştı. Tamam, tatile çıkmış olabilirlerdi de telefonların bu kadar uzun süre kapanması neyin nesiydi.

Stew yabancı numaraya "Alo" dedi.

"Kiminle görüşüyorum?" diyen Vanselt'ti.

"Kiminle görüşmek istiyorsanız onunla." dedi Stew.

"Ben sizi tavsiye üzerine arıyorum. Bir tekneye ihtiyacım var." dedi Vanselt.

"Bu sipariş için arayabileceğiniz bir numara değil. Numaranızı gereken yerlere bildiririm. Size dönüş yapılacaktır."

Vanselt "Efendim. Benim aradığım özel bir tekne." dediğinde Stew efendim kelimesiyle duraksadı.

"Nasıl bir tekne arıyorsunuz?" diye sordu Stew.

"Sizinle yüz yüze görüşmek isterim. Efendim." dedi Vanselt.

"Tekne alacağınızı sanıyordum." dedi.

"Babanız sizinle görüşmemi çok isterdi efendim." Dediğinde Stew "Marlon'u tanıyorsunuz o zaman." dedi Stew.

"Evet bir zamanlar çok güzel işler başarmıştık. Babanız, Marlon ve ben." dediğinde Stew artık bunun şifreli bir konuşma olduğunu düşünmeye başlamıştı. Bu her kimse onun hakkında her şeyi biliyordu. Bu büyük ihtimal bir tuzaktı. "O zaman yarın ofisime buyurun bay..." dedi.

"Benim sağlık nedenleriyle gelmem imkânsız. Sizin vereceğim adrese gelmeniz mümkün mü? Efendim." dedi Vanselt.

"Olabilir." dedi Stew. Aklında bir sürü soru belirmişti.

"Sizi bekliyor olacağım. Efendim adresi size konum olarak atıyorum. Görüşmek tek dileğim." diyerek telefonu kapattı.

Felicia ve Mira aptalca Vanselt'in yüzüne bakıyorlardı.

Köle - İntikam

"Ne oldu şimdi?" diye soran Felicia idi.

"Eğer Stew, Prens Aidan'ın elindeyse yarın buraya asker yakacakları kesin. Eğer elinde değilse ve Stew biraz olsun babasının zekâsından aldıysa bu gece buraya gelecektir." dedi Vanselt.

Mira "Bundan nasıl emin olabiliyorsunuz?"

"Bekleyip göreceğiz prenses." dedi Vanselt.

"Peki burada olmamız bizi tehlikeye sokmaz mı?"

"Bu gece bir sorun olacağını düşünmüyorum. Bu gece Stew gelmemiş olursa yarın sabahın buradan ayrılmamız gerekecek dedi. Mira "O zaman yarın sabah sizi arar bilgi alırız." diyerek ayağa kalktı. Felicia "Ben o deliğe asla dönmek istemiyorum." dediğinde Mira sinirle ona bakıyordu. "Burada kalmanız daha iyi." diyen Vanselt'ti. Mira "Sizce durum ne? Stew yakalanmış mı?" diye sordu otelde kalma konusunu es geçerek.

"Bence yanlış anlaşılmalara birbirini kovalamış." dedi Vanselt. Mira "Eğer öyleyse ben tam bir aptalım." dedi sinirle. Felicia "Hayatta her şeyin bir sebebi var. Bu yanlış anlaşılma bizi Lord Vanselt'e getirdi." dediğinde olay kapanmıştı. Lord onlara oda ayarlamaları için yaverine emir verdi.

Felicia lüks yaşama kavuştuğu için mutluluktan uçabiliyordu. Mira durgun, bir o kadar sinirliydi. Yatağın üzerine oturmuş ıslak saçlarını tarayan Felicia'yı boş boş seytediyordu.

"Sence ben çok mu aptalım?" diye sordu havaya konuşurcasına.

"Sen havatımda gördüğüm en aptal sarışınısın." dedi Felicia sırıtarak.

"Onayın için teşekkür ederim."

"Mira neler oluyor ne bu hâlin? Her şey yolunda. Ailen yakalanmamış. Vanselt'i buldun. Sorun ne?"

Işılca

“Daha yakalanıp yakalanmadıkları belli değil. Gerçi bence de benim aptallığımdan buradayız. Az daha gerçekten...”

“Mira senin başına gelenler benim başıma gelseydi inan bana bir dağın eteklerinde sanatoryumda sinir tedavisi görüyor olur-
dum. Lütfen kendine haksızlık etme!”

“Diyorsun.” dedi Mira.

“Diyorum ve samimiyim.” dediğinde Mira oturduğu yerden zorla kalktı ve arkadaşına sarıldı.

“İyi ki varsın. Sen olmasan...”

Felicia “Rahatla prenses. Her şey yolunda ve daha güzel olacak. Onları haklayıp o saraya biz oturacağız.” diye haince gülümserken Mira amacının bu olmadığını biliyordu. O sadece kalan ailesinin can güvenliğini istiyordu. Hepsinin amacı farklı olsa da istenen aslında aynı kapıya çıkıyordu. Huzur...

Stew, on dakikanın içinde ona gönderilen konumun neresi olduğunu öğrenmişti. Bu beş yıldızlı otele ait bir adrestir. Böyle bir adres beklemiyordu. Bu adres onu daha bir meraka sürükledi. Tuzak olup olmadığını anlamının tek yolu belirlenen saat öncesinde oraya gitmekti. Üzerini değiştirmeden önce adamlarına telefon açtı. Bilgi verdi ve bir saate yola çıkmak için hazır olmalarını söyledi. Bir saat içinde yirmi adamı hazır bir şekilde havalimanında onu bekliyordu.

Adamlarıyla buluştuğunda onlarla birlikte yola çıktı. Yol onun için bitmek bilmedi. Gece yarısını geçtiğinde otele vardı. İster istemez temkinliydi. Belindeki soğuk demir silah onu ilk defa üşütüyordu.

Otelin kapısından girdi ve resepsiyona baktı. Lobide pek insan yoktu. Adımları bir an önce neticeye ulaşmak ister gibi hızlansa da o kendini frenledi. Resepsiyona bir iki adım kala lobinin sol tarafında bir hareketlenme gördü.

Köle - İntikam

Vanselt için bugün geçmişe dönmüş gibiydi. Mira'yı görmek onun yaşadığını tetiklemiş olabiliyordu ama bütün gece internete fotoğraflarına bakıp, otele kapısında giyen Stew onu başka duygulara götürmüştü. Edward güçtü, otoriteydi ve resepsiyona doğru yürüten Edward'ın yansımasıydı. Bütün gece odasında dönmüş, dayanamamış lobide onu beklemeyi tercih etmişti. Bir kaç saniye oturduğu yerde kalakaldı. Acaba Edward'la hayalini kurdukları, gecelerle üzerine plan yapıkları dünya düzeni kaldığı yerden devam mı edecekti? Seslice "Tek dileğim bu." duasıyla yerinden kalktı ve Stew'e doğru yürümeye başladığında onunla göz göre geldi.

Stew, Vanselt'i gördüğünde onunla konuştuğunu anlamıştı. Vanselt ve Stew lobinin ortasında karşı karşıya geldiler. Vanselt "Hoş geldiniz efendim!" dedi saygıyla.

Stew bunu beklemiyordu. "Umarım bu nezaketinizi hak edecek bir konu için buradayım. Tekne satın almanız için değil." dedi. Vanselt hissedilir ezici güç karşısında memnundu. Evet bu Edward'ın oğluydu.

Vanselt "Buna emin olabilirsiniz efendim. Yoksa önce saat lobinin rahatsız koltuklarında sizi beklemezdim efendim." diyerek onu rahat rahat konuşacakları yere doğru yönlendirdi. Stew daha fazla dayanamadı "Yarın için sözleşmiştik." diye sordu alayla.

Vanselt "Sizi ve kendimi ayrıca prensesi riske atmamak için konuşmamızda ısrara giremedim." dedi. Stew "Prenses?" dedi endişesini gizlemeye çalışarak.

"Evet efendim. Prenses Mira ve Felicia şu an buradalar. Odalarında dinleniyorlar. Aynı odalarda kalmaları için ısrar ettim ama reddetteler." dedi Vanselt.

Stew saskındı "Ne oluyor?" diye sordu adamlarıyla göz göre gelirken. Vanselt "Uzun bir mevzu. Her şeyi anlatacağım

Işılca

efendim. Prenses bana sizin kraliyetin eline geçtiğinizi sanarak ulaştı.” dediğinde Stew biraz olsun rahatlamıştı. Yine de “Sizinle sohbet etmeden önce onlara merhaba demek istiyorum.” dediğinde Vanselt anlayışla gülümsedi.

“Sizi anlıyorum efendim ancak sizi bu saate kadar beklemişken sohbet fırsatını kaçırmak istemem. Malum Mira ve Felicia çok heyecanlılar.”

“Bilmez miyim? Bir araya gelince yapamayacakları şey yok.” dedi.

“İkisi de mükemmeller.” dedi Vanselt gülümsemesine engel olamayarak.

“Anlaşılan sizi bayağı yormuşlar.” dedi Stew.

“Şok yaşattılar. Onlar varken hayatınızda olmazlara yer yok diyebilirim.” dedi Vanselt ve Stew’i asansöre yönlendirdi. Vanselt’in yaveri dahil, yanındaki korumaları onun bu adama karşı tavırları karşısında şaşkındılar. Lord Vanselt’e uzun süredir hizmet ediyorlardı. O vakur, bir o kadar tavizsiz tavrını herkese gösterirken şimdiki davranışları bambaşkaydı. Vanselt cebinden oda kartını çıkardı ve “Yedek kart.” dedi.

Stew’in acaba dolu bakışlarıyla “Kimseye güvenemeyiz. Lobide olacağına bende olması daha iyi olur diye düşündüm.” diyerek asansörden indiklerinde Stew “Mantıklı” demekle yetindi, ama rahatsızlığını saklama gereği duymadı.

Vanselt, Mira ve Felicia’nın kaldığı odanın koridoruna kendi adamlarını yığmıştı. Stew’in adamlarıyla birleşen Vanselt’in adamlarından neredeyse koridorda adım atılmıyordu. Vanselt kendi adamlarının açıklamasını yaparca “Korumalar.” dedi. Stew sessizdi. Kurdun evine girmiş kuzu gibi hissettiğini belli etmemeliydi. Kendi için değil, sevdiği iki kadın için korkmaya başlamıştı.

Köle - İntikam

Vanselt'in gösterdiği odanın kapısında durduğunda Vanselt fazla konuşmayan Stew'e "Ben sizi burada bekliyor olacağım." dedi. Stew oda kartıyla kapıyı açtı. İçeri girip kapıyı kapattığında gerginliği üst seviyelerdeydi. Belki yatak odasına girdiğinde Mira ve Felicia'nın cansız bedenleri kkarşılayacaktı onu, ya da onu öldürmek için bekleyenler...

Suitin salon kısmından yatak odası bölümüne geçtiğinde Mira ve Felicia'yı uyurken buldu. İçinde sadece şükür dolu duygular vardı. Bir iki dakika onları seyretti ve geldiği gibi sessizce suitten çıktı. Vanselt söylediği gibi onu kapının önünde bekliyordu.

"Umarım biraz olsun içiniz rahat etmiştir." dedi Vanselt.

"Sevdiklerimi yeterince yok yere kaybettim." dedi Stew.

"Sizi temin ederim. Güvenlikleri benim için ilk öncelik." dedi Vanselt. Birlikte çatı katına çıktıklarında Vanselt "Burası umarım size uygundur. Sizinle konuşmak için sabırsızlansam da dinlenmek isterseniz sizi yalnız bırakabilirim."

"Siz de yorgun değilseniz sohbet edecek çok şeyimiz olduğuna eminim." dedi Stew.

"Onur duyarım." dedi Vanselt ve telefon açıp yiyecek bir şeyler söyledi. Vanselt konuşmayı hevesle beklerken en merak ettiği şeyi sormaktan kendini alamadı. "Acı geçmişinizi hatırlamak sizi rahatsız etmeyecekse o gün neler oldu sorabilir miyim?" dedi hüznle. Stew kendine çatı katının bar kısmından bir kadeh içki koyup yarısını midesine gönderdikten sonra anlatmaya başladı. Vanselt o bitirine kadar araya hiç girmede.

Stew "Tek pişmanlığım orada onlarla ölmemek." diyerek konuşmasına son verdiğinde Vanselt "Talihsizlik bu anlattıklarınız için yetersiz bir kelime. Ben söyleyecek bir şey bulamıyorum." dedi.

İşılca

"Haklısın ailem böyle bir sonu hak etmiyordu."

"Sonrası sanırım daha sancılıydı."

"Marlon olmasaydı çoktan ölmüştük. Kaçışlarımızda bizi korurken, babamın bize bıraktığı maddiyatı iyi değerlendirip dünyanın en iyi şirketler grubunu kurdu. Onun hakkını ödeyemem."

"O eşsiz biridir. Babanızın her koşulda en sadık hizmetkârlarından biri idi. Onun gibi değerli bir general dünyaya zor gelir." dediğinde Stew "Marlon'un şerefine!" diyerek kadehini Vanselt'e doğru kaldırdı.

"Marlon'a." dedi Vanselt ve kadehini boğazından aşağı adeta döktü. Bu Marlon'a kendi kendine gösterdiği bir saygıydı.

"Neden beni kabul etmediğiniz hâlde Mira'yı kabul ettiniz?" diye sordu Stew.

"Prensesi görmeseydim kabul etmeyeceğim kesindi. Açıklamam gereken bir konu var. Tabii bana hak vereceğinizi umuyorum. Öncelikle size şimdiki krallıkla gelişen samimiyetimin sebeplerini anlatmam gerek. Her şeyden önce iyi niyetleri umdumu canlı tuttu. Evet dünya Lisa'nın hain planıyla yüz yıl geriye gitti ama Aidan'ın babası Edward'tan sonra gelebilecek en iyi kral olmayı başardı. Hem de o şeytanın dünyada sıfat bulan hâli Lisa'ya rağmen. Ve..." diyerek derin bir nefes alarak devam etti "... Sizin planlarınızı bilmeyerek bozan benim." dediğinde onu dikkatle dinleyen Stew "Planlarımı bozmak derken?" diye sordu.

"Monarşi ince bir çizgidir ve üzerinde yürümek adalet ister. Edward yaşıyor olsaydı şu an demokrasiye geçiş yapmış olabilirdik. bu onun hayalimdi. O hür iradeye inanan bir kraldı. Kaldı ki monarşinin kara lekesi olan köleliğin kalkması için benimle birliği içersindeydi. Tıpkı Aidan gibi. Kendisiyle illegal olarak köleliği kaldırma çalışmaları yürütüyorum. Yani köleliğin kalk-

Köle - İntikam

ması benim en büyük hayalim..." diye devam edecekti ki Stew "Köle hediye edeceğimi ona haber verdiniz." dedi Stew gülerek.

"Aynen öyle oldu. Köleler hakkında her bilgi bana gelir. Kısacası lord etiketim kölelere yardım için bir maske. Haber kaynaklarım geçtiğimiz ayın yirmi üçünde Paul Stew Cruize adlı şahsın Prens Aidan adına bir köle satın aldığı yönündeydi. Araştırma sebebim aslında Aidan'ın köleyi kendi için aldırıp aldırmadığını öğrenmekti. Kimseye güvenim tam olarak yok. Bu durumu doğum günü akşamı Prens Aidan ile paylaştım. Bana göre bu kötü niyetli bir hediye idi. Hediyeyi kabul etmemiş ama sizin iyi niyetinizden de şüphe duymamış anlaşılan."

"Evet benden şüphelenmedi. Sağlam bir dostluğumuz var. Eğer o köleyi saraya sokabilseydim her şey çok farklı olabilirdi. Darbe gerek kalmaz, onlara benzemek zorunda olmazdık. Her zaman akılcı çözümlerin fayda getireceğine inandım ama bu sefer olmadı."

"Darbe o zaman kaçınılmaz." dedi Vanselt.

"Sanırım." dedi Stew.

"Benden ne istiyorsunuz?"

"Lordum istemek olarak isimlendirmeyelim. Gelin demokrasi için birlikte çalışalım. Sizin desteğiniz benim için Daisy ve Marlon'un desteği kadar etkili. Her ne kadar beni takip edeceğini, her hareketimi onaylayacağını söylenen arkamdaki insanlar var olsa da sizin sözünüze daha bir itibar edeceklerdir." diye açıklayan Stew çok hevesli görünmek istemedi.

"Demokrasi aşığı olduğum doğru olabilir ama bu sevdam Edward'la birlikte çok derinlere gömüldü. Şimdiki kral iyi biri olabilir ama bu otoriteyi kurmak yüzyıllar alır."

"O zaman babamın hayallerini gerçekleştirmemde bana yardım edin"

Işılca

"Mira amacınızın intikam olduğunu açık bir dille ifade etti. Hakkınızı istediğinizi söyledi. Sizin şu an anlattığınız şeylerle örtüşmüyor." dedi Vanselt.

"Aslında Mira haklı. Ben ailemin canlı canlı sarayı başlarına vıkan her kimse ellerimle öldürmek için yemin ettim. Her kim benim aileme bunu yapanlara yardım ettiyse affım olmayacak. O tahta oturacağım çünkü bu babamın hayalleri arasındaydı. () tahtın son kralı Edward'ın soyundan olacak. Bu söylediklerimi iyi ya da kötü şekilde yönlendirmek size ait. Ama demokrasi benim hayalim. Dünya demokrasiyi hak ediyor." dedi ve yerinden kalkıp "Biraz dinlensek iyi olacak. Sabah olmak üzere." dedi.

Lord oturduğu yerden kalkıp önünde saygıyla eğilip "İyi geceler efendim." diyerek ayrıldı. Stew ilk önce kızları bir kere daha kontrol etmek istedi ama yapmadı. Uyanırlarla onu uyutmayacaklarını biliyordu. Ona huzur veren iki kadını düşünerek kıyafetlerinden kurtulup kendini yatağa bıraktı.

Felicia sabahın altısında gözlerini açtığında yataktan çılgık çılgık fırlaması bir oldu.

"Tanrım sabah olmuş! Stew gelmedi mi? Niye bize haber verilmedi!" Tabii onun çılgıklarına Mira neredeyse yataktan kendini yere atmıştı.

"Felicia! Lanet olası nıve bağırıyorsunuz?"

"Mira sabah olmuş."

"Her gün oluyor ya mı salak."

"Stew!" dediğinde Mira yeni uyanırcasına "Tanrım!" dedi ve o da Felicia'nın heyecanına kapılıp apar topar giyindi. İlk nereye gideceklerini bilemeden odanın içinde dönüp durdular.

Mira "Tamam panik yok Vanselt'in dediği olduysa gelmiş olacak." dedi. Vanselt'in ona verdiği Telefonunu çıkardı ve abisini

Köle - İntikam

aradı. Telefon çalıyordu ama açılmadı. Telefonu kulağından uzaklaştırdı ve "Açmıyor." dedi.

Felicia "Vanselt... Onu arayalım" dedi ve hızla otelin telefonundan Vanselt'in odasını aradı. Telefonu yaveri açtı. "Lord Vanselt'le görüşebilir miyim? Ben Felicia."

"Efendim kendisi dinleniyor. Lordum Bay Stew'in çatı katına yerleştiğini, hiçbir tehlikenin olmadığını söylememi istedi." dedi. "Teşekkür ederim." diyerek telefonu kapatan Felicia "Ben gidiyorum. Stew çatı katındaymış." dediğinde kapıdan çıkmak üzereydi.

"Seni pis satıcı! Ayrıca sen Stew'e kızgın değil miydin?" diye soran Mira'nın yüzünde hain bir sırıtış vardı.

Felicia balonu sönmüş gibi durdu "Doğru ama ben onu çok özledim." dedi çocuk gibi.

"Kıyamam." dedi Mira.

"Ama... Ama şimdi nasıl davranacağımı bilmiyorum."

"Bence ağırdan al. Sen hep demez misin kaçan kovalanır diye."

"Derim değil mi?" dedi Felicia.

"Hadi aşağı inip güzel bir kahvaltı yapalım. Ne dersin?" diye soran Mira arkadaşının hâline üzülmüştü. Felicia kuzu kuzu Mira ile kahvaltıya indi. Gözü her saniye restoranın kapısında idi. O stresle doğru dürüst bir şey yiyemedi. Mira onun hâline gülsün mü ağlasın mı bilemedi. Tek bildiği artık o da arkasını önünü düşünmeden âşık olmak istiyordu. Kahvaltı bitiminde kahvelerini içerken Mira, Daisy'i araması gerektiğini biliyordu. Tabii iki haftadan fazladır neden aramadığının bahanesini de bir yalan olarak dile getirmeliydi. Derin bir nefes aldı ve aradı.

Daisy ilk çalışta açtı telefonunu. "Kızım!" dedi canı gönülden. Mira kendini bir o kadar huşu hissetti.

Işılca

“Anne biliyorum suçluyum ama hepsi Felicia’nın yüzünden. İki günlük tatili iki haftaya çıkardı. Gittiğimiz çoğu yerde telefon çekmiyordu. Hem...” diye devam ediyordu ki Daisy “Mira iyiy-sen sorun yok tatlım.” dedi mutlu bir ses tonuyla.

“Ben iyiyim anne. Hiçbir sorun yok. Daha eve dönmedik. Dönünce seni ararım olur mu?”

“Tabii ki olur. Marlon’un selamı var.” dediğinde Mira “Bir sorun mu var? Marlon orada ne arıyor?” diye sordu telaşla.

“Marlon beni ziyaret edemez mi?” diye güldü Daisy.

“O hep ben oradayken gelir ama.”

“Sen öyle sanıyorsun.” dedi Daisy. “Anne iyisin değil mi?”

“Mira ben çok iyiyim. Beni merak etme eve dönünce beni ararsın.” dediğinde Mira “Tamam.” diyerek telefonu kapattı.

“Neler oluyor?” diye soran Felicia’ya “Bilmiyorum Daisy onu aramadığım için hiç kızmadı. Bu tuhaf aslında. Marlon oraday-mış ki bu da hiç normal değil.” dedi Mira.

Felicia’nın aklı Stew’de “Acaba uyandı mı?” diye sorup Mira “Bence yanına çıkmalısın.” diye sırtıttığında Felicia bunu bekli-yormuş gibi ilk ayağa kalktı. Sonra “Hayır çıkmayacağım. Kaçan kovalanır. Madem bir tehlike yok neden alışverişe çıkmıyoruz?” diye Mira’ya cenneti vadeder gibi baktı.

Mira eğer otelde kalırlarsa Felicia’nın çenesiyle onu bütün gün rahat bırakmayacağını biliyordu. “Harika bir fikir.” dedi ve kah-vesini elinden masaya bırakıp ayağa kalktı.

'Tarih tekrardan ibarettir...

Altı ay sonra...

— | Yırtatında Stew dahil herkes pembe havallerin içinde yüzer gibi davranıyordu. Kimse işlerin ters gidebilme ihtimalin den bahsetmiyordu. Acaba fazla mı sorguluyorduk? Kendini rahatlatmak adına altı ayı gözden geçirmeye çalıştı. Cansızlık hayatları na dönmüşler, tabii bu taraftan darbe planlanmaya başlamıştı. Vanselt akılcı bu plan yapıyordu. Büyük krallıklar yerine ülkelerin içindeki küçük krallıkların desteğini alacaklardı. Bu zaman alacak ama daha güvenilir olacaktı. Stew birçok kralla görüşme yaptı. Hep sinden tam bağlılık sözü alırken asker desteğini sağlamış oldu. Vanselt zorda kaldığı krallıklara Marlon ve Daisy'nin yaşadığını belirmi. Krallar onların yaşadığını duyunca koşulsuz olarak birat etmişlerdi. Mirahiç birine güvenmiyordu. Bu güvensizliğini her fırsatta Stew'le paylaşıyordu.

Korkuları sevdikleri içindi. Felicia'yı birçok kez bu işin dışında kalıp hayatına devam etmesi konusunda uyarıyordu. Uyarıları bu işe yaramadı. O ıstarla hayır demekle kalmadı. Babasını Stew'le tanıştırmış, onunda desteğini almıştı. Vanselt vasıtasıyla tanışmış kardeşi Amanda'yı çok sevmişti. Amanda, Vanselt ve Stew'in gizli bütün randevularını ayarlayıp organize olmalarında büyük rol oynadı.

Işılca

Darbe tarihi belli olduğu akşam Stew hepsini akşam yemeğinde evinde topladı. Mira ve Felicia herkes gibi yoldan gelmişti. Felicia, Stew'in odasına yerleşirken, Mira onların yanındaki odaya geçti. Yemekte tanımadıkları birkaç adam daha vardı. Herkes masada yerini aldığı anda Stew konuşmaya başladı. "Sizlere gelecek güzel günler için çok teşekkür ederim. Burada toplanma amacımızı az çok biliyorsunuz. Sözü fazla uzatmayacağım. Darbe iki hafta içinde yapılması planlanan baloda gerçekleşecek." dedi. Herkes tedirginlikle birbirine baktı. Anın şoku geçince sorular gelmeye başladı.

Mira "Acele etmiyor muyuz?" dedi.

Stew "Bunu yıllardır beni sıkıştıran sen mi soruyorsun? Her şey hazır. Geç bile kaldık."

Mira "Askerî gücün yeterli olduğunu sanmıyorum." dedi.

Stew "Detaylar konuşulacak. Endişelenme lütfen!" dedi.

Mira sinirle sesinin nasıl çıktığını fark etmedi.

"Endişelenme mi?! Hepimiz ölebiliriz. Ya da sen, ya da Felicia. Başarısız olmamız demek hepimizin dar ağacını boylaması demek." dediğinde masada herkes gerilmişti.

Stew "Korkuların anlıyorum. Biz hazırız. Kimse ölmeyecek. Başarısız olmayacağız." diyerek gözüne baktı. Bu daha fazla konuşma demekti. Sıkıntı dolu sessizliği bozan Felicia ve Amanda oldu.

Amanda, Felicia'ya "Seni yıllardır gittiğim mağazaya götürürüm. Harika elbiseler var." dedi.

"Bu harika olur."

Yemeğini tırtıklayan Mira "Siz hangi balodan bahsediyorsunuz?" diye sordu. Felicia "Darbe gecesi olacak olan balo." dedi hiçbir şey yokmuş gibi.

Köle - İntikam

Mira “Şaka yapıyorsunuz.” dedi dehşetle.

Stew “Felicia darbeye bulunman senin için çok tehlikeli. Amanda senin için de öyle.” dedi. Mira abisinin araya girmesiyle rahatlamıştı.

“Buna kendi adıma karar verebilirim.” dedi Felicia.

Stew “Anlamadım?” diye sordu.

“Yanlış anlamadıysam bana kraliçe olmamı teklif ediyorsun. Senin kuklan değil. Doğru mu?” diye sordu. Stew gülmemek için kendini zor tuttu. Bu kadına âşık değildi. Onun için ölüyordu

Mira “Bunun darbeyle ne ilgisi var?” diye araya girdi.

Felicia “Ben Stew’le konuşuyorum Mira.” diye onu devre dışı bıraktı. Mira hayretle ona baktı.

Stew “Felicia bana darbe akşamı orada olacağını mı söylüyorsun?” diye direkt sordu.

“Evet bu benim kararım.”

Amanda “Kralım özür dilerim ama asrın olayını kaçırmamıza engel olmayın. Bundan mahrum kalmak istemiyoruz. Biz orada bulunan yüzlerce masum insandan biri olacağız. Bir sorun çıkacağını düşünmüyorum.” dedi.

Stew Vanselt’le göz göze geldi. “O zaman ne denirse onu yapacaksınız.” dedi. Mira “İzin vermiş olamazsın. Vanselt bir şey söylese!” dedi isyanla. “Kralımın lafının üzerine laf söyleyemem.” dedi memnuniyetsizce. Amanda ve Felicia sırtırtırken Mira hâlen şoktaydı.

Darbe gecesi...

Darbe gecesi Mira korkudan ölebilirdi. Acaba o mu çok korkaktı, yoksa etrafında herkes cesaret timsali miydi? Yüzüne sürülen koca fırçayı sınırle ittirdi. “Bence bu gereksiz.” dedi sıkıntıyla.

Işılca

“Mira buna alışmalısın artık böyle birçok organizasyona katılacaksın. Tabii ben de.” dedi Felicia sırtarak.

“Sana inanamıyorum. Ben darbe yapmaya gidiyorum sen kalkmış bana makyaj yapmaya çalışıyorsun.”

“Tamam savaş boyaları sürelim.” dedi Felicia kahkaha atarak.

“Çok komik.” dedi Mira hiç gülmeden.

“Bana kalsa sana muhteşem bir elbise giydirirdim. Tutturdun rahat hareket edeceğim bir elbise olsun diye. Gerçi sen ne giysen çok yakışıyor ama senden bir alacağım var unutma.” dediği anda içeri Vanselt’in kardeşi Amanda girdi. Eli ayağına dolanmış yaşına göre fazla heyecanlı hareket eden bu orta yaşlı kadın Felicia’yla iyi anlaşmıştı. Makyaj masasında oturan Mira’ya bakıp “Muhteşem görünüyorsun. Tıpkı annen gibi.” dedi aynadan ona bakarak.

“Teşekkür ederim Amanda. Hâlen gelmekte kararlısın sanırım.” dedi Mira memnuniyetsizce.

Felicia, Mira’nın söylediğini duymamış gibi “Tanrım sen de harika görünüyorsun Amanda.” dedi.

Amanda her zamanki gibi fazla göze batan bir elbise giymişti. Kısa elbisesi arkaya doğru uzuyor yere değerken ayrı bir hava veriyordu. Mira, Amanda’nın aksine uzun, belinden bol gelen bir elbise tercih etmişti. Herhangi tehlike anında kendini koruyabilmeli, rahat hareket etmeliydi. Tabii sakladığı silahları kamufle etmesi bu bol elbise sayesinde olacaktı.

“Yarın gazetelerde en güzel biz olacağız.” dedi Amanda.

“Tanrım gazetelere mi çıkacağız?” dedi Felicia.

“Evet tatlım. En baş sayfada yer alacağımıza eminim.” dedi Amanda.

“Gerçekten siz delisiniz.” dedi Mira. Onun ruhu sıkışmış, Daisy’i düşünürken parti havasına giren Amanda ve Felicia’ya

Köle - İntikam

inanamıyordu. Daisy öğrendiğinde neler olacaktı düşünmek bile istemiyordu. Birçok kere ona anlatmakla anlatmamak arasında kararsız kalmıştı. Vanselt dahil herkes anlatmaması için onu uyardığında Mira verilen bu karara uymuştu.

"Deli olduğumuz kanısına nereden vardın?" diye sordu Felicia.

Mira "Gazetelerin ilk sayfasını süsleyeceğimiz kesin ama bunun şıklıkla ilgili olmayacağına bahse girerim." dedi. Oturduğu yerden kalkıp eteklerini yukarı doğru kaldırdı. Bacağına bağlı bulunan silahını kontrol edip iyice sabitledi. Tabii diğer bacağındaki bıçağını kontrol etmeyi unutmadı. Ortam birden sessizleşmiş ne Amanda'nın ne Felicia'nın cır cır öten sesini duymuyordu. Kafasını kaldırdığında ikisinin donmuş hâlde ona baktıklarını gördü.

"Ne?" dedi meraklıca.

Amanda işaret parmağını eteğine doğru yöneltip "O... o gördüklerimin bir göz yanılgısı olduğunu söyle Felicia." dedi şeytan çarpmış gibi.

"Ben de aynı şeyleri görüyorsam yanılgı olması mümkün değil." dedi Felicia.

Mira "Sizin derdiniz ne? Gerçekten bir partiye falan gittiğinizi mi sanıyorsunuz?" dedi. Eteğini düzeltti. Kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açıp "Geliyor musunuz?" diye sordu. Beline yerleştirdiği diğer bıçağı görseler ne yapacaklardı merak etmekten kendini alamadı.

"Tabii ki geliyoruz Asrın olayını kaçırarak kadar aptal olamayız değil mi Felicia?" diye sordu Amanda.

Felicia "Kraliçeliğe giden yolda attığım ilk adımlar, nasıl kaçırabilirim?" dedi kıkırdarak. Stew en nihayetinde ona evlenme teklifi etmişti.

Işılca

Felicia cevabını her şey yoluna girdiğinde vereceğini belirtmiş olsa da kararını biliyordu. Stew'i ölesiye seviyordu. İster kral olsun ister olmasın hayatının sonuna kadar her şartta onunla yaşayabilirdi. Amanda'nın koluna girdi. Gelecek güzel günleri düşünerek yürümeye başladı.

Üç kadın, birlikte ortak salona girdiklerinde Vanselt karşısında gördüğü manzara ile "Tanrım askerlere gerek yok. Üçünüz darbeyi yapar gelirsiniz." diyerek gülümsedi. Ortamda bir gülmeyen Mira'ydı, bir de Felicia'nın babasıydı ki onun da bu durumdan hiç hoşnut olmadığı belliydi.

Mira "Bay Roger lütfen kendinizi zorunlu hissetmeyin. Dilerseniz burada bizi bekleyebilirsiniz." dedi.

Babasından önce Felicia "Geleceğin kraliçesinin babası bence yarınki gazetelerde yer almayı hak ediyor." dedi. Bu sefer ona hayretle bakan Amanda ve Mira'ydı.

"Ne oldu Fel kraliçe olmaya karar verdin sanırım. Stew'e bu güzel haberi sen mi verirsin ben mi?" diye intikam alırcasına dalga geçen Mira'dan başkası değildi.

Felicia tam çemkirerek cevap verecekti ki içeri darbenin başında yer alacak komutan girdi. Üzerinde takım elbisesi, heybetiyle kapının önünde durdu. "Efendim biz hazırız. Bizimle hareket edecek birlik dışında kralımıza eşlik edecek birlik yola çıktılar. Sizde uygun görürseniz çıkmadan önce operasyonun ana hatlarını hatırlatmak isterim. Yer bildirim çiplerinin prenlere ve Kral'a takılması şart. Kral'a Lord Vanselt çipi takacak. Prens Aidan'a kralımız Stew ve Prens Cedric'e Bayan Felicia çipleri takacak." dedi, devamında operasyonun diğer detaylarını nefes almadan anlattı.

Felicia "Umarım o küçük şeyler yapıştığı yerden çıkmaz." dedi. Komutan "Nano teknoloji olan bu yer bildirim cihazları

Köle - İntikam

kumaşa değdiği anda birdaha o kumaştan ayrılması imkânsız. Anlaşılmayan bir şey var mı?”

“Yaşasın teknoloji o zaman.” dedi Felicia. Komutan Mira’dan gitmeleri için onay beklerken Mira ve Vanselt birbirlerine baktılar.

Mira “Gidelim!” dedi.

Vanselt mırıltıyla “Edward umarım bizi seyrediyorsundur.” dedi ve derin bir nefes alıp hızla yürümeye başladı.

Stew son hazırlıkları tamamlamış bulunduğu otel odasından çıkarken ilk defa üzerine giydiği smokinden bir o kadar rahatsızdı. Aidan bu partiye onu bizzat davet etmişti. Böylelikle darbe tarihi belli olmuştu. Planlasalar darbe için böyle bir fırsat ellerine geçmezdi çünkü on üç krallık dahil bütün diplomatlar, dünya ateşeleri, Lordlar ve küçük krallıklar baloda hazır bulunacaktı. Stew ilerlediği bu yoldan memnundu. Ama bir tarafı Aidan’a karşı kendini suçlu hissediyordu. “Keşke bir yolu olsa...” diyerek arabaya bindi. Yanında en güvendiği yıllardır her işine koşturan adamı Smith vardı.

“Hazır mısın?” diye sordu Stew.

Smith “Bu anın gelmesini yıllardır bekliyorum efendim. Umarım her şey planlandığı gibi gider ve sizin olanı geri alırsınız.” dedi.

“Umarım hak etmeyen kimsenin canını yakmak zorunda kalmayız.” dedi Stew. Hayat belki ona bu saatten sonra yıllardır beklediği adaleti verecekti. Peki bu Stew’i mutlu edecek miydi? Düşününce mutlu olmanın umurunda olmadığını hissetti. Ailesinin kanı yerde kalmayacaktı bütün mesele buydu. Lisa yıllardır kanlı elleriyle hak etmediği tahtta otururken Stew hayatının büyük kısmını kaçarak geçirmişti. Tabii yıllarını onları canlı tutabilmek için heba eden Daisy ve Marlon’u göz ardı edemezdi.

Işılca

Saray kapısına geldiklerinde onları muhafızlar karşıladı. Birinin elinde misafir listesi vardı. “İyi akşamlar efendim.” dedi. Stew “Prens Aidan’ın davetlisiyim. Adım Paul Stew Cruize. Arkadaşlarımın isimlerini iki gün önce sekretere iletmiştim.” dedi.

Muhafız isimleri kimliklerle eşleştirerek tek tek kontrol ettikten sonra “Hoş geldiniz efendim. Affınıza sığınarak yüz taraması yapmak zorundayım.” diyerek beklemeye başladı. Stew gerilmiş gülümser bir şekilde “Buyurun tabii ki göreviniz.” dedi. Asker elindeki cihazı teker teker yüzlerine tuttu. Asker tek tek hepsini kontrol etti. En sonunda “Buyurun efendim.” diyerek kapıyı açtı. Stew ve yanında olan askerler darbeyi yönetecek olanlardı. Askeri birlikler saraya yakın bir yerde işaret beklerken, bir hafta öncesinde saraya sızan diğer birlikler onlara içeriden destek sağlayacaktı. O sırada Smith’in telefonu çaldı. “Tamam saraya girdik on saniye sonra oradayız.” dedi ve kapatıp “Efendim bizi içeri sokacak askerler hazır.” dedi.

Kapıya vardıklarında Stew onları güler yüzle karşılayan hanımların asker olduğunu biliyordu. Kızlar her birinin koluna girip kahkahalarla kapıya yöneldiklerinde tek amaçları x ray cihazından sorunsuz hâlde geçmekti.

Kızlardan biri saygıyla “Efendim!” diyerek yanına geldiğinde “Gerek yok. Sen diğer askerin yanında kal.” dedi Stew. Aidan onun kimseyi yanında getirmeyeceğini bilirdi. Birlikte sorunsuz bir şekilde kapıdan geçtiklerinde onları Stew’i içerdeki adamı karşıladı. Selamlaşma bahanesiyle hepsinin elini teker teker sırkarken kulaklıkları dağıttı. Kulaklıkları alanların başı olan asker “İletişim gece yarısında sağlanacak. Sarayda görev alan askerler sizden bağımsız hareket edecek. O vakite kadar herkes görevini biliyor. Dağılın!” dedi.

Stew balo kapısının önüne geldiğinde yalnızdı. Baloya giriş

Köle - İntikam

yapıp biraz olsun kendini göstermeliydi. Kapı açıldığında bir hizmetli ona “Hoş geldiniz, unvanınızı anons edelim efendim.” diyerek nazikçe sordu.

“Buna gerek yok.” dedi Stew gülümseyerek.

Hizmetli eğilerek “Buyurun efendim!” dedi. Stew merdivenlerden etrafı inceleyerek indi. Birçok gözün onu seyrettiğini biliyordu. Hele ki kadınlar...

Kulkedisi baloya gider...

Mira arabayı kullanan askere "Daha hızlı" diye çığırıp Felicia "Mira sakın ol hızımız yerince fazla" dedi nazır bir tonda. Mira onun haklı olduğunu biliyordu. Yere göğe sığmıyordu içinde büyüyünce neyse anlamı veremiyordu. Burada olmayı istemekte istememek arasında kalmıştı ama artık dönüş yoktu.

Amanda ortamı yumuşatmak adına "İkiniz de yakışıklıların kışkacında olacaksınız. Dans tekliflerini iyi sıralayın. Karışık bir birine düşmesin." diye kıkırdadı.

Felicia "Ben kimseyle dans edebileceğimi sanmıyorum."

"Neden?" diye sordu Amanda.

"Stewie gormekten tabii ki neden olabilir?"

"Onu neden gözetleyeceksin ki?" diye sordu Amanda saf saf.

"Baska kızlarla dans edip etmeyeceğine bakacağım."

Mira gerginliğin verdiği sınırla "Tanrım sen aklımı koru" diyeerek isyan etti. Günlerdir susuyordu. "Sizin neviniz var? Oynat değil bu! Bu gecenin sonunda hepimiz boynumuzda ip Lisa'nın karşısında sallanıyor olabiliriz. Amanda bence sen hemen burada inmeliisin. Felicia babanın hâline bak. Son nefesini vermek üzere. Sen de onunla evine gidip bu olaydan uzak kalmalıısın. Ama yuh biz illaki kendimizi öldürteceğiz diyorsanız buyurun!" diye bağırdığında herkes ona bakıyordu.

Köle - İntikam

Felicia “Baba iyi misin?” diye sordu duyarsızca.

“Sanırım.” dedi Bay Roger.

“Babam iyiyim dedi. Mira sana tek bir soru soracağım. Sen neden buradasın?” diye sordu Felicia.

“Neden olabilir. Ailem için bunu yapmak zorundayım.”

“Demek beni aileden saymıyorsun.”

“Bu aynı şey değil Fel!”

“Kaldı ki ben eğer senin yerinde olsaydım. Sen de benim gibi davranır her koşulda yanımda olurdun doğru mu? Peki niye bize uzaylı muamelesi yapıp ortamı geriyorsun?”

“Ortamı germek doğru bir tabir oldu Felicia.” diyen Amanda’dan başkası değildi. Bunun üzerine Vanselt kakhaha atmaya başladı. Ortalık birden anlamsızca yumuşadı. Amanda ve Felicia kakhaha atarken Bay Roger bile gülümsüyordu.

Mira “Bu işten zararsız bir şekilde çıkarsak inan bana Felicia bunun acısını senden çıkaracağım.” diyerek sinirle gülmeye başladı.

Vanselt saray kapısına varmak üzere olduklarını belirtmek için “Başlıyoruz.” dediğinde hepsi kendine geldi. Limuzin demir saray kapısının önünde durduğunda onları durduran saray muhafızları eğilerek Vanselt’i selamlıyorlardı. Vanselt askere “Arkamızdan gelen arabada benim misafirlerim var. Davet listesine yazdırmıştım. Onay alındı bakabilirsiniz.” dedi. Asker davet listesine baktı. Araç plakaları listedekiyle örtüşüyordu. “Efendim yüz taraması yapmam gerekiyor.” dedi asker. Elindeki cihazı yukarı doğru kaldırdı. Vanselt “Tabii buyurun.” dedi. Asker cihazı arabanın içine doğru gezdirdi ve ekranda listenen isimlerin elindeki listeye uyup uymadığına baktı. Herkes gerilmiş askerin ağzından çıkacak olanı duymak için bekliyorlardı. Mira’nın eli istemsizce bacağına bağlı olan silaha gitti. Buraya kadar gelmişti ve gen

Işılca

dönüşü yoktu. Çok değil bir iki saniye sonra bir kişiyi öldürebilirdi. Bütün bedeni gerilmiş, içinden dualar ettiği bir gerçeği çünkü hak etmeyen kimsenin boşuna ölmesini istemiyordu.

Kimlikleri kontrol eden askerin yüz hatları yumuşadı. Elindeki evrağı imzalayıp "Efendim hoş geldiniz!" diyerek saygıyla eğildi.

Vanselt şoföre "Gidelim." dediğinde herkes rahat bir nefes aldı. Sarayın ön kapısına geldiklerinde komutanın "Prenses lütfen planın dışında hareket etmeyin. Anlaşıldı mı?" diyen emri vanki ses tonuna kimsenin diyecek tek kelime lafı yoktu. Mira "Anlaşıldı. Komuta sizde." dedi. Vanselt "Dans edebiliriz ama değil mi?" diye sırtıırken komutan şaşkınca ona bakıyordu.

Sarayın kapısındaki metal dedektörden geçmek Mira için kolay oldu. Vanselt'in koluna girmiş kıkırdarken öten alete açıklama Vanselt'ten geldi. "Ah şu platin kolum." dedi askere bakarak. Asker saygıyla eğildi ve "Buyurun efendim!" diyerek yol gösterdi. Onlar önde Felicia ve babası arkada yürürken Mira ara ara Felicia'yı kontrol ediyor iyi olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Ona kalsa burada olması saçmalıktı. Ona bir şey olsa ne yapardı? Sorusunun cevabı yoktu.

Felicia kırk yıllık prensesler gibi babasının kolunda salına salına yürürken etrafı inceliyor, birçok erkekle göz göze gelip onlarla flört etmekten geri kalmıyordu. Tabii ara ara arkasına dönen Mira'ya kendinden emün bakışlar atması olayın ciddiyetinin farkında olduğu anlamına geliyordu.

Felicia, Mira'ya sevgiyle gülümsedi. Mira bırak gülümsemeyi yüzünde tek bir kas bile oynamıyordu. Yürüdüğü devasa koridora bakış atıp Vanselt'e "Ne yani şimdi burası benim doğduğum yer mi?" diye sordu.

"Evet. Her şey yolunda gitseydi şu an yaşadığın yer olacaktı." dedi.

Köle - İntikam

“Çok acımasız bir gerçek.” dedi Mira dişlerini sıkarak.

“Lisa yaptıklarının bedelini bu gecedan itibaren ödemeye başlayacak. Şimdi buna takılmanın sırası değil.” dedi Vanselt.

Komutanı karşılayan bir asker kulaklıklarını dağıtırken “Silahlar gece yarısından sonra saraydaki adamlarımız tarafından belirtilen yerlerde sizlere verilecek.” dedi. Mira ve Vanselt onu dikkatle dinliyorlardı.

Komutan “Kraliçe’yi alacak birlikten burada kim var?” diye sorduğunda iki kişi öne çıktı.

“Üçüncü birliğin başında prenses yer alacak. Tanıyorsunuz değil mi?” diye sordu. Askerler “Evet efendim!” dedi. Mira başıyla onları selamlarken, Vanselt “Her şey yolunda gidecek.” dedi Mira’ya bakarak.

“Bakalım beni karşısında görünce ne yapacak?” dedi Mira Lisa’yı kastederek.

“Jaymie’nin onu öteki dünyadan ziyarete geldiğini düşüneceğine bire on bahse girerim.” diyen Vanselt kahkahalar atıyordu. Mira’da bundan keyif almış ilk defa tebessüm ediyordu. Balonun yapıldığı salon kapısına geldiklerinde Felicia “Tanrım kendimi büyük ödülü kazanmış gibi hissediyorum.” dedi elini bağrına koymuş hızla nefes alıp veriyordu. Mira, Felicia’yı sakinleştirmek için bir şey söyleyecekti ki Felicia’nın babasına gözü takıldı. Yüzü bembeyazdı. “Bay Roger iyi misiniz?” diye sordu telaşla. Felicia “Baba lütfen kendine gel!” diye çıkışınca Mira, Felicia’ya ters ters bakmakla kaldı.

Vanselt “Ve tarih tekrar eder.” dedi. Mira gerilmiş kapının açılması ve kapıdaki görevlinin onları “Lord Vanselt, Prenses Miranda Mitch” diye anons etmesiyle Mira aptal aptal görevliye baktı.

Işılca

Vanselt "Her zaman dürüst biri olmuşumdur. Prenses olduğun doğru." dedi. Yüksek basamakların aşağısında kalan kala balığa göz gezdirdi. Birçoğu olmasa bile yapılan anonsla bazıları dönüp bakmıştı. Mira "Tanrım çok kalabalık. Bunca insanı zapt edebilecek miyiz?" diye sordu Vanselt'in kulağına doğru.

"Merak etme başsız bir sürüye istediğini yaptırabilirsin."

"Hepinizin iyimserliği beni öldürmezse hiçbir şey öldüremez." dedi.

Vanselt "Umut Mira... Umut hayatın büyük kısmında bizim nefes almamızı sağlar. Yoksa çekilecek kahr değil insan olmak." dedi bir filozof edasıyla.

Mira yorum yapmak yerine Vanselt'in tuttuğu kolunu şefkatle okşadı ve onun yönlendirmesiyle gezmeye devam etti. Vanselt ona selam verenlere nazikçe selam veriyor, meraklı bakışların Mira'dan kaynaklandığını biliyordu. Vanselt bilerek kralın olduğu tarafa doğru yöneldi.

"Hadi bakalım şu çipi krala yapıştıralım." diyerek karşısında görünen kralı selamladı. Kral gülümseyerek karşısında durdu ve elini uzattı. "Vanselt seni görmek ne büyük şeref. Uzun zaman oldu." dedi.

Vanselt hiç yapmadığı bir şey yaparak "Kralım izninizle size sarılmak isterim." dedi. Kral kollarını kibarca açtı ve ona izin verdi. Vanselt kendini suçlu hissetti. Kral iyi bir adamdı. Sarılırken avucunun içindeki çipi kralın sırtına yapıştırıp geri çekildi. Bir kere daha kralı selamladı. Çip avucunun sıcakından kumaşın dokusuna değdiği anda kumaşın dokusuna karıştı.

Kralın gözü Vanselt'in yanında tebessüm eden Mira'ya takıldı. Vanselt "Efendim sizi kardeşimin kızı Miranda ile tanıştırmak isterim. Kendisi eğitimini tamamlayıp bizlere katıldı." dedi. Mira saygıyla eğildi ve "Kralım." dedi.

Köle - İntikam

Kral “Güzelliğiniz bir yerlerden bana aşına ama çıkaramadım.” dedi. Mira telaş etse de belli etmemek adına “Sizin verdiğiniz birçok sempozyuma katıldım efendim.” dedi. Kral “Ne kadar güzel.” dedi. Vanselt, Kralın ilgisini Mira’dan çekmek adına “Kralım yeri değil ama bir hayli aklımı kurcalayan bir konuyu sizinle kısa da olsa görüşmek isterim.” dedi. Kralın gerçekten ilgisi dağıldı. Mira onların arkasında kalırken iki adam aheste adımlarla yürüyorlardı. Vanselt ve Mira yaklaşık yarım saat kral ile kaldı. Ayrılırken Kral “Küçük hanım. Başka bir sempozyumda görüşmek üzere.” dedi. Mira “Bu benim için onurdur.” diyerek onu selamladı. Kralın yanından ayrılır ayrılmaz Vanselt telefonunu çıkardı ve Stew’e ‘Çipi krala taktım.’ diyerek mesaj attı. Kafasını kaldırdığında karşısında Brezilya Kralı duruyordu. Vanselt başıyla selam verip yanından çekip gidecekken, Brezilya Kralı selam vermekle kalmayıp önlerini kesti. Brezilya Kralı geçmişin tozlu sayfalarından gelen Edward düşmanıydı.

Bunu bilen Vanselt ondan bırak destek almayı darbeyi açıklamak bile istemedi. Tabii Edward’ın psikopat tarafını alan Stew özellikle Vanselt’i yanına alıp Brezilya Kralıyla görüşmeye gitti. Kral, Lisa’ya sonsuz bağlılığını dile getirip onları vazgeçmeleri konusunda uyardı. Stew hiç yorum yapmadı. Oradan ayrılırken “Lisa’yı gebertirken bu ve soyu tarihe gömülecek.” dedi. Vanselt “Neden? Bize destek vermediği için mi?” diye sordu. Bozulmuştu.

“Hayır. Ailemi katletmesinde Lisa’ya yardım ettiği için.” dedi Stew.

“Bunu nereden anladın?” diye sordu Vanselt merakla.

“İtiraf edecek. Sen onu bana bırak.” dedi Stew.

Brezilya kralı “Vanselt” dedi anlamlı bir şekilde gülümseyerek. Vanselt saygıyla “Kralım!” dedi ve başını hafifçe sağa eğdi.

“Bütün randevularını iptal ettiğini duydum. Altı aydır ortalarında yoksun. Bir sorun yoktur umarım.” dedi kinayeyele.

Işılca

“Uzun bir tatili hak ettiğimi düşünüyorum. Yıllardır bunu yapmayı planlıyordum.”

“Umarım o planların ters gitmez de yıkılan sürunların altında kalmazsın.” dediğinde Mira duyduklarına inanamıyordu. Bu onun hazmedebileceği bir cümle değildi. “Seni saygısız bunak! Ben sana...” diye dişlerinin arasından tıslarken Vanselt “Mira!” diyerek onu kolundan tuttu.

Brezilya Kralı o kadar şaşırmıştı ki “Bu ne cüret! Bu da kim Vanselt?” diye sordu. Mira tam ona bir kere daha hamle yapacaktı ki Vanselt “Sizi tavrınızdan dolayı suçlayamam. Onca yıl geçmesine rağmen hâlen hazımsızlık çektiğiniz aşikâr. Sonuçta sizin onayınız dışında halkınızın kelleleri dövüş arenalarında havada uçuyordu. Kendinizi çok aciz hissetmiş olmalısınız. Yine de sizi takdir etmeliyim sayın Kral. Hazımsız olabilirsiniz ama bir gammaz değilsiniz.” dedi.

Brezilya Kralı mide bulandırıcı bir pişkinlikle “Başarısız olacağınızdan adım gibi eminim. Zorba kraldan sonra onun soyunun tekrar ipte sallandırılışını görmek beni çok mutlu edecek. Suskun kalmam bu yüzden. Ayrıca önemli olan sonuç değil mi? Ben hâlen hayattayım.”

“Başarı olarak değerlendirilecek bir olay göremiyor olsam da cevabınız beni şaşırtmadı. Hayatta olmak bakış açısına göre değişir, yaşamakla, yaşamaya çalışmak arasında ince çizgi vardır. Ben yaşarım, siz yaşamaya çalışırsınız.” dedi Vanselt alayla. Brezilya Kralı işine gelmeyen Vanselt’in söylediklerini duymazlıktan gelerek konuyu değiştirircesine “Yanınızdaki nezaket yoksunu güzellik kim? Gözüm bir yerden kendisini tanıdığımı söylüyor ama çıkaramadım.” dedi. Mira’nın fırsatı olsa adamı bir kaşık suda boğabilirdi.

Vanselt sakinliğini bozmadan “Kendisi benim akrabam olur ve bana yapılan saygısızlığa tahammülü yok. Siz onu affedin Kralım.”

Köle - İntikam

"Kırdığım cümlede herhangi bir saygısızlık yok küçük hanım. Bu nezaketsizliğinizi güzelliğiniz hatırına affediyorum." dedi aşağılayıcı bir bakışla.

Mira kendini zor tutuyordu. Vanselt "Mira, Amanda bizi merak etmiştir." diyerek ayrılmalari gerektiğini belirtti. Ve kralı selamlayıp Mira'yı oradan uzaklaştırdı. Breziyla Kralı'ndan uzaklaşır uzaklaşmaz Vanselt, Mira'nın önüne geçti. "Sen dünya prensesisin. Karşındaki sana ne söylerse, ne yaparsa yapsın, kendini frenleyecek, derin bir nefes alacak, düşünecek ve en vurucu cümleyi seçip nazikçe söyleyeceksin ki halkın sana saygı göstere sin. Güç delisi aptallar gibi sinirine yenilemez, avam bir şekilde laf dalaşına giremezsin. Bu karşıdakinin seviyesine düşmene yarar. Burada bulunma sebebini hatırla. Bırak başarısız olmayı. Hepimizi öldürteceksin." diye çıkıştı. Mira "Ne demek istediğini anladın Vanselt. O... Annemle babamın ölümünü kastetti."

"O Edward'tan nefret eden bir kral. Hâlen öyle çünkü baban o dünya krallığına karşı ayaklanma planları yaparken onu tahtının önünde bütün halkına rezil etti. Her ne olursa olsun bu olaylardan haberi var. Kral'a söyleyebilirdi ama söylemedi. Akılcı ol Mira, sırası gelince o cümleyi ona altın tepside geri iade edersin." dediği sırada yanlarına Felicia ile babası geldi. Onların konuşmalarına aldırmadan "Stew'i göremedim. Nerede acaba? Arasam mı?" diye sordu telaşla.

Vanselt "Felicia görsen bile tanımıyor gibi yapacaksın unutma!" dedi.

"Tabii ki. Zaten Prens Aidan da ortalarda yok." dedi Felicia merakla.

"Aidan partilere çok sonra katılır. Tarzı bu."

"Bu saygısızlık değil mi?" diye lafa atlayan Mira'dan başkası değildi.

Işılca

"Kalabalığı ve böyle organizasyonları sevmediğini biliyorum."

"Ama gelir değil mi?" diye sordu Mira endişeyle.

"Mira rahatla. Bugün her şey yoluna girecek." dedi Felicia ve babasıyla birlikte yanlarından ayrıldılar.

Mira ve Vanselt tekrar kalabalığa karışırken Vanselt "İkinci bölüm başlıyor Mira." dedi mırıltıyla.

"Son bölüme geçsek." dedi Mira sıkıntıyla.

"Acele yok. Stew'in her şeyi halledeceğine eminim."

"Sizin bu işten çıkarınız ne Vanselt?" diye sordu Mira. Vanselt alındığını belli ederek Mira'ya baktı "Manevi tatmin desem. Tabii buna inanıp inanmamak sana kalmış."

"Demokrasi özlemi değil yani?" dedi Mira gülerek.

"İtiraf etmeliyim ki şu an duyduğum hazzın yanında demokrasi sevdam çok sonlarda kalıyor."

"Bana kral ve oğullarının adaletli olduğunu söylemişsiniz."

"Annen Kraliçe Jaymie'ye ödeyemediğim bir borcum var. Kaldı ki Edward bunu hak etmiyordu. Benim derdim onlarla değil, Lisa ile. Onu Edward'la nişanlandığından beri tanırım. Adaletin bir kez olsun dünya da tecelli etmesini istiyorum ki Kral Richard'ın bu duruma sevineceğine bire on bahse girerim."

"Kimin sevinip helak olacağı beni ilgilendirmiyor. Ben adalet istiyorum." dedi.

"Sakın size akıl hocalığı yaptığımı düşünmeyin prenses ama duygusallık size zarardan başka bir şey getirmez. Duygular aşk kındır ki, gönül ilişkilerinde bile gerçekçi davranmak sizi mutluğa götürür. Kurduğunuz cümle tam olarak duygu yüklü. Öresini gerisini düşünmeden yapılacak bir hatanın başlangıcı."

"Bu hatanın detaylarını duymak isterim" dedi Mira çünkü Vanselt'ten hayat adına öğreneceği çok şey vardı.

Köle - İntikam

“Bu durumda bile yapıcı olmak gerektiğini unutmamalısın. İnsanın kötüsünün iyisinin sana ne fayda sağlayacağını bilemezsin. Konuşmalarında bile planlı hareket etmen gerek. Yıkıcı olmak sana zarar verir.” diye devam ediyordu ki yanlarına gelip selam veren birkaç kişiyle susmak zorunda kaldı.

Vanselt'in etrafı Mira sayesinde hiç boş kalmadı. Mira ilk dakikalar kasılmış olsa da sonraları yanlarına gelenlerin sorularını ustalıkla savuşturmuştu.

Ara ara yanlarına gelen Felicia her yerde olduğu gibi etrafına yakışıklı erkekleri toplamış hepsini dans sırasına sokmuştu. Tabii onun amacı Cedric'i bulmaktı. Beklediği şans ona görüldüğünde babası bir kenarda ürkek tavşanlar gibi durmuş etrafı seyrediyordu.

Cedric elinde içki kadehi yanında bir adam sohbet ederken Felicia *'Hadi bakalım kızsın göster kendini.'* diyerek yanına yanaştı. Arkasını dönüp arka arkaya iki adım attığında amacına ulaştı. Ona çarpan kadınla Cedric elindeki kadehi son anda havaya kaldırıp dökülmesini engelledi. Felicia ona döndü ve “Özür dilerim efendim. Affedin sizi görmedim.” dedi narin bir tavırla.

Cedric karşısında kocaman iri siyah gözler ve porselen beyazlığıyla ilgi çeken ten karşısında etkilenmişti. Kızın kalın dudakları onu daha bir seksiliğe sürüklerken masum hareketleri çok şirindi.

“Önemi yok... Prenses...” diye adını sormaktı kastettiği.

“Ben bir prenses değilim efendim. Adım Felicia.” dedi mahcupça.

“Prensesler yanınızda sönük kalır Felicia.” diyerek samimiyetini belli eden Cedric'in kurduğu cümleyle Felicia doğru yolda olduğunu biliyordu.

İçinden *'Casibeme takıl bakalım seni yakışıklı prens.'* diye geçirirken “Umarım keyfinizi kaçırmadım.” diyerek selam verdi.

Işılca

Yanından ayrılmak için hamle yaptığında Cedric “Keyfim benimle edeceğiniz dansla daha bir yerine gelir.” dediğinde Felicia içinden ‘*Evet!*’ diye sevinç nidaları atıyordu.

“Onur duyarım.” dedi isteğini belli ederek.

Cedric’in ona uzattığı koluna girdi. Dansa başlamak için Felicia elini Cedric’in omuzuna koyduğunda hiç beklemeden avucundaki çipi yapıştırıverdi. Felicia’nın işi bitmiş artık Cedric’e kür yapmasına gerek kalmamıştı. Dans sırasında başının döndüğünü belirtip ondan ayrıldı. ‘*Neydim ne oldum. Kendimi tanıyamıyorum.*’ diye içinden geçirirken kastı Stew’e olan aşkıydı. Aklı Stew’de, gözleri bir umut onu görürüm diye balo salonunu kolağan ediyordu ama onun şu an askerleri saraya sokmaya çalıştığını biliyordu.

Stew’e ‘*Cedric’e çipi taktım.*’ diyerek mesaj çekti. Babasının yanına dönüp beklemeye başladı.

Vanselt, Mira’nın sıkıldığını anlamış “Prenses dans edelim mi?” diye sorduğu sırada balo salonunun yüksek merdivenlerindeki giriş kapısı açıldı. Beklenen anons duyuldu.

“Prens Aidan!”

Vanselt ve Mira birbirlerine bakarken herkes saygıyla eğildiğinde Mira kazık gibi duruyordu. Vanselt onu hafifçe kolundan çekştirerek eğilmesini sağladı.

Aidan yorucu bir gün geçirmiş, tek istediği bu parti saçmalığından en kısa sürede ayrılmaktı. Gerçi gecenin sonuna kadar beklemesi gerekebilirdi çünkü babası bir konuşma yapacaktı. İçinden ‘*İyi ki Stew’i çağırmışım. Umarım gelmiştir.*’ diye geçirdi. Onu selamlayanlara başıyla selam verip merdivenlerden indi ve kalabalığa karıştı.

Mira merdivenlerden inen Aidan’ı gözden kaybolana kadar izledi. Gerçekten etrafa yaydığı ışık, duruşu, bakışları, hissedilen

Köle - İntikam

umursamazlığı ile gerçekten ben prensim diye bağıırıyordu. İçinden *'Hayran olmamak elde değil.'* diye geçirirken *'Ne diyorum ben.'* diye silkinip Vanselt'in konuşmalarını dinlemeye başladı.

"Hepsinin burada olması işimizi kolaylaştıracaktır."

"Umarım sizin dediğiniz gibi iyi niyetlerini koruyup Lisa'nın yanında yer almazlar. Yoksa Stew onları öldürür."

"Mantık olarak zaten ölmeleri gerek. Sizin soyunuz için her zaman bir tehdit olacaklar."

"Bunu söylediğinize inanmıyorum." dedi Mira. Ne kadar basitti ölüm kelimesini kullanmak.

"Gerçi inat edeceklerini sanmıyorum ama son anda ellerinde tuttukları gücü bırakmak istemeyebilirler. Stew bunu nasıl sonuçlandıracak ben de çok merak ediyorum."

"Onlara ait olmayan bir güç." dediğinde söylenecek bir şey yoktu.

Vanselt konuyu değiştirmek adına "Dans için bir cevap bekliyorum prenses." dedi.

Mira "Memnuniyetle." derken birlikte dans pistine ilerliyorlardı. Piste geldiklerinde müziğin değişmiş, balo klasığı olan eş değişmeli vals çalmaya başlamıştı.

Vanselt "İdare edebilecek misin?" diye sordu.

"Kucaktan kucağa gezmeyi mi?" diye sordu Mira sinirle. Vanselt onun cevabına gülmekten yorum yapamadı. Dansı şimdi bırakmak dikkatleri üzerlerine çekebilirdi. "Ederim." dedi Mira.

"Dış görünüşün ne kadar annene benzese de babanın pata-vatsızlığını aldığın kesin." diyerek dansa başladıklarında Mira'nın siniri geçmiş Vanselt'in dediğiyle gülüyordu.

Vanselt "Bu turdan sonra eş değişimi başlayacak." diye bilgi verdi.

Işılca

Mira “Müzik bittiğinde sağ koridorun başındaki barın önünde buluşalım. Vakit kaybetmemiş oluruz.” dedi.

Vanselt “Zekice.” derken solundan gelen çiftle değişim yapmak için yavaşladı. Mira yeni partnerine gülümseyerek kollarında yerini aldı. Bir tur sonra bir başkası derken dördüncü turda ne zaman bitecek bu lanet müzik diyecek kadar gerilmişti. Kollarında yer aldığı bütün erkekler ona kur yapmaktan geri kalmadılar. Mira’nın artık başı dönmeye başlamıştı. Beşinci turda kendini hissedilir irilikte bir adamın kollarında buldu. Kafasını kaldırdığında bir an sendeledi. Onu saran iri kollar düşmesini engelledi ve “Sizi tuttum.” dedi. Aidan karşısında gördüğü güzellikten gözlerini alamadı. Kızın yeşil gözleri onu bir kuyu gibi kendine çekerken dudaklarına kaydırıp bakışlarını. Boğazının kuruduğunu hissetti. Elleri öyle sıcaktı ki Aidan ruhunun ısındığının farkına varamadı. Tanrının erkeğe bahşettiği istek sanmıştı bedenine yayılan sıcaklığı... ‘Ateş’ dedi içinden... O sırada Mira’nın sesiyle kendine geldi.

“Teşekkür ederim.”

Aidan kızın güzelliğine öyle dalmıştı ki “Ne için?” diye sordu.

“Beni düşmekten kurtardığınız için.” dedi Mira. O sırada değişim zamanı gelmiş yanlarına bir çift yanaşmaktaydı. Onu takip ettiklerini bildiği orkestraya baktığında müzik değişti. Herkes tekli dansa döndüğünde Mira çaresizce Aidan’ın kollarında dans etmeye başladı.

“Daha önce sizi görmediğime eminim.” dedi Aidan.

“Görmeniz mi gerekiyordu?” diye sordu. Aidan böyle bir cevabı beklemiyordu. O daha ilk saniyeden ağzının içine düşen kadınlara alışkındı. Kibirli yapısından değil, sırf dünyanın prensi olduğu için kadınlar ona olmadık kurlar yapardı. Gülümseyerek “Bu benim için büyük bir kayıp.” dedi.

Köle - İntikam

“Anlayamadım?”

“Soru sorarak iletişim kurmak sizin mizacınız sanırım.”

“İletişim kurmakta en etkili yöntemdir soru sormak.”

“Bu özellik fazla merakla ilgili olsa gerek.” dedi Aidan gülerek

Mira kollarında dans ettiği adamın gerçekten çok zeki olduğunu anlamıştı. Bu adamda onu huzursuz eden bir şey vardı ve bu onda bir hayli sinir yapmıştı. “Bana fazla meraklı demek istiyorsunuz sanırım.” dedi kaşını havaya kaldırarak.

“Ne anladıysanız o.” dedi Aidan aynı şekilde kaşını kaldırarak

Mira orada neden bulunduğunu unutacak kadar sinirlendi. Normalde bu konuşmada sinir bozucu bir şey yoktu ama neden bu adama karşı kendini savunmasız hissetmişti bilmiyordu. Vanselt’in çok değil on on beş dakika önce söyledikleri geldi aklına. Derin bir nefes aldı ve konuşmayı gözden geçirip “Anladığım kadarıyla benimle dans etmek sizi sıkıttı. Bıraksak iyi olacak.” diyerek durmaya çalıştı. Aidan iyiden iyiye şaşırılmıştı. Mira’yı hafifçe kendine çekerek “Bu saygısızlık olur ki buna izin veremem. Ayrıca nereden çıkardınız sıkıldığımı?” dedi.

Nefesleri birbirine karıştığında Mira kendi kalp atışını duyar olmuştu. Zoraki de olsa dansa devam etti ama duygularını Vanselt’in dediği gibi belli etmemeye çalıştı.

Aidan “Nerede kalmıştık?” diye sordu ortamı yumuşatmak adına. Ne de olsa onu sinirlendirip böyle bir güzellikten mahrum kalmak istemezdi.

Mira “Bir yerde kalmadık. Hatta hiçbir yerde değildik.” diyerek başını başka tarafa çevirip zoraki dansın bitmesini istediğini belli etti.

Bu sırada yer bildirim çipi aklına geldi. Aidan yeni gelmişti ve Stew’in henüz çipi takamadığına emindi. Komutanın ona

Işılca

taktığı çipi yakasından ustaca aldı. Usulca Aidan'ın üzerine yapıştırdığında kendiyle gurur duydu.

Aidan kendini Mira'dan alamıyordu. Ne Mira'nın onu kibarca reddetmesinin bir anlamı vardı ne de isteksiz hâlinin. Hiçbir şey düşünemez hâlde, tek amacı onu biraz olsun yakınında tutup etkisi altına almaktı. Kendini ağırdan satmaya çalışan birçok kadının taktığıydı bu ve Aidan kaçanı kovalamayı severdi.

Mira ve Aidan dans pistinde dans ederken, Stew bütün ayarlamaları yapmıştı. Geriye gece yarısını beklemek kalmıştı. Bütün ekip yerini almış kral ve oğullarını etkisiz hâle getirecek olan askerler balo solonuna yayılmış avlarını yakalayacakları saati bekliyorlardı. Sarayın koridorlarında dolaşıp çocukluk anılarını tazeledikten sonra daha fazla dikkat çekmek istemedi. Balo salonuna girdiğinde gözleri Vanselt ve Mira'yı aramaya başladı. Gözüne ilk çarpan Felicia oldu. Felicia gözlerini dans pistine sabitlemiş öylece seyrediyordu. Stew, Felicia'nın baktığı yere dikkat ettiğinde şok oldu. Eli ayağı buz kesmişti çünkü kardeşi Mira, Aidan'la dans ediyordu.

"Lanet olsun!" diyerek hızla dans pistine doğru yürüdü. İlk anın şokunu atlattıktan sonra adımlarını yavaşlattı. Müzik çalırken yanlarına gitmesi imkânsızdı. Dans pistinin yanında Aidan'ın onu görebileceği bir yere oturdu. Telefonunu çıkarıp onu aradı. Aidan, kollarında sıkıldığını belli eden kadına kapılmış dans ederken iç cebinde titreyen telefonla kendine geldi. Açmaya niyeti yoktu ama telefon ısrarla çalıyordu. Onu şu an mahatsız ettiği için arayana öfke doldu. Mira Aidan'ın cebinde titreyen telefonla istemsizce onunla göz göze geldi. Gözlerini kaçırdığında sağ tarafında anlık da olsa Stew'i gördü. Yine içinde yükselen bir panik dalgası onu esir alırken adımlarını karıştırdı. Sağında gördüğü Stew dönmeleriyle soluna geçmiş Mira onu

Köle - İntikam

görebilmek için çaba harcıyordu. Onun bu hâliyle meraklanan Aidan nereye baktığını merak etti. Mira bakışlarını ona sabitledi. En son istediği şey Prens Aidan'ın bir şeyden şüphelenmesiydi. İçinden '*Sakin ol Mira!*' diye geçirirken Aidan "Nereye bakıyorsunuz prenses?" diye sordu. Mira ne diyeceğini bilemez hâlde düşünürken Stew kadehini kaldırmış onlara bakıyordu.

"Fazla merak size zarardan başka bir şey getirmez." dedi Mira.

Aidan kadının zekâsı karşısında kahkahalarla gülmeye başladı. Mira "Çok merak ediyorsanız söyleyeyim sayın prens. Pistin yan tarafında barda oturan beyefendi yanlış anlamadıysam size kadeh kaldırıyor." dedi.

Aidan Mira'nın dediği yere baktığında Stew'i görmesi zor olmadı. Bir saat sonra olacaklardan habersiz keyfi daha bir yerine gelmişti. "Çok dikkatlisiniz." dedi Aidan.

"Öyle bir adamın dikkatimi çekmemesi imkânsız." dedi Mira.

Aidan onun bu cümlesinde ne ima ettiğini çok merak etse de sormadı. Tabii kendine dürüsttü, kıskanmıştı. O sırada müzik bitti.

Mira, Aidan'a fırsat vermeden "Size iyi eğlenceler!" diyerek nazıkçe selam verdi ve yanından ayrıldı. Aidan tam anlamıyla sap gibi ortada kaldı. Bir iki saniye kendine gelemeyen Stew'in yanına yönelmişti bile.

Stew'in yanına geldiğinde ona selam vermeden yanına oturdu. O sırada yanlarından geçen garsona "Bana en sert içkinden ver!" dedi.

Stew tedirginliğini belli etmeden "Aidan neyin var? Ruh gibisin." dedi.

"Cennetin en güzel meleklerinden biriyle tanıştım. Beni reddetti sanırım." dedi Aidan egosu yerle bir olmuş hâlde.

"Ne demek sanırım?"

Işılca

“Gerçekçi olmalıyım. Kendimi kandırmama gerek yok. Kesin reddetti.” dediğinde gelen içkisini kafasına dikti.

“Şu dans ettiğin sarışın mı?” diye sordu Stew.

“Ona sarışın demek bence haksızlık olur.”

“Aidan adamım sen ne içtin? Hadi ama kendine gel. Abartıyorsun.”

“Stew, o sihirli gibiydi. Hani şu Külkedisi masalındaki gibi gece yarısı benden kaçarken merdivenlerde cam ayakkabısını bırakırsa hiç şaşırırmam.” dediğinde Stew içinden kime küfür edeceğini bilmiyordu. Tek bildiği Aidan’ı, Mira’dan uzak tutması gerektiği idi. En azından bir saat. O sırada telefonuna Mira’dan mesaj geldi. ‘Çipi Aidan’a taktım.’

Stew mesajı okuyup, cevap yazmadan sildi.

“Belki evlidir...” diye devam ediyordu ki Aidan “Parmacağında yüzük yoktu. Yüzük izi yoktu. Çıkarmış olabilir diyeceksin ki yüzük takılı parmak incelir.” diye nefes almadan saçmalarken Stew aptalca ona bakıyordu.

“Ben gitsem iyi olacak.” dedi Stew söylediklerini unutmaya çalışarak.

“Neden? Nereye?” diye tepkiyle soran Aidan merakla yüzüne bakıyordu.

“Senin gecenin planı belli olmuş. O kızın peşinde koşacaksın, ben de bir köşede oturup seni bekleyeceğim.” dedi.

Aidan “Asla böyle bir şey yapmam.” dedi ani bir tepkiyle.

Stew “İşte benim dostum. Benim tanıdığım Aidan hiçbir kadının peşinden koşmaz. Zaten ben de tualete gidiyordum.” diye onun sırtına hafifçe vurdu. Aidan “Peşinden koşmayacağım çünkü sen bana onu ayarlamamda yardım edeceksin.” dediğinde Stew hayatının şokunu yaşıyordu.

Köle - İntikam

Belki de Aidan'ı tanıdığından bu yana ilk kez bir kadın için bu kadar ısrarcıydı. İlk defa onun ağzının ortasına yumruğu geçirmek istedi.

Stew "Ben tuvaletten geldiğimde bunun bir şaka olduğunu söyleyeceğini umuyorum." dedi ve uzaklaşıp komutanı aradı.

"Çipler takıldı. Aktif hâle getirin." dedi. Komutan "Emreder-siniz!" diyerek telefonu kapattı.

Stew vakit kaybetmeden Aidan'ın yanına döndü. "Nerede kalmıştık? Sen bana şaka olduğunu söylüyordun." dedi alayla.

"Adamım rahatla. Ha diyorsan ki yardım etmeyeceğim. Kaderime razı olurum." dedi. Stew, Mira'yı buradan göndermenin en iyi şey olacağı kararını vermişti. Onu tehlikeye atamazdı.

"Bugün hiç kadınlarla uğraşacak hâlim yok. Beraber **takulunuz** diye düşünmüştüm." dedi son bir kez şansını deneyerek.

"Stew bu kız başka hadi ama beni yalnız bırakma." dedi. Söy-lenecek bir şey kalmamıştı.

"Tamam, ne yapıyoruz o zaman?" dedi içinden küfürler ederek.

"Mutlaka baloya birileriyle geldi. Adını bile bilmiyorum. Nedir kimin nesidir hiçbir fikrim yok. Sormama bile fırsat vermedi."

"Ana krallıklardan olsa kesin bilirdin." dedi Stew alayla. Biraz olsun normal davranmaya başlamıştı.

"Evet büyük ihtimal alt krallıkların birinden. Prenses olmaya-bilir bile."

"O zaman sen güney koridor tarafından başla. Ben kuzey koridor tarafından. Bulursak haberleşelim." dedi Stew. Aidan duraksamıştı.

"Ne oldu?" diye sordu Stew.

Aidan "Balo salonunun kuzeyini güneyini nereden biliyorsun adamım?" diye sordu çünkü bu sarayı bilmeyi bırak, saray ahalisi tarafından kullanılan tabirleri bilmesine şaşırmıştı.

Işılca

Stew “Anlamadım? Yönleri biliyorum. Doğu batı kuzey güney. Neyi nereden biliyorum?” diye kaşlarını havaya kaldırdı.

Aidan “Harikasin!” dedi ve hızla sol tarafa yöneldi. Stew o uzaklaştığında telefonu çıkardı ve direkt Mira’yı aradı.

Mira, Aidan’dan uzaklaşır uzaklaşmaz kendini kadınlar tuvaletine atmış bir süre adeta orada saklanmıştı. İnkâra gerek yoktu. Aidan her kızın hayallerini süsleyecek bir erkekti. Duruşu, gülüşü ve tabii o bal gözleriyle bakışı...

Kendinde dışarı çıkacak cesareti bulduğunda tek amacı ondan uzak durmaktı. Vanselt onu dediği yerde bekliyordu.

Mira yanına gelir gelmez “Mira bana yanlış gördüğümü söyle.” dedi dehşetle.

“Hayır Prens Aidan’dan başkası değildi.”

“Umarım idare edebilmişsindir.”

“Bir sorun yok. Ona çip bile taktım, ama beni göremezse iyi olur.”

“Neden?”

“Ona ters davrandım.”

“Neden?” dedi Vanselt ve o sırada Mira’nın telefonu çalıyordu. “Stew arıyor.” diye hızla açtı telefonu.

Stew “Mira neredesin?” diye sordu.

“Balo salonunun güney tarafındayız.”

“Lanet olsun geliyorum.” dedi Stew. Aidan’dan önce ona ulaşmalıydı. Aidan’ı kendi elleriyle Mira’nın yanına yönlendirmişti. Ondan önce onu bulmak için kalabalığın arasında hızla ilerlemeye başladı.

Aidan onu selamlayanları ve sohbet etmeye çalışanları kibarca başıyla selamlıyor, gözleri Mira’yı ararken kurduğu cümle sayısı üç kelimeyi geçmiyordu. Neden bu kızdan bu kadar etkilenmişti

Köle - İntikam

bilmiyordu. Birçok güzel kadınla tanışmıştı ama bu kızda tanıdık bir şeyler vardı. Tam Stew'i arayacaktı ki Vanselt'in yanında beyazın sarısı saçlarıyla onu gördü. Karşısındaki siyah küt saçlı kıza gülümsüyordu. Bir iki saniye onu seyretti. Tedirgin, ürkek bir hâli vardı kızın. Etrafına baktığında birçok erkeğin onu seyrettiğini gördü. Sinir neden onu ele geçirmiş avuçları terliyordu biliyordu. Ona kimse bakmasın istedi. Hızla yanlarına yürüdü.

Felicia "Mira sana inanamıyorum. Ölmeden önce yapılacaklar listesindeydi bir prensle dans etmek hatırlasana. Bir maddeyi daha ikimiz de gerçekleştirmiş olduk."

Mira ister istemez gülümsedi. "Sen gerçekten delisin." dedi.

O sırada Vanselt'in gülen yüzü solmuştu onlara doğru hızla gelen Aidan'ı gördüğünde "Annen güzelliğin bir lanet olduğunu söyler dururdu. Haklıymış." dedi.

Mira ve Felicia aptal aptal ona bakıyordu.

Mira "Vanselt Çok teşekkür ederim ama ne demek istediğini anlamadım." derken, Aidan'la göz göze geldiğinde Vanselt'in ne demek istediğini artık biliyordu.

"Gerçekten ona yüz vermedim. Lanet olsun! Bu adam benden ne istiyor?" diye isyanla mırıldandı. Kalbi çarpmaya başlamış elleri buz kesmişti. Felicia "Sakin olun ben buradayım." dedi süper kahraman edasıyla.

Aidan yanlarına geldi ve "Lordum baloya şeref verdiniz." diye elini uzattı. Vanselt ve kızlar bir kere daha Aidan'ın önünde eğiliyordu.

Vanselt "Beni onurlandırılıyorsunuz prensim." diyerek elini tuttu ve gülümsedi. Aidan mütevazı bir şekilde "Sizi görünce bir merhaba demek istedim." dedi. Felicia ağzının içinde "Sen onu benim külahıma anlat!" diye mırıldandı.

Işılca

Mira tersçe ona baktığında Felicia "Prensim sizinle tanışma fırsatını yakaladığımız için çok mutluyuz." diyerek lafa girdi. Mira, Felicia'yı öldürebilirdi. Tabii şimdi değil.

Vanselt "Tanrımı ne kadar kabayım. Heyecanıma verin. Belediye başkanlarımızdan Sör Roger'ın kızı Felicia ve kuzenim Leydi Daniella'nın kızı Miranda." diye onları tanıştırdı. Aidan içinden '*Miranda!*' diye geçirdi.

"Hanımefendiyle dans etme şerefine eriştim fakat tanışma fırsatım olmadı." dediğinde Mira'nın elini avuçlarına almış dudaklarına götürüyordu.

Mira'nın kalbi hızla çarparken neden Aidan'ın yüzünün ortasına yumruğu geçirmek istiyordu hiçbir fikri yoktu. Tam her şeyi hiçe sayıp bir şey söyleyecekti ki Stew'in sesi duyuldu. "Aidan dostum seni buldum." diyerek aralarına tam anlamıyla bomba gibi düştü. Felicia, Stew'i gördüğünde gülümsemesine engel olmaya çalışıyordu. Mira ve Vanselt artık olayın neresinden tutacaklarını bilmiyorlardı.

Aidan "Stew acil bir şey mi var?" diye sordu '*Niye beni rahatsız ediyorsun?*' der gibi.

"Aşk olsun beni bu sıkıcı baloya çağırıp bir de bu soruyu mu soruyorsun?" dediğinde Felicia saÜeyi aldı.

Gülümseyerek "Sıkıcı mı? Bence harika bir balo. Özür dilerim sohbetimize dahil oldum ama." dedi.

Stew, Felicia'nın elini avuçlarına aldı ve "Nasıl bir gülüştür o, ruhum aydınlandı. Adım Stew, bana isminizi bahsederseniz inanın gecem rüya gibi geçecek." derken dudakları elini bulduğunda Felicia gökyüzünde yüzüyordu.

Binbir mutlulukla "Adım Felicia ama bana kısaca Fel diyebilirsiniz. Bay Stew." dedi.

Köle - İntikam

Stew bir taşla iki kuş vuruyordu. Aylardır ondan uzak duran Felicia'ya biraz olsun yaklaşıyor, ortamı oyalayıp Aidan'ı, Mira'dan uzak tutuyordu.

Aidan içinden '*Bu adam bir duayen!*' diye geçirirken gülümsemesini saklamaya çalışıyordu. Mira her zamanki gibi şaşkınlıkla abisiyle Felicia'nın hâllerini izliyordu. Vanselt'in suratı bembeyaz olmuş, bu gerilime daha ne kadar dayanabilirdi bilmiyordu.

"Sıkıcı bir balo bu kadar güzelleşebilir. Özür dilerim Felicia'nın büyüüne kapılıp sizleri beklettim. Adım Stew Bay..." dediğinde Vanselt "Vanselt!" dedi telaşla.

Stew "Onur duydum." dedi. Mira'ya dönüp "Beni affedin meleklerin ışığı değmiş güzel kadın. Lütfen beni isminizi bahşederek onurlandırır mısınız?" diye elini dudaklarına götürdü.

Mira sevgiyle sırıtıp "Miranda ama siz bana Mira diyebilirsiniz." dedi ağzı kulaklarına varmış bir gülümsemeyle. Aidan, Stew'i öldürebilirdi. Gerçi bu adamın onu her seferinde şaşırtmasına alışmıştı ama Mira'ya tavrı hoşuna gitmemiştir, üstüne Mira Stew'e sevgi dolu gülüşünü bahşetmişti.

Vanselt "Ne kadar mütevazı bir dostunuz var prensim." dediğinde Aidan "Öyledir. Kendisi mütevazılığı elden hiç bırakmaz." dedi Stew'e anlamlı bakışlar atarak.

O ara müzik susmuş bir kadın hızla orkestranın önüne kurulmuş kürsüye geçip tiz sesiyle anons geçmeye başlamıştı.

"Saygıdeğer misafirlerimiz kralımız adına hepinize hoş geldiniz demek istiyorum. Kendisi gecenin ilerleyen saatlerinde bu anlamlı geceyi sonlandırırken sizinle duygularını paylaşacak. Yıllardır verilen çabanın bir hediyesidir bu gece. Bu gecenin mimarı, kendini kimsesiz çocuklara adayan kraliçemizi kürsüye davet ediyoruz." diyerek kürsüden indi.

İşleri

Rahı sakınınunun güneşin aydınlığı gibi ışıltı veren bütün lambaları kapamış sadece kürsünün ışığı etrafı aydınlatır olmuştu. Sadece Lisa'ya yıllar sonra canlı görüyordu ve eli ayağı titremeye başlamıştı.

Felicia karanlıktan yaralanıp onun yanına varmıştı ve parmak avucunda da olsa eline dokunup hisleriyle "Lütfen sakinleş!" diyebildi.

Mura ailesini ondan alan kadının ne kadar masum görüldüğünü düşündü. "Nerede yapmıştı bunları? (Duygu herkeşe yemeye vermişti) 'Aşk mı? (Ölümün bütün birer aşk' dedi isyanla. Karşılıksız olan her duygu tükenmeye mahkumdu.

Aidan muntırıyla "Yine şov yapmaya başladı." diyerek sıkıntıyla kürsüde sayımlayacak kadını dinlemeye başladı. Onu bir tek Varselt duydu. Varselt'te geçmiş arasında kalmıştı. Bu darbeyi ne Aidan ne de ailesi hak etmiyordu. Tek dileği onlarla Edward'ın sonunu darbe sonunda görüşürüp ortak paydada buluşmalarını sağlamak. Geçti darbeden sonra bu nasıl olacağını hiçbir fikri yoktu ama dua etmek şu an için en iyi çözümdü.

Lisa kürsüden inmek bilmedi. Neredeyse yirmi dakika geçmiş, konuşması bitmemişti. Aidan öyle sinir olmuştu ki yanında kim var kım yok unutmış sadece Lisa'ya oradan indirmenin bir yolu vardı. O sırada Lisa konuşmasını bitirdi.

"Benim havattaki şanslarım. Biricik kralım ve oğullarım, bu işleri onlarındır." diyerek alkışlamaya başladığında ilk olarak Kralın bulunduğu alan aydınlandı. Kral ile diğer oğlu Cedric yan yana. Üzerlerine vuran ışıktan rahatsız olsalarda gülümseyerek alkışlamaya başladılar. Bu da vermezmiş gibi dev ekranlar sadece aydınlatan Kral ve oğlunu gösteriyordu.

Kral oğluna "Bugünden itibaren Lisa sadece mutfakta ne yemek yapılacak ona karar verecek. Yeter bu şaklabanlıkları." dediğinde gülümsemeye çalışarak alkışlıyordu.

Köle - İntikam

Cedric “Bence ona bile karışmasın.” dedi ama o gerçekten gülüyordu.

Aidan, Lisa’nın konuşması bittiği için sevinirken babası ve kardeşinin karanlığın ortasında aniden yanan ışıklarla görünür olduklarını görünce ne yapacağını bilemedi. Yanlarında olmadığı için şükredecekti ki onun bulunduğu yer uzaylı istilasında kalmış gibi ışıkla aydınlandı. İçinden binbir küfür yağdırırken yanlarında olan SStew, Mira ve Vanselt de ışıktan nasibini almış herkes tarafından dev ekranlarda seyrediliyorlardı. Hepsi şaşırılmış hâlde etrafa bakıyorlardı. Bir iki saniye sonrasında kürsüden yükselen bir çığlık gecenin yeni başladığının göstergesiydi.

Ekranda afişe oldukları yetmezmiş gibi, Lisa Aidan’a odaklanmış ona öpücükler gönderip alkışlarken, gözü dev ekrana kaydığında gördü onu...

Saniyelerin sessizliği içinde ‘*Bu imkânsız.*’ diye geçirdi içinden. Göz yanılması sanıp “Bu olamaz!” dedi mırıltıyla. Mümkün değildir diye düşünüp “Beynim bana oyun oynuyor. O öldü!” dediğinde mikrofondan duyuldu sesi. Herkes ne demek istediğine odaklanmış merakla Lisa’yı seyrediyordu.

Stew yavaşça Mira’ya “Seni gördü. gidin ve benden haber gelene kadar ortalarda görünmeyin ” dedi. Mira ve diğerleri usulca Aidan’nın yanından ayrılırken Lisa’nın mikrofondan sesini duyan yaveri hızla yanına geldi. Yaver inmesi için elini uzattığında Lisa gülümsüyor ama tedirgindi.

“Efendim inmenize yardım edeyim.” dedi kibarca. Bu kendini rezil etmeyin demektir. Lisa’nın umurunda mıydı? O şoktaydı. Bir kere daha mikrofondan yankılandı sesi “O öldü. Bu... bu imkânsız.” dedi yaverinden onay almak istercesine. Yaveri kibarlıkla “Efendim lütfen herkes sizi seyrediyor.” dedi.

Lisa tekrar dev ekrana baktı. Mira’yı göremedi ama bu ona

Işılca

vetmedi. Hızla kürsüden indi ve ipini koparıncasına Aidan'ın yanına doğru yürümeye başladı. Aidan "Bu kadın ne yapmaya çalışıyor?" diye söylenirken Lisa insanların arasından hızla geçerek Aidan'ın yanına ulaşmıştı. Balo salonunda herkes merakla Lisa'yı seyrediyordu. Lisa yaverinin "Efendim lütfen!" demesine aldırmadan "Nerede o nerede? Bu bir şakaysa hiç hoş değil Aidan." diye bağırırken Aidan "Kendinize gelin!" diye uyardı onu. Lisa kendi etrafında dönüp duruyordu.

"Ben kendimdeyim. Onu gördüm siz bana kumpas kuruyorsunuz. Jaymie yaşıyor değil mi? Onlar yaşıyor!" diye ısyan ederken Kral ve Cedric yanlarına ulaşmıştı.

"Kraliçe sanırım çok yoruldu. Dinlenmesi için ona yardımcı olun." diye emir veren Kral'dan başkası değildi. Kraliçe'nin nedimeleri kralın emriyle hareket edecekti ki Lisa eliyle nedimeleri durdurdu. "Beni kandıramazsınız. Onu gördüm." diye tekrar bağırdığında Stew bir kenarda nefret dolu bakışlarıyla Lisa'yı seyrediyordu. Lisa'nın bu hâlimden büyük zevk almıştı. İçinden *'Daha bunlar iyi günlerin. Seni hemen öldürmeyeceğim.'* diye kinini kusuyordu.

Aidan rezillik çıkmaması adına Lisa'nın sakinleştirilmesi gerektiğini biliyordu. Çıldırılmış olan kraliçenin ellerini nazikçe tuttu ve "Kraliçem sövleyin bana kimden bahsediyorsunuz?"

"Oydu onu gördüm." dedi Lisa biraz daha kendine hâskim olmaya çalışıyor sesinin tonunu ayarlayabiliyordu.

"Kimi gördünüz?" dedi Aidan sabırla.

"Jaymie'yi gördüm. Eğer bana..." diye konuşacaktı ki Kral, kraliçeye yaklaşıp kulağına eğildi. "Sen o içtiğin hapları fazla kaçırdın sanırım. Daha fazla rezil olmadan buna bir son verip burayı terk et."

Köle - Intikam

"Ben ne gördüğümü biliverim" dedi ularla. Kral bu sözler muhafızlara "Kraliçe'yi odasına götürün!" diye sert bir sesle emir verdi. Kraliçe çaresizce verilen emre uydu ama sağı solu düşünemeyi ihmal etmedi.

Kral "Müzük" diye kukredığında bu herkes normale dönmüş demekti. Müzük başladığında Kral ve iki oğlu birlikteydiler.

Cedric "Nesi var bilen var mı?" diye sordu.

Kral "Vüdan insanın en büyük hapishanesidir evlat. Lina oğru o hapishanede muhtemelen yemiş bir kadın. Bu gece bu kadın altı yon veter."

"Sizim konuşma yapmayacaksınız." diye vuran Cedric'ti.

"Havır Lisa benim adıma veterince konuştu. Sabah kahvaltıda görüşürüz" diyerek yanlarından ayrıldı. Aidan o arada Lisa'nın saçmalıklarından önce yanında bulunan Vanselt ve diğerlerinin nerede olduğunu merak etti. Ortada ne işini ısıtan güzellik vardı ne de Stew.

Hayat tekrarlardan ibarettir...

Saat geceyarısını bulduğunda Stew kulağında takılı küçük saletten yükselen tiz bir bip sesiyle zamanın geldiğini biliyordu. Komutan, operasyonun içinde bulunan yirmi askerin ve tabii Stew ve Mira'nın kulaklıklarının çalışıp çalışmadığının teyidini aldığı anda "Herkes yerlerini alıp durum bildirsin. Yer takip çipleri aktif." dedi.

Stew, Mira'nın olduğu yere gidiyordu. Mira terasın serin havasında, gözlerden uzak oturan Vanselt ve Felicia'nın yanındaydı. Mira "Kulaklıklar aktif hâle geldi. Komutandan haber bekliyoruz. Bu arada Felicia haban nerede?" diye sordu.

"Anlatmak uzun sürer. Kısacası saklanıyor." dedi Felicia.

Vanselt "Hakkı bence. Bu kadar heyecan bana bile fazla geldi." dedi.

O sırada Amanda pistin ortasında Cedric ile dans ediyordu.

Felicia "Stew nerede?" diye sorduğu sırada cevap salona açılan terasın büyük kapısından içeri giren Stew'den geldi "Beni mi özledin bebeğim?"

Felicia, Stew'in bebeğim demesine içi erise de yüzünü buruşturdu. "Çokkk... Stew gelse de onunla dans edip ayağını ezsem diyordum." dedi memnuniyetsizce.

"Seninle o dansı kral ve kraliçe olarak etsek olmaz mı?" diye sorduğunda Felicia "Kraliçe olmak istediğimi nereden çıkardın?"

Köle - İntikam

Ayrıca evlenme teklifini henüz kabul etmedim. Zaten kabul etmeyi bırak seni daha affetmedim.” diye çemkirdi.

Vanselt kahkaha atarken Mira “Size inanamıyorum. Siz şaka mısınız?” diye hayretle bir Stew’e bir Felicia’ya bakıyordu. Stew, Mira’ya doğru geldi. Herkes onun ne yaptığına bakıyordu. Mira’nın gözlerinin içine baktı ve sırtına elini koyup avucuna yapışık çipi Mira’ya taktı. O sırada Stew ve Mira’nın kulaklarında yankılanan operasyonu yönetecek olan askerlerin komutana verdikleri rapordu.

“Birinci birlik asker Dave. Hedef stabil görünür. Olumlu. Emirlerinizi bekliyoruz.”

“İkinci birlik asker Faide. Hedef stabil görünür. Olumlu. Emirlerinizi bekliyoruz.”

“Üçüncü birlik asker Arnold. İki hedefin konum belli. Görüş olumsuz. Emirlerinizi bekliyoruz.” dediğinde Mira aptalca Stew’e bakıyordu.

“Bu ne demek şimdi?” diye sordu merakla.

Stew “Üçüncü birlik kralı yakalayacak olanlar. Neyi anlamadın?”

Kulaklarında komutanın sesi yankılandı. “Üçüncü birlik beklemeye kal. Emirleri bekle!” dediğinde komutan teras kapısından kolunda Amanda ile giriş yapmıştı. Hızla Stew’in yanına geldi ve “Kral baloyu terk etti. Bu beklenmeyen bir şeydi. Planları değiştirmek zorundayız. Şu an kendi dairesinde, büyük ihtimal kraliçe de onunla.”

“Neden planları değiştiriyoruz?” diye sordu Stew. Yüzünde hiçbir duygu barınmıyordu. Komutanın yüzüne bakarken bir şeyler düşündüğü belliydi.

“Efendim Bızım planımız balo salonu için geçerliydi. Prensler şu an burada onları yakalasak bile kralın dairesinden onu almamız imkansız.” dedi.

Işılca

Stew “Oğullarıyla tehdit edebiliriz.” dedi bir öneri olarak.

“Buna yanaşacağını sanmıyorum” dedi Vanselt.

Mira yine kahramanlık yapıp “Onu bana bırakın. Nasıl olsa Lisa benimdi.” dedi. Stew dahil herkes ona bakıyordu. Felicia “Yine mi?” diye isyan ederken Stew “Bu mümkün değil!” dedi.

“Madem aynı dairede kalıyorlar ikisini yakalamak benim görevim.” dedi Mira. Stew “Mira emin misin?” diye sordu.

“Ne sorun olabilir ki?” diye gülümsedi. Komutan “O zaman fazla vaktimiz yok. Birinci birlik bende. İkinci birlik sizde efendim. Üçüncü birlik Prensesle birlikte hareket edecek. Biz harekete geçtiğimizde sarayın kuzeyinde bekleyen bölükler saraya girecek. Hedefler yakalandığında büyük salonda buluşulacak. Bence operasyonu ben değil prenses başlatmalı. Sonuçta Kral yakalandığında en büyük kale düşmüş olur. Biz de ona göre yöneliriz.”

“Komutan sizsiniz.” dedi Stew.

Felicia “Eeee biz?” diye sordu.

Vanselt “Sen bana içeri salondan bir şişe viski getireceksin. Birlikte bu iş bitene kadar burada bekleyeceğiz.” dedi. Söylenecek bir şey kalmamıştı.

Stew “Gidelim.” dedi.

Felicia, Mira'nın önüne geçti ve ona sıkı sıkı sarılıp “Sakın ölme bak peşinden gelirim.” dedi.

Mira “Senin kraliçe olduğunu görmeden ölmem merak etme!” dedi.

Stew ile göz göze gelip beraber balo salonuna girdi. Stew ondan ayrılmadan “En zor iş senin biliyorsun değil mi?”

“En zevklisi desek...” dedi Mira sırtarak. Stew “Mira...” dedi duraksayarak.

“Efendim kralım!” dedi Mira.

Köle - İntikam

"Dikkatli ol. Sen havatta kalmaman hiçbir şeyin önemi yok." dedi.

"Bu söylediğin benim için de geçerli biliyorsun değil mi?"

"O zaman havatta kalalım olur mu?"

"Siz!" dedi Mira ve daha fazla göze batmadan ayrıldılar. Mira'nın kralın katına çıkan koridorlarda dolaşması zor olmadı. Onu görenler güzelliği karşısında hayran hayran bakmaktan bir şey sormadılar. Kralın katına varmadan önce üçüncü birlikte askerlerle buluştu. Erkek askerler gerek hizmetli gerek bako kıyafetlerinden takviye elemanı gibi saraya sızmıştı. İki gündür burada çalışan gibi hareket ediyordular. Bu birlikte Mira hariç üç kadın asker daha vardı. Onlar davetli olarak içeri girmişti. Mira'yı görünce "Biz hazırız efendim," dedi askerlerin başı. Mira baştan aşağı kadın askerlere baktığında gece kıyafetlerinin içinde hepsinin ne kadar güzel olduğunu düşündü. "Tamam siz benimle gelin," dedi kadın askerleri kastederek. Erkek askerlere "Siz beklemeye kalın," dedi ve dört kadın kralın katına doğru yola çıktı. Asansör binalarında hiçbir sorun çıkmadı. Asansör kapısı kapandığında asker kadınlardan biri "Efendim bunu alınıza yapıştırın," dedi. "Bu nedir?" diye sordu Mira.

"Bu elektrikler kesildiğinde devreye girecek aydınlatma. Tabii bu karşınızdaki kıyafet bir şey ifade etmeyecek. Tanım olarak gece görüşü diyebiliriz," dedi. Mira hızla etiket vari ışığı altına yapıştırdı. Asansör belki de ilk defa bu kadar yavaş hareket ediyordu. Mira boğazından bedenine vavılan heyecanı bastırmak için bir iki saniye gözlerini kapattı ve *"İsteyen her şey yolunda gider."* dedi k sesleriyle. Sonra son kez kralın nerede olduğunu kontrol etmek için kulağına dokundu "Üçüncü birlik ilerliyor. Kral ve kraliçenin konumu sabit mi?" diye sordu.

Sarayın yüz metre dışında bekleyen bir tırın içinde operasyonu teknolojik açıdan destek veren üç kişiden biri "Kral ve kraliçenin

Işılca

konumlarında sabit. Kapıda iki kişiden başka kimse yok.” dedi. Mira “Anlaşıldı” dedi. () sırada asansör durdu ve kapı açıldı. “Başlıyoruz.” dedi ve kulaklığına dokunup “Üçüncü birlik yerini aldı. Karartma için son bir dakika.” dedi. İçinden geriye doğru saymaya başladı. ‘*Elli dokuz, elli sekiz, elli yedi...*’

Kadın askerler birbirlerine bakıp onaylarcasına kafalarını salladıklarında asansörden kıkırdaya kıkırdaya çıktılar. Etraf bir o kadar sessizdi. Kralın daire kapısının önünde iki muhafız bekliyordu. Muhafızlar onları gördüğünde biri diğerine “Sen burada kal!” diyerek Mira’ya doğru yürümeye başladı. Mira içinden ‘*Kırk beş... kırk dört...*’ diye devam ederken muhafız “Hanımefendi burası yasak bölge. Lütfen geriye dönüp asansöre binin!” dedi. Mira sağa sola yalpalayarak “Biz kralın misafirleriyiz. Kendisi bizi bekliyor ama kraliçenin haberi olmasın.” diyerek kıkırdadı. Muhafız şaşkındı. “Bize böyle bir bilgi gelmedi. Lütfen bekleyin!” diyerek duvarda asılı olan telefona yöneldi. Mira kulaklığına dokunup “Şimdi!” diye bağırdı. Anında her yer zifiri karanlığa büründü. Karanlığa gömülen sarayın dışarıyla olan bütün bağlantısı kesildi. Sırasıyla cep telefonları kullanıma kapandı, güvenlik ağı kilitlendi, sarayın güvenlik kameraları etkisiz hâle geldi. En son muhafız birliğinin kullandığı silahlar kullanım dışı bırakıldı. Tırın içinden bütün kulaklıklı askerlere “Her şey pasif durumda.” bilgisi verildi. Karanlık olmasıyla Mira alnına yapıştırdığı etiketin ısındığını hissetti. Bir iki saniye içinde bir ışık süzmesi baktığı yeri aydınlattı. Mira ilk hiçbir şey göremedi. Sonra her yer netleşti. Anladığı kadarıyla göz sınırları o etiketle etkileşip karanlıkta görmesini sağlıyordu. Kendini baykuş gibi hissetti. Görüşü iyice netleştiğinde ki muhafızın kör gibi sağa sola hareket ettiğini gördü ve harekete geçti. Hızla eteklerini yukarı kaldırıp bacağına bulunan silahını çıkardı. Ona yakın muhafıza “Yere yat!” diye bağırdı. Muhafız

Köle - İntikam

silahına uzanmaya yeltendiğinde Mira bacağına ateş etti. Asker silahtan çıkan mavi lazer ışığıyla felç hâle gelip yerde kıvrılırken diğeri karanlığın içinde bir sağa bir sola koştu. Ne yapacağına karar verip duvarda gömülü olan düğmelere el yordamıyla ulaştı ve düğmeye bastı. Düğmeye basmasıyla kralın kapısı yukarıdan aşağı inen başka bir kapıyla kapandı. O sırada Mira kulaklığına dokundu ve “Üçüncü birlik ikinci takım görev yerlerine!” diye bağırdığı anda kırmızı lazer ışığının solundan geçip düğmeye basan askeri vurduğunu gördü. Mira onu vuran kadın askere “Lanet olsun! Onu bayıltabilirdin!” diye bağırdı. Çaresizce kralın kapısının önüne koştu. “Bu da ne?” diye sordu. Kapı pürüzsüz bir metalle duvar hâlini almıştı. Onlar kapının önünde açmanın yolunu ararken üçüncü birlikteki diğer erkek askerler onlara katıldı. Mira “Merkez bize yardım gerekli. Şu kafamdaki zimbirtuya bağlanıp ne olduğuna bakabilir misin?” diye sordu.

Tırın içinde bilgisayarın başındaki asker hızla önündeki ekrana dokunmaya başladı. “Bağlandım. Yukarıdan aşağı görüşünüzü ayarlayın efendim. Şu an sizin gözünüzle görüyorum.” dedi.

“Hani bütün bağlantı kesilmişti. Bu kapı nasıl oldu da kapandı?” diye sordu Mira alelacele.

“Efendim bu eski bir kapı kilit sistemi. Manuel çalışıyor, benim buradan müdahale etmem imkânsız.” dedi.

Mira “Kapıyı boş ver o zaman bana daireye girecek ince bir duvar göster.” dedi sinirle. Bilgisayar tuşlarına hızla basan asker “Koridorun yirmi metre kuzeyine ilerleyin efendim.” dediğinde Mira koşmaya başladı.

“Durun efendim. Yarım metre sağa kayın. Buradan içeri girebileceğinizi umuyorum. Duvar yirmi beş santim civarı. Çatıya bağlı kolon bu duvarın bitimi. Patlama esnasında çatı çökebilir.” diye bilgi verdi.

Işılca

Mira'nın aklına anne ve babası geldi. Hatırlamıyor olabilirdi ama her şeyi detaylı olarak Daisy'nin günlüklerinden okumuştı. Kral ya da Lisa kolonların altında kalacaksa bu adalet olacaktı. "Patlatın!" dedi ve askerler çalışmaya başladı.

Yarım saat önce...

Lisa'nın çıkardığı olay sonrası Kral kendini Lisa ile dairesine kapattı. Sinirden kudurmuştu. Lisa'nın artık hiçbir hareketine katlanamıyordu. Daireye girdiğinde tek isteği Lisa'yı görmeden kendi odasına geçmekti. Onu ortak kullanım alanı olan antrede karşılaşmasına şaşırmadı. Lisa, Kral kapıdan girer girmez "Onu gördün mü? O yaşıyor. Jaymie yaşıyorsa Edward da hayatta demektir. Bizi öldürmeye geldiler." diye deli gibi nefes almadan konuşmaya başladı.

Kral "Yeter! Kes artık!" diyerek bağırdı.

Lisa "Richard onu gördüm diyorum." diye çaresizce inatlaşırken Kral "Bu hâllerin bana öyle bir zevk veriyor ki anlatamam. Vicdanın seni rahat bırakmıyor değil mi?" diye sordu ona aşağılayıcı bir acımayla bakarak.

Biraz önce çaresizlik içinde kıvranan Lisa, Kral'ın kurduğu cümlelerle gerçek yüzünü gösterircesine "Vicdan mı? Yaptıklarımın bir gün bile pişmanlık duymadım ben. Edward beni kirli bir mendil gibi kenara atıp yoluna devam ederken vicdan yaptımı? Ya o köleden ~~bozma~~ Kraliçe! Benim olan tahtta oturup gü-lücükler saçarken, benim doğurmam gereken çocukları dünyaya getirirken ben aklına geldim mi? Hiç sanmıyorum. Ben hakkım olanı aldım! Bugün olsun yine gözümü kırpmadan onları öldürürüm." dedi hırsıyla.

"Sen gerçekten şeytansın! Odana gir ve ben sana çık diyene kadar orada kal." dedi. Kendi odasına gitmek için arkasını döndü.

Köle - İntikam

Lisa "İkimiz de aynı gemideyiz Richard! Bunu sakın unutma." dedi.

Kral bir hışımla ona döndü ve "Bunu bana devamlı söylemen öyle komik ki. Ben o gemiye zorla bindim ve farkındaysan o geminin artık kaptanı benim. Ayrıca Lisa beni zorla bindirdiğin o gemide tek fare sensin!" dedi ve oda kapısını yüzüne kapatırcasına çarptı.

Lisa delirmek üzereydi. Akli hâlen gördüğüne emin olduğu Jaymie'deydi. Gidecek ve baloda onu bulacaktı. Hızla daire kapısını açtı. Kapı açıldığında karşısında iki tane muhafız duruyordu. "Buyurun efendim!" dedi muhafızlardan biri önünden çekilmeden.

"Çekil önümden!"

"Bir isteğiniz varsa ben yerine getirebilirim efendim. Kralımızın daireden ayrılmamanız doğrultusunda emri var."

"Kimse bana emir veremez! Ben kraliçeyim. Çekil önümden!"

"Kraliçem lütfen içeri girin. Yoksa sizi zorla içeri sokmak zorunda kalırım." dedi. Lisa muhafızın ciddi olduğunu biliyordu. "Bu yaptığını ödeyeceksin!" dedi ve hızla içeri girip kapıyı kapattı. Bir on dakika kendini sakinleştirip dairede kalmaya çalıştı ama içi içini yiyordu. Telefonunu eline aldı ve Cedric'i aradı. Bu ailede ona iyi davranan tek kişi Cedric'di.

Cedric telefonuna baktı ve bezmiş bir şekilde kimin aradığını Aidan'a gösterdi.

"Açma kızı, bir şey isteyecek." dedi memnuniyetsizce.

"Babanı zora sokmayalım." dedi.

"Vefalı prens." diye gülümsedi Aidan.

"Buyurun sayın Kraliçe!" diyerek açtı Cedric.

"Merhabalar Cedric. Baban sanırım uyudu. Onu rahatsız etmek istemiyorum. Muhafızlar baloda olan yanlış anlaşılmadan

Işılca

sonra beni aşağı göndermek istemiyorlar. Onlara bir talimat geçebilir misin? Sonuçta baloda bulunmalıyım.” dedi kibarca.

Cedric “Sizin burada olmanızı gerektirecek bir şey yok. Biz Aidan’la idare ediyoruz. Size iyi dinlenmeler.” dedi ve telefonu kapattı.

Aidan “Babam onu dairesine mi kitlemiş?” dedi sırtarak.

“Bu kadın gerçekten çok tehlikeli.” dediği sırada Aidan’la birlikte terasa çıkmışlar koltuklara oturmak üzereydiler. O sırada Aidan terasın sol tarafında kalan masada oturan Vanselt’i gördü. Yanında şu güzel, iri gözlü, paravatsız kız vardı. Aidan, Cedric’e “Şansım dönüyor galiba. Saat kaç?” diye sordu.

Cedric “Gece yarısına beş dakika var.” dedi.

Aidan “Umarım camdan ayakkabısını kaçarken düşürür ya da o kaçamadan ben ona yetişebilirim.” derken çoktan Vanselt’in yanına yürümeye başlamıştı. Tabii meraklanan Cedric de arkasındaydı. Vanselt, ona doğru gelen kişiyi gördüğünde belki de hayatında ilk defa ne yapacağını bilmez bir hâlde gözlerini patlatmış Aidan’a bakıyordu. Felicia onun baktığı yere doğru baktığında hızla oturduğu yerden ayağa kalktı. “Lordum sanırım benim dansım geldi.” diye hızla soludu. Gece yarısına dakikalar kalmıştı. Aidan’ın yanında olmamaları gerektiğinin farkındaydı. Vanselt o sırada “Evet! Evet! Dans!” dedi ve ayağa kalkıp kolunu Felicia’ya uzattı. Aidan’ın geldiği yönün tam tersine doğru yürümeye başladı.

Aidan oturdukları yerden aniden kalkan Vanselt’e yetişmek için hızlandığı sırada terasa açılan kapılardan içeri Stew ve yanında beş altı kişi girdiğini gördü. Onu gördüğünde aklında hiçbir kötülük yoktu. Onlar yetmezmiş gibi beş altı kişinin ardından içeri giren beş kişi kapıları ve ardından terasın içeriye bakan perdelerini kapattığında Aidan yön değiştirerek Stew’e doğru yürüdü. “Stew ben de seni arıyordum.” dediğinde gözü perdeleri

Köle - İntikam

kapatan adamlardaydı. Aklında 'Yine bu sürpriz ustası ne hali ediyor?' sorusu dolanıyordu.

Cedric, Aidan'ın arkasında perdelerin kapanması ve adamların onların etrafını sarmasıyla "Neler oluyor?" diye sertçe sorup telefonunu çıkardı. Stew taş kesilmiş, vicdanı Aidan'a karşı suçluluk hissederken sessizdi. Komutan gür sesiyle Aidan ve Cedric'e doğru "Veliaht Prens Cedric, Prens Aidan! Sizi, ataları dünyanın kurtarıcısı Robert soyundan gelen, Kral Edward'ın oğlu Veliaht Stew adına alıkoyuyorum. Hakkınızda verilecek hükme kadar tutuklu kalacak, can güvenliğiniz Kralımız tarafından garanti edilecektir." dediğinde terasta Stew'in etrafında ne kadar adam varsa silahlarını Aidan ve Cedric'e doğrultmuştu. Aidan durumu kavradığında Stew'e gözünü dikmiş "Sana neden hayranlık duyduğumu anlaşıldı." dedi durgunca.

"Üzgünüm Aidan!" dedi Stew ve o sırada Mira elektrikleri ve tabii sarayın dışarıyla olan bütün bağlantısını kestirdi. Göz gözü görmezken Aidan, Stew'in onları yaşatmayacağını biliyordu. Arkasına baktığında havuzu gördü. Küçük bir çocukken birçok kere bu teras balkonundan havuza atlamıştı.

"Cedric çocukken bu terasa benimle çıkmayı hiç istemezdin hatırladın mı?" dedi kardeşine bakarak. Cedric aptalca ona baktı. Aidan sırtıttı ve yanında duran Cedric'i bütün gücüyle teras balkonundan aşağı itti. İter itmez ona ulaşmalarını engellemek için var gücüyle etrafını saran adamlara saldırılmaya başladı ve ortalık karıştı. Stew ve diğerleri ne olduklarını bilemediler. Silahlarını ateşleyecek askerlere Stew "Kimse ateş etmeyecek, sakın!" diye avaz avaz bağıırıyordu.

Cedric saniyeler içinde kendini suda bulmuştu. Su yüzeyine çıkıp nefes alır almaz havuzdan çıktı. Nereye gideceğine karar verene dek bir iki saniye geçmişti. Babasını bulmalı ve bir an önce

Işılca

bu her neyse önlemeliydi. Koşarak sarayın arka tarafına ilerlerken Aidan onun saraydan biran önce uzaklaşması için dua ediyordu. Onca askere karşı bir başına kafa tutmaları imkânsızdı. Stew'i tanıdığı kadarıyla şansları yoktu. Biri kurtulacaksa bunu hak eden kardeşiydi. Tabii bu düşünceler aklından geçerken var gücüyle etrafındaki askerlerle dövüşmeye çalıştı. Onu teke tek haklayamayacaklarını anlayan askerler birlikte hareket ettiklerinde Aidan'ın pek şansı kalmadı. Üzerine çullanıp onu etkisiz hâle getirdiklerinde Stew "Bir numaralı hedef nerede, acil durum bildirin!" diye emir verdi. Bir iki saniye sonunda "Hedefin konumu olumsuz." cevabı geldi. Komutan "Su yüzünden çip zarar görmüş olmalı." dedi.

Stew "Çabuk bulun onu!" diye bağırırken Aidan ayağa kaldırılmış askerler tarafından kelepçeleniyordu. Stew "Buna gerek yok!" diye bağırdı.

Vanselt'e onlara onur kırıcı davranmayacağına söz vermişti. Kaldı ki Aidan'a karşı duyduğu saygı gerçekten büyüktü. Aidan sessizdi. Stew kendi telaşında emirler yağdırırken Mira'yı merak etti. Kulaklığına dokundu. Bıraktı kod adını, birlik ismini "Mira cevap ver ne durumdasın?" diye telaşla sordu.

"Kralın dairesine girmek üzereyim. Bir iki dakikaya elimde."

"Dikkatli ol! Cedric elimizden kaçtı."

"Tamam son virmi saniye." dedi ve ona seslenen askere yoğunlaştı "Efendim bu tarafa!" diyen askere kafasını salladı. Koridorun aşağısına doğru koştu. O uzaklaşır uzaklaşmaz kurulan bomba düzenliğini patlatmak için düğmeye basıldı. Bir iki saniye önce toz zerresi barınmayan koridorda göz gözü görmüyordu. Üçüncü birliği yöneten asker "Efendim giriş serbest. Siz ikiniz her ihtimale karşı kapının önüne gidin." dediğinde Mira hızla "Gidelim!" diyerek delinen duvarın önüne geldi. Askerlerin başı "Efendim

Köle - İntikam

izin verin!" diyerek onu engelledi ve önüne geçti. Mira onun arkasında kalırken asker kralın dairesine girdi.

Patlama kralın yatak odasında bulunan giyim odasında gerçekleşmişti. En önde yürüyen asker arkasından gelen askerleri yönlendirirken Mira görebildiği kadar etrafı inceliyordu. Etrafa yayılan eşyaların yanı sıra patlama yüzünden hasar alan duvar kolonu çökmek üzereydi.

Asker sessizce "Buradan hemen çıkmalıyız." derken Mira'ya kolonu gösterdi. Mira tamam anlamında başını salladı. Asker giyim oda kapısını araladı. Yatak odasında patlamanın etkisiyle her taraf toz dumandı. Öndeki asker arkadan gelen askerlere eliyle işaret ederek gidecekleri yönlerin emrini verdiğinde Mira öndeki askerle kaldı. Tam antre tarafına geçeceklerdi ki banyodaki askerlerin biri yanlarına geldi ve onları çağırdı. Mira ve ön asker banyoya girdiklerinde kralın yerde yatan bedeniyle karşılaştılar. Üzerinde bornoz vardı. "Yaşıyor mu?" diye sordu. "Baygın efendim!"

"Tamam uyandırın ve giyinmesini sağlayın. Zarar vermeyin, onur kırıcı bir şey yapmayın. O bir kral ve saygıyı hak ediyor." dedi Mira.

Sonrasında çıgıllıklar yükselmeye başladı. Mira hızla o tarafa doğru giderken bir asker onu durdurdu ve "Efendim tuzak olabilir." diyerek önüne geçti. Silahla her tarafı inceleye inceleye Mira'ya yer açtı. Lisa odasında yatakla dolabın arasında yere çömelmiş askerlere bağırıp duruyordu.

"Ben kraliçeyim! Bu ne cüret! Dokunma bana!" dediği anda asker onu kolundan tutup kaldırdı. "Giyinin yoksa sizi bu hâlde götürmek zorunda kalacağım." dedi sert bir dille. O sırada Mira içeri girdi.

Mira "Bu saygıyı hak etmiyor işte. Salona getirin. Ben hallederim." dedi zevkle. Askerler yaka paça Lisa'yı salona getirip Mira'nın önünde durmasını sağladılar.

Uicdan en büyük hapishanedir...

Cedric sarayın arka tarafına doğru koşarken etrafta olması gereken hiçbir muhafız yoktu. Nereden bilebilirdi bütün muhafızların işbirlikçi krallar tarafından geri çekildiğini? İhanet ne yaptığın işe, ne yaptığın iyiliğe bakıyordu. Zayıftı insanoğlu. Hırslına, hazzına zayıftı benliği.

Hızla telefonunu çıkarıp ona bağlı generali aramak için ekrana dokundu. Tabii telefon aramaya kapalıydı. "Lanet olsun!" diyerek koşmaya devam etti. Sarayın arka tarafına geldiğinde siyah giyimli yüzünde maske olan on kişiyle karşılaştı. Bu kapıdan saraya girmesi imkânsızdı. Aklına saray bahçesinde bulunan erzak girişi aklına geldi. Çocukken birçok kere buradan saraya girip çıkmışlığı vardı. Hızla oraya koşmaya başladı. Üzerindeki cekedi çıkarıp fırlattı. Erzakların rıgılı olduğu kamelyanın yan tarafındaki kapıyı omuzladı ve kırılmasını sağladı. Hızla aşağı doğru inen merdivenlerden indi. Uzun koridorda koşmaya başladı. Bir yandan koşuyor bir yandan cep telefonunu kontrol ediyordu. İlk sarayın büyük mutfak bölümüne çıktı. Çalışanlar karanlık ve patlamanın etkisiyle büyük alanda toplanmış öylece bekliyorlardı. Cedric "Erzak kapısından çıkın!" diye emir verdiğinde hepsi panik hâlinde o tarafa doğru koşturmaya başladılar. Cedric saraya giren kapıya geldiğinde aklına babasının dairesine ulaşan yemek servis

Köle - İntikam

asansörü geldi. Elektrik kesildiği için asansör çalışmıyor olabilir-
di ama tırmanabileceğini düşünüp mutfağa geri döndü. Asansör
kabininin aşağıda olması onun için büyük şanstı. Asansör kapa-
ğını çıkarıp kabinin üzerine çıktı. Dar alanda bağlantılara tutuna
tutana tırmanmaya başladı. Tırmanırken sarayın çok katlı olma-
masına dua edecek hâldeydi. Kralın dairesine ulaştığında yavaşça
asansör kapağını açtı ve mutfağa çıktı. Burada patlama olduğunu
anlaması uzun sürmedi. Her yer toz duman içinde her şey yerler-
deydi.

Cedric “Tanrım!” dedi babasını düşünerek. Dikkatli bir şe-
kilde mutfak kapısını araladı. Babası hayattaydı ama ondan önce
babasına ulaşmışlardı. Babası birkaç asker tarafından silahlar ona
doğrultulmuş ayakta dururken Lisa gece elbisesi giymiş arkası dö-
nük genç bir kadının önünde çıldırmış gibi davranıyor, durma-
dan konuşuyordu.

Lisa “Sen yaşıyorsun! Ben deli değilim. Richard sana onu gör-
düğümü söyledim.” diye bağıırıyordu.

“Tebrik ederim Lisa beni yakaladın.” dedi Mira alayla.

Kral “Sen kimsin? Bu neyin gösterisi?” diye sordu ama Mira,
Lisa ile öyle meşguldük i bütün yaşadıklarının acısını çıkarıyordu.

“Edward... Edward o nerede?” diye sordu Lisa. İçinde onu
görme dürtüsüne engel olamıyordu.

“Aşağıda seni bekliyor çok özlemiş.” dedi Mira. Lisa birden
kendine geldi. “Bu imkânsız ben sizi öldürdüm. Bizzat kendim
gördüm cesetlerinizi. Bu... Bu imkânsız. Siz öldünüz.” dedi de-
lirmiş gibi.

“Edward cehennemden bir iki saatliğine buraya dönüp sana
sevgilerimizi iletmekte ısrar etti. Ben düşündüm taşındım. Sana
sevgilerimi sunmak yerine gelmişken seni yanımda götürmeye

Işılca

karar verdim.” diyerek yüzüne doğru eğildiğinde Lisa “Bu imkânsız ben seni öldürdüm. Sen bu sarayın altında geberip gittin.”

“Ama geri döndüm!” dedi Mira bağırarak.

O sırada Kral “Bakın kimsiniz bilmiyorum ama Lisa ile ne derdiniz varsa konuşursak...” derken Mira, krala doğru döndü.

“Kral Richard hikâsenizi, az çok biliyorum. Sizinle bir derdim yok. Lütfen bana zorluk çıkarmayın. Burada kralım adına bulunuyorum. Hakkınızdaki hüküm ona ait olacak.” dedi.

“Edward yaşıyor?” diye gözlerinden bir damla yaş akıtan Lisa’nın kafası iyice karışmıştı.

Mira “Seni Şeytan! Gerçekten kendi pislğinde delirip gitmişsin. Gidelim. Burada işimiz bitti.” diyerek krala döndü. “Lütfen buyurun!” diye ona yol gösterdi. Kral öne geçip yürürken yanında Mira vardı. Kral ara ara arkasına dönüp elleri arkasında kelepçeli, üzerinde gecelik, saç başı dağılmış Lisa’ya bakmaktan kendini alamadı. Tuhaftı ama onun için üzülmüştü.

“Kimsiniz? Kral Edward’la ne bağlantınız var?” dedi Kral yürürken.

“Jaymie’yi tanır mıydınız?” diye sordu Mira.

“Hayır. O kraliçeyken ben bir doktordum.”

“Onun kızıyım.” dedi. Kral yürümeyi bıraktı ve hayretler içinde Mira’ya baktı. “Bu... Nasıl olur?”

“Sürpriz..” dedi Mira sinirle. Kral yaşadığı şokla ne diyeceğini bilemedi. Mira “Gidelim.” dedi ve yürümeye devam etti. Koridorun her yanı saraya giren askerlerle doluydu. Hepsi Mira ve kralı selamlıyor birkaç saray muhafızını kelepçeleyip götürüyorlardı. Mira planlandığı gibi sarayın dışına çıktı. Terasa çıkan merdivenlerden Stew’in yanına ulaştı. Yanında Kral ve Lisa vardı. İlk gözüne çarpan Aidan oldu. Hatta onunla göz göze geldiler.

Köle - İntikam

Aidan silahlı beş asker tarafından çevrelenmiş öylece duruyordu. Onun bakışlarının Kral'a yani babasına kaydığını görünce Mira'da bakışlarını Stew'e yöneltti. Stew onu gördüğünde rahat bir nefes aldı. Hızla ona doğru gelip sarıldı "İyisin." diyerek alnından öptü. Mira "İyiyim." dedi.

Stew, Mira'nın arkasında duran krala "Kral Richard" diyerek başıyla selamladı. Arkada kalan Lisa'nın yanına doğru yürüdü. Lisa elleri arkada kelepçeli neler olduğunun gayet farkındaydı. Yıllardır korktuğu şey gerçek olmuştu. Stew бүгүн öfkesiyle "Beni hatırladın mı?" diye sordu. Lisa gerçeklere dönmüştü. "Sen Edward'ın oğlusun. Şu kaybolan..." dedi Lisa.

"Öldüremediğin veliaht." dedi Stew. Kral iyice şoka girmişti.

"Sen onların yaşadığını biliyordun ve yıllarca öldü gösterdin. Sen nasıl bir şeytansın!" diye bağırdı.

Lisa "Konuşup halledebiliriz. Ben çok pişmanım." dediğinde Kral hayretlerine bir yenisini daha ekliyordu. Stew ondan uzaklaşırken kral "Sizi oğlumun arkadaşı olarak tanımıştık." dedi ihanetini yüzüne vurarak.

Stew "Konuşacağımız çok şey var Kral Richard ama şimdi değil." dedi. Yanındaki askere "Sarayda güvenlik ne durumda?" diye sordu.

"Ne kadar asker ve muhafız alayı varsa hepsi dışarıdan gelen birliklere teslim edildi. Saray sizindir." dedi. Stew "Prens Cedric bulunamadı mı?"

"Hayır araştırıyoruz ama büyük ihtimal saray dışına çıkmıştır"

"Tamam her yeri arayın. Ona bir zarar verilmeyecek. Ne durumdayız her şey hazır mı?"

"Siz emir verdiğinizde sadece balo salonuna elektrik verilecek."

Mira o sırada Felicia ve Vanselt'i merak etti. "Ben Felicia'yı merak ediyorum ona bakıp geleyim." dedi.

İşilca

Stew yanında duran askerlere "Yalnız bırakmayın." diye emir verdi. Mira sesini çıkarmadı. Buna en azından normal hayatına dönene kadar katlanması gerektiğini biliyordu. İşin enteresan tarafı Stew emir vermekte ya da insanlara hükmetmekte hiç zorluk çekmiyordu.

Balo salonunda elektrik kesintisinin bitmesini cep telefonlarının ışıklarıyla bekleyen kalabalık patlama gerçekleştiğinde paniklemişti. Her şey bir iki saniye de olsa ölüm sessizliğine büründüğünde arkasından gelen panik dalgasıyla herkes kör karanlıkta kapılara koştu ama kapılar açılmadı.

Vanselt orkestranın yanında bulunan oturma grubuna oturmuş, kadehi elinde, insanların bir kapıdan bir kapıya koşturmalarını izliyordu. Felicia ve Amanda yanında oturuyordu. İkisinin de Vanselt kadar rahat olduğu söylenemezdi.

Vanselt sırtarak "Bu gece uzun olacağı benziyor içkiyi fazla kaçırabilirim." diyerek boşalan kadehini yaverine uzattı.

Yaveri onu ikiletmedi ve diken üzerinde oturan Amanda ve Felicia'ya "Siz alır mıydınız efendim?" diye sordu.

Amanda kafasını hayır anlamında sallamakla yetinmişti.

Felicia sola koşan kalabalığın tekrar sağa doğru koşturmasıyla bedenini sağa çevirdi. Bir sağa bir sola bakar hâle gelmiş aptalca seyrediyordu. Vanselt "Felicia insanlığı ne garip. Şu korkuyla bundan oraya koşturan insanların içinde kükreyen krallar, insanları hor gören diplomatlar, köleliği savunup fakirliklerinden yararlanmak için yasa hazırlayan vekiller var. Şu an hepsinin kör karanlıkta aynı anda hareket etmesi trajikomik değil mi?" diye sordu.

Felicia olayın ciddiyetinin yeni farkına varmıştı. "Burada güvende olduğumuza emin misiniz?" diye sordu korkuyla.

Köle - İntikam

“İstersen onlarla koşup duralım. Sürü psikolojisini yaşamış oluruz.” dedi Vanselt kahkahayla.

“Ben sadece burada oturmanın tehlikeli olup olmadığını bilmek istiyorum.”

“Etrafına bak! Silahsızlar, karanlıkta birbirlerine çarpıp duruyorlar. Bence korkması gerekenler yeterince korkuyor.”

“Siz öyle diyorsanız.” dedi Felicia gergince.

“Hadi Fel rahatla. Belki yarın kralın nişanlısı olarak bütün dünyaya tanıtılacaksınız. Yüzün gerginlikten kırışmasın.”

“Hiç komik değilsiniz.” dedi Felicia burnunu havaya kaldırarak ama gülmeye başlaması ve Vanselt’in yaverine “Rica etsem bana da bir kadeh daha viski koyabilir misiniz?” diye sorması bir oldu.

Vanselt “İşte benim tanıdığım Felicia.” dedi.

Felicia “Peki diğerlerini burada mı bekleyeceğiz?” diye sordu merakla.

“Yeni kral darbeyi bir şekilde gövde gösterisine çevirmeli. Yoksa halkın takdirini kazanamaz.” dedi Vanselt.

“Nasıl olacak o?” diye sordu Felicia.

“Bu operasyonda yaşlı dedeler gibi oturacağımı düşünmedin değil mi?” diye sordu alayla.

“Asla öyle bir fikir aklımdan geçmedi. Kaldı ki babamla mukayese bile edilemezsiniz. Bakınız etrafa nerede? Büyük ihtimal tuvalette saklanıyordur.” dedi yüzünü buruşturarak.

“Felicia konuşmamda babanın adının geçirmedim bile.” dedi gülerek.

“Boş verin onu. Ne vaptılar acaba? O patlama neydi sizce?”

“Hiçbir fikrim yok.” dedi Vanselt kafasında dönüp duran tahminleri bir kenara bırakıp. Belli etmese de hepsi adına iyi haber-

İyileci

leri bekliyordu. On beş dakika sonunda Mira'yı gördüklerinde şükür, bir o kadar merak akıllarında dolanıyordu.

Mira teras tarafından balo salonuna girdiğinde askerler sağa sola koşan insanları balo salonunun ortasında topluyordu. Normalde burunlarından kıl aldırmayan asillerin bu halleri gerçekten görülmeye değerdii. Korku, telaş, belirsizlik onlar için kol geziyordu. Elinden geldiğince dik yürümeye çalıştı.

Yanında yürüyen askere "Neredeler?" diye sordu. Asker onu yönlendirdiği anda Vanselt ve Felicia'yı gördü. O kadar rahatlamıştı ki derin bir oh çekmekten kendini alamadı.

Amanda onu görür görmez ayağa kalktı "Tanrıya şükür!" diyerek sarıldığında Felicia sarılmak için arkasında bekliyordu. Tabii Vanselt "Hanımlar siz neden tuvalete gidip orada dedikodunuza devam etmiyorsunuz? Herkes sizi seyrediyor." diye usulca onları uyardı. Amanda ve Felicia Mira ile oradan uzaklaştı. Tuvalete kendilerini zor atan Amanda ve Felicia nefes almadan Mira'ya soru sormaya başladı. İki ağızdan gelen soruları anlamayan Mira "Her şey yolunda. Stew iyi, kral ve büyük oğlu yakalandı. Veli-aht kaçtı ama o da er geç yakalanır. Lisa elimizde. Başka sormak istediğiniz bir şey var mı?" dedi. Felicia ve Amanda alıngan bir şekilde ona bakıyorlardı. "Ne!?" dedi Mira.

"Biz sadece heyecan yaptık." dedi Amanda. Mira gülmeye başladığında hepsi gülüyordu. Elini yüzünü yıkayan Mira "Gitmeliyim. Birazdan Stew balo salonuna gelecek. Siz de dikkatli olun askerler olmadan yalnız başınıza hareket etmeyin!" dedi ve onlara sarılıp tuvaletten çıktı. Tuvalet kapısında Vanselt duruyordu.

"Gidelim mi efendim?" dedi alayla.

"Sen burada kızlara göz kulak olsan daha iyi olmaz mı?"

"Kralla konuşmalıyım." dedi Vanselt.

Köle - İntikam

Mira "Peki." dedi ve birlikte terasa doğru yürümeye başladılar. Mira geldiği yoldan dönmek yerine sarayın dışından terasa ulaşmak istedi. Ona çevrilen merak dolu bakışlara maruz kalmak onu rahatsız etmişti. Arkasında beş kadar asker teras merdivenlerini tırmandığında gördüğü manzara karşısında adeta şok oldu.

Veliaht Cedric elindeki silahı Stew'e doğrultmuştu. Vanselt "Tanrım!" dediğinde Mira onu duvara doğru çekip saklanmasını sağladı.

"Şimdi bu saçmalığa son verecek ve geldiğiniz gibi defolup gideceksiniz." diye bağırdı Cedric.

Stew "Bunun bu kadar basit bitebileceğine inanıyor musun sayın veliaht?" derken gayet soğukkanlıydı. Sanki ona doğru bir silah doğrultulmamıştı.

"Senin kim olduğunu bilmiyorum ama babamı ve abimi öldürmene izin veremem."

Kral "Cedric yapma! Bırak o silahı elinden." dediyse bile oğlu onu dinlemedi. Cedric çıldırmış gibiydi.

Stew "Benim ne Kral Richard'la ne de sizinle bir derdim yok. Kimse ölmeyecek. Tahun gerçek sahibi Kral Edward'ın oğluyum." dedi.

Cedric "Kim olduğun umurumda bile değil. Buranın tek bir veliahdı var o da benim. Şimdi babamı ve abimi serbest bırakacaksın. Yoksa beynimde bir delik açarım." dedi.

Aidan "Cedric git buradan!" diye bağırdı.

Askerler gerilmiş bütün silahlar Cedric'in üzerine doğruydu. Stew "İndirin silahlarınızı!" diye askerlere emir verdi.

"Sağlıklı düşün. Hiçbir kaçarın yok. Beni vursan bile artık bu saltanat size ait olmayacak. Seni temin ederim. Ailene zarar vermeyeceğim." diye konuşurken Vanselt dayanamadı.

İçten

Saklandığı yerden nıyılıp "Prensim lütfen bırakın o silahı. Prena Stew doğru söylüyor. Size ve allentize zarar vermek gibi bir niyeti yok," dedi.

İşte o an Cedric için kopma noktasıydı. "Seni hatı!" diyerek Vanseli'e ateş ettiğinde, Vanseli'in yere yığılması bir oldu. Cedric "Sua sende!" diyerek Stew'e doğru silahını çevirdiğinde Mira saklandığı duvarın ardından çıkıp hangi cesaretle Cedric'e ateş etti bilmiyordu. Her şey bir anlık. Cedric yere yığılıken Aidan avaz avaz "Hayır! Cedric!" diye bağınıyordu. Panik etrafı kaplanmış, herkes şoktaydı. Aidan gözleri açık yerde yatan kardeşiyle vedalaşırcasına ona baktı. Anlık bir kararla askerlerin arasından hızla koştu. O an elinde silah donup kalmış Mira ile göz göze geldi. Nefret dolu bakışlarla kendini teraстан aşağı bıraktı.

'Ben Edward'ın vârisiyim...

Stew babası Edward'ın gölgesinde kalmamak için gece gündüz çalışıyor, taç giyme törenine kadar en azından kendini kanıtlamayı planlıyordu. Aslında darbeyi yaptığı gece dünya halkına karşı yaptığı ilk konuşmasında Edward'ı aratmayacağını sinyallerini vermişti.

"Ben Edward'ın oğlu, tahtın yüzyıllardır süregelen tek yasal varisiyim. Bunun yüzündendir ki Kral Edward ve ailesini katleden sözde Kraliçe Lisa yargılanmasına gerek kalmadan cezasını benim belirleyeceğim şekilde çekecektir." dediği anda onun işaretiyle askerler eşliğinde Lisa yanına getirildi. Stew olanı biteni bilineni bilinmeyeni o gece anlatırken, Mira'nın ricasıyla ondan bahsetmedi.

"Bu soysuz hainin suçu sadece Kral ve ailesini yok etmek değildir, dünyayı yüz yıl geriye götürüp, gelişimin önüne geçmiş bir şeytandır. Kölelik bugün hâlen varsa bu kadının yüzündendir. Siz kör krallar ona destek verirken kendi hırslarınız yüzünden dış geçiremediğiniz, adaletten ayrılmayan Kral Edward'ın tahttan indirilmesi için karar verirken, dünyanın gidişatı sizi hiç ilgilendirmedi. Bugün bu darbe sizin sayenizde yapılırken yine aynı hırslar iş başındaydı. İşte bu yüzündendir ki dünyayı kurtaran ilk kral Robert'in torunu olan ben bundan sonra dünyanın kaderini hiçbir

Işılca

kralın iki dudağı arasına bırakmayacağım.” dediği anda balo salonunun kapılarından yüzlerce asker içeri girdi. Bu askerlerden ne komutanın, ne Vanselt’in, ne Mira’nın haberi yoktu.

Yüzlerce nereden geldiği belli olmayan askerin üzerinde kırmızı üniformalar vardı. En belirgin özellikleri omuzlarındaki armalarda EJ yazıyor olmasıydı.

“On üç kıtaya hükmeden bütün krallar ve vârisleri yarın gelip büyük krallığa teslim olacaklar. Ben bu dünyanın kralı olarak bu kararıma itirazı olan bütün krallıkların elinden bütün yetkinin alınacağını, ailesi ve kendinin hain kabul edileceğini belirtmek isterim. Dünya bir darbeyi daha kaldıramaz. Bu yüzden on üç krallığın bütün askerî birlikleri ana krallığa devredilecek. Hiçbir krallık kendi askerî birliğine sahip olamayacak. Ana krallık tarafından verilen askeri destekle ülkeler barış ve huzur dolu bir ortamda yaşayacak. Bu saçma sapan bir darbeyi, tehdit unsuru olan başkaldırıyı ve savaşları şimdilik önleyecektir. Demokrasi gelsin diye çabalayan herkese diyeceğim şudur; daha çok yolumuz var ama imkânsız değil. Babamın ilerlediği yoldan ilerleyeceğime kanım üzerine yemin ederim. Dünya barışı, huzuru, adaleti en çok demokrasiyi hak ediyor. Ve ben bunu sağlayacağıma soyum üzerine yemin ederim.” diyerek Lisa’ya döndü ve “Götürün!” dedi.

Böylelikle Stew bütün dünyayı birkaç saat içinde koşulsuz olarak ele geçirmiş oldu. Kimse binlerce askerin nereden, kimin tarafından gönderildiğini bulamadı. Onu destekleyen, desteklemeyen bütün krallıklar bu gözdağı karşısında hiçbir itirazda bulunamadılar. Daha doğrusu yüz binlerce asker karşısında o gece onaylamaktan başka çareleri olmadığını düşünseler de kendi krallıklarına döndüklerinde de onları binlerce kırmızı üniformalı asker karşıladı.

Stew öyle bir plan yapmıştı ki kimsenin ona karşı gelmeye cesareti kalmamıştı. O darbeyi ana krallığa değil ona destek

Köle - İntikam

veren, vermeyen on üç krallığa da yapmıştı. Hepsi gönüllü veya gönülsüz olarak askerlerini ana krallığa tasfiye etti. Ertesi gün kuyruklarını kıstırıp yanlarına oğullarını kızlarını alıp ana krallığa gittiler. Hepsi bir süreliğine hapsedildi. Bu Stew'in onlara gözdağı vermesiydi. Böylelikle ona ihanet ederlerse başlarına ne geleceğini anlatıyordu. Stew önce hepsiyle teke tek konuştu. Karıksız bağlılık beklediğini aksi takdirde köklerine kadar dünyadan sileceğini belirtti.

Brezilya Kralı ve oğullarına konuşma hakkı verilmeden Stew'in emriyle hapsedildi.

Prenses...

Mira darbe gecesini Stew konuşmasını yapıp herkes dağıldığında onun karşısına dikilip “Sen... Sen bunca askeri nereden buldun?” diye sordu.

“Bu fikri bana veren sendin. Bana geldiğin o haftayı hatırla. Sen gittikten sonra elimizde ne var ne yok ordu kurmak için kullandım.”

“Bundan neden benim haberim yok! Madem ordun vardı neden bunca eziyet? Neden?” diye sordu.

“Mira yıllardır sağlam bir planın peşindeydim. Bu senin benim Daisy’nin, Marlon’un hatta çocuklarımızın bizim yaşadıklarımızı yaşamaması içindi. Özür dilerim sana söylemek istedim ama...”

“Aması yok. Ben... Ben senin yüzünden birine ateş açtım. Belki o ölecek ve bunun yükünü ömür boyu çekeceğim. Sen zaten elini kolunu sallayarak burayı elde edebilirmişsin. Bunca şamataya gerek yokmuş. Hepimizle dalga geçtin!”

“Böyle olmasını ben de istemezdim. Söylediğin kadar basit değildi. Strateji Mira. Bu politik bir şey. Ben geldim diyerek olmuyor. Şu an haklı sebeplerim var. Sesini çıkarmaya cesaret edenlere bir sürü cevabım var. Gövde gösterisi şarttı bunu biliyorsun.” dedi Stew.

Köle - İntikam

“Biz çok yanlış yaptık. Kral bize direnmedi bile. İstese ona bağlı askerleri durdurmak yerine bizimle dişe diş bir çatışmaya girer belki de kazanırdı. Bu saçmalığa gerek yoktu.”

“Saçmalık dediğin şey sayesinde bizim olanı geri aldık. Artık dünya nasıl bir kral tarafından yönetileceğini biliyor. Sana söylemediğim ordu sayesinde bir daha kimse hakkımızı elimizden alamayacak. Olan oldu Mira. Senden tekrar özür dilerim. Bugün biraz dinlenelim. Yeteri kadar yorulduk. Yarın daha sağlıklı düşüneceğimize eminim.” dedi Stew.

Mira ne kadar babasının öfkeli, aceleci, hırslı bir o kadar asi yanını aldıysa, Stew annesinin sağ duyulu anlayışlı yapısını almıştı. Kardeşinin yaşadıklarının kolay olmadığını biliyordu. Mira “Prens Aidan ne olacak?” diye sordu.

“İlk öncelik onu bulmak.” dedi Stew.

“Onun babası kadar ılımlı olacağını sanmıyorum.” dedi Mira ve abisine kızgın bir şekilde yanından ayrılıp hastane kanadına geçti. Yoğun bakımın önünde bir sandalyeye oturup bekleyen Kral Richard’ı gördüğünde geri dönmekle yanına gitmek arasında bocaladı. Tam ayakları geri gidiyordu ki Kral Richard onu gördü. Mira utançla yanına gitmek zorunda kaldı.

“Ben... Ben böyle olmasını istemezdim. Silahın uyuşturucu kısmında olduğunu sanıyordum. Ben... Üzgünüm.” diyebildi.

Kral ona oturması için diğer sandalyeyi gösterdi ve “O güçlü bir çocuk. İyileşecek.” dedi kederle.

“Neden karşı çıkmadınız? Merakımı mazur görün. Yıllarınızı verdiniz. Oysa şimdi...” dedi Mira.

“Ben hiçbir zaman kral olmadım. Burası bana emanetti.”

“Bu bir cevap değil. Oğullarınızın da bu dünyayı iyi yöneteceklerine eminim.”

Işılca

"Onlar prens olarak doğmadılar. Aidan sarayı, prensliği hiçbir zaman sevedim. Cedric ben mutlu olayım diye her dediğimi yapmakta buldu çareyi. Eminim kendi yollarını çizeceklerdir."

"Bu nasıl bir mantık. Siz ne söylerseniz söyleyin. Sizi her zaman alternatif olarak görenler olacak."

"Ölüleri kimse rahatsız etmez prenses. Bunu en iyi sizin biliyor olmanız gerekir."

"Bu ne demek?"

"Şu an her şey çok yeni. Zaman bize doğru yolu gösterecektir."

"Bu aralar sanırım umutsuzluğa kapılan bir tek ben varım. Umarım her şey yolunda gider." dedi ve oturduğu yerden kalkıp kralı selamladı. Kral "İyi geceler prenses!" dedi.

"İyi geceler efendim." diyerek oradan ayrıldı. Aylak aylak sarayın her tarafını sırayla dolaştı. Harem kapısında aptal aptal durup tabelaya baktı. *Yetki dahili kullanım alanı* yazıyordu. Mira kapının nereye açıldığını merak etti. Seslice "Burası ne ki?" dedi aptal aptal bakarak. Kapıyı aralayıp kafasını uzattığında ilk önce yüzü gözünü ağlamaktan şişmiş Amelia'yı gördü. Arkasında sayamadığı kadar kadın korku dolu gözlerle ona bakıyordu. Amelia "Buyurun efendim!" dedi kim olduğunu bilmediği Mira'dan gözlerini alamayarak. Onu bir yerden tanıdığı hissine kapıldı ama nereden tanıdığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Burası nedir?" diye sordu Mira.

"Ha... harem efendim" dedi Amelia temkinli olarak.

"Harem mi? Şu kadın kölelerin olduğu yer mi? Hepiniz köle misiniz? Yani gönüllü olarak burada değilsiniz değil mi?" diye sordu Mira merakla.

Amelia "Affedin ama bunu kim soruyor?" diye sordu.

"Sen niye ağlıyorsun?" diye sordu Mira onun sorusuna cevap vermeden.

Köle - İntikam

“Ben... Soruma cevap alamadım efendim.” dedi Amelia.

“Bunu yeni kral Stew adına ben soruyorum.” dedi Mira kimliğini açıklamayarak.

“Ben... Ben korkudan ağlıyorum. Kızlar ve kendi adıma korkuyorum. Evet efendim burada herkes köle.” dedi.

“Başları sen misin?” diye sordu Mira.

“Öyle sayılır.”

“O zaman yarın hepsinin özgürlük belgelerinin hazırlanmasını sağla. İş bulana, yaşamlarını kurana dek hepsine ana krallık yardım edecek. Okumak isteyen, ya da herhangi bir iş eğitimi almak isteyenlere destek sağlanacak.”

“Efendim bu nasıl olur?” dedi Amelia şaşkınlıkla.

“Güzel olur. Hem de çok güzel olur.” dedi Mira gülümseyerek. Haremde herkes şoktaydı.

“Peki siz kimsiniz?”

“Mira, adım Mira!” dedi ve mutlulukla haremde ayrıldı. Saraydan ayrılmadan önce en azından faydalı birşeyler yapabiliirdi. Bu duygu onu biraz olsun rahatlatmıştı.

Mira o gece hiç uyumadı. Hangi odaya girdiyse boğulup dışarı çıktı. Bir ara tekrar hastane kanadına gitti. Yoğun bakım doktoruyla konuştu. Sabahı da sabah etti. Tıpkı Stew gibi...

Ertesi gün ona ayrılan odada duş alıp üzerini değiştirdi. Kimseyi görmek istemiyordu. Tam odasından çıkacaktı ki bir hışımla içeri Stew girdi. Yanında sarayın en eski harem ağası ve Amelia vardı. Stew’in yorgunluğu her hâlimden belliydi. Stew “Mira duyduklarım doğru mu?” diye sordu.

Mira “Ne duydun?” diye sorarken rahatlığı Amelia’yı şaşırtmıştı.

“Haremdeki bütün köleleri serbest bırakmışsın.”

İşlevi

"Ona serbestlik denmez. Özgürlüklerine kavuştular denir ki bununla kalmayıp yeni bir yaşam kurana dek destek vereceğimizi de söyledim," dedi. Harem ağası ve Amelia, Miradan bunu beklemiyordu.

"Mira bu şu anki durumda yapılamaz bir şey. Önceliklerinizi biliyorsun."

"Ben de tam bunu söyleyecektim. Önceliklerimiz yerine benim verdiğim önemsiz bir karar mı günün konusu olacak? Sence hangi kararımız etik? Darbe yapılabilir bir şey mi? Ya peki Krallığı vargılamadan cezalandırmak? Kaldı ki ben yanlışlıkla Prens Cedric'i öldürüyordum. Sakın bunları sana karşı kullandığımı düşünme. Ben bu sarayda harem görmek istemiyorum. Tek sebep bu. Tabii sen ne dersen o. Bana karşı itiraz hakkı bir tek Kral Stew de var."

Stew bir iki saniye kardeşinin yüzüne baktı. Sinirle gülmeye başladı. Mira "Söylediklerimde gülünecek ne var?" diye sordu burnundan soluyarak. Stew sırtarak gelip ona sarıldı "Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?" diye sordu.

"Ever istiyorum. En azından iyi bir şeyler yapmış oluruz," dedi Mira.

Stew harem ağasına döndü "Prensesin..." dedi ve sustu. Derin bir nefes alıp "Benim emrimle harem kapatılacak. Özgürlükleri verilecek ve gereken destek sağlanacak," dedi.

Amelia, Mira ya teşekkürle bakıyordu. Mira abisine "Teşekkür ederim Stew," dedi.

Stew "Bir teşekkürle bunu geçiştiremezsin. Lütfen burada kal. Şimdi ihtiyacım var."

"Bir süre buradayım zaten."

"Yanımda olmanı istiyorum. Dünyanın senin kim olduğunu bilmesini istiyorum."

Köle - İntikam

"Anlaşmamız bu değildi. Bana söz verdin."

"Söz vermedim sessiz kaldım." dedi Stew.

"Artık bir Kralısın. sözünü tut. Sen beni bırak, kraliçeni ikna etmeye çalış." dedi Mira gülerek.

Stew arkalarında bekleyen Amelia ve harem ağasına çıkmaları için emir verdi. Amelia merakla onları seyrediyordu.

"Neden hayatımdaki kadınların hepsi çok zor?" dedi Stew gülerek. "Konuşmamız gereken en önemli konu Marlon ve Daisy." dedi Mira sıkıntıyla.

Stew "Marlon çoktan öğrenmiştir. Seni aramıştır diye düşünüyordum."

"Aramadı. Benim korkum Daisy. Acaba nasıl karşılayacak?"

"Marlon'u arayacağım. Daisy'i birazdan bizzat almaya gideceğim." dedi Stew.

"Ben de mi gelsem?"

"Bence onu burada beklemelisin. Ayrıca bu olayda rol aldığını söylemesek daha iyi olur."

"Artık yalan yok Stew." dedi Mira. "O zaman bana şans dile. Yoldan Marlon'u ararım." dedi ve ona sarılıp çıktı.

Çok karışık...

Darbe yapıldıktan iki gün sonra

Daisy, Stew karşısında belirdiğinde bir şey olduğunu anlamıştı. Ağzından çıkan tek kelime “Herkes iyi mi?” oldu.

Stew “Mira ve Marlon bizi bekliyor. Yolda anlatırım olmaz mı?” dedi. Daisy on dakika sonunda hazırды. Stew askerleri evin çevresine getirmese de anayola çıktıklarında Daisy onca askeri karşısında görünce paniklemişti.

“Neler oluyor?” diye sordu.

“Sakin ol her şey yolunda.”

“Bana ~~sakin~~ düşündüğüm şeyi yaptığını söyleme Stew.”

Stew yıllardır ilk defa “Daisy!” diye tepkiyle gözlerine baktı ve devam etti “Lütfen beni dinle. Sadece dinle!” diyerek onu asker yığınının arasından geçirip başka bir araca bindirdi.

Daisy, Stew’in istediği gibi yol boyunca sessiz kaldı. Onun anlattıklarını sabırla dinledi. Stew konuşmasını bitirdiğinde “Bir şey söylemeyecek misin?” diye sordu tedirginlikle.

“Söylenecek bir şey kalmamış. Ben yıllarımı boşuna harcamışım.” Bu Daisy’nin ilk ve son cümlesiydi.

Stew “Lütfen beni anla. Yaşadıklarımızı görmezden gelemedim. Bunu yıllarca anlatmaya çalıştım. Artık özgürüz. Ne sen ne

Köle - Intikam

ben saklanmak zorunda değiliz. Artık habersiz sana geldiğimde herkes iyi mi diye sormana gerek kalmayacak. Bundan sonra el ele verip annemle babamın kaldığı yerden devam edeceğiz. Lütfen desteğini benden esirgeme!" diye gözyaşlarıyla teyzesinin elini tuttuğunda Daisy yine sessizdi.

"Bu arada bu yaşadıklarında Mira'nın desteği çok büyük. Ben sana söyleme taraftarı değildim ama o arada saklı bir şeyler kalsın istemedi. O gerçekten iyi bir prenses olacak." dedi. Söylemiş ve rahatlamıştı.

Daisy ikinci bir şok yaşıyordu. Bunu belli etmedi. Gayet soğuk bir sesle "Mira seninle birlikte intikam planlarında mı yer aldı?" diye sordu.

Stew oturduğu yerde ter döküyordu. Darbe yaparken bile bu kadar çok zorlanmamıştı. Bu saatten sonra Daisy'den gelen her şeye katlanacaktı. Mira'nın yaptıklarını gururla anlattı. Daisy sessizce dinledi. Yorum yapmadı.

Saraya geldiklerinde Stew "Dinlenmek için odana çıkmak ister misin? Eski odanı hazırlattım." dedi.

Daisy "Marlon ve Mira'yı büyük salonda bekliyorum." diyerek önden önden yürüdü.

Stew fırtınanın yaklaştığını hissediyordu. Marlon, Stew'in aramasıyla hemen büyük salona indi. Daisy onu gözyaşlarıyla karşıladı.

"Marlon..." dedi sarılarak.

"Geçti Daisy. Her şey bitti. Lütfen sakinleş. Artık korkmak yok."

"Nasıf bu kadar sakin kalabiliyorsun. Onlara çok kızgıyım."

"Olan oldu. Kabul etmeliyiz ki çok güzel bir plan yapmışlar ve başarılı oldular. Vanselt onlarla birlikteymiş."

Işılca

“Vanselt mi? Bu... Bu nasıl olur. Ellerine ne geçti? Yine tehli-
kedeler. Bu çakallar sürüsüyle baş edebilecekler mi?”

“Daisy onlar büyüdüler. Kendi kararları. Biz her şekilde yan-
larında olmak zorundayız.”

O sırada içeri Stew ve Felicia girdi. Felicia “Daisy! Hoş gel-
din!” diyerek ona doğru hızla gelip sarıldı. Daisy’den tepki gelme-
yince Felicia bozulup geri çekildi.

“Beni gördüğüne sevinmedin sanırım.” dedi.

Stew’le göz göze geldi ve masaya geçip oturdu. Daisy ona yo-
rum bile yapmadı. Mira koştur koştur salona girdiğinde başına
geleceklerden bihaberdi. Salon kapısını hızla açıp “Anne!” diye
bağırdı. Daisy oturduğu yerden kalktı. Ellerini önünde birleştir-
di. Mira önünde durup gözlerine baktı. Tam sarılacaktı ki Daisy
tokadı yüzüne geçirdi. Marlon üzüntüyle gözlerini kapattı. Bu
Üeyi görmek istemiyordu.

Daisy “Bu hepinize atılan bir tokattır. Ben bunca yıl verdiğim
savaşı kaybettim. Yine bulunduğumuz noktaya geri döndünüz.
Bundan sonra ben yokum. Nasıl istiyorsanız öyle yapın!” diyerek
salondan çıkarken herkes olduğu yerde hareketsizdi.

Mira eli yanağında, yediği tokadın şokunu yaşıyordu. Felicia
ağzını eliyle kapatmış Mira’ya bakıyordu. Stew taş kesilmişti.

Sıra Marlon’daydı. Buna izin veremezdi.

Marlon “Daisy...” dedi. Daisy durdu. Bu hayatta çiğneyip ge-
çemeyeceği tek insandı Marlon.

Marlon “Sen onlara kızdığımda ne söyledin? Çocuklar hep
hata yapar. Büyükler hep affeder. Kızgınlıkla yanlış kararlar ver-
me. Lütfen birkaç gün burada kal. Olan oldu. Ne kadar inkâr
etsen burası bizim yuvamız. Bize iyi geleceğine eminim.” dedi.

Daisy’nin gözünden bir damla yaş döküldü ve salondan çıktı.
Stew derin bir nefes alıp kız kardeşinin yanına geldi. Yanağındaki

Köle - İntikam

elini indirip avuçlarının içine aldı. “Özür dilerim. Hepsi benim suçum.” dedi.

Mira gözyaşları akarken “Bizi hiç affetmeyecek.” dedi. Söylenilecek bir şey yoktu.

Felicia “Daisy şu an çok kızgın sadece. Olayın şokunu atlatamadı.” dedi.

Mira “Ben biraz hava almalıyım.” diyerek salondan çıktı.

O günden sonra kimse Daisy’nin yanına yaklaşmaya cesaret edemedi. Yaşadığını duyan eski dostlar onunla görüşmek istesede Daisy hiç birini kabul etmedi. Gereksiz odasından dışarı çıkmadı. Çıktığı zamanlar sarayın bahçesinde Marlon’la yürüdüğü zamanlardı. Mira, Daisy’den tokat yediği günden beri ağzını bıçak açmıyordu. O gece odasına gelen Marlon’un dizlerinde hüngür hüngür ağladı. Daisy’e gitmek istedi. Marlon bırakmadı.

“Geçecek. Her şey zamanla düzelecek.” dedi Marlon.

Mira “Ben buradan gitmek istiyorum.” dedi gözyaşlarıyla.

Marlon “Bu Daisy’i daha çok kızdırır. Beklemelisin.” dedi. Mira onu dinleyip beklemeye başladı.

Bir hafta sonra Stew buna son vermek adına akşam yemeği saatinde Daisy’nin yanına çıktı. Kapıyı çaldı. Cevap alamadı. Kapıyı aralayıp içeri girdi. Daisy camın kenarına oturmuş, bakışları çok uzaklardaydı.

“Daisy!” dedi Stew.

“Girin dediğimi hatırlamıyorum.”

Stew gelip dizlerinin dibine çöktü. “Demedin.” dedi.

“O zaman niye buradasın?”

“Bunun olacağını biliyordun. İçten içe biliyordun. Hakkımı olanı geri almamı istiyordun. Yıllar boyu belli etmesende onların canlarını alanların acı çekmesini istiyordun.”

İşilcu

“Hayır!” diye bağırdı Daisy.

Stew “Tamam o zaman benimle gel!” dedi sinirle. Onu elinden tutup sertçe kaldırdı ve daireden çıkarıp yürümeye başladı. Daisy şaşırmıştı. Stew’in arkasından adeta sürükleniyordu.

“Stew kendine gel! Hiçbir yere gelmek istemiyorum.” dediyse bile Stew onu dinlemedi. Onu sarayın kuzey tarafına götürdü. Daisy burayı biliyordu. Saray mahkemesi ve tutsakların tutulduğu yerdi. İki, üç demir kapının ardından merdivenlerden aşağı indiler. Daisy burnuna çarpan küf kokusuyla midesinin kalktığını hissetti. Karanlık koridoru aydınlatan cılız lamba yanmasa da olurdu. Son olarak başka bir demir kapı açıldı. Burnuna vuran koku küften daha keskin bir kokuydu. İçerisi dışkı kokuyordu. Daisy “Stew bunu bana yapma!” dedi gözyaşlarıyla. Stew onu dinlemedi. Koridor bittğinde sola doğru döndüler. Karşılarında demir parmaklıklar belirdi. Stew demir parmaklıkların bitiminde duvarda bulunan levhaya parmağını bastırdı. Demirler sağa sola açıldı. Stew yere eğildi. Küçük kapağı kaldırdı. Kapak açıldığında numaralar belirdi. Stew karışık olarak numaralara birkaç kere bastı. Bir adım geri çekildiğinde önlerinde duran demir kapı ikiye ayrılmaya başladı. Açıldı... Açıldı ve karşılarında oda belirdi. Daisy ilk hiçbir şey göremedi. Oda boştu. Sonra aşağı kaydı gözleri oda dediği yer bir kuyuyu andırıyordu. Bir kıpırtı gördü. Zeminde uzanmış cenin pozisyonunda biri yatıyordu. Stew telefonun ışığını aşağı doğru tuttu.

Daisy “Lisa...” dedi. Stew “Şimdi. Sen ne dersen onu yapacağım. Madem intikam istemiyordun. Onu serbest bırakabilirsin.” dedi ve sustu.

Daisy kanı çekilmiş gibi kıpırdamıyor, bakışlarını Lisa’dan çekemiyordu. Lisa’nın üzerinde hâlen o gece giydiği gecelik vardı. Beyaz geceliğin çok yeri yırtılmış, beyazlığından eser yoktu. Saçı

Köle - İntikam

başı dağılmış, ayakları çıplaktı. Daisy yüzünü göremedi. Titriyor ne yapacağını bilmiyordu. Stew "Lisa!" diye demire vurdu. Lisa elleriyle yattığı taş zeminden kuvvet alarak oturdu. Yüzünü kapatan saçlarını çekti. Yüzü bembeyazdı. Kimin geldiğini yukarı bakarak görmeye çalışıyordu. Karanlıkta o kadar kalmıştı ki gözleri ışığa bakamaz hâldeydi.

Stew "Herkes infaz edildiğini sanıyor. Karar senin." dedi. O sırada Lisa ayağa kalktı.

"Daisy!" dedi en masumane hâliyle. Daisy taş kesilmişti. Lisa devam etti "Beni görmeye gelmene çok sevindim. Beni buradan çıkarmalısın. Bak konuşabiliriz. Ben yapmadım. Harold yaptı. O beni kandırdı." diye çabalıyordu.

Stew "Daha ne kadar alçalacaksın?" dedi.

Daisy gözlerini Lisa'dan çekmedi. Jaymie'yi ondan koparan kadın karşısında duruyordu. "Bizi yalnız bırak Stew!" dedi.

Yüzünde hiçbir duygu barındırmıyordu. Stew şaşırды ama dediğini yaptı. "Kapının arkasında olacağım." diyerek çıktı.

Lisa "Benimle konuşmak isteyeceğini biliyordum. Sen akıllı-sın. Bana inanacağını biliyordum. Hadi beni buradan çıkar." diye heyecanla konuşurken Daisy ona doğru eğildi. "Yıllardır bu anı bekliyorum ve sana söyleyecek tek kelimem bile yok. Seni ellerimle öldürmenin hayalini kurdum hep. Şimdi parmağımı bile kıpırdatmak istemiyorum. Burada çürüyeceğini biliyor olacağım. Bu bana veter." dedi.

Lisa son umudunu kaybetmişti. Gerçek yüzünü gösterircesine "Hepinizi geberteceğim! Ben kraliçeyim. Dünyanın tek hâkimiyim! Hepinizi o köle parçasının yanına göndereceğim." diye avaz avaz bağırmaya başladı.

Daisy ona gülümsedi. Kapıyı açıp çıktı. Stew "Kararın ne?" diye sordu.

İçleu

“Başka kim biliyor?”

“Marlon.”

“Gördüğü son insan benim anlayıldı mı?” dedi sinirleri alınmış gibi.

“Evet.” dedi Stew. Birlikte sarayın koridorlarında yürürken Stew “Bizi affedebilecek misin?” diye sordu. Daisy sessiz kalarak yürümeye devam etti. Oda kapısının önüne geldiğinde “Yarın eve dönmek istiyorum. Bir süre yalnız kalmalıyım.” dedi.

Stew “Daisy yapma bunu. Sana ihtiyacımız var. Mira perişan, o günden beri ağlıyor. Bize bir şans ver!” dedi ama Daisy kapıyı yüzüne kapattı.

Stew “Tanrım! Etrafım inatçı kadınlarla dolu!” diye söylenerek oradan ayrıldı.

Daisy dediğini yaptı. Ertesi gün doğmadan saraydan ayrıldı. Ayrıldığını sabah kahvaltısında herkese söyleyen Marlon’dı. Kimse ağzını açıp bu şey söyleyemedi. Marlon “Ona zaman tanımalıyız.” dedi.

Mira “Sansırım benim de burada kalmamı gerektirecek bir şey kalmadı.” dedi. Tabii sinirlenme sırası Stew’deydi. “Gidin! Hepiniz gidin.” diyerek hırsla kalkıp çekip gitti.

Felicia “Tebrik ederim. Bir adam nasıl delirtilir hep beraber gördük.” dedi. Bunun üzerine Mira gidemedi tabi.

Daisy saraydan ayrılalı iki ay olmuştu. Herkes ona zaman tanımak adına olanları bir kenara bırakıp, sarayı düzene koymak için çalışmaya başladı.

Marlon, Stew’e destek vermek adına bütün toplantılara onunla birlikte katıldı. Yetemediği yerde destek verdi. Birçok konuda onu uyarıp, nasıl davranması gerektiğini anlattı. Stew birçok krala görüşme yaptı. Gerek tehditler savurdu, gerek tepekkürlerini

Köle - İntikam

sundu. Brezilya Kralı Edward ve ailesini katletmekte Lisa'ya yardım ettiğini kabul edip idam edildi. Oğulları şartlı olarak ve prenslikleri ellerinden alınarak serbest kaldı.

Stew, Vanselt iyileşir iyileşmez onu yaşlılar heyetinin başına getirdi. Ona bu fikri veren Kral Richard'tı. Bunu kabul ettirmesi kolay olmadı.

Vanselt ilk önce çeşitli bahaneler öne sürerek reddetti. Stew ona köleliği kaldırmak için tam yetki verdiğinde akan sular durdu, Vanselt hayır diyemedi.

Mira sarayda kaldığı süre içerisinde Kral Richard'a elinden geldiğince yardım etmeye çalıştı. Onun her şeyiyle bire bir ilgilendi çünkü onlara karşı kendini sorumlu hissediyordu. Kral Richard oğlu Cedric'in iyileşmesini beklerken Stew'e her konuda tam destek verdi. Doğrusu Kral Richard'ın erdemi karşısında Stew dahil hepsi mahcuptu. Bir sabah Stew herkesi kahvaltı masasında topladı.

"Konuyu uzatmadan sizlere güzel haberi vermek istiyorum. Prens Cedric uyandı." dedi coşkuyla.

Mira sevinçle yanında oturan Kral Richard'a sarıldığında herkes gülüyordu.

Marlon "Durumu nasıl?" diye sordu.

Kral Richard "Her şey normal. Yarın hastaneden çıkaracaklar." dedi.

Mira "Çok sevindim. Son zamanlarda duyduğum en güzel haber." dedi.

Felicia "Prens Aidan bulununca daha da güzel olacak." dedi.

Stew "Aramıza katılmasını sabırsızlıkla bekliyoruz." dedi Kral Richard'a bakarak.

Kral Richard sıkıntılı bir tavırla "Çok nazıksınız ama aynı fikirde değiliz. Ben ve oğullarımın Saray macerası bitti. Emanet size iade edildi." dedi gülümseyerek.

Işılca

Stew "Bunu kabul etmemi beklemeyin. Burası sizin eviniz. Biz bir aileyiz." dedi ciddi bir tavırla.

Kral Richard "Böyle düşünmeniz beni onurlandırdı ancak gitmemiz daha doğru olacak. Bu konuyu sabah Cedric'le paylaştım. O da aynı fikirde." dedi.

Marlon "Bunun doğru bir karar olduğunu sanmıyorum. Sonuçta buradan çıktığınız anda hayatınız tehlikeye girecek. Sizi kullanmak isteyen muhaliflerin peşinize düşmesi uzun sürmez." dedi. Haklıydı.

Kral Richard "Benim de sizlerle konuşmak istediğim konu buydu. Bizi öldürmenizi rica ediyorum." dedi.

O sırada su içen Felicia öksürmeye başladı. Mira "Bu şaka değil mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

Kral Richard "Kast ettiğim gerçek bir ölüm değil. Sonuçta darbe gerçekleştiren bir kralın tahttan indirdiği kralı ve ailesini öldürmesi gayet doğal değil mi?"

Marlon "Tıpkı Edward ve ailesi gibi." dedi. Ortalık sessizliğe bürünmüştü.

Kral Richard "Bunu sizden rica ediyorum. Henüz resmî açıklamalar yapılmadığı için bu çok zor olmayacaktır. Böylelikle hayal ettiğim sade yaşama kavuşabileceğim. Tabii oğullarımda."

Felicia "Prens Aidan bulunamadı. Ölüm haberinizi mutlaka duyacaktır."

Kral Richard "Yaşadığımı da öğrenecektir." dedi gülümseyerek.

Stew "Bu kararınız beni ne kadar üzse üzsün arkanızda olacağım. Tabii benim de şartlarım var."

Kral Richard gerilmişti. "Dinliyorum." dedi.

Stew "Kuracağınız hayatın tüm sorumluluğu saraya ait olacak. (Siz ne şekilde isterseniz. Yoksa buradan adım atmanızla gönlüm razı olmayacak." dedi.

Köle - İntikam

Kral Richard "Sıkı pazarlık ediyorsunuz Kralım. O hâlde detayları konuşmak için sekreterinizden randevu almam gerekecek." dedi gülerek.

Stew alınan karar doğrultusunda basın bülteni yayınladı. Yayın bülteninde Eski Veliaht Prens Cedric'in darbe gecesi öldüğü, Kral Richard ve Prens Aidan'ın alınan kararlar ile infaz edildiğini yazıyordu. Basında haber büyük acı olarak manşet buldu. İdama karşı olan protestolar günler sürdü. Olaylar durulduktan sonra Kral Richard ve Cedric yeni hayatlarına doğru yola çıktılar. Kral Richard gidecekleri yeri gizli tutarak Stew dahil kimseye söylemedi. Bu kararına herkes saygı gösterdi.

Darbeden altı ay sonra...

Mira elinde kepçe yine tencerenin başındaydı ve rutine bağlayan telefon görüşmelerine alışmıştı. Günde en az üç kere, Stew bilmem kaç kere Amanda, bir şeyleri bahane eden Vanselt ve günde bir kere de Marlon arıyordu. Bir tek saraydan ayrıldığı için ona küsen Felicia aramıyordu.

Mira ocağın altını kısarken kulağındaki telefonu diğer kulağına aldı.

"Marlon altı ay oldu. Bir şeylerin yerine oturduğuna eminim."

"Oturmak mı? Burası umarhane gibi." dedi Marlon.

"Bence orada olması gereken ben değilim. Daisy orada olmalı."

"Bunu arayıp ona söylemeye ne dersin?"

"Bunu ona söylemek ölüm fermanımı imzalamak demek. Zaten aramızı biliyorsun. Ağzından kerpetenle laf çıkıyor."

"Haklıdır biliyorsun."

"Bu kadar uzun sürmemeliydi."

"Şimdi kapatmalıyım. Stew'le birlikte bir toplantıya gireceğim." dedi alayla.

Işılca

“İyi ki varsın. Stew en azından orada yalnız değil.” dedi Mira vicdan azabıyla. “Senin de burada olman gerekiyor biliyorsun değil mi?”

“Sen değil miydin nasıl mutluyusan öyle yaşa diyen. Daisy yıllarca benim mutluluğum için uğraşmadı mı? Saray hayatı bana göre değil. Kaldı ki prenses olmak çok sıkıcı.”

Marlon ona gerçeklerden bahsedebilir, açıklamalar yapabilirdi ama yapmadı. Zamana bıraktı, çünkü öyle ya da böyle Mira saraya dönmek zorunda kalacaktı. Olayı yumuşatmak için “Felicia hiç öyle demiyor ama.” dedi sırtarak.

“Bırak o sonradan olma Kraliçeyi. Restorana uğramıyor bile. Oysa bana her an burada olacağına söz vermişti.”

“Koskoca kraliçe adayının restoran işletmeciliğinde işi ne? Duyduğuma göre müşterilerin bayağı artmış. Rezervasyon alma-ya başlamışsın.” dedi Marlon keyifle.

“Siz geçin dalganızı. Ben burada mutluyum.”

Marlon “Tabii mutlu olursun. Kabine öğlen yemeklerini orada yiyormuş. Paraya para demiyormuşsun artık.” diye dalga geçmeyi sürdürdü.

Mira sinirden kuduruyordu. “Marlon çok kötüsün. Hepsi o Felicia’nın suçu. Kaç kere ona restorandan kimseye bahsetme dedim ama dinlemedi.”

“Hadi kapatıyorum. Geç kaldım.” dedi Marlon.

Mira alınmıştı, kendini dışlanmış hissediyordu ama bunu endi istemişti. Kimseye sitem etmeye hakkı yoktu. Duraksadı konuyu değiştirircesine merak ettiği konuya yöneldi. “Peki ya Mens Aidan, ondan haber var mı?”

“Hayır. Stew onu her yerde arattırıyor ama bulunacak gibi değil. Yer yarıldı içine girdi.”

Köle - İntikam

"Atlesinin öldü gösterilmesi saçmalıktı." dedi Mira.

"Bunu onlar istedi biliyorsun."

"İyi de..."

"Mira madem bu kadar sarayda olamı biteni kafana takıyorsun. Neden oradasın?" diye sordu.

Onları dinleyen Felicia daha fazla dayanamadı. "İşte ya duymak istediğim de buydu. Marlon sen ne kadar yüce bir adamsın." diyerek telefonu eline aldı ve nefes almadan konuşmaya başladı.

"Sana burada ihtiyacımız var ama sen tuturdun ben huzurlu gözden uzak bir hayat istiyorum diye. Bu ne şımarıklık. Abinin ne kadar üzüldüğünü görmüyor musun? Daisy seni bir kapık suda boğmayı planlıyor bilesin. Ayrıca bana sonradan görme dediğini yazdım bir kenara. Kraliçe olduğumda ilk işim o restoranı kapatmak olacak." diye çemkirirken Mira ondan geri kalmadı.

"Felicia hani sen benimle konuşmuyordun?"

"Konuşmuyorum. Şu an sana olan bütün öfkemi kusmakla meşgulüm. Konuşuyorum sayılmaz."

"Tanrım, bu bir de kraliçe olacak. Sen dünyayı koru. Ben kapatıyorum Kraliçem. Yüzünüze kapattığımı şimdiden söyleyeyim de hat kesildi zannedip bir daha aramayın." dedi ve telefonu kapattı.

Bazen doğru yapıp yapmadığını düşünüyordu. Acaba sarayda mı kalmalıydı? Stew başa geçeli altı ay olmuştu. Sarayda kaldığı her gün ona işkence gibi gelmişti, o saray onun için mezarlıktan farksızdı. Her şey o saray içindi; kavgalar, ölümler, planlar, darbeler... Mira işte bu yüzden o saraydan nefret ediyordu. Karıncayı incitemeven o bile o sarayda neredeyse birini öldürüyordu.

Gece mi esir dir Güneş... Güneş mi geceye...

Darbe gecesi

A idan, deli gibi koşuyor, görüşünü engelleyen gözyaşlarını ara ara koluna siliyordu. Gözlerinin önünde kardeşinin yere yığılışından başka bir şey yoktu. Kardeşi ölmüştü. O ölmüştü. “Cedric!” diye bağırdı. Ağlamaktan koşamaz hâle geldiğinde durmak zorunda kaldı. Birkaç saniye kendine izin verdi. “Cedric!” diye bağırdı acıyla. Sonra öfke buldu onu. Hırsla derin bir nefes alıp tekrar koşmaya başladı.

Üzerinden sular akarken o sarayın arka tarafındaki depoya ulaşmak için koşuyordu. Bahçenin bu tarafında hiç asker yoktu. Koştı... Koştı... Depoya varması neredeyse on dakikayı buldu. Depo saraydan bağımsız oluşu nedeniyle çok kontrol edilmezdi. Burada çalışanların ihtiyaç hâlinde kullandıkları bir kamyonet vardı. Deponun etrafını kontrol etti ilk önce. Güvenli olduğunu anladığında hızla içeri girdi. Kamyonetin anahtarı duvarda asılıydı. Anahtarı alırken diğer duvarda asılı montı gözüne çarptı. Anahtarla birlikte montu da aldı. Hızla kamyonete bindi. Saraya gelen giden bütün yolların tutulduğunu biliyordu. Acil durumlar

Köle - İntikam

için yapılan gizli orman yolunu kullanacaktı. Kamyonetin farlarını yakmadan depodan çıkardı. Hızla ormana doğru sürdü. Ağaçların arasına girdiğinde daha rahattı.

Direksiyonu deli gibi yumruklarken “Hepinizi geberteceğim! O sarayı başınıza yıkacağımı!” diye avaz avaz bağıırıyordu. Orman yolu onu şehir merkezine on dakikalık uzaklığa çıkardı. Aidan şehir merkezine giden yolların tutulduğunu bilecek kadar akıllıydı. Kamyoneti bırakıp yaya devam etti. Şehir merkezine yarım saatin sonunda ulaşmıştı. Sokaklar enteresan bir şekilde boştu. Giydiği montun şapkasını kafasına geçirip bir kafeye girdi. Telefon etmeliydi. Sokakların neden bu kadar boş olduğunu kafeye girdiğinde anlamıştı. Herkes televizyonlara kilitlenmiş Stew’in konuşmasını dinliyordu. Elleri yumruk oldu. Çaresizlik sardı rüm benliğini.

Halktan birinin “Öldürülen Kral Edward’ın oğluymuş!” diye bağırmasıyla kendine geldi. Bara yönelip gözünü televizyondan alamayan barmene “Telefon...” dedi.

Barmen “Bu gece telefon bedava!” dedi. Aidan tuşlara bastı ve beklemeye başladı.

Michael, içip içip kendini marinada bulmuştu. Baloya gideceği aklına geldiğinde yerinden kalkamayacak kadar sarhoştı. Aidan’ı aramış, baloya gelemeyeceğini söylemişti.

Aidan’ın tek şansı Michael’dı. “Hadi aç telefonu!” diye homurdanırken gözü ara ara televizyonda konuşan Stew’e kayıyordu. Telefon çalıyor açan yoktu. Hat kapandığında Aidan “Lanet olsun!” diyerek tekrar denedi. Telefon çalmaya başladı. Çaldı... Çaldı... Çaldı. Tam umudu rükenmişti ki telefonda Michael’in uykulu sesi duyuldu.

Michael “Aloo! Kimsin?” diye böğürdü.

Aidan bara arkasını dönerek “Michael benim Aidan. Beni iyi dinle...” diye konuşmaya başladı.

Işılca

Michael ilk Aidan'ın, Stew'le ona oyun oynadıklarını duydun-
dü. "Aidan bunu yutacağımı mı sandın dostum, Stew'e selam
söyle!" diye kapatırken Aidan "Cedric öldü Michael! Televizyonu
aç ve tekneyi sana söylediğim yere getir!" diye bağırdı.

Kafenin kalabalığı Aidan'ın şansıydı, dikkat çekmiyordu.

Michael, Aidan'ın bağırmasıyla televizyonu açtı. Stew'in gö-
rüntüsü altında geçen bantta yazan son dakika haberini okudu-
ğunda ayılmıştı.

"Geliyorum!" diyerek kapatamadan önce tekneyi akıntı yü-
zünden kapatılan küçük marinaya çevirdi.

Üç ay sonra...

Michael gün ağarmadan uyanmıştı. Üç aydır bu derme çatma
kulübede yaşıyorlardı. İlk zamanlar kolaydı burada yaşamak. O
zaman Aidan ona destek veriyor, birlikte plan yapıyor, zorluklara
beraber katlanıyorlardı. Şimdi... kapana kısılmış gibiydi. Ne ya-
pacağını bilmiyordu.

Yere serilmiş battaniyenin üzerinde yatan adama baktı. Kim
inanırdı onun bir zamanlar halkı titreten Prens Aidan olduğuna.
Günler boyu dil dökmüştü. Her yolu denemişti Michael. Yalvar-
dı. Bağırды. Vurdu. Kırdı. Bir işe yaramadı.

Aidan babasının infaz edildiğini öğrendiği gün hayata kendini
kapatmıştı. Michael onun düzelmesini umarak iki ayı geçirmişti.
Aidan'ın düzeleceği yoktu. O günden beri alkol almadığı gün ol-
mamıştı. Suçluluk onu tanınmaz hâle getirmişti.

Kulübenin içinde dışında yapılması gereken ne varsa yaptı.
Hatta Aidan'la daha uzun konuşabilmek adına kahvaltı bile ha-
zırladı. Aidan'ın uyanmasını bekliyordu. Sabahları biraz olsun al-
kolün etkisinden uzak, kendinde oluyordu. Onunla konuşmalı,
bir karar vermeliydiler. Biran evvel kalacak daha güvenli bir yer

Köle - İntikam

bulmalıydılar. Saklandıkları orman içindeki küçük kulübe havaların düzelmesiyle yürüyüş yapanların güzergahı üzerinde kalıyordu. Biri mutlaka onları görüp tanıyacaktı. Sonrası belliydi. Michael buna izin veremezdi.

Saat dokuza geldiğinde beklemek onu iyice gerdi. Zaten gündür yapayalnızdı. Aidan yok gibiydi. Sinirle kalkıp Aidan'ın yanına geçti. "Aidan, hadi uyan. Konuşmalıyız." dedi.

Aidan kıpırdamadı bile. Michael "Aidan! Uyanmalısın! Kendine gel!" diye sesini yükseltti. Aidan nihayet kıpırdandı ama tekrar uykuya geçti. Michael iyice sinirlenmişti. Masada duran, sūrahi olarak kullandıkları su dolu teneke kutuyu aldı. Aidan'ın yanına gelip kafasına boşalttı. Aidan yattığı yerden fırladığında ayakta ydı. Dehşet içinde hızlı hızlı solurken Michael'la göz göze geldi. Neler olduğunu anlaması için bir iki dakika geçmesi gerekti. Michael sinirle sandalyeye oturdu.

"Seni uyandırdığım için özür dilerim prenses." dedi. Michael ilk kez onunla böyle kırıncı bir şekilde konuşuyordu.

Aidan, daha ayılamamış olsa bile Michael'ın ne dediğini duymuştu. Yüzünü koluna sildi. Cebinden sigara pakedini çıkarıp yaktı. Uzayan saçlarını eliyle geriye ittiğinde biraz olsun ayılmıştı.

"Michael senin derdin ne?" diyerek yere oturup sırtını kütüğe dayadı.

Michael kahkaha atmaya başladı. Kahkahası bitip yüzü ciddileştiğinde "Dert mi? Ben kim, dert kim? Dert sadece sende olur değil mi? Sadece sen üzölürsün! Sadece senin başına kötü işler gelir." diye bağırmaya başladı.

Aidan konuşmasından etkilenmiş gibi durmuyordu. Gözlerini kapatıp "Açık konuş Michael." dedi bezgince.

Michael onun tavırla hüsrana uğramıştı. Boşuna çabaladığının farkına vardı. "Bitti değil mi?" diye sordu sakince.

Işılca

Aidan “Ne bitti?” diye sordu.

“Bitti belli. Keşke darbe gecesı baloda olsaydım. Lanet herifler beni de öldürseydiler. O zaman senin için bir değeri olmadığını bilmeden mutlu mesut ölüp gidecektim. Şimdi şu hâlime bak!”

“Michael, her şey bitti sana verdiğim değeri mı konuşacağız? Bu mu sorun yani?” diye sordu Aidan ağzında geveleyerek.

Michael o kadar sinirlendi ki kulübenin içinde ne varsa yıkıp dökmeye bir yandan bağırmaya başladı.

“Benim de sevdiklerim öldü. Hatırlarsan benim annem senin halan. Annem öldü mü? Yaşıyor mu? Ne hâlde bilmiyorum. Babam yoktu benim. Babam babam oldu. Cedric benim de kardeşimdi! Birisi hayattan vazgeçecekse bu benim ben! Ama ben napıyorum? Aidan var. O hayatta! Onunla tekrar başlayabiliriz! Her şey bitse de biz birbirimize yeteriz diyorum. Ya sen Aidan! Bir kere bile annemi sormadın! Bir kere bile Michael var demedin. Kendi bok çukurunda boğulmayı bekleyeceksen... Ben yokum. Sana tavsiyem burada bekleme. Git teslim ol. En azından bir ay yaş olarak ölmezsin.” diyerek kapıdan çekip gitti.

O gün Michael akşama kadar kulübeye gelmedi. Aidan bütün gün yerinden bile kıpırdamadı. Michael haklıydı. Ne dese, ne yapsa haklıydı. Bir çocuk gibi hıçkırır hıçkırır bir kere daha ağladı. Gözyaşları bitene kadar ağladı.

Michael hava karardığında şehirden yiyecek bir şeyler alıp kulübeye dönmüştü. Her zamanki gibi kulübede hiç ışık yoktu. Aidan yine içip içip sızmıştı diye düşündü. Poşetler elinde kulübeye girdiğinde Aidan'ın masaya ellerini dayamış şekilde sandalyede oturduğunu gördü.

Hiçbir şey söylemedi. Doğru olsa bile söyledikleri için pişman olmuştu. Ne olursa olsun Aidan'ı üzmeğ değildi niyeti. Yaşananları yok saymak en iyisiydi.

Köle - İntikam

Poşetleri boşaltırken “Aç mısın?” diye sordu. Bir süre cevap alamadı. Michael yine dayanamadı. “Aidan bak...” diye özür dileyecekti ki, Aidan “Michael, üzgünüm. Ne söylersen söyle haklısın. Ben öldüklerini kabullenemiyorum. Ben... Yapamıyorum. Aklımdan çıkmıyor. Bu bir kabus ve ben her sabah uyanmayı bekliyorum.” diye çaresizce konuştu. Ağlayarak içinde ne varsa anlattı. Michael hiç ses çıkarmadan dinledi.

Aidan “Bir çıkar yol bulamıyorum. Kolum, bacaklarım kopmuş gibi. Michael. Bana yol göster.” diyerek sustu.

Michael hiçbir şey söylemedi. Dayandığı tezgâha doğru döndü. Poşetlerin içinden aldığı hamburgerleri masanın üzerine koydu. İki kutu kola çıkardı. Birini Aidan’a uzattı. “Açken düşünemiyorum.” dedi. Aidan dakikalarca konuşmuştu. Michael’ın verdiği tepkiyle belkide üç aydır ilk defa gülüyordu. Onun gülmesiyle Michael da gülmeye başladı. Hem güldüler. Hem yediler. Ne zaman yemekleri bitti, sigaralar yandı, Michael “Saklanacak başka bir yer bulmalıyız. Yaz geldi. Yürüyüş parkurunun tam ortasındayız.” dedi.

Aidan bir süre düşündü. “Ülke dışına çıkmak en iyisi. Ne dersin?” diye sordu.

“Aklında neresi var?”

“Afrika!” dedi Aidan.

“Tropikal bir adaya gitsek daha iyi olmaz mı? Başka yer mi yok?” diye şansını denedi Michael.

Aidan “Olur ama risk çok. Herhangi bir olayda kaçacak yerimiz yok. Ha ben yüzerim diyorsan tamam. Seç bir ada!” dedi alayla.

Michael “Şansıma rüküreyim. Ne zaman gidiyoruz?” dediğinde bir plan yapıyor olmaları onu umutlandırmıştı.

Işılca

“Bize yeni evraklar lazım.”

“Bize evraktan önce para lazım. Benim nakit bitmek üzere. Kartları kullan diyorsan ayrı.” dedi.

“Gerek yok. Yarın sen evrakları hâlet. Hazırlanınca nakit hâledeceğini söyle. Parayı ben bulurum.” dedi Aidan.

“Banka falan soymayacaksın değil mi?”

Aidan “Hayır. O sonra.” dedi sırtarak.

O gece Aidan ve Michael ne yapacaklarını, nereye gideceklerini konuşup durdular. Darbeyi, kaybettikleri sevdiklerini konuşmamaya ikisi de özen gösterdi.

Aidan, uyumak için yerine geçtiğinde “Michael, sen olmasan ne yapardım bilmiyorum. Teşekkür ederim.” dediğinde, Micheal sadece gülümsedi.

Ertesi gün Michael şehire gidip gerekli ayarlamaları yapacak, becerebilirlerse ülke dışına çıkacaklardı. Aidan geceden yine iki üç şişe viskiyi bitirmişti. Uyanması imkânsızdı. Kulübe kapısını Aidan’ın üzerine kilitledi. Şapkasını başına takıp yürüyüşü gibi patika yola çıktı. Şehir merkezine vardığında ilk işi yeni kimlikler çıkarmak için birilerini bulmaktı. Saray mensubu olmanın tek artı yönü her tür insanla tanışabilmektir. Hâletmesi zor olmadı.

Aidan’ın fotoğrafını verdiğinde adam “Bu...”

“Sakin! Sakin onu ele verip daha fazla para almayı düşünmek gibi bir hataya düşme. Sizi birlikte asarlar!” dedi.

Adam “İki kağıt o zaman.” dedi.

Michael “Pasaport ve kimlikleri getirince parayı alırsın.” diyerek ayrıldı.

Şehir merkezinden Aidan ve kendine kıyafet almalıydı. Yola çıkacaklarsa dikkat çekmemeleri lazımdı. Sokak aralarından ikinci sınıf dükkanların olduğu yola çıktı.

Köle - İntikam

Amelia özgürlüğün tadını çıkarmaya çalışsada alışabilmiş değildi. Oysa saraydan ayrıldığında kendince bir sürü planlar yapmıştı. Şimdi aklında yaptığı planlardan bir tanesi bile yoktu. Hayal ettiği özgürlük düşündüğü gibi çıkmadı. Bir derdi yoktu. Sağlığı yerindeydi. Kalan ömrü boyunca çalışmasına gerek yoktu. Yeni kral özgürleştirdiği kölelere oldukça cömert davranmıştı. Ama... Kimsesi de yoktu. Ne bir akraba, ne bir tanıdık, ne de bir arkadaş. Bir aydır sarayın ona ayarladığı yerde kalıyordu. Oradan ayrılmaya cesareti yoktu. Saraydan ayrıldığı ilk gün akşama kadar şehir merkezinde dolanıp durmuştu. Vitrinlere bakmış, kitapçıya girmişti. Ardından küçük bir tatlı dükkânında kahve içmişti.

Hâlen aynı şeyleri yapıyor, ne yapacağına karar vermiş değildi. Ne bir amacı, ne bir isteği vardı. Bu yaştan sonra ne yuva kurabilirdi, ne işe girebilirdi.

Yine boş boş dolandığı şehir sokaklarında günü bitirmiş, kaldığı yere dönecekti. Işıklarda durdu ve yeşil ışığın yanmasını beklemeye başladı. Karşı caddeye doğru bakarken gözüne kasketli bir adam takıldı. İlk adama bakıp kafasını çevirdi. Sonra tekrar baktı ama adam baktığı yerde yoktu. Benzettiğini düşündü. Yeşil yandı ve karşıya geçmek için yürümeye başladı. O sırada ona doğru gelen kasketli adamı tekrar gördü. Oydu!

“Michael!” diye bağırdı. Adam onu kalabalığın arasında duymadı. Amelia ona doğru gelen adama ilerlemeye başladı. Tam ulaştım dediği anda onu kaybetti. Sağına soluna deli gibi bakarak dönüp duruyordu. Yolun tam ortasında kalmıştı, kalabalık sağlı sollu ilerliyordu. Son bir ümit “Michael!” diye avazı çıktığı kadar bağırdı. Sesinin çıktığı kadar tekrar tekrar bağırmaya başladı.

Michael işlerini halletmiş, geriye beklemek kalmıştı. Kulübeye döndüğünde Aidan'ı ayık bulmak tek isteğiydi. Karşıdan karşıya

Işılca

geçerken duydu o bağırın sesi. Arkasını dönüp bakmakla bakmamak arasında kaldı. Onu burada bu hâlde tanıyan kimsenin olması imkânsızdı. Yine de merakına yenildi. Arkasını döndü. Kalabalığın arasında dönüp duran birini gördü. İki üç adımı temkinlice yaklaştığında gördü onu, "Tanrım! Amelia." dedi.

Hızla yanına gitti ve koluna girdi "Yürü. Sakın adımlı söyleme." dedi. Amelia koluna gireni gördüğünde "Tanrıya şükür! Tanrım. Sana şükürler olsun!" diyerek gözyaşlarına boğuldu ama yürümeye devam etti. Michael onu gözlerden uzak bir sokak arasına soktu.

"Amelia senin burada ne işin var?"

"Yaşıyorsun!" dedi Amelia ona sarılarak.

"Yaşamak denebilirse. Amelia soruma cevap vermedin?"

"Ben özgürüm. Yeni kral saraydaki bütün kölelerin özgürlüklerini verdi. Ben... Öyle işte..." dedi gözlerinden yaşlar akarak.

"Nerede kalıyorsun?" diye sordu Michael.

"Şimdilik yeni bir hayat kurmamız için bize destek veren bir vakıfta."

"Bugün gidip onlara ayrıldığını bildir. Son gecen olduğunu söyle. Yarın saat birde caddenin karşısındaki kitapçıya gel. Oradan seni alırım." dedi.

Amelia sorgusuz sualsiz "Tamam." dedi.

Michael, kulübe görüş alanına girdiğinde şaşkınlıktan durup, doğru görüp görmediğine baktı. Kulübede ışık vardı. Bu Aidan sarhoş değil demektir. Adımlarına hız verip coşkuyla kulübenin kapısını açtı. Gerçekten Aidan ayık bir şekilde, elinde evraklar masanın başında oturuyordu.

"Aidan!" dedi sırtarak. Aidan "Michael!" dedi aynı şekilde.

Michael "Her şeyi hallettim. Yarın öğlene doğru hazır." dedi.

Köle - İntikam

Aidan "Güzel, ben de para işini hallettim," diyerek oturduğu sandalyenin solunda duran küçük çantayı aldı. Masaya koyup açtı. İçerisi para doluydu.

Michael şaşkıncı "Nereden buldun?" diye sordu.

"Bankadan çektim."

"Kendini mi gösterdin?" diye sordu Michael telaşla.

"Sorun yok. Kimlikleri alalım. Kendi adına bir hesap aç. Oraya aydan aya para aktarılacak." dedi Aidan.

"Aidan kimden?" diye merakla sordu Michael.

"Öğrenmezsen ölürsün değil mi?" diye derin bir nefes aldı "Babam yıllar önce beni illegal bir bankaya götürdü. Bu o bankadaki para"

"Baban neden böyle bir şey yaptı peki?"

"O zamanlar, Lisa'ya karşı tedbir olarak yaptığını düşünmüştüm. Sormadım."

"Peki bizim ne kadar işimizi görür?"

"Limit yok Michael."

"Bu zamana kadar neden süründük o zaman?" derken Michael tam olarak mantığını kuramamıştı. Daha fazla cevap için onu zorlamadı. Gülümseyerek "Sana yarın bir sürprizim var."

"Artık sürpriz istemiyorum." dedi Aidan. Yine içki şişesini eline almıştı.

"Bunu isteyip istemediğine yarın karar verirsin." dedi.

İçki şişesini görünce Michael'in morali bozuldu. "Hayat ne tuhaf. Düne kadar içki şişelerinde ben kayboluyordum."

"Sıra bende." dedi Aidan şişeyi havaya kaldırdı. Bardağa koymaya bile gerek duymadan kafasına dikti. Neredeyse yarısını bir dikişte bitirmişti.

İçli

Michael "Aidan, seni üzmemek gibi bir niyetim yok. Kaçarken ya da bundan sonra yaşamak için sana ihtiyacım olacak. Ayık olmalı. Tek başına başaramam." dedi.

"Merak etme. Ayık olacağım."

Sabah, Michael evden çıkarken Aidan dedisi gibi uyanıktı. Michael ona sarılıp tepektür etti. Tabii Aidan neden tepektür ettiğini bile anlamadı. Sorgulamadı. Hiçbir şey umurunda değildi. (Neden Michael'ı dinliyordu onu da bilmiyordu. Michael evden çıkamaz içki şişesi elindeydi. İçmeli unutmalıydı. İçti. İçti. İçti.)

Michael, pasaport ve kimlikleri alıp Amelia ile buluştu. Vakit kaybetmeden kulübeye geldiler. Amelia bu viran yerde Michael gibi bir adamın ne işi olduğunu anlayamadı. Neden burada yaşıyordu? Kulübenin kapısının önünde duran Michael'in heyecanı elle tutulur cinstendi. Amelia Aidan'ı görünce çok sevinecekti. Tabii Amelia da onu.

Michael kapı kolunu tuttu ve "Hazır mısın?" diye sordu. Amelia "Evet" dedi. Yaşınca.

Michael "Surpriz!" diyerek kapıyı açtı. Amelia hiçbir şey görmedi. Kapı girişinde kırık bir masa ve sandalye vardı. Tedirgin bir adımla içeri girdi. İçeriye keskin bir alkol kokusu varmıştı. O an Michael için hayal kırıklığıydı.

Masada duran lazer ışığına dokundu. Amelia korkmuş gözlerle ona bakıyordu. O sırada cam kenarında yerde bir kıpırdanma oldu. Amelia korkuyla Michael'in yanına geçti. Michael "Korkma Amelia. Yerde yatan Aidan'dan arta kalanlar." dedi.

Bir yıl sonra Sudan, Hartum

Aidan, uykusuz geçen bir geceyi daha geride bırakmıştı. Tek bir farkla artık hazırdu. Planlamış, nereden başlayacağını karar vermiş, sırada harekete geçmek vardı.

Köle - İntikam

Sabahın altısında başında şapkası, sırtında çantası yola çıkmak için hazırdu. Onu uzun saçları, bıyıklarına karışmış sakallarıyla tanımak mümkün değildi. Sadece görünüşü değişmemişti. Eski Aidan'dan eser yoktu. Gülmeyi unutmuş, saplantılı, devamlı bağırıp çağıran bir adam olup çıkmıştı.

Saatine baktı, Yediye geliyordu. Uçağın kalkmasına iki saatten fazla zaman vardı. Odasından çıkıp avluya indi. Ahmet her zamanki gibi erkenden kalkmış yerleri süpürüyordu. Aidan'ı görünce şaşırdı.

"Günaydın efendi Aidan!" dedi.

Aidan "Günaydın Ahmet. Kamyonet burada kalsın. Diğer arabanın anahtarını getir bana." dedi.

Ahmet "Hemen." dedi ve koşturarak avluyu eve bağlayan merdivenlere yöneldi. Durdu, "Efendi Aidan bir yere gidecekse ben götüreyim." dedi.

"Bu sefer değil Ahmet." dedi Aidan.

Ahmet ikilemde kalmıştı. Michael'ı uyandırmalı mıydı? Yoksa Amelia'ya mı haber vermeliydi? Belki de boşuna telaş yapıyordu. Efendi şehre inip gidip gelecekti. Anahtarı aldı. Koşarak geri döndü.

Aidan anahtarı alırken "Ahmet, ben üç beş gün kadar yokum. Ailenin yanına git. Onlarla ilgilen." dedi.

O an Ahmet paniklemişti. Michael'ı uyandırmadığı için pişman oldu. "Efendi nereye gidiyor? Ben de onunla geleyim." dedi bozuk şivesiyle.

Aidan onu dikkate almadan evi sarmalayan avludan çıktı. Bahçede duran arabaya binip gaza bastı. Ahmet Aidan gider gitmez Michael'ı uyandırmıştı.

Işılca

Amelia sabahlığı üzerinde avlunun ortasında öylece duruyordu. Michael elinde telefon telaşla Aidan'ı arıyordu. Tabii açmıyordu.

Michael "Nereye gittiğini söyledi mi?" diye sordu sinirle.

Ahmet "Hayır, üç beş günlük işim var." dedi suçlu hissederek.

Amelia "Nereye gitmiş olabilir?" diye sordu.

Michael "Hiçbir fikrim yok. Hepsi benim suçum. Lanet olsun. Tek isteğim onu yaşama döndürmekti! Kendini öldürtsün diye babanla kardeşinin için yaşa demedim." diye bağırıp durdu.

Amelia "Kendini suçlamayı bırak artık. Ne hâldeydi biliyorsun. Şimdi en azından hayata tutundu."

"Dönmedi Amelia. O intikamdan başka bir şey düşünmüyor. Kendini öldürtmekten başka bir işe yaramayacak." diye isyan eden Michael çaresizce Aidan'ı aramaya devam etti.

Daisy...

Amelia onu ilk gördüğü günü daha dün gibi hatırlıyordu. Bildiği, büyüttüğü merhamet dolu Aidan sadece görünüşte kalmıştı. Sabırla yanında kaldı. Onu hayata döndürmek için elinden gelen her şeyi yaptı. Ülkeden çıkacakları gün Michael için son noktaydı.

Aidan “Ben gelmiyorum. Siz gidin. Ülke dışına çıkmanın bir anlamı yok.” dedi. Kalkıp içki şişesine uzandı.

Michael onun yüzüne bütün gücüyle geçirdiği yumrukla “Baban bu hâlini görse seninle gurur duyardı.” dedi ve hırsıyla “Ya Cedric? İnan bana senin yüzüne tükürürdü. Onlar için yaşamalısın seni salak! Onlar için ayağa kalkmalısın. Baban seni onca sene bu hâle gelmen için mi eğitti?” diye avaz avaz bağıırıyordu.

Aidan o gün sessizce düştüğü yerden kalktı, Micheal’a tepki vermeden çantasını aldı ve evden çıktı. Yol boyunca ağzını bıçak açmadı.

Sonraki günler ağzına bir damla içki sürmedi. Daha sessiz, daha sakın görünüyordu. Saatlerce odasından çıkmıyor, çıktığında nereye gittiği hakkında kimsenin bir fikri olmuyordu. Michael ve Amelia onu izlemekle kaldılar.

Sudan’a yerleşeli üç ay olmuştu. Bir gece Aidan, Michael’ı odasına çağırırdı. Michael odaya ilk kez giriyordu. Odaya girdiğinde

İçerik

çok oldu. Her yer evrak kaplıydı. Duvarla Stew ve tanınmışlığı kişilerin fotoğrafları asılıydı.

"Senden bir şey isteyeceğim. Aylardır arıyorum. Bir sonuç ulaşılamadım. Çıvencilleceğim tek kişi sensin," dedi Aidan.

Michael hâlen çoktaydı, etrafı inceliyor, duvardaki fotoğraflar dakilerin kim olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Aidan duvarda asılı bir fotoğrafın önünde durdu. "Bu Stew'in kız kardeşi. Cedric'i öldüren, Ona ulaşmalıyım. Nerede olduğunu kimse bilmiyor. Sarayda yok. Prenses olarak lanse edilmedi. Onu bulmalıyım," dedi.

Michael "Onu bulunca ne olacak?" diye sordu.

"Michael seni soru sor diye buraya çağırmadım," dedi burundan soluyarak.

"Sana yardım etmem için bilgi sahibi olmam lazım"

"Yaptığın planın kilit noktası, O bizim anahtarımız."

"Bana yaptığın planı anlatmak ister misin?" diye sordu Michael sabırla.

Aidan sürürle ona baktı "Stew, her yönden darbeyi engelledi. Krallığı zorbalıkla geri almak mümkün değil. Doğru mu?" diye sordu.

Michael "Evet," dedi.

Aidan "Babamın ve Cedric'in kanı yerde kalsın istemiyorsam krallığı geri almalıyım. Bunun başka bir yolunu buldum. Kız kardeşini elime geçirdiğinde bu mümkün olacak," dedi.

"Nasıl?"

"Kardeşi tahdın diğer vârisi, O elime bir geçsin. Gerisi kolay," dedi.

Michael istemese de Aidan'a yardım etmeye başladı. Bir ay sonunda Mira hakkında her bilgiye ulaşmıştı.

Köle - İntikam

Elindeki dosyayı Aidan'ın önüne koyduğunda "Aidan bu olanları geride bırakmalısın. Baban hayatına devam etmeni isterdi. İntikam alman onları geri getirmeyecek." dedi.

Aidan ona cevap vermeyi bırak kafasını kaldırıp bakmadı bile. Merakla dosyayı incelemeye başlamıştı. Michael hiçbir şey demeden odadan çıktı.

Aidan geceler boyu fotoğrafına baktığı Mira'nın artık nerede olduğunu biliyordu. Şaşırmıştı. Edward'ın kızı bir restoranda aşçılık yapıyordu. "Neden?" diye sordu seslice. Sonra onu ve Stew'i büyütenin Kraliçe Jaymie'nin kız kardeşi Prenses Daisy olduğunu öğrendi.

"Güzel." dedi keyiflenerek. Elinde iki kişi olması daha iyiydi. Dosyada Daisy'nin fotoğrafı vardı. Orta yaşlarını geçkin kadın Mira kadar güzeldi. Aidan nefretle baktı her iki fotoğrafa da. Aidan, Mira'nın yerini öğrendikten sonra her şeyi ayarladı ve harekete geçti. Havalimanındaydı. Sonun başlangıcındaydı. Gideceği yere biletini almıştı. Şu ana kadar her şey yolunda gitmişti. Bineceği uçak anonsu yapılana dek biniş kapısına gitmedi. Havaalanında dolanıp durdu. Anons yapıldığında en son binen kişiydi. Sorunsuz geçen uçak yolculuğu sonrasında bir araba kiraladı. İki saatin sonunda arabayı orman girişinde bıraktı ve yürümeye başladı. Gölün kenarında durup manzaranın güzelliğini seyrederken bile içinde onun için anlamsızlaşan hayatı sorguluyordu. Bakir kalmış orman Aidan'ın aksine huzur doluydu.

On dakika sonunda gideceği yere varmış ağaçların arasından Daisy'nin evini seyrediyordu. Yılbaşı kartpostallarındaki gibi şirin kütükten yapılma ev yaşanılasydı. Aidan eğer hayatta kalırsa hayatının sonuna kadar böyle bir yerde yaşayabileceğini düşündü. Burada insan denen mahluktan uzak kalarak huzuru bulabilirdi.

Işılca

Gece çöküp küçük kulübenin ışıkları sönene kadar bekledi. Kulübenin arka tarafını göremediği için her ihtimale karşı biraz daha bekleyip kulübenin arkasına doğru ormanın içinden yürüyüp ışıkları kontrol etti. Karanlıktı. Kulübenin arka kapısına doğru geldi. Kapı iyi kilitlenmmişti. Açması gürültülü olabilirdi. Kapının hemen yanındaki pencereye yöneldi. Pencere yukarıya doğru açılır ahşaptı. Enteresan tarafı pencerenin içerden demir parmaklıklara sahip oluşuydu. Aidan buradan içeri giremeyeceğini anladı. Şansını ön kapıdan denemeye karar verdi. Evin etrafından dolaşip ön kapıda durdu. Bu kapı arka kapıya göre daha geniştir. Açamayacağı belliydi. İşini sabaha bırakmak istemiyordu. Aklına çatı geldi. Şansını orada deneyecekti. Pencere pervazına basıp çatıya tırmandı. Çatıda baca haricinde küçük bir kapak vardı. Aidan onu zorladığında kilitli olduğunu anladı. Kapak pencereler kadar sağlam bir kilide sahip değildi. Sırt çantasından çakısını çıkardı. Araladığı kapağın kilidine ulaşip zorlamaya başladı. Bir on dakika uğraştı. Hem gürültü yapmamalı, hem kilidi açtığına düşürmemeliydi. Uğraşmayı bırakıp bir iki dakika ara verdi. Sırtını çatının zeminine yasladı ve gökyüzünü seyretmeye başladı. İçinden *'Yarın hava güzel olacak. Bir sürü yıldız var.'* diyerek seyre daldı. Aidan derin bir nefes alıp burada ölmeyi diledi. "Ölmek için ne güzel bir yer." dedi sesli olarak. Kalkıp tekrar kapağı açmak için uğraşmaya başladı. İçinden küfürler savurarak açılmayan kapağa lanet okudu. Tam pes ediyordu ki kilit tık diye açıldığında Aidan şaşırdı. Açılan kapağı yavaşça kaldırıp kilidin düşmesini engelledi. "Şansım dönüyor anlaşılan." dedi kendi kendine. Kapağı kaldırıp usulca kilidi aldı ve cebine koydu. Bacaklarını boşluğa bırakıp kollarından güç alıp kendini aşağı bıraktığında sıçrayarak kendini yere bıraktı. Küçük tavan arasındaki kapıyı usulca açtığına kilitli olmayışına şaşırmıştı. Kapıdan

Köle - İntikam

aşağı doğru dar merdivenlere baktı. Cılız bir ışık vardı ama bir şey göremedi. Basamakları temkinli, bir o kadar sessizce indi. Etrafı kolaçan etmeye başladı. Ev mütevazî bir şekilde döşenmiş, huzur vericiydi. Salonun solunda iki kapı vardı. Tahminen bunlar odalara açılıyordu. Aidan küçük şöminenin yanındaki berjer koltuklardan birine oturdu ve beklemeye başladı.

Daisy sabah uyandığında yataktan çıkmak için bir amaç bulmaya çalıştı. Stew kral olduğundan heri içi huzursuz, korku doluydu. Gerçi Marlon destek olmak için yanında kalmıştı ama Daisy hâlâ içindeki sıkıntıyı atamamıştı. Tabii olayın bir de Mira boyutu vardı. Mira yıllarca gerçekleri bildiği hâlde ondan saklamış, yetmemiş darbeyi Stew'le planlayıp gerçekleştirmişti. Daisy ona bir şey olması ihtimalini düşündükçe delirecek gibi oluyor, kızgınlığı bir türlü geçmiyordu.

Tavana dikilen gözlerini kapattı. Elleriyle yüzünü ovuşturup yerinden kalktı. Düşünmeyecekti, çünkü o ne düşünürse düşünsün, ne kadar telaşlanırsa telaşlansın bir çözüme kavuşamıyordu. Herkes bildiğini yapıyor, hayat akıp gidiyordu. Tuvalete gitmek için oda kapısını açtığında onu salonun sıcağı şaşırtmıştı. *'Acaba gece kalkıp şömineye odun mu attım?'* diye geçti içinden ama atmadığını biliyordu. İçini bir huzursuzluk sardı. İki adım daha atınca şömineyi görebilecekti ama neden adım atmak istemiyordu hiçbir fikri yoktu. Kendi kendine "Saçmalıyorum." dedi. Adım attığında yanan şöminenin yanında, silahını ona doğrultmuş olan Aidan karşıındaydı.

"Günaydın Prenses umarım gece iyi uyuyabilmişsinizdir." dedi Aidan.

Daisy bir süre donup kaldı. Kendini toparladığında "Anlaşılan siz beni tanıyorsunuz. Evime davetsiz geldiğinize göre bayağı bir yakınız. Peki siz kimsiniz?" diye sordu.

İçile

Aidan kadının soğukkanlılığından etkilenmişti. "Affedin. Bire bir tanışma imkânımız olmamıştı. Şu anki hâlimle de tanışmanız var. Adım Aidan!" dedi alayla.

Daisy "Prens Aidan?" diye düzeltirken bir yandan kapılara ve pencerelere baktı.

Aidan sorusuna cevap vermek yerine "Cesaretinize hayran kaldım doğrusu." dedi soğuk bir sesle.

"Hayranlığınızın sebebini sorabilir miyim?"

"Bu ıssız ormanda bir başınıza kalmak cesaret ister."

"Neden korkmalıyım? Hiçbir hayvanın bana silah doğrultup canıma kastettiğini görmedim." Aidan gülümserken "Alınmalı mıyım?" diye sordu alayla.

Daisy ona cevap vermeden "Ne istiyorsunuz Prens Aidan?" diye sordu.

"Sizce?"

"Bu sohbet kelime oyunu oynayacak kadar uzun sürsün istemiyorum. Cevabı bilseydim inanın size sormazdım."

"O zaman oturun. Bana hikâyenizi baştan anlatın Prens."

"Öncelikle sabah ihtiyaçlarımı gidermeliyim."

Aidan'ın bir tarafı ona hayranlık duyarken intikamın gölgesinde kalmış tarafı elindeki silahı ateşleyip onu öldürme planları yapıyordu. Büyük ihtimal Stew ve Mira çok üzülürdü. Aidan için yaşadığı acıyı yaşatmak büyük bir tatmindir. Bunu düşünmek bile acıyla kavrulan yüreğine su serpmiştir.

"Eğer aklınızda benden kurtulmak varsa hiç tavsiye etmiyorum. Gözümü bile kırpmadan sizi gebertir, cesedinizi iki parçaya ayırır, bir yarısını Stew'e diğer yarısını sözde kızınız Mira'ya göndermek benim için zevk olur." dediğinde Daisy şimdi içindeki huzursuzluğun kaynağını biliyordu.

Köle - İntikam

"Umarım konuşmamızın sonunda siz kendi rızanızla buradan gider ve beni yormazsınız."

Aidan "Bunlar büyük cümleler," diyerek sınıt bozucu bir kahkaha attı.

Daisy sakinliğini koruyarak banyoya doğru yürüdü. Kapıyı ardından kapatıp dolabın altındaki eski tip silaha ulaştı. Saçlarını toplayarak topuz yaptı ve sifona bastı. Sonra suyu açtı. Gerçekten yüzünü yıkayıp ayılmaya çalıştı. Hızla yüzünü kuruladı ve silahı alıp kendine zaman tanıdı. Banyo kapısını açtığı anda Aidan onu görmeden bir iki saniye zamanı olacaktı. Daisy buna güveniyordu. Kapıyı araladı ve bir adım attığında ensesine dayanan demirin soğuğuyla duraladı.

Aidan "Ordan bakınca bundan sonra kimseye güvenebilir gibi mi duruyorum? Hiç sanmam. Silahınızı alayım," dedi.

Daisy silahı uzattı "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Elimden aldığınız her şeyi geri istiyorum desem bir anlamı olmaz sanırım. En iyisi kısasa kısas diyelim," dedi Aidan nefretle.

"Bak yaşadıkların kimsenin suçu değil. Stew'in yaptıklarını tasvip etmiyorum. Onu anlamamı da beklemiyorum. Bu benim elimde olan bir şey değil."

"Sen hedefe ulaşma yolunda benim için sadece bir araçsın. Mucizelere inanmıyorum zaten," dedi Aidan babasının ve kardeşinin canlanabilmelerini kastederek.

Daisy "Neye inandığın zerre umurumda değil!" diye sinirlendiğinde Aidan zevk almaya başlamıştı.

"Sakin olun Prenses! Daha çok zamanımız var. Mesela benim ne gidecek bir yerim, ne bekleyenim, ne de bir krallığım var. Anlaşıyor ki sizin de burada bol bol vakriniz var."

İzleni

"Benim ne kadar vaktimin olduğu sizi hiç ilgilendirmez. Her-
men çıkın evlâden!"

"Siz evlâde gelen misafire böyle saygısızca davrandıkça..." di-
yerek Daisy'i kolundan tutup salona getirdi. Koltuğa oturtmasını
sağlayıp "Ben daha çok kabulaşacağım," dedi.

Gülme sırası Daisy'deydi. "Bak evlat, ben korkacak yapı geride
bırakalı bir hayli zaman oldu. Geç karşıma otur, ve ne öğrenmek
istiyorsan sor anlatayım. Sonra geldiğin gibi git!"

"Aynı dilden konuşmaya başladık. Şimdi bana İsa'nın neden
darbe yaptığını anlat"

"Bunu anlatmaya ne gerek var? İki kelime yeterli... Hirs ve
kötülük," dedi ve sustu.

Aidan "Bence aşk kelimesi daha iyi uyuyor gibi," dedi.

"Aşık olan insan bu kadar kötülüğü sevdiği insana yapar mı?"
diye sordu Daisy.

Aidan bu sorunun cevabını yanıtsız bıraktı. Ona hak vermek
istemiyordu.

"Gelelim hayatta kalma serüveninize. Hayatta kaldığınız bun-
ca sene darbe yapmak için neden beklediniz?"

"Ne benim ne de Marlon'un darbeden haberimiz yoktu," de-
diğinde Aidan "Yalan söylemek durumu kurtarmıyor Prenses,"
derken kaşlarını kaldırmış alayla Daisy'e bakıyordu.

"Söylediklerime inanıp inanmamak size kalmış ama saygınızı
bırzmayın sayın Prens. Yoksa konuşmamız burada son bulur."

"Beni tehdit edecek konumda değilsiniz."

"Hangi konumda olduğuma ben karar veririm," dedi Daisy. O
da kaşını havaya kaldırmış, meydan okurcasına Aidan'a bakıyordu.

Aidan konuşmanın bir yere varamayacağını anlamıştı. "Siz
konumunuza karar verirken yola çıksak iyi olacak," dedi.

Köle - İntikam

“Ne yolu?”

“Sizi bir süre misafir etmek zorunda kalacağım.”

“Seninle sorun çıkarmadan geleceğimi nereden çıkardın?”

“Geleceksiniz çünkü kızınız Mira’yı çok seviyorsunuz. Ona zarar gelmesini istemezsiniz.” dedi.

Daisy için dünya durmuştu ama “Bu o kadar basit değil.” dedi endişesini saklayarak.

“Bu cümlelizden bana inanmadığınızı mı çıkarmalıyım?” diye gülümsedi Aidan.

“Evime gelip, bana silah çektiniz diye sizin her dediğinizi yapmamı beklemiyorsunuz değil mi?” diye sordu Daisy.

Aidan cebinden telefonunu çıkardı. Görüntülü bir arama yaptı. Ekranda görülen kasketli bir adam vardı. “Buyurun efendim!” dedi adam.

Aidan “Durum nedir?” diye sordu. Adam “Emirlerinizi bekliyoruz efendim.” dedi. Aidan telefonu Daisy’e doğru gösterdi. Ekranda Mira’nın restoranı belirdi. Karşı caddesinden çekim yapılıyordu. Aidan “Haber bekleyin!” diyerek telefonu kapatıp cebine soktu. Daisy taş kesilmişti.

Aidan “Odanızdan almak istediğiniz özel eşyanız var mı?” diye sordu. Daisy yerinden kıpırdamadı. Ne yapmalıydı düşünüyordu.

“Sizinle hiçbir yere gelmiyorum. Derdiniz neyse Stew’le halledin. Bu konu ne beni ne kızımı ilgilendirmiyor.” dedi zaman kazanmak adına

“Siz bilirsiniz. Siz misafirim olmazsanız kızınız misafirim olur.” dedi Aidan.

Oturduğu yerden kalktı. Kapıya yönelip kapının kilidini çevirmeye başladı.

Işılca

“Bunu yapamazsın.” dedi Daisy. Yumruklarını sıkmış Aidan’ı öldürebilirdi.

“Yaparım. Yapacağымda. Tabii siz bana zorluk çıkarmadan misafirim olursanız kızına dokunmam.” dedi Aidan.

Daisy, Mira’yı tehlikeye atamazdı. Onunla gidecek bir yolunu bulup Stew’e haber verecekti.

“Bunu verdiğin söz olarak kabul ediyorum.” dedi.

Aidan “Tüm kalbimle.” dedi alayla.

Daisy sinirle arkasını döndü. Maksadı odasına gitmekti.

Aidan “Yavaş, birlikte gidiyoruz.” diye çıkıştı. Daisy küçük bir çantaya eşyalarını koyarken Aidan kapı ağzında silah elinde onu bekledi. Daisy birkaç parça kıyafet ve ilaçlarını aldı. Kapıdan çıkarken “O silaha gerek yok genç adam. Mira’yı rahat bıraktığın sürece sözümünden dönmem.” dedi.

“Gidelim.” dedi Aidan.

Daisy yüzüne baktı “Evi bu hâlde bırakamam. Çok uzun sürmez.” diyerek oyalanarak evi toparladı. Elektriklerini kapattı.

Pencere ve kapı kilitlerini kontrol edip “Hazırım. Gidebiliriz.” dedi.

Aidan silahı beline soktu ve “Buyurun!” dedi ona yol göstererek.

Şehir merkezine indiklerinde Aidan Daisy’e fotoğraf çekti. “Bu ne için?” diye sordu Daisy.

Aidan “Sizin pasaportunuzu kullanmamızı beklemiyorsunuz herhâlde.” dediğinde Daisy sadece gülümsedi. Sonrasında şehir merkezinde bir otele yerleştiler. Aidan suit odanın yataklı bölümünü Daisy’e verdi ve onu uyarmayı unutmadı.

“Prens bana söz verdiniz. Sorun çıkarmak yok.” dedi.

Daisy “Bundan emin olabilirsiniz.” diyerek oda kapısını yüzüne kapattı.

Köle - İntikam

Aidan yorgun, uykusuz ve bir o kadar açtı. Neredeyse üç gündür uyumuyordu ve midesine doğru düzgün bir şey girmemişti. Dinlenmeye geçmeden önce telefonunu açtı ve cevapsız aramalara bakmadan Michael'ı aradı. Tabii telefon ilk çalışta açıldı.

Michael daha bir şey demeden "Gelince her şeyi anlatırım. Sana attığım konuma birini gönder. Pasaport lazım." dedi.

Michael sabırla sustu ve "Tamam hemen gönderiyorum. İyi misin?" diye sordu.

"Bir sorun yok. Pasaport halledilir halledilmez döneceğim. Sen elini çabuk tut!" dedi ve kapattı.

Yorgunluk artık onu iyice ele geçirmiş, istediği sadece duş alıp dinlenmekti. Gerçi duşa girmek istese de bu günlük imkânsız gibi görünüyordu çünkü banyo Daisy'nin odasındaydı. Aidan üçlü koltuğa uzanıp biraz olsun bedenini dinlendirmek istedi. Silahını yastığının altına koyup elini yastığın altındaki silahın üzerine koydu. Uykuya dalması normal günlere nazaran çok daha kolay oldu.

Ne kadar uyudu bilmiyordu ama gözlerini açtığı anda Daisy elinde onun silahı, tekli koltukta oturmuş öylece onu izliyordu.

Aidan gördüğü şeyin bir kabus olduğuna inanmak istercesine gözlerini kapattı. Bedenini esneterek tekrar açtı gözlerini. Kabusu büyük ihtimal hâlen devam ediyordu. "Saat kaç?" diye sordu.

Daisy sanki kabusuna eşlik edercesine "Gece yarısını çoktan geçti." dedi. Uyumaya çalışmak yerine gerçeklerle yüzleşmek için "Sorun çıkarmak dediğimde kastettiğim bu değildi." diyerek doğruldu.

Daisy gülümsedi "Bana telefonunu ver." dedi. Aidan "Peki." diyerek arka cebindeki telefonu çıkarıp ona uzattı.

Daisy, Stew'in cebini tıslıyordu. Aidan "Sizi aydınlatmak isterim. Eğer bana ulaşamazlarsa kızınızı öldürecekler." dedi.

Işık

Daisy'nin parmakları tuşlara basamaz oldu. Pes etmişti. *'Yalan söylüyor olabilir mi?'* diye geçirdi içinden. Bu riski göze alamazdı.

"Beni iyi dinle Priens Aidan. Sen kazandın. Her istediğini yapacağım. Sözünü tutmazsan başına geleceklerin sürpriz olmaya çağını anlamasın. Ölmek benim için bir ödül. Bunu sakın unutma!" diyerek elindeki silahı koltukta bırakıp odasına geçti.

Aidan bu kadın tarafından kaç kere daha küçük düşürülecekti hiçbir fikri yoktu. Neden bu Edward'ın etrafındaki her insandan asalet akıyordu ki.

Sabah Aidan gözlerini çalan telefonun kulağını tırmalayan tınısıyla açmaya çalıştı. Eli zar zor yastığının altında avaz avaz bağırıp titreyen telefona uzandı. Kulağına götürmesi bile işkenceyken cevap vermesi gerektiğini biliyordu. Daha cevap veremeden karşı taraf "Lobideyim efendim. İsteddiğiniz her şey hazır." dediğinde boğuk sesi koltukta yatmış bedeninin tercümanı gibi hırıltılı bir sesle "Geliyorum." diyerek yanıt verdi.

Telefonu kapattı ve kendine bir iki saniye vakit tanıdı. Geliyorum demesi kolaydı da yattığı rahatsız koltuktan kalkması bir o kadar zordu. Kendine küfürler savura savura doğruldu ve üzerini düzelterip saçını el yordamıyla şekillendirdi.

Asansöre bindiğinde gömüğünün düğmelerini iliklemeye çalışıyordu. Kafasını kaldırdığında gözleri aynada aksiyle birleşti. Ne kadar çok değişmişti bakışları. Önceki hâlimden eser yoktu. Çok değil kısa bir süre önce insanları seven, neşeli, pozitif bir insandı. Şimdi... Yaşamak için isteksizdi ve insanlardan nefret eder hâle gelmişti. Derin bir nefes alıp lobinin düğmesine bastı. Elleriyle başının ağrısını geçişmek istercesine koyu kahve saçlarını çekiştire çekiştire düzeltti. Acıması hâline hayata ısrar eder gibi gülümsemedi bir iki saniye. Buğday tenine uyumsuz göz altı morluklarına gitti eli. "Krem mi alsam?" diye alay etti kendivle. Asansör kapısı

Köle - İntikam

açıldığında arkasını döndü ve hızla çıktı. Anlık bir asansör yolculuğu bile artık onu farklı boyutlara götürebiliyordu. Aidan biliyordu. İyi değildi ama intikamı alındığında her şey bitecekti ya da huzurla babası ve kardeşinin yanına gidebilecekti.

Lobinin sol tarafında duran adam ona elindeki zarfla işaret ederken tedirgin hâli Aidan'ın gözünden kaçmadı.

“Bir sorun mu var?” diye sordu. Adam bir o kadar mahcup “Efendim sizi selamlayamamak gerçekten çok üzücü. Başka bir sorun yok.”

“Bundan daha önemli sorunlarımız var.” diye adamı terslemekten tavrını belli ettiğinde adam alınmakta haklıydı. Aidan'a zarfı uzattı ve “Yolculuğa hazır. Hiçbir sorun çıkmayacağına garanti veriyorum.”

“Göreceğiz.” dedi Aidan.

“Bundan emin olabilirsiniz efendim.” diyerek Aidan'ın verdiği para dolu zarfı aldı ve “Kendinize dikkat edin.” diyerek hızlıca uzaklaştı.

Aidan otel odasına çıktığında Daisy'nin kaldığı odanın kapısı açıktı. Aidan gece olanlardan sonra Daisy'nin onunla görünmez bir anlaşma imzaladığının farkındaydı. Mira'yı rahat bıraktığı sürece kaçmayacak, zorluk çıkarmayacaktı. Bunu biliyordu.

“Günaydın Prenses!” diyerek masanın üzerine kurulu orta halli kahvaltının başına oturdu. Daisy giyinmiş, saç başı dünden daha düzgün taranmış bir şekilde kapı eşiğinde belirlediğinde Aidan şaşkınca ona bakıyordu. Yaşına rağmen Aidan onun ne kadar çekici ve güzel olduğunu düşünüyordu ki aklına Mira'nın balodaki hâli geldi. Ona hayran kalmıştı. Mira, Daisy'e çok benziyordu. Bunu düşündüğü için kendinden nefret etti. Ruhunu yok eden öfke bedenini taş çevirmişken Daisy'nin “Ne zaman yola çıkıyoruz?” diye sormasıyla kabusundan uyandı.

Işılca

"Kahvaltudan hemen sonra." dedi Aidan ve bakışlarını Daisy'den çekip hırsla yemeğe başladı. Daisy'ye kalsa ne onunla aynı masaya oturur ne de ona karşı böyle sakın kalabilirdi ama Mira için buna mecburdu.

"Beni kahvaltuya davet etmiş olduğumu varsayıyorum." diyerek gelip masaya oturdu ve nazikçe tabağını doldurdu.

Aidan "Pardon efendim. Size karşı bir kusur işlediysem affedin!" diyerek alayla konuştu.

Daisy orali olmadan tabağına koyduğu yumurtaya çatalını batırdı ve sanki tatile çıkacakmış gibi "Yolculuk nereye?" diye sordu.

Aidan "Siz nereye gitmek istersiniz?" diye küçümserce sordu.

Daisy gerilmişti. Tabii bunu belli etmeden "Sanırım geceniz iyi geçmedi Prensım." dedi aynı onun takındığı alaylı tavırla.

Aidan "Sizin zekânız karşısında diyecek bir şey bulamıyorum. Sanırım bu anlamsız savaşa son veren ben olmalıyım. Sizi yaşadığım yere götürüyorum. Orayı seveceksiniz. Gerçi uzun bir yolculuk olacak ama havası size iyi gelecek." dediğinde Daisy ses çıkarmadı.

Sessizce yapılan kahvaltının ardından Aidan "Bir an önce yola çıkmalıyız. Ne zaman hazır olursunuz?" diye sordu.

Daisy "On dakika sürmez." diyerek yerinden kalktı ve odaya geçti. Dediği gibi on dakika geçmeden Daisy elinde küçük valizi Aidan'ın yanına gelmişti. Birlikte aşağı indiklerinde Aidan otelin hesabını kapattı. Daisy'e gayet kibar bir şekilde yol gösterip onları bekleyen taksiye yönlendirdi.

Daisy havalimanına geldiklerinde Aidan'ın soğukkanlılığı karşısında onun iyi bir kral olabileceğini niye düşünmüştü hiçbir fikri yoktu.

Aidan kararlı, bir o kadar kendinden emindi. Sanki o koca krallığı kaybetmemiş, ölümün kıyısında yaşamıyor, onu kaçırp

Köle - İntikam

hırslarının peşinden giden biri gibi hiç görünmüyordu. Daisy düşündükçe ve tabii kalabalığa karışmanın etkisiyle sıkıntısı daha bir arttı.

Aidan bunu fark edince “Ormanın verdiği sakinlik bir başka olmalı.” dedi onu rahatlatmak için.

“Kalabalık bana göre değil.” dedi Daisy etrafa sıkıntılı bakışlar atarak.

Aidan “Geçmişte Lord Vanselt’le aktif olarak çalıştığınızı ve kalabalıklardan hoşnut olduğunuzu biliyorum.” dedi. Amacı laf sokmak değilse de bunu yapmıştı.

Tam Daisy bir şey diyecekti ki “Sizi kırmak gibi bir amacım yoktu. Demek istediğim...” diye devam edecekti ki Daisy “Dediğiniz gibi geçmiş.” dedi.

“Geçmişten bahsetmek sizi sinirlendiriyor.” dedi Aidan. Bu bir soruydu.

Daisy “Geçmiş sorgulamanın bir anlamı yok. Bu yüzden konuşmanın bir anlamı yok.” dedi ve konuyu kapattı.

Aidan kendi geçmişini düşünüp Daisy’nin ne kadar doğru bir cümle kurduğunu düşündü. Keşke, kardeşi ve babasını hayatta tutabileceği o balo gecesine dönebilseydi. Keşkeleri bir yana bırakıp binecekleri uçağın kapı numarasına doğru yürümeye başladı. Daisy kalabalıkta yürümekte zorlanıyor iyice geride kalmaya başlamıştı. Aidan durdu ve ona doğru yürüyerek gayet kibar bir şekilde Daisy’e kolunu uzattı. “Size yürümenizde yardımcı olmama izin verin.” dedi. Daisy başıyla onay verip koluna girmeden önce küçük valizini Aidan’a uzattı ve “Madem yardım edeceksin...” diye gülümsedi ve bavulunu alan Aidan’ın koluna girdi. Birlikte yürüyen merdivenlerden aşağı inip uçağın kalkacağı kapıya geldiklerinde çok beklemek zorunda kalmadılar.

Işılca

Daisy uçakta hostesin biletlerine bakıp gösterdiği koltuğa otururken Aidan'ın her şeyi hesaplayıp ona göre planlı hareket ettiğini anlamıştı. Uçağın en ön koltuğuna alınmış biletlerin sebebi daha kuytuda kalmalarıydı. Hem göz önünde olmayacak, hem çabuk inebileceklerdi. Sorunsuz geçen uçak yolculuğunu takip eden üç saatlik araba yolculuğu izledi. Aidan ve Daisy üç saat boyunca tek kelime etmedi. Daisy yaşadığı bu sinir bozucu belirsizliğin yanına eklenen yorgunlukla iyice halsiz düşmüştü ama sesi çıkmıyordu.

Aidan planının ilk aşamasını sorunsuz bir şekilde halletmiş, bütün yolu sonraki aşamaları düşünerek geçirmişti. Daisy'nin bu kabullenişine şaşırmıyor değildi ama pek umursadığı söyle-nemezdi. Daisy ile karşılaştığı andan bu yana onu gözlemlemiş, gizemli bir o kadar kendinden emin haline hayran kalmıştı. Mırıldanarak "Tıpkı Stew!" gibi diye söylendi. Mantığı onların intikam planlarını kabullenirken, duyguları böyle aşağılık davranmalarına anlam veremiyordu. Kardeşi ve habası yok yere ölmüştü ve Aidan onların intikamını alacaktı.

Çölün başlangıcında bulunan eve geldiklerinde hava karar-mıştı. Daisy merakla önünde durdukları uzun duvarlara baktı. Duvarlar o kadar uzundu ki içeride bulunan ne varsa insanın merakı ikiye katlanıyordu. İşin ilginç tarafı duvarları kaplayan sarmaşığa benzer bitki örtüsünden fışkıran rengârenk çiçeklerdi. Bu manzaraya uymayan duvar boyunda siyah demir kapı Aidan'ın arabadan inmesiyle aralandı.

Ahmet neredeyse dört beş gündür haber alamadığı Aidan'ı kameradan gördüğünde içini bir rahatlama kaplamış, hemen kapıya koşmuştu. Tabii kapıya koymadan önce Amelia'ya bağırarak bağırarak Aidan'ın geldiğini haber vermeyi unutmadı.

Demir kapıyı açan düğmeye basar basmaz kapının önünde dururken açılması için sabırsızlandığı kesindi. Demir kapı

Köle - Intikam

geçebileceği kadar aralandığında hızla kapıdan geçti ve bir çocuk sevincinde Aidan'ın önünde durup "Efendi! Hoş geldin. Hoş geldin efendi!" diye neredeyse çığlık attı. Daisy koyu tenli, ince uzun yapılı güleç yüzlü Mira yaşlarında çocuğa bakınca Aidan'a karşı gözlerinde beliren sevgiyi görmüştü.

Aidan "Hoşbulduk Ahmet!" dedi gülümseyerek.

"Sizi çok merak ettik. Gece uykularımız hiç olmadı," dedi bozuk aksanıyla. Aidan her zaman yaptığı gibi onun aksanını düzeltmeye yeltenmedi.

"Seni görmek çok güzel" dedi. O sırada Amelia büyük bir heyecanla kapıda belirdi. "Tanrıya şükür!" diyerek Aidan'a sarıldı. Aidan "Beni bu kadar özleyeceğinizi bilseydim daha önce ortadan kaybolurdum." diyerek onu kucakladı. Amelia ondan ayrıldığı sırada gözü Daisy'e takıldı. Geçmiş bütün netliğiyle gözünde canlanırken içini neden bir huzur kapladı bilmiyordu.

"Ulu Tanrım! Prenses..." dedi donmuş bir hâlde. Daisy ilk onu hatırlayamadı. Ciddiyetini bozmadan başıyla selam vermeyi yeğledi. Amelia, geçmişten hiçbir şey kaybetmemiş gibi Daisy'nin önünde durdu. Saygıyla selam verdi "Beni hatırlamıyor olabilirsiniz. Adım Amelia. Sizinle aynı zamanlarda köle olarak saraya gelmiştim. Siz küçüktünüz. Ablanız kraliçe Jaymie'nin ilk köle eğitimini ben vermişim. Sonra onlara hizmet etme onuruna layık oldum." dedi.

Daisy'nin ciddi hâli, ondan yaşıca büyük olan kadını hatırlamasıyla yerini tebessüme bıraktı. "Bana kitaplar getirirdin." dedi Daisy gözleri dolmuş bütün direnci kırılmıştı.

"Evet." dedi Amelia. Daisy'nin hatırlamasıyla çok mutlu olmuştu. Bir iki saniye süren sessizlikle Amelia acabada kalarak kollarını açtı. Daisy gözyaşlarıyla ona sarıldı. İki kadın duygu selinden gerçeklere döndüklerinde Daisy "Sanırım şu an burada kölesin." dedi ters ters Aidan'a bakarak.

Işılca

Amelia “Hayır. Yeni kral özgür bıraktı. Şu an burada...” diye cümlesi Aidan’a bakmasıyla yarım kaldı. Sonuçta Aidan’ın babası ve kardeşi bu insanlar yüzünden ölmüştü.

O sırada Aidan “Amelia sen Prenses’e rahat edebileceği bir oda hazırla. Kendisi uzun bir süre bizimle kalacak. Bol bol geçmişti konuşursunuz artık.” diyerek içeri girdi.

Amelia mahcup bir şekilde Daisy’e baktı. Aidan’ın içeri girmesiyle Amelia “Özür dilerim Prenses...” diye devam edecekti Daisy “Sorun değil. Artık kimse bulunduğu konumda değil. Ne ben prensesim, ne sen kölesin. Konuşacak çok zamanımız olacak. Dediği gibi...”

Amelia, Daisy’iyle kapıdan içeri yürürken “Ben ne olursa olsun sizi tekrar görebildiğim için mutluyum.” dedi.

Daisy tebessümle demir kapıdan içeri girdi. Kapının ardında bambaşka bir dünya hakim gibiydi. Arnavut kaldırımıyla döşenmiş avlunun dört bir tarafı sık uzun ağaçlarla kaplıydı. Avlunun ortasında yöreye özel küçük süs havuzundan fışkıran suyun sesi insanın iç huzuruna dokunuyor, kapının ardıyla evin içinde abartısız on derecelik sıcaklık farkı bariz kendini belli ediyordu.

Amelia “Yorgun ve aç olmalısınız. Ben yemeği hazırlayana kadar biraz dinlenin. Haberim olmadığı için sizin odanın eksikleri olabilir. Lütfen söylemekten çekinmeyin efendim.” dedi Amelia.

Daisy “Teşekkür ederim.” dedi ve duralayıp “Amelia...” diye seslendi.

“Buyurun efendim!” dedi Amelia.

“Lütfen bana efendim demeyi bırak.” dedi.

Amelia “Alışkanlık.” dedi tevazuyla.

Savaş...

Üç gün sonra

Mira elinde telefon defalarca aradığı Daisy'e yine ulaşamıyordu. "Aç şu telefonu anne! Aç!" dedi sinirle. Gece annesine ulaşamayınca uyku tutmamış, erkenden restorana gelmişti. "Bu böyle olmayacak!" diyerek Marlon'u aramaya karar verdi. Restoranın içinde deli gibi dönüp duruyordu. Marlon ikinci çalışta açtı.

Mira "Marlon! Annemi dün gecedan beri arıyorum. Cevap vermiyor. Ona bir şey olmasından korkuyorum." dedi daha Marlon'un sesini duymadan.

"Mira sakin ol. Bu bir ilk değil. Daisy hepimize tepkili unuttun mu? Canı istediği zaman telefonu açıyor. Alış artık."

"Tamam o zaman sen ara. İyi olduğunu bilmek istiyorum."

Marlon "Şu an Malezya'dayım. Bir toplantının ortasındayım. Çıkınca arar hemen sana dönerim." dedi. Mira çaresizce "Tamam." dedi.

Mira'nın içi rahat değildi. Aylardır Daisy ne onunla, ne de Stew'le doğru dürüst konuşmuyordu.

"Bu böyle olmayacak. Gidip onunla konuşmalıyım. Artık buna bir son vermeli." dedi. Restoran müdürünü aradı. Gelmesini rica etti...

İşleri

...

Aidan, çalan telefonla gözlerini açtı. Uykuları intikam planlarını uygulamaya başladığından beri daha düzenliydi. En azından artık günde üç dört saat bile olsa uyuyabiliyordu.

"Evet?" diyerek yattığı yerden doğruldu.

"Ettendim. Önemli bir haber vermek istiyorum. Mira denilen şahıs, annesine ulaşamadığı için onun evine gitmeye karar verdi. Şu an için restoranda," dedi. Aidan ayaklanmıştı. "Tamam ben den haber bekle!" diyerek telefonu kapattı.

Aidan aylardır Mira'yı izletiyor, restoranı ve evini dinlemeye almıştı. Ne yapacağına karar verene kadar odanın içinde dolandı durdu. Onun planında Mira'yı biraz zaman geçtikten sonra kaçırmak vardı. Seslice "Biraz erken olacak," dedi. Telefonun tuşlarına bastı.

"Siz takipte kalın. Yola çıkıp çıkmadığımı bana haber verin!" dedi.

Bir ara Mira'yı Daisy'e aratmayı düşündü. Bu riske giremezdi. Daisy, gözü kara biriydi. Telefonda en ufak söyleyeceği bir şey bütün planlarını altüst edebilirdi. Telefon rehberinden aradığı şahsın numarasını buldu. Ve aradı. "Size vereceğim adrese bir transfer arabası istiyorum. İki adam hazırda beklerim," dedi. İyini sağlama almalıydı.

Aidan bir saatin içinde hazırlığını yapmıştı. Mira için hazırdu. Gerisi beklemektir. Beklerken odasında biriktirdiği evrak işleriyle ilgilenmeye başladı. Bir ara avludan gelen konuşma sesleriyle masadan kalkıp pencere önüne geldi. Daisy ve Amelia kahveleri ellerinde bahçede sohbet ediyorlardı. Neyeleri gayet yerindeydi.

Aidan "Bu ailenin her ferdi mi böyle? Her durumun lehlerine çevirebiliyorlar," diye sinirle yerine oturdu.

Köle - İntikam

Daisy, geldiğinden bu yana Aidan'la birkaç kere bir araya gelmişti. Aidan onun bazen avaz avaz bağırtılarını, bir şeyleri yıkıp döktüğünü duyuyordu o kadar. Amelia, onun her kahtını çekiyordu.

Daisy gülünseyerek "Amelia hiç evlenmedin değil mi?" diye sordu.

Amelia "Hayır, daha doğrusu evlenmek isteyen kimse olmadı. Dürüst olmalıyım." dedi.

"Ben de evlenmedim."

"Bir çocuğun özlemini duyduğunuz oluyor mu?"

"Eğer kardeşimin kızı olmasaydı belki. O doğduğundan beri benimle. Bana anne diyor." dedi Daisy sevgiyle:

"Çok şanslısınız."

"Anladığımı kadarıyla Aidan da senin çocuğun gibi."

"On yaşından beri o ve Cedric'in her şeyiyle ben ilgilendim. Tabii bana anne demiyorlar."

"Amelia ona yakın olduğunu biliyorum. Sence ne yapmak istiyor?"

"Bu konuları sizinle konuşamam. Lütfen bir daha açmayın. Özür dilerim."

"Anlıyorum ama sen de beni anla. Aidan beni buraya hapsedti. Mira'ya zarar vermesini istemiyorum. Tek amacım kızımı korumak."

Amelia "O çok acı çekti. Ailesini kaybetti. Bunu en iyi siz bilirsiniz. Yaşama sebebi intikam almak. Kimseyi dinlemiyor. Onu tanıyamıyorum bile. Size söyleyebileceğim bundan öteye gidemez." dediğinde Daisy daha bir korkmaya başladı. Bir şeyler yapmalıydı.

O sırada Aidan bahçeye çıktı.

Işılca

Daisy “Sizinle konuşmalıyım Prens Aidan.” diyerek ayağa kalktı.

“Sonra!” dedi Aidan. Çıkması gerekiyordu, çünkü Mira annesine doğru yola çıkmıştı. Onu ormandaki kulübede daha rahat avlayabilirdi.

Daisy “Prens Aidan!” diye bağırdı.

Aidan tam kapıdan çıkacaktı ki Daisy’nin bağırmasıyla durdu. Arkasını döndü “Buyurun Prenses!” dedi sabırla.

“Beni daha ne kadar burada tutacaksınız? Konuşmalıyız.”

Aidan “Şu an acil bir işim var. Geldiğim zaman uzun uzun konuşuruz.” dediğinde Daisy çaresizce sustu.

Aidan uçağa binmiş hedefine doğru gidiyordu. Onun yüzündeki korkuyu görmeye gidiyordu. Adamları pekâlâ elli kiloluk bir kadını kolayca yakalayabilirdi ama Aidan bunu gözlerinin içine bakarak yapmak istiyordu.

Mira eline geçtiğinde her şeyi zaman hâlledecekti. Uzun bir yolculuğun sonunda Aidan, Mira’dan önce iki adamıyla birlikte kulübenin oradaydı. Orman girişindeki yükseklikten kimsenin onları görmesine imkân yoktu.

Hava kararmak üzereyken Mira orman yolunda belirdi. Aidan onu gördüğünde kendini niye bu kadar kötü hissetti çözemedi. Çözmeyed e çalışmadı. Oysa sırf onun yüzündeki korkuyu görmeye gelmişti. Şimdi bırak yüzünü görmeyi, bir metre yakınına bile yaklaşmak istemiyordu. Saatlerdir buradaydı. Daha fazla beklemek istemedi.

“Gidip alın şunu. Ben arabayı getiririm.” dedi sinirle.

Adamlardan biri önde biri arkada kulübeye doğru ilerlemeye başladı. Mira kulübenin kapısına vardığında bahçenin hâlini görünce şok oldu. Bütün çiçek ve sebzeler kurumuştı. Koşarak kapıya gitti.

Köle - İntikam

“Anne!” diye kapıyı çaldı. Açan olmadı. Eli ayağı titremeye başlamıştı. Hızla omuzundaki çantayı yere bıraktı. Anahtarı bulmak için eğilip fermuarını açtı. Anahtarı buldu. Hızla kapının kilidine sokup açtı ama arkasında birini hissetti. Hissetmesiyle silah emniyet kilidinin açılış sesiyle duraksadı. Arkasında kim varsa bu Daisy olamazdı. Hiç duymamış gibi kapıyı açtı. Ayakkabılarını çıkarır gibi yere doğru eğildi. Marlon’a teşekkür etmeliydi. Yaşlı kurt her detayı düşünürdü. Tehlike anında kullanmak için kapı eşiğine yerleştirilmiş demir çubuğa uzandı. Çubuğu iyice kavradı. Derin bir nefes alıp hızla kalkarak arkasına doğru demir çubuğu savurdu. Demir çubuk hedefi bulmasıyla adamın elindeki silah yere fırladı. Mira elinin acısıyla uğraşan, afallamış adamın göğsüne sıkı bir tekme geçirdi. Adam kapının dışına sırtüstü düştü. Mira hızla adamın düşürdüğü silaha ulaştı. Eğildi tam almıştı ki başının arkasına dayanan soğuk demiri hissetti. Adam “Sakin o silaha dokunayım deme!” dedi. Mira doğrulmuş, ellerini yukarı kaldırmıştı. Silahı Mira’ya doğrultmuş olan adam yerde yatanın ayağını ayağıyla dürterek “Hey kalk hadi. Kendinde misin?” derken dikkati dağılmıştı. Mira hafif arkasına doğru döndü. Adam silahı ona doğrultmuştu ama ona bakmıyordu. Hızla döndü. Ona doğrultulmuş silahla birlikte adamın elini kavradı, kıvırdığında silahın patlaması ve Mira’nın eline geçmesi bir oldu.

Aidan silah sesini duyduğunda arabaya binmek yerine gerisin geriye kulübeye doğru koşmaya başladı. Kulübenin önüne geldiğinde iki adamının yerde yatan bedenleriyle karşılaştı. Belindeki silahı çıkardı. Etrafta kimse görünmüyordu. Mira kaçmış olmalıydı. Onu hafife almıştı. Tam telefonunu çıkaracaktı ki kulübenin içinden gelen konuşma sesini duydu.

“Çabuk bana Kral’ı bağla. Ben prenses Mira! Çabuk ol dedim sana!” diye bağıırıyordu.

Işılca

O sırada arkasında birini hissetti. Hızla silahı doğrultarak kapıya doğru döndü. Karşısında ona silah doğrultan Prens Aidan'dan başkası değildi.

Aidan "Kapat telefonu!" diye bağırdı. Mira telefonda sesi gelen abisi Stew'in sesini duyuyordu. Aidan "Kapat yoksa annen ölür." dedi sakince. Mira silahını Aidan'a doğrultmuş, ama telefonu kapatmamıştı. Ne yapacağını bilmiyordu. En doğrusu telefonu kapatmaktı. Telefonun düğmesine basıp koltuğa fırlattı.

"Annem nerede?" dedi sesini düzgün tutmaya çalışarak.

Aidan "Seni bekliyor. O silahı elinden uslu uslu bırakıp benimle gelmezsen onu bir daha göremeyeceksin." dedi zevk alarak.

Mira "Annem nerede?!" diye bağırdı.

Aidan telefonunu çıkardı "Ya o silahı bırakırsın yada anneni öldürmeleri için adamlarımı ararım." dedi.

Tam kulağına götürecekti Mira "Tamam!" diye bağırdı. Silahı elinden yavaşça yere bıraktı. Aidan "Aferin. Şimdi ayağınla bana doğru et" dedi. Mira dediğini yaptı.

Aidan "Adamlarımı nasıl bayılttıysan şimdi ayılt!" dedi.

Mira çaresizdi. "Prens Aidan konuşabiliriz. Lütfen beni dinleyin!" dediyse bile Aidan "Kapat çeneni! Dediklerimi yap!" diye bağırdı.

Mira kapıya doğru ilerlerken Aidan'a yaklaşmıştı. Aidan hâlâ silahı Mira'ya doğru tutuyordu. "Acele et!" diye bağırdı.

Mira onu dinlemeyeceğini anlamıştı. Kurtulacak bir çare arıyordu. Aidan'ı etkisiz hâle getirirse hem onu dinlemesini sağlar, hem annesine ulaşabilirdi. Kapıya doğru ilerlemeye başladı. O anda kapı anahtarının üzerinde olduğunu gördü. Onu eve kilitleyebilirdi. O kapıyı kırana kadar bir çare bulabilirdi. Kapı eşliğinden adımını atarken kapının kolunu tuttu. Hızla çekip kilitledi.

Köle - İntikam

Aidan yüzüne kapanan kapıya koştuğunda kilitli olduğunu gördü. “Lanet olası! Aç kapıyı!” diye bağırdı.

Mira Aidan’ın sesiyle titrer durumdaydı. Adamların üzerinde telefon arıyordu. İkinci adamın üzerinde telefon vardı. Sevinçten çığlık atacaktı. Hızla açma düğmesine bastı. Kilit şifresi vardı “Tanrım! Yardım et!” diye isyan etti.

Aidan’ın aklına çatı geldi. Daisy’i almaya geldiğinde oradan girmişti. Hızla yukarı koştu. Mira deli gibi evin etrafında döndü durdu bir süre.

Sonra aniden durdu “Araba! Arabayla gelmiş olmalılar!” diyerek yola doğru son sürat koşmaya başladı. Tahmin ettiği gibi araba yolun kıyısında duruyordu. Araba kapıları kilitliydi. Mira yerdten aldığı taşı sürücü camına fırlattı. Cam tuz parça oldu. Mira hızla arabaya girdi. Direkt torpidoyu açtı. “Ya hayır ya!” diyerek diğer bölmeleri aramaya başladı.

Aidan, çatıya doğru çıkarken kapağın bıraktığı gibi açık olduğunu biliyordu. Hızla çatıya çıkıp yere atladı. Ön kapıya koştu. Adamları yeni ayılıyor hâlen yerdeydiler.

“Kız nerede?” diye bağırdı.

Adamlardan biri “Arabaya doğru gitti” dedi.

Aidan koşmaya başladı. Arabanın yanına geldiğinde kapı açık ön tarafta kimse yoktu. Mira, Aidan’ın geldiğini fark etmedi. Arabanın arkasında işine yarayacak bir şeyler arıyordu. Hiçbir şey bulamadı. Şehire doğru koşmaktan başka çıkar yolu yoktu. Şansı yaver giderse yolda bir araba onu alabilirdi. İnmek için hızla ön tarafa geçti. Şoför koltuğuna oturup tam çıkacaktı ki Aidan’ı gördü.

Aidan kırılmış cama doğru geldi “Aşağı in!” dedi nefes nefese.

Mira elleriyle yüzünü kapatıp “Tanrım!” dedi.

Işılca

Başını direksiyona dayayıp ağlamaya başladı. Aidan şaşırmıştı. Çok değil biraz evvel iki adamını yere seren kadın, şimdi ağlıyordu.

“Kes ağlamayı çık arabadan!” diye bağırdı. Mira hâlâ kafası direksiyonda hıçkırıyordu. Aidan buna daha fazla katlanmayacaktı. Kapıyı açtı. Mira’nın kolundan tutup çekti.

Mira ön koltuğa oturduğunda gördüğü levyenin işine yaramayacağını düşünmüştü. Şimdi onu kullanabileceğini düşündü. Tabii Aidan’a çaktırmadan onu almalıydı. Direksiyona kafasını koydu ve ağlama numarasına başladı. Aidan kapıyı açtığında tuzağına düşmüştü. Kolundan tutup çektiği anda doğruldu ve arabanın tabanından aldığı demiri Aidan’ın kafasına geçirdi. Bununla da kalmadı gerileyen adamın karnına var gücüyle tekmeyle geçirdi. Aidan yere düşmese de sendelemişti. Kafasının acısından bir iki saniye hiçbir şey göremedi. Mira hızla ormanın içine doğru koşmaya başladı.

Aidan “Lanet olası hiç vazgeçmiyor!” diye yalpalayarak peşinden gitmeye başladı. Acısı geçtikçe daha hızlandı. Mira’nın amacı Aidan’ın ormanda kaybolmasını sağlamaktı. Avucunun içi gibi bildiği ormanda hızla koşuyordu. Aidan ona yetişemeyeceğini anladığında Mira’yı gözden kaybetmek üzereydi. Durdu ve bir kumar oynamaya karar verdi.

Mira ormanda koştu koştu. Arkasında kimseyi göremediği anda kulübeye doğru koşmaya başladı. Kulübeye vardığında birkaç dakika etrafı kolaçan etti. Gitmişler diye düşündü. Hızla eve girdiğinde koltukta oturan Aidan’ı gördü. Sonra ensesinde bir acı... Gözleri karardı. Bedeninin kontrolünü kaybederken bayıldı.

Üç ay sonra

Yatağı olmuş soğuk taşı hissetmiyordu artık. Yaz ayının ortasında tir tir titredigine göre bu küf kokan oda yerin dibinde

Köle - İntikam

olmalıydı. Puslu loş ışıktaki gün ışığına hasret kalmıştı. Oysa huzura yeni yeni kavuşmuştu. Hayatı yoluna girmiş gibiydi. Onu rahatsız eden vicdanı Prens Cedric'in bitkisel hayattan çıkmasıyla huzuru bulmuş, geceleri onu uyutmayan kabuslarından arınmıştı. Şimdi anlıyordu. Bu huzur onun kaderine fazlaydı. O neyin bedelini ödüyor bilmiyordu. Yine bilinmezlik, yine belirsizlik, yine korku dolu günlere uyanıyordu. Bu sefer başkaydı. Yalnızdı. Acaba aile üyeleride bu duvarların ardında onunla aynı kaderi paylaşıyor muydu? Daisy iyi miydi? Stew ve Felicia ne durumdaydı? Marlon... diye geçti aklından. Gözyaşları akmaya başladı yine.

Düşündükçe iyice umutsuzluğa kapılıyordu. Aklına gelen korkutucu soruları bir kenara bırakıp sevdiklerinin iyi olduğunu düşünerek burada zaman geçirmekte bulmuştu çareyi. Yoksa delirecekti.

Daisy, yüzünde gururlu bir tebessüm toprağa tutunmaya çalışan domates fideleriyle konuşuyordu gözlerini kapattığında. Marlon her zaman özlediğini bildiği ordusunun başında, Stew'e akıl verirken hâlen mağrur bir o kadar kendinden emindi Mira'nın düşüncelerinde. Gülümsedi Mira acıyla. Felicia aklında belirdiğinde daha bir tebessüm yayıldı yüzünde. Acaba onsuz evlenmiş olabilir miydi? Sonuçta hayat devam ediyordu. Stew iyi bir kral olmanın dışında halka iyi bir izlenim vermek adına aile kurmalıydı. En önemlisi veliahdı olmalıydı. Hâlen geceli gündüzlü çalışıp, babasının izinde olduğunu ispatlamaya çalışıyor muydu?

Mira bunca düşüncenin içinde seslice "Sanki yıllar geçti. İyice abarttım." diye söylendi kendi kendine. Uzandığı soğuk taş zeminde doğruldu. Sırtını yerin soğuğunu aratmayan duvara yasladı. İçi titredi soğuk vurmuş bedenine ek olarak. Geldiği ilk günlerin aksine yerinden kalkmak istemiyor, bedeninde taşa yatıp oturmaktan acıyan her kemik gözlerinden yaşlar akmasını sağlıyordu. Artık

Işılca

Aidan'ın onun ölmesini beklediğine inandığı saatlerde ümitsizliğe kapılıyordu. Sonra onu avuturcasına yemek verdiklerinde “Ölüme terk etseler yemek vermezler.” diyerek umutlanıyordu. Stew'i dinlemediği için çok pişmandı. Keşke onun koruma teklifini kabul etseydi. Belki şu an burada olmazdı. Eğer ölmez sağ kalırsa ona sunulan her teklifi iki kere düşünecekti. Kendi kendine bir kere daha gülümsedi. Deliriyor olabilir miydi?

Mira tutulduğu odanın dışında gürültüler duyduğunda yine yemek için geldiler zannetti. Kapı açılıp içeri iki kişinin ardından üç kişi daha girince Mira korksun mu, sevin sin mi, bilemedi. Bilemedi. Tabii iki kişi sağına soluna geçip onu kollarından tutup kaldırdıklarında Mira iyi bir şey için gelmediklerini anlamıştı. “Bırakın beni!” diye bağırmaya çalıştı, ama sesi çıkmadı. Direne medi bile. Güçten düşmüş, günlerdir hareketsizdi. Kollarından tutan adamlar onu iyice hareketsiz bırakırken, karşısında duran adam “Bu pis ortamda mikrop kapabilir.” dedi etrafa göz gezdirirken.

“Bu senin sorunun değil.” dedi bir diğer adam.

“İyi de kıpırdamaması lazım. Zorla olmaz.” dedi Mira'nın karşısında duran adam. Mira'yı kollarından tutan adam “Hâllederiz.” dedikten sonra Mira'nın son hissettiği başına aldığı darbenin acısıydı.

Uyandığında yerde boylu boyunca yatıyor başının ağrısı ense kökünden göz bebeklerine kadar vuruyordu. Sol elini acısını dindirmek adına alnına götürdüğünde bileğinde sarılı olan şeffaf poşeti gördü. Acısını unutup hızla doğrulduğunda şok oldu. Bileğine kelebek şeklinde köle dövmesi yapılmıştı.

“Tanrım neler oluyor?” diye sordu seslice. İyice panik olmuş ne düşüneceğini bilmiyordu.

O sinirle geldiğinden beri ilk kez bulunduğu odanın kapısını

Köle - İntikam

tekmelemeye başladı.

“Açın kapıyı sizi zorba sürüsü! Bu dövme de neyin nesi? Ben köle değilim aptallar. Kapıyı açın dedim size!” diye bağırmaya başladı. Tabii kapı açılmadı.

Mira avaz avaz bağırırken onu duyan kimse yok değildi ama oralı değillerdi, çünkü böyle emir almışlardı. Mira sesi kısılana kadar birilerinin kapıyı açması için bağırdı durdu ama açan olmadı. Sinirden ağlamaya başlamış artık dayanamıyordu. Yere çöküp hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladı.

O ağlamaya devam ederken, onu bilgisayar ekranından izleyen Aidan'dan başkası değildi....

KÖLE - Aşk Çok yakında...